

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

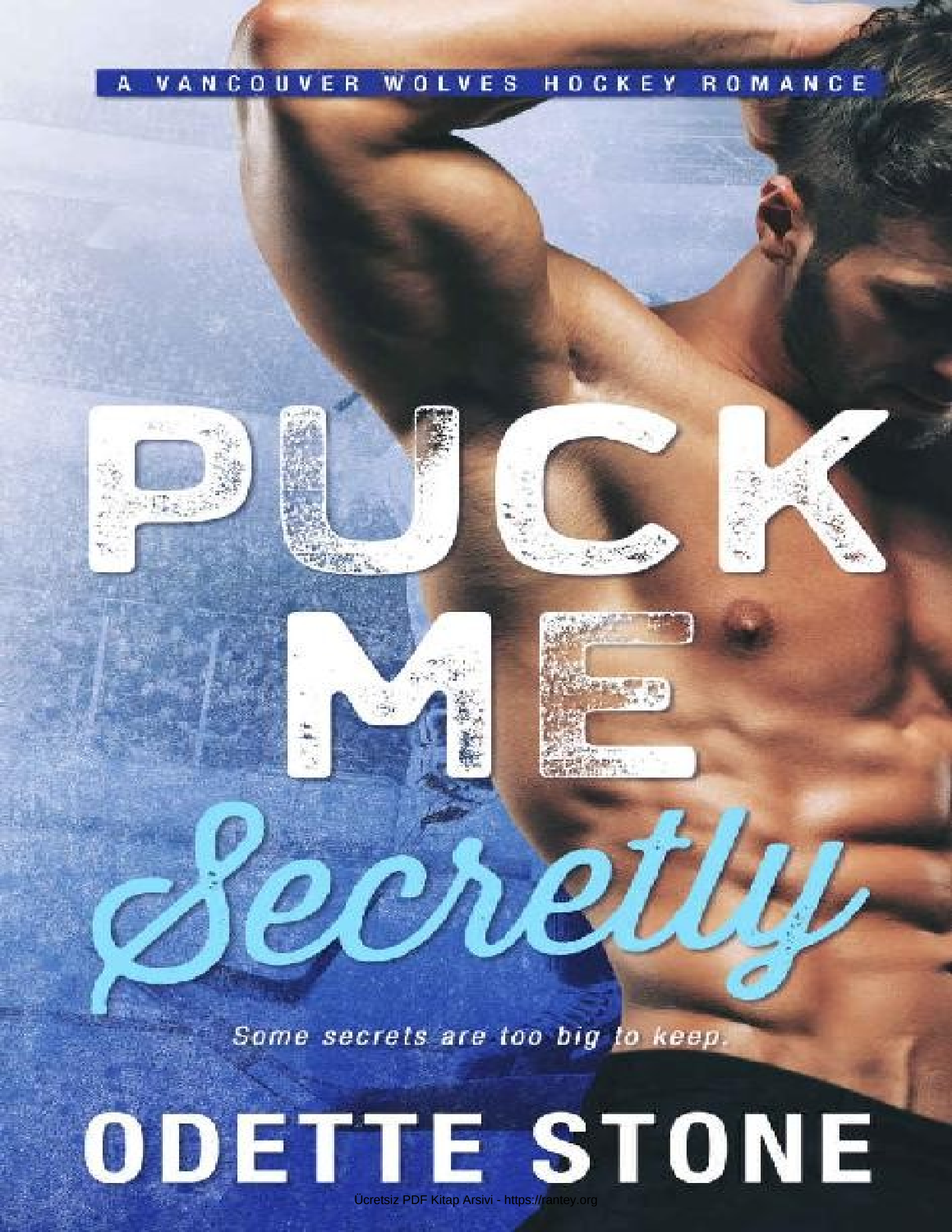
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



A VANCOUVER WOLVES HOCKEY ROMANCE

PUCK ME

Secretly

Some secrets are too big to keep.

ODETTE STONE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GIZLICE SOK BENİ

VANCOUVER WOLVES HOKEY ROMANTİZMİ

OceanofPDF.com

ODETTE STONE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)

Sonsöz Sonsöz

Kitap 1'den Alıntı: Kardeşi

NişanlımNişanlımın Kitap 3'ten Alıntı: Sahte

OceanofPDF.com

Puck Me Secretly

A Vancouver Wolves Hockey Romance Copyright

© Ekim 2018 Yazan: Odette Stone

www.odetestone.com

ISBN: 978-0-9950200-7-8

Birinci baskı, Ekim 2018

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölümlerle, yerlerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Letitia Hasser| RBA Designs

OceanofPDF.com

Grace, sen doğanın bir gücüsün. Ve "o" için en güzel yanı seninle tanışmaktı. Siz olduğunuz için teşekkürler. Sen en eşsiz insanlardan birisin. ve serçe parmağındaki yeteneğin yarısı bende olsaydı, hayatım boyunca hazır olurdum.

OceanofPDF.com

PROLOGUE

SPOR DÜNYASI HABER RAPORU

"Dave, hokey oyuncusu Max Logan'ın kendi takım arkadaşı Joseph Flanynk'e saldırdığı haberini aldık. Minnesota Marmot'un kendi soyunma odasından dışarı taşan kavganın görüntülerini hepimiz izledik. Flanynk'in yüz ameliyatı geçirdiğini ve sezonun geri kalanında oynayamayacağını bildirdiler."

"Jim, bu dövüşü gördün mü? Tüm spor dünyasında viral oldu ve Conner McGregor'u bile ürkütür. Buzda ya da buz dışında hiç bu kadar aşırı ve şiddetli bir dövüş görmemiştim."

"Max Logan'ın cevaplamaşı gereken çok şey var. Söylenenlere göre Minnesota koçu onu sezonun geri kalanında yedek bırakacak."

"Jim, eğer bunu yaparsa, Minnesota'nın Stanley Kupası'nı kazanma şansını kaybetmesine neden olur."

"Dave, bence Logan bu sefer çok ileri gitti. Bundan geri dönebileceğinden emin değilim. Minnesota'nın Max Logan'dan kurtulmak için aktif olarak çalıştığına bahse girerim."

"Jim, katılıyorum. Ancak böyle bir şey olursa, Logan'ın buz üzerindeki yeteneklerine rağmen takasta kabul edilme şansı neredeyse yok denecek kadar az. Bir genel menajer bu tür saha dışı maskaralıkları göze alamaz çünkü bu bir takımı raydan çıkarabilir. Bu gece Max'in son profesyonel hokey maçı olabilir."

BÖLÜM 1

Havaalanı salonuna girdim, bara doğru ilerledim ve çantamı yanımdaki sandalyeye fırlattım.

"Ne alırsınız?" Barmen önüme bir bardak altlığı koydu.

"Bir cin tonik lütfen," diye cüzdanımı çıkardım. "Duble olsun." Eve gidiyordum. Sıvı takviyesi gerekiyordu.

Telefonum titredi.

"Selam anne."

"Tatlım, ?" "İyiyim."

"Baban ve ben seni göreceğimiz için heyecanlıyız."

Sesimdeki eğlenceyi gizleme zahmetine girmedim, "Anne, daha iki ay önce mezuniyetime gelmiştin."

Üniversiteden mezun olduktan sonra yazı New York'ta geçirmeme izin vermeleri için ailemi ikna etmek küçük bir başarı değildi, ama boyun eğmişlerdi.

"Rory, ne demek istediğimi biliyorsun. Eve döndüğün için mutluyuz. Uzun bir dört yıl oldu."

Ben farklı düşünmek için yalvardım. Hayatımın en güzel dört yılıydı. Bağımsız olmak istediğim için evimden uzakta bir üniversite seçmiştim. Ama artık özgürlük mücadelem sona eriyordu ve mirasyedi kız eve dönüyordu.

Ailemi severdim. Ne kadar helikopter olsalar da beni seviyorlardı.

Bazen çok fazla.

"Vancouver'a dönmek güzel olacak."

"Onunla birlikte çalışacak olman babanı heyecanlandırıyor. Haftalardır bunun hakkında konuşuyor."

Karnımdaki gerginlik daha da arttı. Babam her zaman işinde kendisini takip edecek bir oğul isterdi. Ama ben onun tek çocuğu olduğum için bu güzel onur şimdi benim omuzlarımdaydı.

Beni eziyor.

Babamın işine katılmak gibi bir niyetim yoktu ama dört yıl önce bir anlaşma . New York'ta üniversiteye gitmeme izin verirse, mezun olduktan sonra Vancouver'a dönecek ve bir yıl boyunca onun yanında staj yapacaktım.

"Sanırım uçağıma biniş için çağrı yapıyorlar anne," diye yalan söyledim. "Gidip kontrol etmeliyim."

"Tamam. Baban ve benim bu akşam bir yardım gecemiz var, o yüzden arabayı sana göndereceğiz."

"Elbette, kulağı hoş geliyor." Annemle babamın önemli toplumsal sorumlulukları vardı. Sıcak havaalanı karşılamaları aile olarak yaptığımız bir şey değildi.

"Seni seviyorum, Rory."

"Yakında görüşürüz, anne."

Telefonu kapattım. henüz öğlen olmasına aldırmadan barmenden bana bir cin tonik daha doldurmasını istedim. Uçağı biniş 30 dakika içinde başlayacaktı ve uçağıma binmek için sıvı cesarete ihtiyacım vardı.

Bir adam bara yaklaştı. Kirpiklerimin altından onu inceledim.

Çok ateşli.

Boyu 1.80'in üzerindeydi ve açık kahverengi saçları yakasına değiyordu. Geniş kolundaki gümüş askeri tarzdeki saatinden yakası açık lacivert gömleğine kadar pahalı görünüyordu. Koyu renk kot pantolonu biçimli kışına tam oturuyordu. Süper seksi ama benim tipim değil. Atletik erkekleri sevmezdim, zengin olanları da sevmezdim. O her ikisiydi de.

Sanki altıncı hissi varmış gibi, yüzünü görebilmem için bana döndü.

Vay anasını.

Çenesine doğru daralan inanılmaz çene hattına bakarken nefesim bedenimi içine çekti. Elmacık kemikleri Di Vinci'yi ağlatacak kadar yontulmuştu. Çekik mavi gözleri bir şeyi inceliyordu. Gözlerimi ondan ayırarak içkimi geri attım.

Hoparlörlerden bir ses yükseldi. **"Tüm uçucuların dikkatine, Canada West, 335 sefer sayılı Vancouver uçuşu ertelenmiştir. Yeni kalkış saatiniz 12:50'dir. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz."**

İnlemekten kaçındım. Uçmaktan nefret ederdim.

"Bir tane daha mı, tatlım?"

"Evet lütfen, bir duble daha olsun."

"Elbette."

Ateşli adam barda, benden birkaç koltuk ötede oturuyordu. Anons duyulduğunda saatini kontrol ettiğini göz ucuyla fark ettim. Sonra barmene kendisine bir içki getirmesini işaret etti.

New York'ta geçirdiğim dört yıl boyunca sanatçılarla çıkmayı tercih ettim. Eski erkek arkadaşlarımın çoğu tatlı ruhlu parlak ressamlardı. Fiziksel eksikliklerini zekâları ve duyarlılıklarıyla fazlasıyla telafi ediyorlardı. Bu adam, duyguları hakkında konuşmaktan kaçınan, spor izlemeyi ve arkadaşlarıyla içmeyi tercih eden tipik bir erkek gibi görünüyordu.

Ayrıca sikişmek için yaratılmıştı.

Bu düşünce beynimde kötü bir vızıltı gibi dolaştı. Donmuş bir şekilde oturdum, içkim dudaklarımın yarısına kadar gelmişti. Bu düşünce nereden gelmişti? Onu ihtiyatla inceledim. Barın üstündeki spor televizyonu tüm dikkatini ona vermişti.

Babamın erkek arkadaşlarıma taktığı isimle Bebek Adamlar'ın büyük bir kusuru vardı. Hepsi de yatakta berbattı. Belki sırık gibi ince yapılı olmalarından ya da fiziksel olmaktan çok beyinsel olmalarından kaynaklanıyordu ama seks hayatım bugüne kadar cansız geçmişti.

Ateşli adamın kocaman omuzları ve atletik bir vücudu vardı. Dürüst olmak gerekirse, gücü beni korkutuyordu. Bir kadının kalbini hiç denemeden kırabilecek bir kara melek gibiydi. Yatak odasının içinde ve dışında kontrolü ele alırdı.

Kimseye üzerimde güç ya da kontrol vermek istemediğimi hayatımın erken dönemlerinde öğrendim. Hayatım boyunca babamla güç mücadelesi içinde yaşadım. Neden hükmetmek isteyen biriyle çıkayım ki? Bu adam saf alfa erkeğiydi. Yatakta heyecan verici bir ihtimaldi ama hayatının geri kalanı cehennem gibi geçecekti.

Hoparlörlerden bir ses duyuldu. **"Lütfen dikkat. Canada West'in 335 sefer sayılı Vancouver uçuşu için ilk biniş çağrısıdır. Giden yolcular derhal 23 numaralı kapıya ilerlemelidir."**

İçkimi yudumladım, böylece kalkış yapabilecek kadar kafam iyi oldu. Tuvalete doğru yöneldim. Uzun siyah saçlarım belime kadar sarkıyordu. Kan çanağına dönmüş mavi gözlerime bir şey diyemiyordum ama dudak parlatıcımı sürdüm ve omuzlarımı dikleştirdim.

Başarana kadar numara yap.

Biniş alanına doğru yürüdüm ve sert, mavi koltuklardan birine oturdum. Damarlarımda dolaşan alkole rağmen kendimi paniklemiş hissediyordum.

Bunu yapabilirim!

Biniş sırası, kapıda sadece havayolu personeli kalana kadar azaldı. Koltuğumdan kalkacak gibi görünmüyordum. İçimdeki çalkantı bana o uçağa binmememi söylüyordu.

"Bayanlar ve baylar, Canada West, 335 sefer sayılı Vancouver uçuşu bir dakika içinde kapılarını kapatacaktır. Biletli yolcuların derhal uçağa binmeleri gerekmektedir. Tekrar ediyorum, Canada West'in 335 sefer sayılı Vancouver uçuşu için son çağrıdır."

Daha geç bir uçağa binsem fark eder miydi? Ailemin umurunda olmazdı.

Bu gece bir etkinlikteydiler. Bir otel bulabilirdim, hatta daha iyisi NYC'ye dönebilirdim.

Üstümdeki hoparlör çatırdadı. **"Rory Ashford, lütfen derhal 23 numaralı kapıya rapor verin. Rory Ashford. Lütfen 23. kapıya rapor verin."**

Ağır ve isteksiz bacaklarımla kapıya doğru yürüdüm. Görevli pasaportumu ve biniş kartımı alırken bana ters ters baktı.

"Anonsu duymadın mı?"

Konuşmaya çalıştım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Kâğıtlarımı bana geri verdi. "İyi uçuşlar."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Uçağa doğru ilerlerken, kaderime doğru yürüdüğüm hissinden kurtulamıyordum. Uçuş görevlileri kapıyı arkamdan kapatırken sinirli yolcuların bakışlarından kaçındım.

Biletimi kontrol ettim. Koltuk 2A.

Bardaki seksi adamın 2B numaralı koltukta oturduğunu fark ettiğimde tökezledim.

Çantamı başının üstündeki bölmeye sokmaya çalışırken tişörtüm gövde mi sıyırıp yüzüne sadece birkaç santim yaklaştı. Çantam sıkışana kadar yüzünde hiçbir ifade olmadan beni izledi.

"2A'da senin yanında oturuyorum." Sesimi sıradan tutmaya çalıştım.

Ayağa kalktı, üzerimde yükseldi. Kısıtlı yerim olduğundan, yerime oturmak için çabalarırken onun sert vücuduna sürtündüm.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, olmak istediğimden daha çakırkeyif hissediyordum. Son duble cin beni fena çarpmıştı. Emniyet kemerimi taktıktan sonra, önümdeki koltuk cebinden güvenlik kılavuzunu çıkarmadan önce mandalı üç kez kontrol ettim. İki kez okudum, en yakın acil çıkış kapılarının ve ikincil çıkışların nerede olduğunu kontrol ettim. Su üzerinde uçmayacağımızı bildiğim halde koltuğumun altında düdüklü şişirilebilir boyun kılıfını kontrol ettim.

Buz mavisi iki göze baktım.

Gergin olduğumda çok fazla konuşurum ve şu anda kaygım had safhadaydı. "Uçmaktan nefret ediyorum. Her ne pahasına olursa olsun kaçınırım."

Cevap vermedi ama bakışlarımı tuttu.

Emniyet kemerimi sıktım. "İnsanlar uçmanın istatistiksel olarak araba kullanmaktan daha güvenli olduğunu söylüyor ama araba kazası geçiren bir sürü insan tanıyorum ve hepsi de iyi. Kimse uçak kazasından kurtulamaz."

Uçuş görevlisi yüzünde sıkılmış bir ifadeyle güvenlik gösterisine başladığında konuşmayı bıraktım. Uçak geriye doğru savrulurken nefesim kesildi. Uçağımız havaalanı binasından dışarı itilirken camdan dışarı baktım.

Uçak piste doğru sürünerek ilerliyordu. Kaptanın uçuş süresi, rüzgârlar ve tahmini varış zamanı hakkındaki konuşmalarını dinledim. Motorlar ateşlenip altımızda gürlerken korku beni sardı. Otobüse binmeliydim. Ya da trene.

Keşke trene binmiş olsaydım.

Uçak pistte korkunç bir hızla ilerlerken motorların gücü altımızda titreşiyordu. İnledim.

Seksi adam buz gibi elimi kolçaktan çözdü ve kocaman kavrayışıyla sardı. Gözlerimi kapadım ve hiperventilasyon geçirmemek için çabaladım.

"Adın ne?" diye sorarken sesim titriyordu.

Cevap vermesi zaman aldı. "Neden?"

"Eğer elini tutarken ölürsem, adını bilmek istiyorum." "Max."

"Benim adım Rory."

Uçak havalanırken tüm uçak etrafımızda gürledi. Güçlü kuvvet beni sandalyeme yasladı. Ölmek için dua ederek gözlerimi sıkıca kapattım.

Uçak yoğun yükselişinden sonra havadan başka bir şeye dönüşmeden durdu. Birkaç dakika sürdü ama gözlerimi açtım.

Gergin olduğumda konuşurum. Ve şu anda, kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Bu uçağa binerken içimde çok kötü bir his vardı ve içgüdülerim asla yanılmaz."

Hâlâ elimi tutuyordu, ben de elini çekiştirdim. Elimini bırakması zaman aldı.

Ona döndüm ve bir kez daha mükemmel yakın yüz hatları duyularımı şok etti. İzin almadan ağzımdan başka kelimeler döküldü. "New York'ta okulu bitirdim ve şimdi Vancouver'a, evime dönüyorum."

Bekledi ama konuşmadı.

Tekrar denedim. "Vancouver'dan mısın?"

"Hayır."

"Ziyarete mi geldiniz?"

Mavi gözleri benim rahatsız ediciliğim karşısında kısıldı. "Oraya taşıyorum."

"Oh." Sol eline baktım. Alyans yoktu. "Tek başına mı?"

"Tek başıma." Ses tonu kuruydu.

Emniyet kemerimi tekrar sıktım. "Orada yeni bir işim var. Ki bundan korkuyorum."

Aramıza sessizlik çöktü. Gizlice ona bir göz attım ve sabit bakışları benimkilerle buluştu. Konuşmuyordu ama dinliyordu.

"Babamın şirketi için staj yapmak zorundayım. Babam işinin benim mirasım olduğunu düşünüyor. Onun izinden gitmemi istiyor. Ya öyle yapacağım ya da ona birkaç torun vereceğim, onlar da yeterince büyüdüklerinde işi devralacaklar ama..."

"Ama ne?"

"Ama evlenmeye ya da çocuk sahibi olmaya hazır değilim. Yani bu seçenek yok."

Ona bir bakış attım. Hâlâ dinliyordu.

"Daha önce erkek arkadaşlarım oldu ama onlar daha çok eğlence içindi, anlıyor musun? Bebek Adamlar'dan biriyle evlenecek değilim."

"Bebek Adamlar?"

"Babam erkek arkadaşlarıma böyle derdi, çünkü onlar senin gibi değillerdi."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Benim gibi mi?"

Filtresizliğime lanet ettim.

Damarlarımdaki içki dilimi kayganlaştırıyordu. Gözlerimi kısarak bu konuşmadan geri çekilmeye çalıştım. "Biliyorsun." Elimini onun genel çevresine doğru salladım. "Çok sportif ve otoriter görünüyorsun. Bahse girerim spor barlarını seviyorsundur. Babam spor barlarını severdi ama Bebek Adamlar satranç barlarını tercih ederdi."

"Otoriter göründüğümü mü düşünüyorsun?"

Döndüm ve yontulmuş yüz hatlarına, büyük ellerine ve kocaman omuzlarına baktım. Tam bir alfaydı ve kesinlikle otoriterdi. "Güven bana. Patronluk taslıyorsun."

"Neden otoriter olduğumu düşünüyorsun?"

Çünkü kontrolü ele alan bir adama benziyorsun. Özellikle de yatak odasında.

"Bana patronluk taslamadığını mı söylüyorsun?" Ben kıpırdayana kadar bakışlarımı tuttu. "Hayır."

"Az önce yaptığın göz hareketi. Tam bir patronluk taslama hareketi."

O güzel dudaklar Rahibe Theresa'nın kalbini ateşe verecek bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Satranç barı nedir?"

"Satranç barı, satranç oynamak ve içki içmek için gittiğiniz bir yerdir. Spor barı gibi, ama spor satrançtır."

O lanet gülümseme genişledi. "Satranç bir spor değildir." "Babam gibi konuşuyorsun."

"Satranç bir spor değildir," diye tekrarladı. "Entelektüel bir spordur."

"Entelektüel olabilir ama bu bir spor değil."

Saçlarımı omzumun üzerinden savurdum. "İyi. Mesele şu ki, sportif olmayan, entelektüel Baby Men'lerden herhangi biriyle evlenmeye hazır değildim, bu da bütün bir yıl boyunca babamın yanında staj yapmam gerektiği anlamına geliyor." Kocaman bir iç geçirdim. "Ve bundan korkuyorum. Bu iş babamın tutkusu. Benim değil. Ama emekli olduğunda dizginleri benim ele almam konusunda kararlı."

"Ve sen istemiyorsun."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Ben kendi işimi yapmak istiyorum. Ailem benim için tüm hayatımı planladı."

"Kulağa çok baskı varmış gibi geliyor."

"Hiçbir fikrin yok."

Mavi gözler beni inceledi. "Ben et derim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu stajyer yılına her şeyinizi verin. Mümkün olan en iyi işi yap."

Gözlerimi ona diktim. "Bunu neden yapayım ki?"

"Yıl sonunda, bu işin size göre olmadığına karar verirseniz, kimse sizi elinizden geleni yapmamakla suçlayamaz."

Bu iyi bir tavsiyeydi.

Esnemiştim. "Babam senden hoşlanırdı."

"Neden?"

"Çünkü sen bir Bebek Adam değilsin." Ayaklarımı altıma sıkıştırdım. "Sanırım şimdi bayılabilirim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

BANG.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde, pamuk gibi kuru bir ağızla uyandım. Su şişeme uzandım ve konumumuzu gösteren ekranı açtım. Kuzey Dakota'nın 36,000 feet üzerindeydik.

Max'in koltuğu boştu. Çantamdan iPad'imi çıkarmak için ayağa kalktım. Yerime oturduktan sonra başımı eğip koltukların üzerinden baktım. Ön tarafta Max'in lacivert gömleğini gördüm. Uçuş görevlisinin tam bir baş üstünde duruyordu ve onunla sohbet etmekten çok keyif alıyor gibiydi. Yüzüne bakabilmek için başını geriye eğmişti. Şimdi parmakları boynunda çırpınıyordu. Adam onun koluna dokundu ve koltuklarımıza doğru geri yürüdü.

yerleştiğinde hiçbir şey söylemedim.

"Uyanmışsın."

Aramızdaki konuşmayı başlatanın o olması beni şaşırttı. "Evet."

"Peki, neden o çıktın?" "Hangi adamlarla?"

"Satranç oyuncularını. Bebekler."

"Bebek Adamlar mı?" Suyumu yudumladım. "Çok tatlı adamlar. Evime bir piknik sepeti, bir şişe şarap ve bir mumla gelmeyi seven bir erkek arkadaşım vardı."

Max alaycı bir homurtuya benzeyen bir ses çıkardı. "Şaka yapıyorsun."

"Ne? Kızlar bu tür şeylerden hoşlanır. Bebek Adamlar harika erkek arkadaş olurlar.

Onlar hassas, şefkatli ruhlardır." "Dur."

Kahkahalar sesini izledi.

"Ne?"

"Kimse piliçlerin hassas erkek istediği saçmalığına inanmaz."

"Kendi adına konuş."

Yüzümü izleyebilmek için öne doğru eğildi. "Kızlar hassas erkekleri istemezler, onlar..."

"Otoriter erkekler mi?"

Omuz silkti. "Eğer böyle adlandırmak istiyorsan."

Alfa. Otoriter. Hükmedici. Ateşli. Sorumluluğu al. Erkeğin erkeği.

Evet, otoriter için başka kelimeler de vardı ama egosunu okşamak istemedim. "Diğer kadınların aksine, 'kontrolü ele alan' erkeklerle ilgilenmiyorum. Erkek arkadaşlarımdan duyguları hakkında konuşmasını isterim."

"Gel hadi."

"Bana inanmıyor musun?"

"Kadınlar, erkeklerin duyguları hakkında konuşmalarını istediklerini sanıyorlar ama öyle değil."

"Bu doğru değil ve bunu size kanıtlayabilirim." "Nasıl?"

"Neden bana şu anda nasıl hissettiğini söylemiyorsun?"

"Bilmek istemezsin." Koltuğunda arkasına yaslandı.

"Bu doğru değil." Yüzüne bakabilmek için öne doğru eğildim. Bu koca adamın duygularını paylaşması fikri beni büyüledi. "Anlat bana."

"Bununla başa çıkamazsın."

Bu konuşma sarhoş ediciydi. "Evet, yapabilirim. Çok kolay. Bana nasıl hissettiğini söyle."

Gözleri yüzümde kısıldı. "Tamam. Azgın hissediyorum. Birini tavlamayı düşünecek kadar azgın."

Tüm yüzüm kızarıırken, hain midem yavaşça sallanmaya başladı. "Eve birini mi götürmeyi planlıyorsun?"

Omuz silkti. "Ya da hızlıca sevişmek için onları bir dolaba götürün."

Beynim bana ne söylediğini anlamakta zorlanıyordu. Hareketli ayrıntılarla, onu ve uçuş görevlisini bir dolaba girerken hayal ettim. Ön sevişme olmayacaktı. Trou'yu bırakacak ve çılgınca sevişeceklerdi. Kıskançlığın midemde yılan gibi kıvrılması beni kızdırdı.

"Bu konuşma bitmiştir." Kızaran yanaklarımı saklamak için yüzümü başka tarafa çevirdim.

Güldü.

"Sana

söylemiştim."

"Neyi

söylemiştim!"

"Bir erkeğin duyguları hakkında konuşmak istemezsin."
Ona geri döndüm. "Bunlar duygu değil. Bunlar..." "Ne?"
Bakışları ağızımdaydı ve dikkatimi dağıtıyordu.
"Bunlar vardır taban içgüdüler. Gibi AÇLIK veya
Yorgunluk.Şunlar duygular değildir."
"Duygular hakkında bir şey söylemedin, sordun." "Bu da aynı şey."
"Canım sevişmek istiyor," diye alay etti ve bu sözler üzerine midem iyice sıkıştı. Beni tahrik etmesinden nefret ediyordum.
"Sen neden sadece bebek erkeklerle çıktığının mükemmel bir örneğisin."
Yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Sen sadece o adamları istediğini sanıyorsun." "Hayır," diye durdurdum onu. "Ben onları istiyorum. Ne kadar hassas olurlarsa o kadar iyi."
Büyük bir patlama sesi duyuldu. Pencereden dışarı bakmak için döndüm.
"O da neydi?"
"Hiçbir şey."
Bir başka büyük patlama sesi duyuldu ve uçak sola doğru savruldu. Koltuğumdan pencereye doğru kaydım. Bazı yolcular bağırdı ama uçak kendini düzeltti.
"İyi misin?"
Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Evet."
Bir uçuş görevlisinin koridorda yarı yürüyüp yarı koşmasını izledik.
"Bu normal mi?"
" yok." Uçak ikinci kez yalpalamadan bir an önce konuştu.
Sert.
Emniyet kemeri ışıkları yandı.
Ding. Ding.
Ding. Ding.
"Tanrım," diye mırıldandım soğuk dudaklarımın arasından.
Etrafımızdaki insanlar endişeli bir ses tonuyla konuşuyorlardı.
Bir kadın sesi hoparlörden konuştu. "*Bayanlar ve baylar. Lütfen kemerlerinizi bağlayın. Tekrar ediyorum, kemerlerinizi bağlayın. Koltuklarınızdan kalkmayın.*"
Emniyet kemerimin takılı olmadığını fark ettim. Daha da kötüsü, kemerimin sadece yarısı takılıydı.
"Emniyet kemerim," diğer yarısını bulmak için çılgınca elimi attım.
"Gitmiş. Ona ihtiyacım var. Nerede o!"

İri bir el kıcımın altına girdi ve sonra kemerimin diğer yarısını tuttu. Titreyen ellerimle belime doladım.

"Türbölans var." Max boynunu bükerek önündeki koltuğa baktı. Tetikte görünüyordu ama korkmamıştı.

Uçak öne doğru eğildikçe vınlıyordu, o kadar ki kendimizi önümüzdeki koltuklara yasladık. Havada hafif bir yanık lastik kokusu yayılıyordu.

Bir düşünce paniğimi delip geçti. Can yeleğime ihtiyacım vardı. Koltuğumun altına uzandım, plastik kareyi yukarı çektim ve yırtarak açtım. Açmak ve başımın üzerine çekmek için mücadele ettim.

Max izledi. "Suyun üzerinde değiliz. Buna ihtiyacın yok."

"Bir göle inebilir ya da rotamızdan sapıp okyanusa düşebiliriz."

İpleri karıştırdım ve sertçe çektim. Yüksek sesli bir tıslama beni sağır etti, yelek havayla şişerek başımı kaya gibi sert bir mengeneye hapsetti. Yeleği pençeleyerek kafamdan çıkarmaya çalıştım ama şeytani sarı plastik bir yılan gibi boynuma dolandı.

"Çek şunu, çek şunu üzerimden!"

"Rory."

"Lütfen, Max, lütfen," diye yalvardım, gözlerimi ona doğru çevirerek.

"Kıpırdamadan dur," diye talimat verdi. Yüzü önümde belirdi, o kadar yakındı ki naneli nefesini ve portakal kokusunu alabiliyordum. Yeleği nasıl söndüreceğini bulana kadar çekiştirdi. Yüzümün etrafındaki hava tıslarken o plastiğe bastırırken konuşmadık. Sonunda sıkarak çıkarabileceğim kadar havası inmişti. Onu yere attım.

"Daha iyi mi?"

Bir patlama daha oldu ve uçak burnu öne doğru eğildi. Bana rollercoaster'ı hatırlattı.

"Yeleğimi mahvettim! Şimdi boğulacağım."

Güldü. *Hiçbir akli başında insan uçağı düşerken gülmez!*

"Hiç komik değil." Dudaklarımda tuzlu gözyaşlarının tadını aldım. "Üzgünüm, benimkini ister misin?" Onun sempatisi beni yatıştırdı. Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. "Ne kullanacaksın?" "Yüzebilirim."

Suçluluk duygumu yuttum. "Emin misin?"

Koltuğunun altına uzandı ve yeleği açışını izledim. "Uçaktan inene kadar şişirmeyin."

Çılgın parmaklarım boynuma çirkin bir kolye gibi taktığım yassı, gevrek plastiğe dokundu. "Bu çok kötü. Bu uçağa binerken içimde korkunç bir önsezi vardı. Neden içgüdülerimi hiç ciddiye almıyorum?"

Uçak o kadar sert sarsıldı ki dişlerim takırdadı. Bagaj kutuları açılıp çantalar yağdığında insanlar çığlık attı. Arkamızdan bir erkek sesi Tanrı'nın duasını okudu.

Sandalyemde geriye doğru bastırdım, parmaklarım kolçakların etrafındaki pençeler gibiydi.

İşte bu kadar. Öleceğim.

"Bunun bilmeliydim. Çocukluğumdan beri. Bir uçağa binemedim. Sanki biliyordum. Bu bir önseziydi. Ve korkularımı yendim. Şimdi hepimiz bunun bedelini ödeyeceğiz!"

"Rory," Max yüzünü benimkinin önüne koydu. "Sakin ol!"

"Öleceğiz!"

"Şşşt," diye yatıştırdı. "Ölmeyeceğiz."

Bir ding sesi duyuldu ve başımızın üzerinde, tavandan oksijen maskeleri düştü. Etrafımızda korku dolu nefesler ve çığlıklar duyuldu.

Benimkinin düşmemesi dışında. Max'in yüzünün önünde tek bir maske asılı duruyordu. "Maskem nerede?" Çılgınca koltuğumda döndüm.

"Yardım edin! Yardım edin! Benim maske düşmedi!"

Kimse bana dikkat etmedi. Herkes maskelerini takıyordu. "Ne yapacağım ben? *Ne yapacağım!?*"

"Dayan." Max bana doğru eğildi, kolları başımın üzerindeydi. "Bir şeyin etrafına dolandı."

Maskem yüzümün önüne düştü. Çok geç kalmıştım. Zaten hiperventilasyon geçiriyordum.

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Başımı arkaya yatırdı ve soğuk bir şey ağzımı kapladı.

"Derin bir nefes al," diye talimat verdi. Plastik gibi kokan havayı içime çektim.

Bütün uçak titredi.

Korkudan titreyen bir kadın sesi hoparlörden bize talimat verdi. "Sıkı durun, sıkı durun, sıkı durun. Başınızı eğin. Yerde kalın."

"Destek, destek, destek. Baş aşağı. Yerde kal."

Ölecektik!

Max'in büyük ve sıcak eli beni öne doğru iterek başımı dizlerimin arasına sıkıştırdı. Uçağın uğultusu şiddetlendi.

Max'e doğru döndüm. Başını bacaklarının arasına sokamayacak kadar büyük olduğu için öne doğru eğildi ve başını önündeki koltuğa dayadı. Gözlerimiz buluştu.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi.

İnsanlar çığlık attı ve ağladı.

Uçuş görevlisi aynı talimatları tekrarlardı. Uçağın motorları pencerenin dışında uğulduyordu.

"Çıkışlar nerede, güzelim?"

"Ne?" Ağladım, sesim maske yüzünden boğuk

çıkıyordu. "Çıkışlar nerede?"

Neden bu kadar sakindi?

"Ön tarafta bir tane ve 11. sırada iki tane acil çıkış var ama ölmek istemiyorum. Hiç aşık olmadım."

"Kimse ölmeyecek."

Deli gibi gevezelik ettim. "Sanatıma gerçek bir şans vermek istedim. Bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum. Ve bir erkekle gerçek bir orgazm yaşamadım."

Mavi gözleri genişledi.

Arkamda bir kadın öldürülüyormuş gibi ses çıkarıyordu. Çığlığı kanımı dondurdu.

Onu görmek için başımı arkaya doğru çevirdim.

Uzandı ve başımı tekrar aşağı itti. "Bana neden seks sırasında hiç boşalmadığını söyle."

"Ne!?"

"Konuşmaya devam et. Yüzüme odaklan."

Korku kelimelerin akmasını sağladı. "Tüm arkadaşlarım bu harika cinsel anlardan bahsediyor ama bende bir sorun var. Bütün Bebek Adamlarla numara yapmak zorunda kaldım. Her seferinde. Bunu hiç kimseye söylemedim ama sanırım bende bir sorun var."

"Senin hiçbir sorunun yok. Bebek erkek arkadaşlarını suçla."

"Bunu bilemezsin!"

"Seni iki dakika içinde boşaltabileceğimi biliyorum."

"Mesele şu ki," dedim tuzlu dudaklarımı yalayarak, "böyle bir şansım olmayacak.

Çünkü uçağımız düşüyor. İşte bu kadar. Şansımı kaçırdım."

Uçak o kadar sert sarsılıyordu ki koltuğumun yerden kopacağından korktum.

İnledim. Büyük eli enseme geri döndü. Rahatlatıcı

Ben.

Gözlerimiz buluştu.

"Çok iyisin."

"Pek sayılmaz."

"Son anlarımda burada olmana sevindim."

"Bunu , tatlım. Bunun dışında her şeyi düşün."

Bu benim hayatımın sonuydu. Hayatımın derin bir geri dönüşünü yaşıyor olmam gerekmez miydi? Önemli olan her şeyin gözlerimin önünden akıp gittiği o film makarasını? Bunun yerine, tek odaklanabildiğim Max'in kirpiklerinin ne kadar koyu ve uzun olduğuydu.

baktık. Gözlerinde korku görmüyordum, sadece boyun eğmişlik vardı. Kimdi o? Neden bu kadar sakindi? Gerçekten beni orgazm mi düşünüyordu?

Bilmek istedim. Gerçekten aptalcaydı ama son düşüncelerinizi kim tahmin edebilirdi ki? "Beni orgazm edebileceğini nereden biliyorsun?"

Bakışlarımı tuttu. "Nasıl sikileceğini biliyorum."

"Ama kadınların sana numara yapmadığını nereden biliyorsun?"

Gözleri kısıldı ve maskesinin altından yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Sen gerçek misin?"

"Erkek arkadaşlarıma numara

yaptım." "Güven bana, seni

boşaltabilirim."

Jet motorlarının sesi kulakları sağır etti. Etrafımızda insanlar ağladı, hıçkırdı, çığlık attı.

Kulağa aptalca gelebilir ama Max'le göz temasının kesilmesine asla izin vermediğim sürece bu dehşete karşı bağıışıklığım vardı. Yaklaşan ölümlerimize odaklanmayı reddettik. Onun yerine sekse odaklandık. Birbirimizle. Bu bana barda yakışıklı bir adamla flört ederken onun dışında her yerin kaybolmasını hatırlattı.

Beynimin bir kısmı bunun ne kadar aptalca olduğunu anlıyordu ama son anlarımda adrenalin ve zayıflatıcı korkuyla darmadağın olmasını istemiyordum.

Bu garip flörtleşme beni iyi hissettirdi. Ve sonumun güzel olmasını istedim.

"Eğer hayatta kalırsak, sana izin vereceğim."

Bakışları benimkileri tuttu ama konuşmadı.

"Sadece sen istersen." Yüzüm yandı.

Mavi gözleri eğlenerek kırıştı. "Benim için onurdur."

"Gerçekten mi?"

Büyük eli boynumu sıktı.

Ama kendimize ve birbirimize yalan söylüyorduk.

Gerçekliğin yolu vardır. Uçağımız ve hepimiz ölecektik.

Gözlerim onun bakışlarına yapıştı. Sonumun acı vermesini istemiyordum. Anlık olmasını tercih ederdim. Bir an hayattasın ve sonra değilsin. "Sence bu acıtacak mı?"

Etrafımızdaki gürültü o kadar büyük, o kadar hayati tehlike arz ediyordu ki neredeyse sesini duyamıyordum. "Hayır. Acımayacak."

Ölümle yüzleştim. Kaçırdığım her şeyin yasını tutarken beni sakın bir hüznün kapladı.

Birbirimize baktık. Yüzü çok güzeldi. O yüzü hafızama kazımak istedim. Yaşamak istedim. Zamanda geri gitmek ve bu lanet uçağa binmemek istedim.

Her şey karanlığa gömülürken, "Bu çok kötü," diye konuştum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

GÖZLERİMİ AÇTIM. mısır sapları sarmıştı. Üzerimdeki gökyüzü berrak bir maviydi. Güneş yüzümü ısıtıyordu. Başım Max'in kucağındaydı.

"Max" diye fısıldadım. "Öldük mü biz?"

Bana baktı. Elmacık kemiğinde küçük bir kesik vardı.

"Hayatta kaldık." Sıcak ve rahatlatıcı elini alnıma koydu.

"Yaşıyor muyum?"

Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Sana başaracağımızı söylemiştim."

Mavi gözlerinin içine baktım. Ona tam olarak inanmamıştım. "Bence yalan söylüyorsun. Bu tarla ve sen, burası benim cennet versiyonum, değil mi?"

"Cennetin senin versiyonu mu?"

"Benimle birlikte cennete geldiğin için mutluyum." "Kendini aşma."

"Yaşadık mı?"

"Kendiniz görün."

Beni yukarı kaldırdı. Nefes nefese kaldım. Uçağımızın kalıntıları tarla boyunca kaydığını, ardındaki tüm bitkileri sürüklediğini ve şimdi yana yattığını gösteriyordu. İnsanlar yırtık pırtık giysileriyle zombi gibi etrafta dolaşıyordu. Yolcular ağlıyor ya da sarılıyordu.

"Lanet olsun," diye nefes aldım.

"Yaşadık." "Yaşadık."

"Kazayı hatırlamıyorum."

"Bayılmışsın."

Sağlam olduğumdan emin olmak için vücudumu tırmaladım. Sarı can yeleşim plastik bir önlük gibi boynuma asılmıştı. "Uçaktan nasıl indim?"

"Seni ben taşıdım."

"Beni sen mi taşıdın?" Önümüzde hareket eden yolcular dikkatimi dağıtmışken tekrarladım. "Kimse yaralandı mı?"

"Birinin bacağı kırılmış. Herkes yaşadı. Herkes ." Döndüm ve yüzünü inceledim. "Kanaman var."

"Sadece bir ."

Acil durum araçları uzaktan yaklaştı.

Hâlâ sarhoş bir halde, uyuşmuş bir şok içinde oturdum ve kurtarma araçlarının siren sesleri ve yanıp sönen ışıklarıyla tarladan geçerek gelişlerini izledim.

İtfaiyeciler uçağa köpük sıkarken kurtarma görevlileri yaralılarla ilgilendi. Max ve ben yan yana oturmuş, yaşanan kaosu izliyorduk.

Okul otobüsleri geldi. Biri megafonla bize talimatlar verdi. Gideceğimiz yer için iki seçeneğimiz vardı: hastane ya da otel. Max tıbbi müdahaleyi reddetti, ben de bizi otele götürecek olan otobüse kadar onu takip ettim.

Otelde bizi bir toplantı odasına yönlendirdiler ve burada lacivert takım elbiseli bir kadın bize birer oda anahtarı verdi.

"Havayolu şirketi adına en içten özürlerimi sunmak istiyorum. Her birinize bir otel odası ayırttım."

İkimize de birer çanta verdi. Benim çantam pembe, Max'inki ise maviydi.

"Çantanızda banyo malzemeleri ve kıyafetler bulacaksınız. Ayrıca önümüzdeki 24 saat içinde satın almanız gerekebilecek herhangi bir şey için 500 dolarlık ücretsiz kredi kartları sağladık. Herhangi biriyle konuşmaya ihtiyaç duymanız halinde 7/24 hazır bekleyen danışmanların telefon numaralarını içeren broşürler de ekledik. Yarın müşteri hizmetleri temsilcileri daha fazla seyahat düzenlemesi yapmanıza yardımcı olacaktır. Hepsi havayolu şirketimizin ücretsiz ikramıdır. Lütfen öğlene kadar havaalanına dönmenizi rica ediyoruz."

"Tamam." Bir rüyanın içindeydim. Ya da bir filmde.

Bize gergin bir gülümseme fırlattı. "Burada bir cep telefonum var. Birini aramak ya da benim aramamı ister misiniz?"

Başımı salladım, o da bana telefonunu uzattı. Annemin cep numarasını çevirdim ve arama doğrudan sesli mesaja düştü. Annemin bu gece bir galada olduğunu hatırlıyorum.

"Selam anne," diye dinlerken gözlerini yere dikmiş olan Max'e baktım. "Ben Rory. Uçuşumda bazı sorunlar çıktı ve.... şimdi Kuzey'deyim."

Dakota. Havayolu şirketi de iyi davranıyor. Beni bir otele yerleştiriyorlar. Ne zaman varacağımı öğrendiğimde sana mesaj atacağım, böylece bir araba gönderebilirsin. Seni seviyorum!"

Telefonu Max'e uzattı. "Birini aramak ister misin?" Max başını salladı.

"Lütfen bütün gece bu toplantı odasında olacağımızı bilin. Bir şeye ihtiyacınız olursa diye."

Birlikte asansöre doğru yürüdük.

"Nasılsın?" Max yukarı düğmesine bastı.

Cevabımı düşündüm. Uçmak en büyük korkularımdan biriydi ve ben bir uçak kazasından sağ kurtulmuştım. Histeri krizine gireceğimi düşünebilirsiniz. Ama gerçek şu ki, hayatta kalmıştım. Ölümü aldatmıştım.

"Yaşadığımı hissediyorum."

Odama gittik ve ben oyalandım. Yalnız kalmak istemiyordum. "Odan nerede?"

"Hemen yandaki kapı." "Tamam."

"İyi misin?"

İnanmadan konuştum. "Evet."

Üzerimde yükseldi ve içten bir an için bana sarılabileceğini düşündüm. Ama sarılmadı. O okunması zor ifadesiyle bana baktı.

"Max, benden bıktın mı?"

"Yakınından bile geçmiyorum."

"Şey," diye duraksadım, anlamlı kelimeler bulmaya çalışıyordum.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkürler."

Bana hayalet gibi bir gülümseme verdi.

Beni bırakma.

Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum ama endişemi hissedip hissetmediğini merak ederek yüzüne baktım.

Yine boyun eğmiş görünüyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa kapıyı çal." "Oh," diye göz kırptım. *Sanırım yok.* "Tamam."

Atletik bir zarafetle kendi odasına doğru ilerleyişini izledim. Kapının kilidini açtı, bana son bir kez baktı ve odasında kayboldu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

Sersemlemiş bir halde otel odama girdim ve büyük aynanın önünde durdum. Göz makyajımın kurumuş siyah çizgileri yanaklarımı lekeliyordu. Saçlarım milyonlarca yöne dağılmıştı ve sarı can yeleğim hâlâ boynumda sallanıyordu. Deli gibi görünüyordum.

Titreyen ellerimle yeleği çıkardım. Ne yapacağımı ya da nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. İçimden pek çok düşünce, pek çok duygu geçiyordu.

Bu gerçek miydi?

Gerçekten ölümü aldatmış

miydım? Max ne yapıyor?

Ben neden ölmedim?

Kafamın karıştığını hissederek yatağa oturdum. Kendimden geçmem gerekiyordu. Az önce yaşadıklarım hakkında düşünmek istemiyordum. Televizyonu açtım. CNN de dahil olmak üzere tüm kanallar kazayı yayınlıyordu. Spikerler, arkalarında kaza alanı olmak üzere alanda duruyor ve heyecanla bunun mucize bir kaza olduğunu anlatıyorlardı.

Evet, hiç yardımcı olmuyorsun.

Televizyonu kapattım ve yatağa uzandım.

Büyük olasılıklara rağmen en büyük korkumdan kurtulmuştum. Hayatımı değiştiren bir uçak kazasından kurtulmuştum. Farklı hissetmem gerekmez miydi? Vücuduma akan büyük endorfinlerin bana hayata dair yeni bir bakış açısı kazandırması gerekmez miydi?

Sadece, ben *hala*

bendim. Hiçbir şey

değişmemişti.

Sıcak bir duş aldım, ücretsiz bornozumu üzerime geçirdim ve yatağın ucuna oturdum. Max'in odası ile kendi odam arasındaki duvara baktım.

Max ne yapıyordu?

Farklı mı

hissediyordu?

Max o üzücü olay boyunca inanılmaz bir cesaret sergilemişti. Etrafımızdaki insanlar dağılırken o beni bir arada tuttu. O uçuşta kendimi kaybetmişim ve o beni en kötüsünden korumuştı.

Ve hayatta kalmıştık.

Artık yalnızdım ve birlikte olmak istediğim tek kişi oydu. Bunu anlamıyordum ama böyle hissediyordum.

Nasıl olduğunu görmek için odasına uğrarsam ne olur? Bana bir şeye ihtiyacım olursa kapıyı çalmam gerektiğini söylemişti. Ama ben zorlamak istemedim. Benim için yeterince şey yapmamış mıydı? Bütün günü benimle ilgilenerek geçirmişti, bu yüzden benimle uğraşmaya devam etmek istediğinden emin değildim.

Şu anda yalnız kalamam.

Ayaklarımı pembe converse spor ayakkabılarımın içine soktum, bu da bornozumla saçma bir moda ifadesi yarattı ama umurumda değildi. Koridorda ilerledim, kapısına kadar geldim ama sonra kapıyı çalmaya cesaret edemedim. Odama geri dönmek için arkamı döndüğümde, kapısı açıldığında nefesimi tuttum.

Birbirimizi inceledik. Max'in düğmeleri iliklenmemiş lacivert gömleği, sert kaslarını gözlerimin önüne seriyordu. Nemli saçları duştan yeni çıktığını gösteriyordu.

Mavi gözlerim ayakkabılarımı ve ev ceketimi inceledi. "Kapıyı çaldığını duymadım." "Odama dönüyordum."

"Seni kontrol etmeye geliyordum."

Bu beni daha iyi hissettirdi. Gerçeğimi söyleyebilecek kadar. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Konuşmadan kapısını ardına açtı. Odasını inceledim. "Güzel oda."

"Seninki farklı mı?"

"Hayır. Aynı."

"Hayatım boyunca pek çok otel odası gördüm."

Ona baktım, kendisiyle ilgili paylaştığı bu küçük bilgi ilgimi çekmişti. "İş için çok seyahat ediyor musun?"

"Evet."

Max ne yapıyordu? Ona sormayı düşündüm ama bana özel hayatı hakkında konuşmak istediği izlenimini vermiyordu. Buna saygı duydum.

Özel hayatını korurdu ve ben de daha fazla içimi dökmek istemezdim.

Sanki düşünce tarzımı anlamaya çalışıyormuş gibi beni inceledi.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Evet, lütfen."

Yatağının kenarına oturdum ve mini barın önünde diz çökmesini izledim.

"Cin tonik?"

"Kulağa hoş geliyor." İçkimi doldururken onu izledim.

"Buzum yok."

" değil."

Kendine bir viski doldurdu, bardağımı bana uzattı ve sonra masanın yanındaki sandalyeye, benden birkaç metre uzağa oturdu.

Birkaç dakika sessizce içtik. Karşımdaki adam tamamen yabancıydı ama ona karşı bir çekim hissettim.

"?" Sessizliği o bozdu. "Farklı hissedeceğimi düşünmüştüm."

"Nasıl yani?"

"Ölüme yakın bir deneyimin hayata bakış açımı değiştirmesi gerekmez mi?" O yoğun mavi bakışlarıyla beni izlemeye devam etti.

Bilmek zorundaydım. "Nasıl bu kadar sakindin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Herkes çığlık atıp çıldırıyordu ve sen hiçbir tepki vermedin.

Yaşayacağımızı nereden biliyordun?"

"Ben yapmadım."

"Affedersiniz?"

Küçük viski şişesinin kalanını bardağına boşalttı. "Yaşayacağımızı sanmıyordum."

İçimde bir şok dalgası oluştu. "Ama bana söylemiştin. Bana her şeyin gireceğini söylemiştin." "Biliyorum."

"Sana inandım." " da

buydu zaten."

Arkama yaslandım ve bunu düşündüm. Max öleceğimize inanmıştı ama son anlarını beni teselli etmeye ve iyi olacağımıza inandırmaya çalışarak geçirdi.

"Bunu neden yapasın ki?"

Omuz silkti. "Kefaret mi?"

Bu ne anlama geliyordu? Otoriter erkeklere karşı duruşumu yeniden düşünmem gerektiğini fark ettim. Hepsinin tek boyutlu olduğunu varsaymışım ama bu adam bana yapboz gibi gelmişti. "Seni anlamıyorum."

Cevap vermedi ama vermesini de beklemiyordum. Onun dışında her yere baktım. Sanırım odama geri dönmeliydim ama yalnız kalmaktan korkuyordum.

"Film izlemek ister misin?"

Gözlerimi kaldırıp ona baktım.

"Burada mı?" Omuz silkti.

Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa tırmanarak cevap verdim. "Sen seç."



İLK FİLMDEN SONRA, oda servisi sipariş ettik. Ben patates kızartmalı burger, o da salatalı biftek yedi. Film hakkında hafif şakalaşmalar dışında konuşmadık. Sonrasiyla tek başına yüzleşmek istemeyen iki kazazedeydik. Ya da belki de yalnız kalmak istemeyen bendim ve o daha bilinmeyen günahların kefareтини ödüyordu. Bunu sorgulamadım. Bana eşlik etti ve ben de onu sorularla sıkıştırmaktan kaçındım.

Yemekten sonra ikimiz de tekrar yatağa yerleştik. Bir film daha izleyeceğimi varsayarak yanıma uzandı ve filmleri karıştırdı. Bağımsız bir insandım, bu yüzden kendimi yalnız kalmama ihtiyacıyla tam olarak bağdaştıramıyordum.

"Ne izlemek istersin?" "Sen seç, ben her şeyi izlerim."

Daha önce izlediğim popüler bir gişe filmi seçti ama bunu ona söylemedim. Film başladı ve dikkatimi çekmeyi başaramadı. Tek düşünebildiğim, elini başının arkasına koymuş, yanımda yatan adamdı. Sorular zihnimi yakıyordu. Kimdi bu adam? Ne tür bir işi vardı? Bana bir ofis işi olduğunu söylese şaşırdım ama bana el işi yapan biri gibi gelmemişti. Belki itfaiyeci olarak çalışıyordu. Ama bir itfaiyeci çalışmak için başka bir şehre transfer olur mu?

Ben durduramadan soru ağzımdan çıkıverdi. "Amerikalı mısın?"

Mavi gözler bana doğru kayd. "Kanadalı."

"Oh. Amerika'da mı çalışıyordun?"

Gözleri tekrar televizyona kayarak kendisi hakkında konuşmak istemediğini belli etti. "Evet."

"New York'ta yaşamayı seviyordum. Hiç Vancouver'da yaşadın mı?"

"Hayır."

"Ben orada doğdum ve büyüdüm."

"Başka bir film mi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Sorun yok." Kendimi arkama yaslanmaya ve sessiz kalmaya zorladım. Saçlarımı başımın üzerinde düğümledim. Kolumu kaşıdım. Yastığımı kabarttım.

Filmi durdurdu ve yan yattı, başını koluyla destekledi. "Neler oluyor?"

"Ne!"

"Huzursuzsun."

Onun muhteşem yüzüne baktım. "Konuşmak istemiyor musun?" "Ne hakkında?"

"Herhangi bir şey."

"Neden konuşmuyorsun?"

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Milyonlarca sorum vardı ama hiçbiri uygun görünmüyordu. "Neden Kanada'ya taşıınıyorsun?"

"İşim için."

"Tayin mi edildin?" "Onun gibi bir şey."

"Heyecanlı mısın?"

"Pek değil."

"Vancouver'da tanıdığın biri var mı?"

"Hayır."

"Beni tanıyorsun."

Mavi gözleri benimkileri tuttu. "Rory, sana yanlış bir fikir vermek istemem."

Yüzüm ateş gibi yanıyordu. "Ne demek istiyorsun?" "Bu arkadaşlığı bu gecedен sonraya taşıyamayız."

Bu konuşmanın beni öfkelenmesi gerekirdi ama sadece hayal kırıklığı hissettim. "Tamam."

"Bugün zor bir gündü ama Vancouver'a gittiğimde dikkatimin dağılmaması gerekiyor."

"Ben olsam dikkatini dağıtmazdım."

Gözleri ağzıma kaydı. "Zaten dikkat dağıtıyorsun."

Midem bulandı ve aramızdan bir enerji geçti. Yataktan kalkıp odama dönmem gereken anın bu olduğunu fark ettim. Bu geceden sonra beni görmeyeceğini söylemişti ve tek gecelik ilişkiler bana göre değildi. Yine de onun yatağında sıkışıp kalmış gibiydim.

"Burası beni orgazm etmeye çalıştığın yer mi?"

Söylediklerim aklına yerleşince yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hayır.

Kesinlikle olmaz." "Neden?"

"Çünkü ben senin için doğru adam değilim."

"Neden bu geceden daha fazlasını istediğimi düşünüyorsun?"

"Hiç çıkmadığın biriyle oynastın mı?" Hayır, yapmadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaralanmanı istemiyorum."

Bedenimi ona sunmuştum ama o reddediyordu. Sarışın uçuş görevlisini düşündüm. Onunla hızlı bir sevişme için bir dolaba girmeyi düşünüyordu. Belki de sorun bendim. Belki de beni istemiyordu. Reddedilme beni yatağın ucuna doğru itti. Ayakkabılarımı giydim. "Anladım."

"Ne aldın?"

"Benden o kadar hoşlanmıyorsun."

Öne doğru uzanıp elimi tuttu ve beni geri çekti, böylece onunla yüzleştim. Ciddi ifadesi yüzümde gezindi. "Ne istiyorsun?"

Yutkundum, şimdi her şeyden emin değildim. Eski ben olsam iyi geceler der ve uslu bir kız gibi odama giderdim. Uçak kazasından yeni kurtulmuş olan ben, "Orgazm olmak istiyorum" diye ağzımdan kaçırdım.

Öpücüğü beni hazırlıksız yakaladı. Konuştuğumuz konuyu göz önünde bulundurursak böyle olmamalıydı, ama ağzı benimkine değdiğinde ilk başta onu . Çok şaşırmıştım. Elimde olmadan onun öpücüğünü diğer öpücüklerle kıyasladım ama kıyaslanamazdı. Bebek Adamlar sabırsız ve özensizdi, ama Max beni dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi öptü. Arkama yaslandım ve ağzı benimkini takip etti.

Gözlerim kapanırken tekrar iç çektim. Ağzı benimkinin üzerine eğildi, viski ve erkek tadındaydı. Öpüşmeyi derinleştirdiğinde, dili ağzımla oynadığında, ağırlıksız ellerim onun sıcak, kalın boynuna dolandı. Daha fazla baskı uygulayıp ağzımı ona daha da açtığında inledim. Bir erkeğin dudaklarının bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi? Bir öpücüğün bu kadar büyümlü hissettirebileceğini kim bilebilirdi?

Dudaklarını boynumda gezdirdiğinde boynumu geriye attım, parmaklarım hâlâ saçlarına dolanmıştı. Boynumun öpülmesine bayılırdım ve o bu konuda harikaydı. Karıncalanma hissi omurgamdan aşağı iniyordu ve vücudumun ağzının tenime dokunuşuna tepki verdiğini hissedebiliyordum, ama Bebek Adamlar'ın aksine, acele etmiyordu, bana acelesi yokmuş gibi hissettiriyordu.

Eli bornozumun kemerini çekiştirdi. Yarı kapalı gözlerle tavana baktım. Max'in sıcak ağzı çene çizgimin altındaki hassas deride gezindi. Nefesini, dişlerinin hassas tenime sürtünmesini hissettim ve iç çektim. Bornozumun açıldığını hissettim.

Kendini üzerime doğru kaldırdığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kot pantolonlu bacaklarının ağır kumaşını uyluk içlerimin çıplak teninde hissedebiliyordum. O giyinirken benim çıplak olmam beni rahatsız etmeli miydi?

İri bir el göğsümü avuçlamak için yukarı kalktığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Saçma bir kıkırdama isteğiyle savaştım ama ağzı meme ucumu yakaladığında ve beni yataktan kaldıracak bir yoğunlukla göğsümü emdiğinde bu his kayboldu. Karnım taklalar atarken parmaklarım saçlarına gömüldü.

Nefes alışım değişti. Göğsümü ritmik bir şekilde emerken göğüs kafesimin yükselip alçaldığını hissedebiliyordum, bu da midemin çukuruna doğru her türlü garip hissin fırlamasına neden oluyordu. Diğer göğsüme geçti ve bu hisler yoğunlaştıkça kıvrandım. Bebek Adamlar göğüslerimi öptüğünde neden böyle hissetmiyordum? Onunla neden bu kadar farklıydı?

Ağzı aşağı doğru hareket ettiğinde iki elimle yüzümü kapattım. Dişler göğüs kafesimi sıyırdı. Bir dil göbek deliğimi okşadı.

İki güçlü elin uyluklarımdan aşağı indiğini, yumuşak tenimi okşadığını ve bacaklarımı açmaya çalıştığını hissettim. Başımı kaldırarak haykırdım ve baldırlarımı geniş omuzlarının üzerine kaldırışını izledim. Yüzü çıplak tepe noktandan birkaç santim uzaktaydı.

"Harika kokuyorsun," dedi koyu renk gözlerini yüzüme kaldırarak. "Tadın da kokun kadar güzel mi?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, cevap vermeme isteyip istemediğinden emin değildim. "Bilmiyorum."

Gülümsemesi gözümü kamaştırdı ve sonra göz temasını kesmeden dili beni boydan boya yaladı.

Kalçalarım sarsıldı ve büyük kollarını doladı. "Bu kadar güzel bir şey tattığımı sanmıyorum."

İnledim ve ellerimle yüzümü kapattım. Ağzı kıvrımlarımın arasına daldı. Büyük eller bacaklarımı hapsederek beni aşağıda tutuyordu. Max

vücudum üzerinde tam bir kontrole sahipti. Beni emdi, ziyafet çekti, kemirdi ve yaladı. Nefesim kesilene kadar diliyle bana işkence etti. İçimdeki alev o kadar büyüdü ki, beni yakmakla tehdit etti. Sarhoş olmuştum, kalçalarım onun beni tutuşuna karşı zorlanıyor, daha fazlasını istiyordu. Serbest bırakılmam için küçük sarsıntılar ve itişlerle yalvarıyordu.

Vücudum hiç hissetmemişti. İçimde öyle yoğun bir açlık uyandırdı ki aklımı kaçıracığımı sandım. Başım öne arkaya savruldu ve parmaklarım onun kalın saçlarını kazmak için aşağı indi. Vücudum bir ağrıya yanarken, utanmadan, yüksek sesle, talepkar seslerle haykırdım.

"Lütfen," diye bağırdım. "Max, lütfen." Başını kaldırdı, beni izliyordu.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, parmaklarıyla beni işgal ettiğinde. Utanmadan, kalçalarım sürtünmeyi artırmaya çalışarak yukarı ve aşağı pompaladı.

"Bunu çok istiyorsun, değil mi?" karanlık gözleri beni izledi. "Ne kadar pis bir kızsın. Şu haline bak. Çok muhtaç ve açsın. Benim için çok gür ve ıslaksın."

"Daha fazla," diye boğuk bir sesle taleplerimi dile getirdim. "Bana daha fazlasını ver."

Parmaklarını büktü ve içimde derinlerde bir şeyi okşadı. Başım geriye düştü ve tavandaki tek bir noktaya odaklanmadan baktım. Sadece parmaklarına odaklanmış, dönüp duran ve okşayan parmaklarına odaklanmıştım.

Ağzını aşağı eğdi ve yemyeşil yumrumu emdi.

Dünyam patladı. Kalçalarım yukarı kalktı. Gözlerim başımın içinde yuvarlanırken sırtım yataktan kalktı. Emmeye devam etti ve orgazmım hiç bitmeyecek gibi görünüyordu. Zevk, zevkin üstüne yuvarlandı. Asılı kaldım, zamanın içinde asılı kaldım, anın yoğunluğuna teslim olmaktan başka bir şey yapamadım.

Parmakları yavaşladı ve sonra durdu ve ben kemiksiz kaldım. Ben seğirip titrerken gevşemiş ve boşa gitmişti.

"Çok güzelsin."

İçimden parçalanmış bir kahkaha yükseldi.

Tekrar üzerime çıktığını hissettim ve sonra yüzü benimkinin üzerindeydi. Gözlerimi onunkilere doğru açtım. Tehlikeli görünüyordu. Gözleri karanlıktı. Vahşi bir açlık çenesini sıkılaştırmış ve gözlerini daraltmıştı. Kontrolünü pamuk ipliğine bağlıyor gibiydi.

"Seni sikmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Ben de istiyorum."

Sonra esneyerek her şeyi mahvettim.

Alnını benimkine yasladı, gözlerini sıkıca kapattı. Sonra üzerimden

yuvarlandı, ayağı kalktı ve beni titreyen bacaklarımın üzerine çekti. Gözlerimi kırıştırdım.

bornozu bedenimden itti. Çırılçıplak durdum ve yatak örtülerini geri çekişini izledim.

"Hadi, bin."

Sürünerek içeri girdim. Ona baktım. Uçak kazasının ve orgazmımın verdiği yorgunluk göz kapaklarımı çekiştiriyordu. "Sen de uzanacak mısın?"

Eğildi ve dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. "Yakında. Önce biraz dinlen."

"Tamam." Kendimi mutlu hissettim.

Ve sonra uyku beni ele geçirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

KIZGINLIK DUYGULARIMI TANIMLAMİYOR BİLE. Vancouver'a giden uçağıma binerken öfkem korkumun önüne geçti. Kalkış mı? *Sorun değildi.* Max'in otel odasında nasıl yalnız uyandığımı düşünmekle meşguldüm.

Bir not bırakmış. Lanet bir not.

Onuncu kez çıkardım: **Çok eğlendim. Umarım Vancouver'a sağ salim dönersin. Max.**

Bu ne lan?

Öfke damarlarımdan erimiş metal gibi akıyordu. Öfkeleniyor, parlıyor, köpürüyor ve kaynıyordu. İncinmişliğimi ve acımı yakıp yok ediyordu.

Nasıl yapabildi?

Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra nasıl olur da bir veda bile etmeden çekip giderdi? Beni Vancouver'da görmek istemediğini biliyordum, ama veda etmemek?

En sinir bozucu kısmı ise öfkemi boşaltacak bir yerimin olmamasıydı çünkü o artık yoktu. Hayatımdan çıkıp gitmişti.

Ve bu yüzden sanırım ondan nefret ettim.



Uçaktan indiğimde, annem ve babam yüzlerinde endişeli ifadelerle havaalanı lobisinde bekliyorlardı.

"Merhaba," diyerek ikisine de sarıldım. "Nasılsınız çocuklar?"

Dikkatlerini tekrar bana odaklamadan önce kısa bir süre göz göze geldiler. Babam boğazını temizledi. "Uçuşun nasıldı?"

"Tamam."

Annem yüzüme dokundu. "Hayatım, iyi misin?"

Gözlerim açıldı. Ve yüzümde ifade yoktu. Nasıl hissettiğimi gizlemek için bir maske. "Evet."

Babamın bir iş günü saat 2'de havaalanında olduğunu fark ettim. Babam asla gün ortasında işten ayrılmazdı. Aslında, bu ilk kez olabilir.

"Siz ikiniz neden buradasınız?" İkisinin arasına bakarak sordum.

"Tatlım," dedi annem destek için babama dönerek. "Bir uçak kazasından sağ kurtuldun."

"Biliyorum." Ayrıca aklımı başımdan alan ve ben uyurken sıvışıp giden bir adamla hayatımı değiştiren bir gece yaşadım. Bana hangi olayın beni daha çok üzdüğünü sorun.

"Desteye ihtiyacın olacağını düşündük." Gözleri yüzümü aradı.

Omuz silktim. "Ben iyiyim. Çantamı ve telefonumu geri aldılar ama valizim mahvoldu."

Annem eliyle ağzını kapattı, gözleri yaşlarla doldu. "Ah, benim zavallı bebeğim."

"Sorun yok anne. Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

"İşte benim kızım. Sen gerçek bir Ashford'sun." Babam sesinde gururla konuşuyordu. Olağanüstü bir şey yaptığımda, bana bir Ashford olduğumu hatırlatmaktan hoşlanırdı.

Kaza yapmadan önce bayıldığımı ona söylememeye karar verdim. "Ee, gidelim mi?"

Ailem benimle ne yapacağını bilmiyordu. Tüm çocukluğum boyunca uçamadım. Ailem beni hipnoterapiye göndermişti. Bana ilaç tedavisi uyguladılar ve bu da işe yaramadığında, herhangi bir uçağa binemeyecek kadar histerik hale geldiğim için deniz aşırı aile tatillerini iptal ettiler. Ancak New York'a gittiğimde bir uçağa adım atmaya istekli olmuştum. Dolayısıyla, bir uçak kazasından sağ kurtulma konusundaki tepkimi ya da tepkisizliğimi anlamamaları anlaşılabilir bir durumdu.

Ben de anlamadım. Sanırım en büyük korkunuzdan kurtulduğunuzda ve bunu anlatacak kadar yaşadığınızda, bu konu önemsiz hale geliyor. Ayrıca, halletmem gereken daha acil meseleler vardı.



ANNEM VE BABAM uçak kazası hakkında konuşmak istiyorlardı ama yaşadıklarını anlamıyorlardı ve benim de onlara anlatmak gibi bir isteğim yoktu. Bunun nasıl bir his olduğunu anlayan tanıdığım tek kişi Max'ti. Onunla dertleşebilmeyi ya da konuşabilmeyi diledim. O gece kendime kızdım, çünkü uyumak yerine zamanımı onu geçirdim.

Beni düşündü mü?

Arkadaşlığımızı dün gecenin ötesine taşımak istemediği konusunda beni uyarmıştı. Bunun ne anlama geldiğini anladığımı sanmıştım ama kendimi ne kadar kötü hissettireceğini tahmin edememiştim.

Daha da kötüsü, daha fazlasını istiyordum. Bana vermek istediğinden daha fazlasını. Öpücüklerinden daha fazlasını istedim. Başka bir orgazm daha istedim. Yatağa uzanıp onunla film izlemeye geri dönmek istiyordum. Ona daha fazla soru sorma şansı istiyordum. Kimdi o? Nereye gitmişti? Hikâyesi neydi? Vancouver'a tek başına geldiğinde kendini yalnız hissediyor muydu?

Max her yerde . Ve ben onun soyadını bile bilmiyordum.



Ertesi sabah erkenden kahvaltı masasına gittim. Babam yemek masasının ucunda oturmuş gazetenin spor bölümünü okuyor, annem de günlüğüne notlar alıyordu.

"Kalkmışsın," diye bağırdı, beni gördüğüne çok sevinmişti. Ona çabucak sarıldım. Babam beni incelemek için gazeteyi katladı. "Günaydın."

"Günaydın."

Babam otoriter bir tavırla, "Bu yılki rolün hakkında düşünüyordum, Rory," dedi.

"Hayatım, kıza nefes alması için bir şans ver," diye uyardı annem. "Eve daha dün geldi."

"Hayır," diye araya girdim. Dikkatimin dağılmasını istiyordum. Max'i düşünmekten vazgeçmek istiyordum. Ayrıca bu yılı bir an önce bitirmek istediğime de karar verdim. Stajıma ne kadar çabuk başlarsam, hayatıma da o kadar çabuk devam edebilirdim. "Mümkün olan en kısa sürede başlamak istiyorum. Neden bugün olmasın?"

Taş suratını korumanın kralı olan babam bile yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi. "Bu harika."

"Medya departmanında çalışmak isterdim. Bir sanatçı olarak becerilerimi kullanmak, belki grafik tasarımcıyla çalışmak isterim. Web sitesi konusunda yardımcı olabilirim, işi baştan sona öğrenebilirim."

Planım sağlamdı. Bu, gerçek iş dünyasına girdiğimde bana bazı güçlü çalışma becerileri kazandırabilirdi. Ayrıca özgeçmişime uygun bir iş deneyimi de ekleyecekti.

"Saçmalık," diye alay etti. "Benim yerime geçmek için yetiştiriliyorsun. Sağ kolum olarak başlayacaksın."

Sikeyim. Ben.

"Baba. Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Az önce yaptık." Gözlerini kapüşonuma ve kot pantolonuma dikti.

"Yarım saat içinde çıkıyorum, annenden kıyafet ödünç al. Profesyonel iş kıyafetleri." Bu ses tonunu biliyordum. Bu onun CEO sesiydi. O lanet olası çapraz ben sesi.

Neyse ki annemin iki gömme dolabı vardı ve tasarımcı kıyafetleriyle dolup taşıyordu. Ve benim şansına, bedenlerimiz aynıydı. Ben kot pantolon ve tişörtlere düşkündüm ama annemin kusursuz bir kıyafet zevki vardı.

Annem bana endişeli bir bakış attı.

Sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Dolabında alışveriş yapmamın sakıncası var mı?"



Şoför sabahın erken saatlerinde Vancouver trafiğinde arabayı sürerken babam ve ben arabanın arkasında oturuyorduk. Babam telefonuyla konuşurken ben de pencereden dışarı bakıyordum. Bundan sadece 365 gün daha vardı. Yapabilirdim. Bu New York'ta geçirdiğim dört yılın karşılığıydı. Yıl boyunca iyi bir çalışan olacaktım ama bu stajı bitirdiğim anda bu kafesten kurtulacak ve özgür olacaktım.

Ödünç aldığım siyah, vücuda oturan elbiseye baktım. Kolları kapalıydı, yuvarlak bir yakası vardı ve dizimin üzerinde duruyordu. Siyah beyaz Louboutin topuklu ayakkabılar, ince platin bir saat ve büyük elmas küpeler görünüşümü tamamlıyordu. Saçlarımı enseme ve makyajım da özenliydi. İyi topuklu bir iş kadını gibi giyinmişim.

Araba Aurora Stadyumu'nun önünde durdu. Devasa hokey arenası ailemizin evi kadar tanıdıktı. Bu stadyumda büyümüşüm.

Annem beş yaşından önce 200'den fazla hokey maçına gittiğimi söyleyerek övünürdü. Ben bebekken, lüks aile izleme locamıza bir beşik kurmuşlardı, çünkü annem hiçbir maçı kaçırmak istemezdi ve benim yatma saatimi de kaçırmak istemezdi. Hokey dünyasında büyüdüm ve hokeyi avucumun içi gibi biliyordum. Ama bu burada yaşamak ve ölmek istediğim anlamına gelmiyordu. Dünyayı ve bana sunduklarını keşfetmek istedim ve geleceğimin önceden belirlenmiş olması beni hayal kırıklığına uğrattı.

Babam Vancouver Wolves NHL hokey takımının sahibi ve genel müdürüydü. Stadyumun da sahibiydi ve hatta stadyuma benim adımı vermişti. Aurora benim yasal adımdı, ama sadece büyükannem bana Aurora derdi. Babam başka işlerle de uğraştı ama bu takım, bu franchise onun bebeğiydi.

Arabadan indik ben dar eteğimle babamın uzun adımlarına ayak uydurmaya çalıştım. Arabadan iner inmez bana bilgi yağdırdı. Oyuncu istatistikleri. Kontratlar. Pazarlıklar. Bunlar beni çok sıkıyordu ama kendimi dinlemeye ve not almaya zorladım.

Ona bir söz vermiştim. Bu yıl onu gururlandıracaktım. Ama bir yıl içinde, vicdanım rahat bir şekilde çekip gidecektim. Bu işe her şeyimi verecektim ve o zaman kimse beni çabalamamakla suçlayamayacaktı. Ama lanet olsun, *uzun bir yıl* olacaktı.

Stadyum koridorundan geçip şirket ofislerine doğru yürüdük. "Sana bir sürprizim var." Babam kapıyı benim için açık tuttu.

Uh oh. "Ne tür bir sürpriz?"

Bir dizi masa ve ofisin önünden geçerek onun ofisine doğru yürüdük. Ofisinin penceresi dışarıdaki dünyayı ve aşağıdaki pisti tamamen candan görüyordu. Kendi ofisinin yanındaki ofiste durdu ve beni içeri buyur etti. Bu ofis stadyuma bakıyordu. Birisi ofisi muhteşem bir meşe masa, uyumlu kitap rafları, deri bir kanepe ve uyumlu sandalyelerle döşemişti.

Soru sorarcasına ona baktım. "kimin ofisi?"

"Senin," diye koluyla büyük bir işaret yaptı.

Hay aksi. Yeterli olmadığım bir pozisyona gelmek bariz bir kayırmacılıktı. Evdeki en iyi ikinci ofisi almak, sırtımdaki hedefin boyutunu artıracaktı.

"Ben bu ofisi hak etmiyorum," diye itiraz ettim. "Bunu hak etmedim."

"Sen bu pozisyonda doğdun. Hiçbir şey kazanmak zorunda değilsin."

Babam tepkimi izledi ve bunun benim için bir sürpriz olduğunu anladım. Bunun beni mutlu edeceğini düşündü. Derin bir nefes aldım ve fark ettim ki

Bu işi iki şekilde yapabileceğimi düşündüm. Ya onunla her adımda kavga edecek ve ikimiz de perişan olacaktık ya da onunla birlikte çalışacak ve bu yılı harika bir baba-kız yılı haline getirecektim.

Ben ikincisini seçiyorum. "Bayıldım baba. Bu inanılmaz."

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Sen doğduğundan beri bugünü bekliyordum."

Baskı yok. Yutkundum. "Umarım bu yıl seni gururlandırırım." Göz kırptı. "Yapacağını biliyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

HEMEN İŞE KOYULDUM. Sabahı oyuncu kontratlarını inceleyerek geçirdim, o kadar sıkıcıydı ki gözlerim kamaştı. Sonra babam ve bir menajer arasındaki görüşmeyi izledim. Menajer, oyuncusu adına pazarlık yapmaya çalışıyordu. Babam onu ezip geçti ve menajer kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp gitti.

Babamın yöneticisi Julie öğle yemeği için bana bir salata getirdi ve ben de masamda daha fazla sözleşme okurken onu yedim.

Öğleden sonra babam kapıda belirdi.

"Haydi, ceketini al," diye talimat verdi. "Sezon öncesi için ilk antrenman başlıyor."

kalktım ve aceleyle peşinden gittim. Masasının yanından geçerken Julie bir yığın dosyayı kollarıma bıraktı.

"Bugün her oyuncuyu, zayıf ve güçlü yönlerini tartışacağız. İlk üç ay için ana hedefiniz her oyuncunun buz üzerindeki yeteneklerini anlamak, böylece işe alma ve pazarlık taktiklerimizi daha da geliştirebiliriz."

Ne oluyor lan?

"Baba, bu iş için tutulmuş gözcülerimiz ve bir ekibimiz yok mu?"

"Var. 31 gözlemcimiz var, bu da diğer takımlardan bir düzine daha fazla ama ben hiçbir şeyi şansa bırakmam. Yeni oyuncular almadan önce takımınızın kim olduğunu ve neye ihtiyaç duyduğunu bilmeniz gerekir."

"Bunu senin için yapmamı mı istiyorsun?"

Asansöre adım attığımızda bana baktı. "Kendinizi kandırmayın. Bu oyuncular hakkında patenlerinin boyutundan küçükken koçlarının kim olduğuna kadar her şeyi biliyorum. Bu egzersiz sizin yararınız içindir. Ta ki sen

Sahip olduğumuz ekibi anlayın, ekibimin etkili bir üyesi olma şansınız yok."

Anlaşıldı.

Bana kocaman bir gülümseme verdi. "Hadi ama. Öyle bakma. Eskiden hokey izlemeyi severdin."

"Evet, yaptım."

10 yaşındayken.

Bizim locaya doğru yürüdü. "Bugünlerde seyahat hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hala uçmaktan korkuyor musun?"

Uçağa binmeyi düşündüm. Vücudumda hiç tepki yoktu. Korku yoktu. Endişe yok. Hiçbir şey. Hayatım boyunca duyduğum korku yok olmuş gibiydi. Anladım. "Hayır. Hiç sanmıyorum."

Başını salladı. "Güzel. Julie'ye tüm deplasman maçları için takımla birlikte seyahat edeceğini söyle. Buz seviyesindeki koltuklara, otel ayarlamalarına ve tüm uçuşlar için izne ihtiyacınız olacak."

İnledim. Bunun içine girmiştim.



AİLE KUTUSUNDAN, takımın antrenmanını izleyerek iki saat geçirdik. Dosyaları açmadım bile. Babam konuştu, ben dinledim ve notlar aldım. Oyun stillerini tartıştı. Geçmiş sakatlıkları. Sözleşmelerden ve rakamlardan bahsetti. Adam takımını tanıyordu, hakkını vermeliyim.

"33 numaraya bakın," diye talimat verdi babam. 33 numaranın ikiye bir kaçışını izledik. Takım arkadaşları onun hızına ve çevikliğine yetişemedi ve o da kolaylıkla sayı yaptı. "O bir keskin nişancı. Buz üzerinde parlak bir geçmişi var. NHL'deki en hızlı oyuncularından biri ve her dövüşte herkesin korkulu rüyası."

Babamın sesini duyabiliyordum. Kendini tutuyordu. "Neyi söylemiyorsun?"

"O bir joker. Saha dışındaki tuhaflıkları son takımı için büyük bir yıkım yarattı, biz de sözleşmesini çok ucuza satın aldık."

"Ne maskaralığı?"

"Geçen yıl onu Porsche ile gezdiği için tutukladılar ama kamu hizmeti ile kurtuldu. Medya tarafından, çırılçıplak otel odasından çıkarken yakalandı. O talihsiz fotoğraflar manşetlere çıktı. O bir kadın erkeğinden daha fazlası. Sosyal medya siteleri kendisinin uygunsuz fotoğraflarıyla dolu."

"Bir takımın imajı için iyi değil ama bu ligde kendi sınıfında bile sayılmaz." Hokey oyuncuları kötü çocuk olarak ün salmışlardı.

Babam bana baktı. "Geçen sezon playoffların son turunda kadro dışı bırakıldı. Hem de kendi koçu tarafından."

"Playofflar sırasında mı? Ne sebeple?"

"Kendi takım arkadaşlarından biriyle tam bir arbede içindeydi. Kavga sadece acımasız olmakla kalmadı, bir maçtan sonra soyunma odasından dışarı taşı ve bir televizyon kanalı bunu kaydetmeyi başardı."

Oh. Bu çok kötüydü. O kavgayı internetten araştırmak için aklıma bir not aldım. "Kavga ne hakkındaydı?"

"Kimse bilmiyor ve inanın bana, sözleşmesini satın almadan önce öğrenmeye çalıştım. Eğer o oynasaydı kupayı kazanırlardı. Kaybettiler çünkü o yedek kulübesinde oturuyordu."

"Bu bir koçluk kararıdır."

"Kendi takım arkadaşlarından birini hastanelik etti."

Bu beni hayrete düşürdü. Babamın onun kontratını satın almış olması daha da şaşırtıcıydı. "Bu kadar riskliyen neden onu aldın?"

"Çünkü ligdeki en iyi oyunculardan biri ve eğer onu ehlileştirebilirsek kupayı almamızda çok büyük bir etken olacak."

Onu evcilleştirmek. Bu yıl babamın zihninin pek de güzel olmayan iç işleyişini göreceğimi fark ettim. Kim böyle konuşur ki? Onun için her şey kontrol ve güçle ilgiliydi. İpleri elinde tutan kukla ustası olmadığı sürece asla mutlu olamazdı.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Bana doğru baktı. ". ." Ağzım açık kaldı. "Ne?

Nasıl?"

"Antrenmandan sonra onunla buluşacağız. Ona isyan yasasını okuyarak başlayacaksın.

O zaman onun davranışlarını izleyeceksin. Onun sırtındaki maymun olacaksın." İşte bu olmadan da yapabileceğim bir görseldi.

"Baba..."

"Rory," diye araya girdi. "Bu yıl sana öğretecek çok şeyimiz var. Eğitimin şimdi başlıyor."

"Şimdi mi?"

Ayağa kalktı. "Hadi gel. Buzun yanına gidelim. Sizi tanıştırmak istiyorum. Bu tanıştırma hakimiyetle ilgili. Takıma onlara sahip olduğunu hissettireceksin. Tüm gücün sizde olduğunu ve tüm kartları elinizde tuttuğunuzu bilmelerini sağlayın."

Bu çılgınlıktı. "Bunu nasıl yapacağım?"

Durdu ve bana baktı. "Onlara sahip olduğunuzu anlayarak ve onların patronu olduğunuzu ve tüm gücün sizde olduğunu fark ederek. Anlaşıldı mı?"

Tanrım. "Crystal."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Buz seviyesine kadar yürüdük. Yardımcı antrenörlerden biri bize doğru kaydı.

Babam gözlerini notlarından kaldırmadan, "Takımı bir dakika içinde önümde istiyorum," diye konuştu.

Düdük çaldı ve tüm oyuncuların yaptıkları antrenmanları bırakmalarını izledim.

"Takım toplantısı, 30 saniye. Acele edin!" diye bağırdı yardımcı koç.

Oyuncular ve antrenörler bizim durduğumuz kapıya doğru kayarken kalbimin küt küt attığını hissedebiliyordum. Babam, 32 oyuncu ve sekiz antrenör patenle kayarak önümüzde buz üzerinde yarım daire oluştururken başını bile kaldırmadı. O kadar gergindim ki bacaklarımın titremesini engellemek için çaba sarf etmem gerekti. Takıma göz gezdirdiğimde terli yüzler ve kaskların altındaki ıslak saçlardan oluşan bir deniz gördüm.

Nasıl güç yayacağımı bilmiyordum ama kızgın bir havanın korkmuş bir havadan daha iyi olduğuna karar verdim. Dünyadaki açlığı düşünmeye çalıştım. Ve burada olmak istemediğimi.

Sinirlen. İçindeki kaltağı bul.

Herkes durup izlerken babam eğildi ve kulağıma konuştu. Bu taktiği biliyordum. Herkesi esir alıyordu. Bu onun klasik hareketlerinden biriydi. Mesajı, o iyi ve hazır olana kadar durup bekleyebilecekleriydi.

Kulağıma verdiği talimatlar açıktı. "Seni tanıştıracayım. Sonra 33 numarayı dışarı çağır ve antrenmandan sonra toplantıya gelmesini söyle."

Başımı salladım, içim içimi yiyordu. Bu adamların önünde konuşmak istemişyordum. Yüzümdeki tüm ifadeyi silmeye çalıştım. Beni ne kadar az tanırlarsa, bu adamların benim büyük bir sahtekâr olduğumu anlama ihtimalleri o kadar azalacaktı.

Babam konuşmasına başladı. "Benim adım Mark Ashford. Vancouver Wolves'un sahibi ve genel müdürüyüm. Açılış günü oyuncu kadromuzu lige sunmadan önce içinizden dokuz kişiyi keseceğiz. Buradaki koç ekibinden aldığım katkılara saygı duyuyor ve takdir ediyorum, ancak hata yapmayın, kimin kalıp kimin gideceği konusunda son kararı ben vereceğim, bu yüzden çok çalışın."

Bir an için orada durdu ve bu tehdidi içine sindirmeye çalıştı.

Oyuncuların patenlerinin üzerinde kaymalarını, doğrulmalarını, daha uyanık görünmelerini izledim.

"New York'taki eğitiminden dönen kızım Rory Ashford'u tanıtmaktan gurur duyuyorum. Bu takımın bir sonraki GM'i olmak için yetiştiriliyor. Onu hafife almayın. Doğduğundan beri hokey maçlarına katılıyor ve hiç kimse hokey ve bu oyun hakkında ondan daha fazla şey bilmiyor. Bu işin üstesinden gelebileceğini düşünmeseydim Rory'yi bu işi devralması için eğitmezdim."

Kırk çift gözün bana çevrildiğini hissettim.

Duygu yok. Duygularını gösterme. Ben de sertçe baktım. Kelime oyunu yapmak istemedim ama sanki bir kurt sürüsüne dik dik bakmaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Bakışlarıma öfke ve nefret aşlamaya çalıştım ama işe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Rory'yi gelişiminizi takip etmekle görevlendirdim. Bu sezon tüm deplasmanlar dahil her maçta olacak. Takımla birlikte seyahat edecek. Performansınız, istatistikleriniz, takım arkadaşlarınızla iyi geçinme beceriniz ve saha dışı maskaralıklarınız konusunda benim gözüm kulağım olacak. Şu anda tüm güç onun elinde, bu yüzden onu kızdırmayın."

Ekipte kahkahalar yükseldi ve babamın şaka yapmadığını anladıklarında kahkahalar kesildi.

"Rory?" Babam bana odaklandı.

Aman Tanrım. İşte o andı. Bu, bu oyuncuların yılın geri kalanında bana saygı duyup duymayacaklarını ya da benimle alay edip etmeyeceklerini belirleyecek olan andı.

Ayağa kalktım, durdum ve tüm gruba bakıp düşüncelerimi toparladım. Sesim yüksek ve net çıkıyordu.

"33 numara."

Herkes etrafına bakarken tüm grup dondu kaldı. Arkadan bir hareket geldi ve öndeki oyuncular oyuncunun öne doğru kayabilmesi için ayrıldı.

Lanet olsun.

Max'e baktım.

Max buradaydı. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. O nasıl buradaydı? Buzda mı? Hokey oyuncusu muydu? Kurtlar için mi?

Bana baktı. Ter damlıyordu. Üniformasının içinde inanılmaz büyüktü. Aptalca ateşli. Meydan okuyan. Mümkünse benden daha sinirli.

Beni incittin. Veda bile etmeden beni bir otelde bıraktın.

İkimiz de gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakarken tüm grup nefesini tuttu.

Herhangi bir duyguyu kanalize etmek zorunda değildim. Hepsi oradaydı. Gözlerimin önünde kırmızı bir sis gibi.

"Antrenmandan sonra ofisimde bir toplantıya katılacaksınız." Emrim netti, sert bir küçümseme ve yüksek dozda kayıtsızlıkla süslenmişti.

Burun delikleri alevlendi ama konuşmadı.

Acımasızca ekledim. "Duş aldığından emin ol."

Döndüm ve beton basamakları çıktım. Babam da benimle birlikte ilerledi. "Toplantı ne hakkında, Rory?"

Max'in ses tonu meydan okuyucu, alaycı ve kibirliydi.

Babam yanımda kaskatı kesildi ama cevap veremedi annemin 800 dolarlık topuklu ayakkabılarının içinde döndüm.

"Otuz üç, bana Bayan Ashford diye hitap edeceksiniz. Anlaşıldı mı?" Sesimden nefret damlıyordu. Çünkü şu anda ondan nefret ediyordum. Pek çok açıdan. Tüm kalbimle.

"Benim adım Max Logan."

Mavi gözleri bana meydan okuyordu. Numarasının söylenmesinden nefret ederdi.

Kutupsal bir ses tonuyla cevap vermekten zevk aldım. "Saygımı kazandığında, adını da kazanacaksın. O zamana kadar, sen sadece bir numarasın. Sakın geç kalma."

Bir grup adamın yüzüne baktım. Şok, şaşkınlık ve saygı yüzlerinden okunuyordu. Ve sonra arkamı döndüm.



Övgüyü pek sevmeyen **babam** o küçük an hakkında hiçbir şey söylemedi ama gururla şişindi. Ashford omurgamı tüm dünyaya göstermiştim ve babam buna bayılmıştı.

Ofisime döner dönmez kapıyı kapattım. Tüm vücudum titriyordu. Ellerimi sıcaktan yanan yüzüme koydum.

duygular vücudumda çalkalandı.

Max buradaydı.

O bu takımın bir oyuncusuydu.

Bu yıl birlikte çalışacağız.

Amina koyayım.

Artık onun

patronuydum.

Çıldırılmış bir halde ofisimde volta atıyordum. Sahtekâr olduğumu biliyordu. Burada olmak istemediğimi biliyordu. Daha da kötüsü, vücudum hakkında mahrem ve cinsel bilgiye sahipti.

Oteldeki gecenin görüntüleri gözlerimi kör etti. Ağzıyla yaptığı şeyler. Vücudumu soğuk terler kapladı. Eğer babam değerli oyuncularından biriyle oynadığımı öğrenirse, cehennem öfke nedir bilmezdi. Max'in bu takımdaki kariyerinin sonu olurdu.

Pencerenin önünde durdum ve aşağıdaki buza baktım. Antrenman sona eriyordu. Oyuncuların yüzlerini seçemiyordum ama onu takip etmekte zorlanmıyordum. Buzdaki en iri ve en hızlı oyunculardan biriydi.

Babam sözleşmesini feshederek iyi bir seçim yapmıştı, herhangi bir aptal bile onun takıma faydalı olacağını görebilirdi, ama diğer şeyler? Bu bir sorun olabilir.

Benim sorunum.

Beni dünyaya rezil edebilirdi. Beni takımın önünde küçük düşürebilir, haddimi bildirebilir, beni küçültebilirdi. Ama bu onu riske atardı. Babam geçmişimizi öğrenirse, Max gitmiş olurdu. Bu yüzden Max'in Kuzey Dakota'da geçirdiğimiz zamanı kimseye anlatmayacağından oldukça emindim.

Ama bu durum tam bir kâbustu.

Buz üzerindeki ukala ve meydan okuyan tepkisine bakılırsa, onun üzerinde sahip olduğum güçten nefret ettiğini biliyordum. Tepkisini anlıyordum. Babam beni sıkıştırdığında ben de böyle davranmıştım.

Bu toplantı nasıl geçecek?

Patenciler buzu terk ediyordu.

Hazırlanmam gerekiyordu.

Masama döndüm ve Max'in adının olduğu dosyayı bulana kadar dosyaları karıştırdım. Kapağını açtım ve okudum. Max 26 yaşındaydı. Boyu 1.80'di ve ağırlığı 220 kiloydu. Buzdaki istatistikleri kusursuzdu. Buz dışındaki performansı ise iç karartıcıydı.

Bir gala etkinliğinde sarhoş olmuş ve kendisini çikolata fıskiyesine iten bir hayırseverle kavgaya tutuşmuştur. Hem Max'i hem de iki kadını çikolata içinde bırakan bir olay. Bu olay manşetlere çıkmıştı.

Muhabirlerle kavga etti.

Barlarda kavga çıkardı.

Sosyal medya hesaplarında onun rastgele otel odalarında çeşitli kıyafetlerle çekilmiş fotoğraflarını paylaşmaktan hoşlanıyor gibi görünen çok sayıda puck-bunnie ile çekilmiş fotoğrafları vardı. Kalbim boğazımda her bir fotoğrafı inceledim. Bu fotoğrafların anlamı açıktı. Max faktöründen hoşlanan tek kişi ben değildim.

Mahcubiyet boğazımın arkasını yaktı. Kapı çalındı.

Babam kapıyı açtı ve beni inceledi. "Ee, ne düşünüyorsun?"

Dosyayı masamın üzerine bıraktım. "Sanırım yardımınıza ihtiyacım var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

SİNİRLERİM O KADAR GERİLMİŞTİ Kİ, kendimi kopmaya hazır, gergin ve titreyen bir elastik bant gibi hissediyordum. Babam ofisimin cam penceresinin önünde duruyordu. Sıradan bir gözlemciyi oynuyordu ama her kelimeyi dinlediğini, bu toplantının her nüansını anladığını biliyordum.

Max birbirimizi tanıdığımızı belli etmemenin ne kadar önemli olduğunu biliyor muydu?

Daha da kötüsü, babamın benim için hazırladığı bir listeden acımasızca alıntı yaparak ona isyan yasasını okumak üzereydim. Evet, Max'in veda etmeden beni bir otel odasında bırakıp gitmesine kızmıştım ama bu onunla nasıl konuşacağımı haklı çıkarmıyordu. Max bana iyi davranmıştı ve şimdi onu sözlü olarak ezecektim.

Babamla her noktayı tartışmıştım ama Max'e nasıl hitap edeceğim konusunda kararlıydı.

Kapı yavaşça çalındı. Gözlerimiz buluştu. Max temkinli görünüyordu.

Masamın arkasından ayağa kalktım. "Lütfen oturun."

Masamın önündeki sandalyeye oturmasını işaret ettim, ama aynı zamanda bu toplantının resmi niteliğini belirlemeye çalışıyor, beni tanıyormuş gibi konuşmamasını istiyordum.

Odanın içinde atletik bir zarafetle hareket ediyordu ve ben onun profesyonel bir sporcu olduğunu nasıl gözden kaçırdığımı merak ediyordum. Hokey oyuncularıyla büyümüştüm. Nasıl hareket ettiklerini, vücut tiplerini biliyordum ve Max %100 bir hokey oyuncusuydu.

Onun bir itfaiyeci olduğunu düşünmem gülünçtü.

Kendini koltuğa bırakışını izledim. Bir an için sırtı bize dönük duran babama baktı.

Babam bana şah damarından vurmamı söyledi. Max'i gafil avlamamı ve ona kontrolün bende olduğunu göstermemi istedi.

O mavi gözler yüzüme döndü.

Boğazımı temizledim. "33 Numara, bana neden bu kadar aptal olduğunu söylemek ister misin?"

Dondu kaldı, gözleri büyüdü. "Affedersiniz?"

"Sen harika bir hokey oyuncusun. Tartışmasız ligin en iyi oyuncusun ama bazı üçüncü sıra oyuncularımıza senin için ödediğimizden daha fazlasını ödedik. Bunun nedenini biliyor musun?"

Sandalyesinde doğruldu ve gözleri yüzüme dikildi ama cevap vermedi.

"Ya bunu , ki bu seni aptal yapar, ya da daha iyi biliyorsun, ama kendini kontrol edemiyorsun, ki bu seni daha da büyük bir aptal yapar. Peki, sen akılsız aptal mısın, yoksa kendini edemeyen aptal mı?" Bu son cümle babama aitti. Max'le bu şekilde konuşmam için ısrar etmişti.

Max'in çenesi gerildi ve burun delikleri açıldı, ama tek tepkisi bakışlarımı soğuk bir ifadeyle tutmak oldu. Notlarımı kontrol ederken terlediğimi hissedebiliyordum.

"Belki de para umurunda değildir. Senin yeteneklerinin altındaki oyuncular bankaya kadar gülüyorlar. Yine de Minnesota seni takasa çıkardıktan sonra neredeyse yeniden sözleşme imzalamıyordun. Parayı önemsiyor musun?"

Mavi gözleri yarık gibiydi. Hareketsizdi ama duyguları dalga dalga yayılıyordu. "Evet."

"Ne kadar?"

"Affedersiniz?"

"

"33 numaralı soru, bu takım için oynamayı yeterince önemsiyor musun? Bilmek istediğim soru bu. Kurallarımıza uyarsan bu takımda çok para kazanabilirsin. Peki, uyabilecek kadar umurunda mı?"

Bana baktı ama cevap vermedi. Duyguları aramızda çatırdıyordu. Bana karşı çok fazla hayal kırıklığı ve çok fazla öfke vardı.

Dosyasını açtım ve birilerinin onu uygunsuz pozisyonlarda yakaladığı tüm yolları gösteren 9x11 boyutundaki parlak kağıtlardan bir avuç aldım. Onları masanın üzerinden ona doğru fırlattım ve o da yakalamak için öne doğru eğildi.

Fotoğraflara bakarken yüzü karardı.

Boğazımı tekrar temizledim ama sesimdeki incinmişlik ve hayal kırıklığı izlerini silemedim. "Sabıka fotoğrafını mı yoksa otelin balkonunda bir değil, iki değil, üç çıplak kadınla çekilmiş fotoğrafını mı tercih edeceğime karar veremiyorum."

Gözleri fotoğraflardan yüzüme kaydı. Bakışlarını tutamadım. O fotoğrafların beni nasıl etkilediğini saklamam gerekiyordu. Masamdaki bazı kâğıtlarla oynadım. "Eğitim için medya ekibimizle birlikte zaman geçireceksin ve biz seni medyayla ilgilenmeye hazır görene kadar hiçbir muhabirle konuşmayacaksın. Kamera önünde espri yapmak yok, el altından yorum yapmak yok. Kameralara bakmayacaksınız bile. Sosyal medyadan uzak duracaksın. Senin ve diğerlerinin de."

Masanın üzerinden uzandım ve ona programını uzattım. "Burada desteklediğimiz hayır kurumlarının bir listesi var. Ayda en az on saat toplum içinde gönüllü olarak çalışacaksın. Katılmanızın zorunlu olduğu çocuklar için paten yarışması ve Sonbahar Galası gibi hayır etkinliklerinin bir listesi var. Eğer takıma girebilerseniz."

Max elindeki kâğıdı inceledi. Duyguları boyun kaslarını germişti.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Hayır."

Bir şey eklemek isteyip istemediğini merak ederek babama baktım ama sırtı bize dönük bir şekilde ayakta durmaya devam etti. Odaya New York'taki bir Ocak gecesinden daha soğuk bir sessizlik çökmüştü.

"O zaman gidebilirsiniz."

Max düşünerek ayağa kalktı, fotoğrafları bana sunmak için üzerime çıktı. Yüzüne baktım ve yüzündeki keskin ifade karşısında gözlerim büyüdü. Çenesini sıkıyordu. Kasları kaskatı kesilmişti ve gözleri çalkantılı bir duygu deniziydi.

Bakışlarımı indirdim, onunla yüzleşemedim. Bu adam nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve ben de ona haddini bildirmiştim. Bu buluşma adil değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Fotoğraflar sende kalsın. Geçmişini temizledim ama işleri berbat etmeni hoş karşılamayacağız. Minnesota kadar hoşgörülü olmayacağız."

Eski takımından bahsettiğimde irkildi. Fotoğrafları masama fırlattı ve sonra düşünerek döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Babam başını çevirdi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Son veda atışımı yapmamı istedi. Onun bulduğu ve bana yaptırdığı bir atış.

Ezberle. Max'te duygusal bir tepki yaratmak için tasarlanmış alçak bir darbeydi. Babam Max'in ne kadar duygusal kontrolü olduğunu görmek istiyordu.

Max neredeyse kapıya varıyordu. Boğazımı temizledim. "Bir şey daha var, otuz üç."

Tüm vücudu kaskatı kesildi ama ne arkasını döndü ne de konuştu.

"Eğer bugün yaptığın gibi bana bir daha saygısızlık edersen kesilirsin. Ve üzgün, yalnız bir bira ligi bir daha göreceğin tek hokey olacak. Bu senin son şansın. Bunu unutma."

Orada öylece durdu ve yürek burkan bir an için arkasını dönüp bana bir parça akıl vereceğini düşündüm.

Git buradan. Buradan uzaklaş.

Tek kelime etmeden ofisimden çıktı ve gözden kayboldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

MAX'i ve bu kalbimi acıtmıştı. Onda öfke ve acı görmüştüm ve gözlerine o ifadeyi yerleştiren kişi olmak beni öldürüyordu. Babam kapıyı kapatırken hissizleştiğimi hissettim.

Elleri ceplerinde, gözlerinde gurur parlıyordu. "Ne düşünüyorsun?"

O toplantının beni ne kadar etkilediğini gizlemeye çalıştım. Cevap vermekte acele etmedim. "Bence hokeyi düşündüğümüz kadar çok seviyorsa, sıraya girecektir."

"Beni haberdar et," diyerek kapıyı açtı ve bana baktı. "İlk gününü başarıyla geçtin."

Boğazımda bir yumruyla başımı salladım. Babamı en son ne zaman gururlandırdığımı hatırlayamıyordum ama ne pahasına?

Yüzümü ellerimin arasına alıp inlemeden önce kapıyı kapatmasını bekledim.

Max.

Ona yakın olmak bir işkenceydi.

Sınırların dışında olması gerekiyordu. Aramızda olanları kimse öğrenmemeliydi.

Onu incitmiştim. Benim için yaptığı onca şeyden sonra ona adaletsiz davranmıştım.

Mesafemizi korumamız gerekiyordu.

Onu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Öyleyse neden kendimi ona doğru fırlatmak, kollarımı ona dolamak ve bir öpücük daha için yalvarmak istiyordum?



Babam annemle bir hayır etkinliğinde buluşmak için erkenden çıktı. Bugünkü gibi bir günün ardından nasıl olup da yardım toplamaya gidecek enerjiye sahip olduğunu anlamıyordum. Suçluluk duygusuyla, kendimi suç işlemek üzere olan bir hırsız gibi hissederek insan kaynaklarına doğru yürüdüm. Resepsiyonist başını kaldırdı. "Max Logan'ın insan kaynakları dosyası sizde mi?" "Evet," sesi tereddütlüydü. Ona en parlak gülümsememi verdim. "Takıma yeni katıldığı için ona bir hoş geldin sepeti göndermek istiyoruz, ama bir adrese ihtiyacım var." Yüzü aydınlandı. "Elbette." Adresini yapışkanlı bir nota kopyalayıp bana uzatmasını izledim. "Teşekkürler," diye gülümsedim. "Minnettarım."



İK yöneticisinin bana verdiği adrese taksiyle gitmeden önce bir çiçekçiden bir hediye sepeti aldım. Milyonlarca gizlilik yasasını çiğnediğimi biliyordum ama Max'le konuşmam gerekiyordu. Sadece bugün yapacağımız toplantıyla ilgili değil, Kuzey Dakota'daki gecemizden kimseye bahsetmeyeceğine dair ondan güvence almam gerekiyordu.

Ben de onu görmek istiyorum.

Binanın lobisine geldiğimde akıl sağlığımı sorguladım. Ben masasına yaklaşırken kapıcı ayağa kalktı.

"Max Logan'ı görmeye mi geldim?"

"Özür dilerim," diye özür diledi adam. "Kendisinin izni olmadan kimsenin üst kata çıkmasına izin vermememizi rica etti ama sepetinizi kendisine teslim etmemizi sağlayabilirim."

Bu çok garipti. Onunla konuşmam gerekiyordu. "Onu arayıp burada olduğumu söyler misin?"

Adam telefonu açtı. "İsminiz nedir?" "Rory Ashford."

O telefon ederken masadan uzaklaştım, kendimi endişeli hissediyordum. Ya Max beni görmeyi reddederse? Ya evine geldiğim için beni ihbar ederse?

"Bayan Ashford. Asansörle 15^{inci} kata çıkabilirsiniz. Süiti 1509 numara."

Sepeti bırakıp gitmeyi düşündüm ama özel olarak konuşmamız gerekiyordu.

Asansörden inerek uzun koridorda onun dairesine doğru yürüdüm. Kapıda dururken ne kadar lezzetli görüldüğünü gördüğümde neredeyse takılıp düşüyordum. Üzerinde yırtık bir kot pantolon, solmuş bir tişört vardı ve ayakları çıplaktı.

Yaklaşırken, nasıl hissettiğini ölçmeye çalıştım. Yüzündeki karanlık ifadeye bakarak bu görüşmenin kolay olmayacağını anladım.

Konuşmadı, sadece kapıyı benim için açık tuttu. Evine adımımı attım ve hevesli gözlerim evini inceledi. Vancouver'a göre oldukça büyük bir daireydi. Yirmi ayak tavan, False Creek'e bakan devasa cam pencereler. Modern bir havası vardı, Max'in neredeyse hiç mobilyası olmadığı için daha da sade hale gelmişti. Mutfak adasında iki bar taburesi vardı. Mutfağın dışındaki oturma alanında ise tek bir pahalı görünümlü kahverengi deri kanep ve büyük ekran bir televizyon vardı. Görebildiğim kadarıyla ana oturma odasında mobilya yoktu. Tezgâhı yalnız bir kahve makinesi süslüyordu.

Max orada durmuş, etrafıma bakmamı izliyordu.

Kızardım ve sepeti adanın üzerine bıraktım. "Bu senin için." Bana bakmaya devam etti. Etkilenmemişti.

Sinirlerim beni gevezeliğe itti. "Sepet benden. Vancouver Kurtları'ndan değil. Gerçi düşündüm de, Wolves sana bir hoş geldin sepeti göndermeliydi. Tüm yeni oyunculara bir sepet göndermeliler."

"Ne yapıyorsun, Rory?" Sesi kızgın geliyordu.

"Özür dilemek istedim."

Hareket etmedi ya da konuşmadı.

"Max. O toplantıda seninle konuşma şeklim affedilemezdi. Özellikle de Kuzey Dakota'da benim için yaptıklarından sonra." *Beni orgazm etti.* Kızardım. "Uçuş sırasında beni sakinleştirip can yeleğini vermenden ve sonra beni uçaktan taşıyıp benimle ilgilenmenden bahsediyorum."

Onun hareketsizliği beni sinirlendirdi.

Bu tek yönlü konuşmada çırpınmaya devam ettim. "Sana çok şey borçluyum." "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"O toplantının senaryosunu babam yazdı."

"Biliyorum."

"Biliyor muydun?"

"O toplantı için kızgın değilim." "Neden kızmadın?"

"Bu takıma hangi koşullarda geldiğimin farkındayım. Bu konuşmanın bir versiyonunu bekliyordum."

Şimdi ne diyeceğimi bilemiyordum. "kızdın?" "Fark etmez."

"Ama kızgın olduğunu kabul ."

"Burada işimiz bitti mi?"

Soğukluğu beni iliklerime kadar yaraladı. Devam ettim. "Ayrıca bir şeyden daha bahsetmek istiyorum. Özel olarak. Bu yüzden buraya geldim."

Kollarını geniş göğsünde kavuşturarak cevap verdi.

"Bence olanları kimseye anlatmasak daha iyi olur." "Hadi canım."

Gözlerimi annemin topuklu ayakkabılarına indirdim. Ayakkabılar ayak parmaklarımı acıtacak kadar sıkıyordu. "Babam olanları duysa pek mutlu olmazdı."

"Anlamıştım."

Konuşmadan topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru ilerledim. Buraya gelmem aptalcaydı. Aptalca ve umursamazca. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım.

İri bir el bileğimi kavrayıp beni ciyakladım. "Rory."

"Ne?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kariyerim pamuk ipliğine bağlı." "Biliyorum."

"O gece sana dokunmamalıydım." "Ben istedim."

"Bu doğru değildi."

"Bana bunun yanlış olduğunu söyleme." "Bu bir hataydı."

Alt dudağımın titremesini engellemeye çalıştım. "Ne diyorsun sen?"

"Sen göze alamayacağım bir karmaşasın. Aramızda olanları unutmalısın."

"Nasıl yapabilirim? Birlikte bir uçak kazasından sağ kurtulduk." Gözlerim yüzünü aradı. "O gece bir şey paylaştık."

Hayal kırıklığı içinde elini saçlarının arasından geçirdi. "O fotoğraflarımı gördün. Ben senin için doğru adam değilim. Asla senin için doğru kişi olmayacağım."

"İnsanlar değişir."

"Beni tanıımıyorsun ve benden uzak durman senin yararına olur."

Buna ne diyebilirdim ki? Max benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Omuzlarım çöktü. Gitmek için dönmeden önce son bir kez yüzüne baktım.

"Bana öyle bakma."

Arkamı dönmedim. "Ne gibi?"

Ama cevap vermedi, ben de parçalanmış gururumu toplayıp dışarı çıktım.



O gece yatağıma uzandım, kollarımı yastığa doladım ve Max'i düşündüm. Çok ateşliydi. Bu yüzden ondan uzak durmam gerekiyordu. Büyük, kaslı bir hokey oyuncusuydu. Genel olarak bir oyuncu. Bağlanmaktan korkan. Otoriter.

Hükmedici. Alfa erkeği. Ve buz dışında tam bir rezalet.

O bir Bebek Adam değildi ve eğer bir ilişkide istemediğim her şeyin bir listesini yapsaydım, her bir kutuyu işaretlerdi.

Yine de, onun somurtkan tavrını sevdim. Hiç umursamıyor gibi görünmesini seviyordum. Dudaklarının şeklini ve gözlerinin her zaman ağzımda olmasını seviyordum. Tam bir kötü çocuk olması onu daha da çok istememe neden oluyordu.

İnledim ve yüzümü yatağıma gömdüm.

Onu unutmam gerekiyordu.

Bunu profesyonelce sürdürmem gerekiyordu. Ona karşı hissettiğim bu yoğun çekime bir son vermem gerekiyordu.

Tek sorun neydi? Bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

BÖLÜM 11

Max'le bir daha konuşmadan üç hafta geçti. İşim, babamın yaptığı her şeyi gölgelemek ve oyuncularımız hakkında öğren her şeyi öğrenmekten ibaretti. Babamla toplantılara katıldım. Bu yılki stratejilerini açıklayan medya pazarı ekibiyle bir araya geldim. Ben katkıda bulunmadım. Tek işim öğrenmekti. Ve öğrendim de. Dinledim, notlar aldım ve yüzlerce soru sordum.

Babama karşı daha büyük bir saygı duymaya başlamıştım. İşini yetenek, iş zekası ve büyük bir cesaretle kurmuştu. Bu benim istediğim bir şey olmasa bile, bana onun ne istediğini ve bunu başarmak için neler yaptığını öğretiyordu. Babam sıkı çalışmaktan korkmazdı.

İş günümün en güzel kısmı birlikte oturup günlük antrenmanları izlediğimiz zamandı. Oyunun nasıl değiştiğinden bahsederdi. Çeşitli oyuncular, onların güçlü ve zayıf yönlerini tartışırdık.

Max buzun üzerindeyken, tüm dikkatimi ona vermemek çok zordu. Gerçi bunu yaparsam babam beni suçlayamazdı çünkü bir oyuncuda aradığımız her şey onda vardı. Max takımdaki en hızlı oyuncuydu. Şut atarken inanılmaz bir isabet oranı vardı ve olağanüstü bir takım oyuncusuydu. Oyun sırasında nasıl tepki verdiğini, ayakları üzerinde düşünebildiğini görebiliyordunuz. Koçlar onu hangi senaryoda oynatırsa oynatsın, o mükemmeldi.

Babam herkes hakkında konuşurdu ama Max hakkında nadiren konuşurdu.

Bir tatbikat sırasında Max'in kaleye olağanüstü bir atış yapmasını ve pakı kimsenin yapamayacağı bir yere yerleştirmesini izledik. Ne kadar iyi şut attığı için gurur duydum. Diğer zamanları hayal ediyordum. Açılmış bacaklarımın arasından bana o yoğun, aklını başından alacağım baktığı zamanları hayal ediyordum. Onunla ilgili nefis hayaller kuruyordum. Onunla sevişmek istiyordum.

gece geç saatlerde herkes evine gittikten sonra ofisime gelirdi. K lotsuz bir etek giyerdim ve o eteği kalçalarımın üzerine iter, beni duvara doğru döndürür ve sonra pantolonunun fermuarının indiğini duyardım. Bacaklarımı daha da aardım ve o da parmaklarını bacaklarımın üzerinde gezdirirdi.

"33'le işler nasıl gidiyor?" Babamın sorusu beni hayallerimden kopardı.

Aman Tanrım.

Mahcup bir halde düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

"Medya ekibinden Katrina'ya göre,   medya toplantısına katılmış."

Babam başını salladı. "Katrina işini biliyor."

Katrina koyu renk saçları ve uzun boylu, mankenlere taş çıkartan ince vücuduyla baş döndürücü bir güzelliğe sahipti. Katrina'nın en güzel yanı evli bir kadın olmasıydı.

"Max gönüllü görevlerini değiştirmek istedi." Bana

baktı. "Ne için?"

"ocukları çok seviyor. Bu yüzden, benim de onayım la, gönüllü çalışmalarının çoğunu dezavantajlı çocuklarla hokey kampları ve mentorluk şeklinde yapıyor."

Babam yüzündeki şaşkınlığı gizlemeyi başaramadı. "Ve saatlerini yapıyor mu?"

"Evet. Katrina'ya göre hem çocuklar hem de aileler onu seviyor." "Medya nasıl davranıyor?"

"Sadece bu hafta on yedi telefon geldi. Herkes Max ve geçmişi hakkında konuşmak istiyor."

Babam boğazından kısa bir ses çıkardı.

"Herhangi bir ekinceniz var mı?" Cevabından korkarak sordum.

Babam kollarını kavuşturdu ve Max'in tatbikat sırasında fileye yaptığı olağanüstü vuruşu izledi. şöyle düşünüyordu. "Bilmiyorum. Onda bir şeyler var."

Kalbimin boğazımda d ğ mlendiğini hissedebiliyordum. "Ne demek istiyorsun?" Başını iki yana salladı. "Bana birini hatırlatıyor."

"Kim?"

Gözleri Max'i buzun üzerinde takip etti. "Sevmediğim biri." "Baba, Max sana birini hatırlatıyor diye onu reddedemezsin." "Evet, edebilirim. Buna sezgi denir."

Babamın arkasından gözlerimi devirdim. "Ondan yapmasını istediğimiz şeyi yapıyor."

"Göreceğiz."

Bu iki kelime beni korkuturdu. Babam takımını acımasızca korurdu. İlk sezon öncesi maçımızdan önce Katrina'ya Max'in medyadan uzak durması gerektiğini hatırlatmak için aklıma bir not aldım.



Sezon öncesinin ilk maçıydı ve babam yönetici locamızı arkadaşları ve meslektaşlarıyla doldurmuştu. Bolca yiyecek ve içkinin olduğu şamatalı bir olaydı. Ben havamda değildim. Maç başlamadan önce, her zaman buz seviyesinde ayırdığımız aile koltuklarına kaymadan önce misafirleriyle el sıkıştım.

Bunu kimseye itiraf etmeyecektim ama maçı huzur içinde izlemek istiyordum. Maça konsantre olmaya çalışırken şirket yöneticileriyle çene çalmak istemiyordum.

Bu oyuncularımız için büyük bir geceydi. Kadroyu henüz tamamlamamıştık ve bazı oyuncular için bu maça çok şey bağlıydı. Bu oyuncuların çoğunu önemseydiğimden değil. Sadece bir tanesi için endişeleniyordum.

Max.

Katrina'nın, personel de dahil olmak üzere herkese yasak olan sekiz özel aile koltuğumuzdan birinde oturuyor olması beni şok etti.

"Merhaba." Yanına oturdum.

Geldiğimde narin yüz hatları şokla gölgelenmişti. Güzelliği beni her zaman şaşırtmıştır.

En azından evli bir kadındı.

Bana soğuk bir bakış attı ama tek kelime etmedi. Katrina'nın benden neden hoşlanmadığını bir türlü anlayamıyordum ama ilk günden beri benim yanımda çekingen davranıyordu. Belki de bu, profesyonel ilişkimizi ısıtmak için bir fırsattı.

Yan tarafta duran özel görevlilerden birine el salladım. "Bana bir lager bira getirir misiniz lütfen?" Katrina'ya baktım. "Ben de içecek bir şey ikram edebilir miyim?"

Bana hiç bakmadı. "Ben bir beyaz şarap alayım."

Görevli ortadan kayboldu.

", yeni sezon yeni mi?" Beni

görmezden geldi.

Belki de duymakta zorlanıyordu.

Görevli içkilerimizle dönene kadar bekledim. Katrina'ya şarabını uzattım ve ardından fişi imzalayarak görevliye cömert bir bahşiş bıraktım.

Katrina içkisi için bana teşekkür etmediği gibi, kaba bulduğum görevliye de teşekkür etmedi. Annem küçük yaştan beri bana kusursuz görgü kurallarını aşılamıştı. Her zaman teşekkür edersin.

Ona son bir şans verdim. "Kocanız her zaman maçlara gelebilir. Size iyi koltuklar bulabileceğimizi biliyorsunuz."

"Kocam ve ben bu yaz ayrıldık."

Anında intikam. Annem beni her zaman başkalarının neler yaşadığını asla bilemeyeceğin konusunda uyarırdı. Belki de Katrina bu yüzden bu kadar uzak görünüyordu.

"Bunu duyduğuma

üzüldüm." "Sikin

gittiğine sevindim."

Ya da belki Katrina sadece sevimsiz bir insandı.

Müzik stadyumun etrafında gürledi. Oyuncular oyun öncesi ısınma hareketleri için buzun üzerine dökülmüşlerdi. Max'i haftalardır yakından görmemiştim ama şimdi gözlerimi ondan alamıyordum. Patenleri ve kaskı 1.80'lik boyuna birkaç santim daha ekleyerek onu bir buz savaşı gibi gösteriyordu. Başka bir oyuncuyla konuştu, kaleye birkaç şut attı ve buz üzerinde evindeymiş ve rahatlamış gibi görünüyordu.

Peki *neden* onun ve ilk maçı için bu kadar gergindim?

Tüm salon Kanada ve Amerikan marşları için ayağa kalktı.

Oyun sert başladı. Oyuncular diskin ele geçirmek için itişip kakıştılar. Pleksiglas, biri tahtalara her vücut kontrolü yaptığında sallanıyordu.

Babama itiraf edemedim ölürdüm ama hokeyi seviyordum. Patenlerin buz üzerinde çıkardığı sesi seviyordum. Oyunun hızını ve yoğunluğunu seviyordum. Bu sporun kana susamışlığını seviyordum.

Maçın beşinci dakikasında Max bir yakaladı. Rakip savunmanın etrafından dolandı ve akıl almaz bir hızla kaleye yaklaştı. Sopasını tokatladı ve pakı o kadar hızlı fırlattı ki gözlerim takip edemedi. Gol düdüğü tüm stadyumda yankılandı ve ardından gol şarkısı çaldı.

Takım arkadaşlarından birkaçı etrafını sarmış, onu kucaklıyor ve tebrik ediyordu. Kalabalığın tepkisi beni endişelendirdi. Tezahürat yaptılar ama

çıldırmadı.

Sezonun başlangıcıydı. Belki de kalabalığın ısınmaya ihtiyacı vardı. Ne olursa olsun, Max'in sezon öncesi ilk golünü atması beni heyecanlandırmıştı.

Max, nefes nefese, sıraya doğru kaymaya başladı. İnanılmaz derecede iri ve terli görünüyordu. Sanki beni hissedebiliyormuş gibi gözlerini oturduğum yere dikti. Sıraya doğru ilerlemeden önce bakışlarımı birkaç saniye boyunca üzerinde tutunca nefesim boğazımda düğümlendi. Kollarımı belimin üzerinde kavuşturdum, beni fark ettiği için heyecanlanmışım.

Ki bu çok aptalca ve okul kızı gibiydi. Yine de. Bu beni olması gerekenden çok daha fazla sevindirdi.

"Peki, ne zamandır burada çalışıyorsun?" Tekrar Katrina ile sohbet etmeye çalıştım.

"Bak, Ro-r-y." Adımı söylemek için küçümseyici bir şekilde üç hece kullandı. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Ne yapmak?"

"Öpmek için başka bir kışa ihtiyacım yok ve senin kışında da bir çift dudak için yeterli yer yok."

Buza bakarken yüzüm alev alev yanıyordu. Kabalığı beni şok etmişti ama bildiğim kadarıyla babam onu, olağanüstü kabalık karşısında profesyonelliğimi koruma becerimi test etmek için ayarlamıştı. "Profesyonel bir ilişki benim için sorun değil, Katrina."

Homurdandı ve gözlerini devirdi.

Kimse bu kadar kaba olamaz, değil mi?

Oyuna odaklandım, yaptıkları çeşitli oyunları inceledim. Hangi oyuncu dizilişlerinin işe yaradığını ve hangi dizilişlerin zorlandığını zihnime not ettim. Kalabalık her kaçışta kükrüyordu. Heyecan verici bir oyundu ve Max buza her adım attığında onun olağanüstü hızı ve çevikliğiyle gurur duyuyordum.

İlk periyodun sonunda, Max'in asistiyle bir başka oyuncu gol attı. Stadyum çılgına döndü. O kadar yüksek sesle bağırıldılar ki gol şarkısını duyamadık.

Üçüncü periyodun sonlarına doğru Wolves oyunu eşitledi. Kaleyı bulan şutlarda eşitlik vardı. Max, ikiye karşı bir, buzun sonuna kadar mücadele etti. Pas atacak birine ihtiyacı vardı ama takımın geri kalanı gecikmişti. Bir tarafa savruldu, sahte bir şut attı ve ardından pakı kalecinin bacaklarının arasından içeri kaydırıldı.

Harika bir goldü.
Korna sesi yankılandı ve tüm stadyumda yankılandı.
İnsanlar tezahürat yaptı ama diğer oyuncunun gol attığı zamanki gibi sessizdi.

Kalbim sıkıştı. Kalabalık Max'i sevmiyordu.
Arkamdaki aile locasına baktım. Babam balkonda durmuş, kollarını kavuşturmuş, okunması zor bir ifade takınmıştı. O da bunu hissetmişti.
Tekrar yedek kulübesine doğru kayan Max'e döndüm. Gözleri buzdaydı ve başını kaldırıp kalabalığa bakmadı.

Katrina ilgisiz görünüyordu. Önümüzde oynanan oyunla ilgilenmeden zamanının çoğunu telefonuyla geçiriyordu.

İki dakika sonra babam ortaya çıktı ve oturdu. "Merhaba Katrina," dedi babam dostça bir gülümsemeyle.

"Bay Ashford," sesi sıcak geliyordu.

"Özel koltuklarımda oturması onaylanan konuklar listemde adınız görünmüyor."

Kıpkırmızı kesildi. "Rory beni davet etti. Son dakikada."

Gözlerimi kocaman açarak Katrina'ya baktım. Kolunu benimkine doladı. "Arkadaş olduk, değil mi?"

Cevap vermedim. Durumu onun için zorlaştırmak istemiyordum ama onun adına babama yalan söylemeyi de reddediyordum. Özellikle de böyle bir kaltak olduktan sonra.

Babam beni cevap vermekten kurtardı. "Bu harika. Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

Ona gülümseyerek baktı ve ayağa kalktı. "Elbette. Cömertliğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Maçtan sonra Max'le konuşacak mıyız Rory?"

Şoku yüzümden uzak tutmaya çalıştım. "Bilmiyorum."

Sesi sabırlı geliyordu. "Medya yasağını kaldırmayı konuşacağımıza söz vermiştin."

Neden bahsediyordu ki? "Beni Concord'da bekle. Hemen geliyorum."

Babama bir kez daha iflah olmaz bir gülümseme verdi. "İyi geceler."

Babam onun merdivenlerden çıkışını izledi ve sonra bana döndü. "Onu seninle oturması için davet etmedin, değil mi?"

Omuz silktilim. "Ben buraya geldiğimde o da buradaydı." "Ona buranın personele yasak olduğunu söyledin mi?"

"Bağ kurmak için bir fırsat olur diye
düşündüm." "Nasıl gitti?"

Onu görmezden geldim. "Bu gece hakkında ne
düşündün?" "Sen söyle."

Endişelerimi ikinci hücum hattımızla görüşüm. "Başka bir
şey var mı?"

İçimi çektim. "Hayranların Logan'a verdiği tepki beni endişelendirdi."

"Bunu sen de fark ettin. Medya yasağının kaldırılmasıyla ilgili bu saçmalık
da ne?"

"Bunu ilk defa duyuyorum."

"Düşünceleriniz?"

Cevabımı tarttım. "Eğer medya yasağını kaldırırsak, medya sadece
Logan'ın geçmişine odaklanır. Daha fazla kötü basına ihtiyacı yok."
Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bence onun üzerine köpekleri salmadan
önce hayranlarının onu takdir etmesine ihtiyacımız var."

"Güzel, katılıyorum. Bunu uygulayabilecek
misin?" Babama baktım. "Evet."

"Bir sorunun olursa bana gel. Kimsenin seni bu konuda zorlamasına izin
verme."

"Başka bir test mi?"

"Evet," karanlık gözleri benimkileri buldu. "Kendini koruyup
koruyamayacağını bilmek istiyorum."

Maç sona erdi. Oyuncular pisti terk ederken ayakta durduk ve spiker yıldız
oyuncuları çağırdı. İki gol ve bir asistle Max'i birinci yıldız seçtiler.

Buza geri dönmesini ve kısa bir daire çizerek kaymasını izledim.
Kalabalık sessizliğini koruyor, alkışlamıyor ya da tezahürat yapmıyordu. Sağır
edici sessizlik ürkütücüydü. Max kalabalığa baktı ve yüzündeki kısacık ifade
nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

Hüzün yüz hatlarını kazınıştı.

Gözlerini indirdi ve buzdan çıktı.

Kalbim boğazımdaydı. Onun için üzüldüm. Ne kadar yalnız bir durum.
içinde.

Neden seyirci onu sevmedi? O bizim en değerli oyuncumuzdu.
Bunu herkes görebilir.

Babam düşüncelerimi böldü. "Birkaç saate dönerim. Benimle eve gelmek
ister misin?"

Beklemek istemedim. "Benim için endişelenme." Başını salladı. "Evde görüşürüz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Katrina ile Concord'da buluştuğumda, babama yalan söylemek için beni kullandığı için özür dileme zahmetine bile girmedi. Bu da beni çok sinirlendirdi.

"Sence Max'in medya şakası ne kadar sürecek?" Takımın soyunma odasına doğru ilerlerken sordu.

"Ona güvenebildiğim zaman."

Bana kibirli bir bakış fırlattı. "O güvenilir biri. O hazır."

"Yasağın yürürlükte kalması gerekiyor."

Max hokey oynamak istiyordu ve bu nedenle çizgiyi aşmayacaktı ama Minnesota'yı karanlık sırlarla dolu bir bulutun altında terk etmişti. Ve şimdi medya hokey oyununa odaklanmak yerine kan arayan köpekbalıkları gibi onun etrafında dönüyordu. Medyanın gözleri önünde büyüdüm ve bunun nasıl bir mücadele olduğunu ilk elden biliyordum. Onun için en azından bunu yapabiliydik.

Basın memnuniyetsizliklerini dile getirdi. Ortaya çıkarılması gereken bir sır olduğunu biliyorlardı ve peşlerini bırakmadılar. Koçlarının onun gelişimini basınla tartışmasına izin verdik. Ondan sonrası yasaktı.

Katrina ve ben soyunma odasının dışındaki özel arka koridorda durduk ve Max'in çıkmasını bekledik.

"Bence büyük bir hata yapıyorsun," diye sertçe konuştu Katrina. "O hazır."

Max'in kamera süresini kaçırdığı hissine kapılmadım.

Katrina'ya göz kırptım. Sadece babasının küçük kızının hak etmediği bir rol oynadığını gördüğünü biliyordum. Gençtim ve muhtemelen beni kolayca itip kakabileceğini düşünüyordu. Kimsenin fark etmediği şey, konuşmaya başladığımdan beri bu sektördeki en büyük güçlerden biri olan babamla mücadele ettiğimdi. Hiç kimse

kendimi ya da inançlarımı savunmak için daha nitelikliydi. Babamın bu konudaki tavrımı korumamı istemesinden bahsetmiyorum bile.

Derin bir nefes aldım. "Max'in henüz medyaya karışmaması gerektiğini düşünüyorum." Meydan okurcasına bana baktı. İfadesinde kızgınlık gördüm. "Neden?"

O hazır. Medyayı karşısına alabilir. Çok çalışıyor."

"Eğer herhangi birinin bu yasağa karşı çıktığını görürsem, bana hesap vereceklerdir." Kollarını kavuşturdu. "Ben medya uzmanıyım."

Soyunma odası açıldı ve dört oyuncu dışarı çıktı. Hepsi Katrina ve benim aramda bakıştılar ama kimse bizimle konuşmadı.

"Bu yasağın sebebi nedir?" diye sordu.

"Max'in medyayla uğraşmak zorunda kalmadan önce biraz nefes almasını istiyoruz."

Gözleri kısıldı ve sesi yakıcıydı. "Max'e karşı adil davranmıyorsun."

Aynı tonda cevap verme isteğimi bastırdım. "Neden bana Max'in neden medyayla konuşması gerektiğini düşündüğünü söylemiyorsun?"

"O bir yıldız. Ve bu dünyadaki yeri için çok çalışıyor. Ona yaptığınız şaka onun ışığını alıyor. Onun parlamasına izin vermelisin. İkimiz de bunu ondan almanın saygısızlık olduğunu düşünüyoruz."

"Biz kimiz?" "Max ve ben."

"Max medya yasağının kaldırılmasını mı istiyor?"

"İstemediği şey, hayat tecrübesi olmayan bir baba kızının kariyeriyle ilgili kararlar almasıdır."

Bu ifadenin cüreti beni şok etti. Sorun şu ki, o haklıydı. Bu işte yeniydim, annemin ayakkabılarıyla dolaşıyor ve bu oyunda oynuyordum. Fark etmediği şey ise babamın emirlerini yerine getirdiğimdi.

Max soyunma odasından çıkmak için o anı seçti.

Pahalı, siyah bir takım elbise ve yakası açık beyaz bir gömlek giymişti. Bakışları ikimizin üzerinde yoğunlaştı. İfadesi değişmedi ama Katrina ile benim aramdaki korkutucu enerjiyi değerlendirmekte ustaydı.

"İyi oyun." O yaklaşırken sesimi tarafsızlığa zorladım.

"Bu olağanüstüydü," diye Katrina. "İki gol ve bir asist mi?"

Orada mükemmeldin."

Mavi gözleri beni inceledi. "Teşekkürler."

Yoğun bakışları altında karnım döndü. Bir yabancı gibi hissediyordum. Peki neden biri boğazıma binlerce kelebek hapsetmiş gibi hissediyordum? I

yüzüme nötr bir ifade yerleştirmeye çalıştım.

Üçümüzün arasında uzun bir sessizlik oldu.

"Bir anlaşmamız var mı, Rory?" Katrina sordu. "Ne hakkında?"

"Max üzerindeki medya yasağını kaldırmayı kabul ettin." "Hayır, kabul etmedim!"

Katrina Max'e döndü. "Kalktı ve şimdi yapacak çok işimiz var."

"Kaldırılmadı!"

Max'in sesi sıkılmış gibiydi. "Öyle mi, değil mi?"

Katrina onun kolunu ovuşturdu. "Yasağın kalktı."

"Hayır, değil." Ses tonuma kuşku karışmıştı. Göz ucuyla Max'e baktım. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yasak sadece ben ya da GM tarafından kaldırılacaktır. Bu olmadan devam ederseniz, bunu kendi sorumluluğunuzda yaparsınız."

Katrina alay etti. "Şimdi de Max'i mi tehdit ediyorsun?"

"Hayır, Max'e medyayla konuşması için yetki vermediğimi açıkça belirtmeye çalışıyorum."

Gözlerini devirdi. "Max, onun bu kararları verme yetkisi yok."

Dayanamadım. "Senin sorunun ne Katrina?"

Dönüp bana baktı. "Benim sorunum, babasının dünyasında oynamanın eğlenceli olduğunu düşünen bir ergenden emir almamam."

Aşağılanmışlık yanaklarımı sıcaklıkla doldurdu.

Son kelimedede aptal sesim titreyerek, "İyi geceler," dedi. Katrina'nın eğlenen kahkahaları eşliğinde oradan uzaklaştım.

BÖLÜM 13

TEK İSTEDİĞİM eve gitmekti ama maçtan hemen sonra taksiye binmek imkansızdı.

Kilitli yönetici ofislerine girmek için anahtarımı okuttum ve ofisime doğru ilerledim.

Bir cin tonik yaptım ve sonra penceremin önünde durup neredeyse boş olan arenayı inceledim. Bir Zamboni buzun etrafında dönerken ve ellerinde kürekler olan adamlar buzı kazıyarak panoların üzerinden kaldırırken sadece birkaç taraftar kalmıştı.

Gözlerimi kapattım ve alnımı soğuk cama dayadım. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Ne bekliyordum ki? Bu işin kolay olmayacağını biliyordum ama saflığımla babam için çalışacağım için zor olacağını düşünmüştüm. Katrina gibi biriyle karşılaşacağımı hayal etmemiştim.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Max'in sesini duyunca kaskatı kesildim. "Buraya nasıl geldin?" "Bir güvenlik görevlisi beni içeri aldı."

Kıpırdamadan durdum, bir baba ve kızı izledim. Koltuklarında oturuyor, Zamboni köşelerinden her geçtiğinde gülüyorlardı. Bu bana babamla birlikte hokey izlediğimiz güzel günleri hatırlattı. Ne zaman onunla ve onun dünyasıyla savaşımaya başlamıştım? Eskiden ne kadar yakın olduğumuzu özliyordum.

"İyi misin?"

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve yalan söyledim. "İyiyim." "Peki, Katrina'yla aranızda neye tanık oldum?"

Arenaya baktım. Baba ve kız paltolarını giydiler. O sohbet etti, babası da pür dikkat dinledi. Babam ve ben hiç

tekrar bu kadar yakın olabilir mi?

Zamboni son turunu attı.

"Katrina medya yasağınızı kaldırmamızı istiyor." "O kısmı anladım."

Ona doğru döndüm. Ayaklarını dikmiş, elleri takım elbisesinin cebinde duruyordu. Bu adam Armani'nin yüzü olabilirdi. Profesyonel bir sporcunun vücuduna, banka hesabına ve bir modelin yüzüne sahipti. Sahada oynamaya devam etmek istemesine şaşmamalı. İsteddiği her kadını elde edebilirdi.

Bu da kısa bir an için beni isteyeceğini düşünmemi daha da utanç verici hale getirdi.

"Henüz medyayla konuşmanı istemiyorum."

"Peki ya GM?"

"O da benimle aynı

fikirde." "Neden?"

"Neden ne?"

"Başka hiçbir oyuncunun medya şakası yok. Bende neden var merak ediyorum?" "Medyayla konuşmak ister misin?"

"Medya umurumda bile değil. Ben bunu sormadım." "Bana dikkatinin dağılmasını istemediğini söylemiştin."

Sesi kızgın geliyordu. "Beni mi koruyorsun?"

"Gürültüyü kesmene yardım ediyorum."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü ben gürültüyü kesersem ve sen odaklanabilirsen, bu takımdaki en iyi oyuncu sensin. İleri gitmeni istiyorum. En iyisi olmanı istiyorum."

"Ciddi misin sen?"

Başka biri olsa minnettarlığını ifade ederdi. Max değil.

"Evet. Ben gerçeğim."

Gözleri vücudumda aşağıya ve yukarıya doğru kaydı. " ne var?"

"Medyada gereksiz fırtınalar kopmasını önlemek de kulübümüzün yararına olacaktır." "Kötü basın demek istiyorsun."

Kelimelerimi özenle seçiyorum. "Kulübün imajının genel sağlığıyla ilgileniyoruz."

Yanıma geldi ve bardağı elimden aldı. Belirgin bir şekilde Max'e ait olan hafif, tatlı, odunsu bir koku duyularımla alay etti. Hafif ama erkeksi bir kokuydu. Bardağımlı boşaltırken onu izledim.

"Biliyor musun, burada bana karşı dürüst olan tek kişi sensin?"

Gözlerine, özellikle de kirpiklerine baktım. İslî siyah ve kalındılar.

Bana baktı ve kaşlarını çatı. "Ağlıyor muydun?" "Hayır."

İri eli yüzüme doğru hareket etti ve başparmağının gözümün altından tek bir damla yaş sildiğini hissettim.

Kendimi savunmasız hissederek ona bakarken yutkundum. Bir aydan kısa bir süre önce uçağımız düşerken onun önünde çirkin bir şekilde ağlamış olmamın bir önemi yoktu. Şimdi gözyaşlarım bir zayıflık itirafıydı. Bu işte boyumu ne kadar aştığımı ve Katrina ile yaptığım konuşmanın beni ne kadar etkilediğini anlatıyordu. Artık ölümle birlikte yüzleşen yabancılar değildik. Artık söz konusu olan çok daha fazlasıydı ve bu da gözyaşlarının artık menüde yer alamayacağı anlamına geliyordu.

Mavileri ağzıma düştü. "Lanet olsun, buna pişman olacağım."

"Neye pişman olacaksın?"

Eli boynuma dolandı ve sonra beni kendine çekti. Başını benimkine doğru indirdiğinde nefesim göğüs kafesimde kesik kesik duyuluyordu. Ve sonra ağzı benimkinin üzerinde hareket ederek nefesimi çaldı. Tadı cin ve sıcak erkek gibiydi. Şakacı öpücüğü, ağzım onunkinin altında açılana kadar beni ikna etti. Ben inledim, o da karşılık olarak inledi. Öpücüğü derinleştirirken beni daha da yakınına çektiğini hissettim. Kötücül hisleri ve utanmaz arzuyu baygınca birleştirdi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve yemin ederim dizlerim titriyordu.

Aşırı duygusal yüklenme içindeydim. Zihnim, ayak parmaklarıma kadar bana saldıran hislere ayak uydurabilecek gibi görünmüyordu.

Ağzını kaldırıp geri adım attığında nefesim kesildi. Gözbebekleri şişmiş mavi gözleri ağzımda oyalandı.

"Gitmeliyim."

"Ne?" Sesim de hissettiğim kadar şaşkıncı.

Cevap vermedi ve başka bir şey söylemeden arkasını dönüp ofisten çıktı.

Parmak uçlarım dudaklarıma gitti. Max beni öpmüştü. Beni bu kadar mutlu etmemeliydi ama kalbimin sevinçle çarpmasına engel olamadım. Bizim bir geleceğimiz yoktu. O bir oyuncuydu, ben de GM'nin kızıyım ve aramızda bir şeylerin devam etme ihtimali yoktu.

Ama aptal kalbimin umurunda değildi.

O gece dizüstü bilgisayarımın yatağına girdim. Duyduğumdan beri kaçındığım videoyu izleyecektim. Max ve eski takım arkadaşı Joseph arasındaki meşhur dövüşün videosunu.

Bu dövüş, kimsenin onu alkışlamamasının gerçek sebebiydi. Binlerce insanın övgülerini esirgeyerek onu yargılamasının nedeni bu dövüştü. Bunu izlemem gerekiyordu.

Bulmak bir saniyeden az sürdü. Bu video 19 milyondan fazla görüntülenme ile en çok izlenen hokey videosu oldu.

Oynat'a tıkladım. Video görüntüleri hamdı. Ünlü bir spor haber kanalından bir kameraman, oyuncuların soyunma odasından çıkmasını beklerken filmini yayınlıyordu.

Kamera dışında, muhabirlerin maç hakkında konuştuklarını duyabiliyordunuz. Hafif bir bağırış.

Ve sonra bir bağırış daha.

Bağırın sesler. Boğuk. Kapalı kapılar ardında bir kavga.

Muhabirlerin hepsi konuşmayı kesti.

Kameraman kamerayı soyunma odasının kapısına doğru kaydıldı. Kapıya bir şey çarptı.

Bağırışmalar daha da arttı. Tam bir arbede gibiydi.

Muhabirlerin heyecanlı mırıltıları.

Kapı uçarak açıldı. Bir bulanıklık içinde, iki hokey oyuncusu yuvarlanarak dışarı çıktı.

Biri Joseph Flanynk, diğeri de Max'ti. İkisi de hala üniformalı.

İkisi de patenlerini giydi.

Joseph, Max'in yüzüne sert bir yumruk indirdi. Max'in başı geriye düştü ve kan sıçradı. Dudağı yarıldı. Max'in yüzü saf bir öfke maskesiydi.

Yusuf'u patenlerinden kaldırdı ve vücuduyla beton zemine çarptı. Kendi ayağını kaybetti ve Joseph'in üzerine düştü.

Muhabirler aceleyle yoldan çekilerek kamerayı engelledi.

Kapı çekilerek açıldı ve üç oyuncu daha dışarı yığıldı. Biri kamerayı kaldırdı ve yaklaştı.

Max Joseph'in üstündeydi. Joseph'e beni şok eden vahşi bir şiddetle vurdu. Kamera dışından sesler. "Onu öldürecek. Max'i ondan uzak tutun."

Bir kol ve bacak telaşı ve sert bir güreş. Max, Joseph'in üzerinden kaldırılmak için mücadele etti ama takım arkadaşları onu zapt etti ve soyunma odasına geri itti.

Yusuf'un bilinci yerinde değildi ve yüzü tanınmaz haldeydi.

"Ambulans çağırın."

"Kapat şu kamerayı."

Video sona erdi.

Dehşete kapılmış bir halde, elimi ağzıma götürerek oturdum.

Gerçekleri biliyordum. Max, Joseph'in çenesini üç yerden kırmış, burnunu parçalamış ve iki dişini kırmıştı. Joseph'in yaraları o kadar büyüktü ki yüzünde onarıcı bir ameliyat yapılması gerekiyordu.

Max suçlanmamıştı ama koç onu yedek bırakmıştı. Babama göre bu, takımının zaman kazanmak için yaptığı bir hamleydi, böylece evrak işlerini tamamlayıp onu takımdan çıkarabileceklerdi.

Playofflar biter bitmez Minnesota Max'i takas için satışa çıkarmıştı. Babam dışında hiçbir takım onu istememişti.

Eski kulübünden hiç kimsenin kavganın ne hakkında olduğu hakkında konuşmaması beni şaşırttı. Kavganın hakkında spekülasyonlarla dolu pek çok haber yazılmıştı ama eski takımından kimse konuşmamıştı. Bu alışılmadık bir şeydi. Hokey dudakları gemileri batırır ama bu olayda kimse tek kelime etmedi. Bu da sırrın ne kadar kötü olduğunu gösteriyordu.

Max'in etrafında böyle bir beslenme çılgınlığı olmasına şaşmamalı. Ne olmuştu ki?

Neden soğukkanlılığını kaybetmiş ve kendi takım arkadaşını dövmüştü?

Tanıdığım Max ile Joseph'i yok etmeye kararlı görünen barbarı bağdaştıramıyordum. Benim sorum şuydu: Joseph Max'e ne yapmıştı? Max ateşli bir asabi değildi. Tetikte bekleyen bir öfkesi yoktu.

Artık hokey dünyası Max'in geçmişini ona karşı kullanıyordu. Ona temiz bir sayfa açma sözü vermiştim ve bunu yerine getirecektim. Bu video sadece onu basından koruma kararımı doğruladı. Ve halktan. Kimseyle konuşmadan, medya onun sözlerini çarpıtamaz ve ona karşı kullanamazdı. Ses kayıtları olmadan, muhabirlerin yazacak hiçbir şeyi yoktu.

Hangi sırrı sakladığını öğrenmem gerekiyordu. O kavganın ne hakkında olduğunu bilmem gerekiyordu.

BÖLÜM 14

Ertesi sabah babam beni ofisine çağırdı. Katrina'yı babamın koltuğunda kendini beğenmiş bir şekilde otururken gördüğümde bocaladım.

"İçeri gel," diye işaret etti babam beni odaya.

Gözlerimi Katrina'ya diktim ama konuşmadım. Babamı herkesten daha iyi okuyabiliyordum ve bir şey onu rahatsız ediyordu. Kanepenin diğer ucunu seçtim.

Bir dosya aldı ve masanın üzerine fırlattı. "Logan ve basın arasında oluyor?"

"Sanırım zaten biliyorsun."

"Affedersiniz?" Babam gözlerini kaldırdı. "Bu toplantı bununla ilgili değil mi?"

Katrina'nın gülümsemesi pürüzsüzdü. "Max basınla konuşmaya hazır." "Katılmıyorum," diye karşılık verdim.

Babam ikimizin arasına baktı. "Katrina, neden hazır olduğunu düşünüyorsun?"

"Medya eğitimi konusunda olağanüstü bir iş çıkardı. Düzinelerce sahte röportaj yaptık. Sevimli, cana yakın ve kariyeri parlamayı hak ediyor. Bu takımın onu geride tutması adil değil."

Cevabımı geri alıyorum.

"Rory?" Babam gözlerini bana dikti.

"Şu anda Max oyununa odaklanmış durumda. Onlar sadece skandal peşindeyken neden medyayı hayatına soksun ki?"

"Bunu bilmiyorsun," diye kesti Katrina.

"Evet, biliyorum."

"Hanımlar." Babamın yüzünde sıkılmış bir ifade vardı.

"Logan'ın korumam ve birlikte çalışmam gereken bir oyuncu olduğunu söylemiştin. Bu kararı benden alma."

Katrina, "Ben burada medya uzmanıyım," diye hatırlattı.

Ona döndüm. "Max'in burada tek şansı var. Eğer bu iş ters giderse, zarar görecektir olan onun kariyeri olur, seninki değil. Bu iş onun yüzüne patladığında bunun sorumluluğunu üstlenecek misin?"

"Patlamayacak," diye inatçı bir sesle konuştu.

Babam ayağa kalktı. "Bırakın medyayla konuşsun." Başımı arkaya eğip ulumak istedim.

"Teşekkür ederim," diye ayağa kalktı Katrina. "Benim tarafımı göreceğini biliyordum."

Bu Max için yanlış bir hamleydi. İliklerime kadar biliyordum. Beni o kadar sınırlendirmişti ki, bununla başa çıkamıyordum bile. Kapıya doğru ilerlemeye başladım.

"Rory, bir dakika lütfen," diye emretti babam.

Arkamı döndüm. Katrina'nın yüzündeki o kendinden memnun gülümsemeyi bir tokatla silmek istedim.

Babam yalnız kalana kadar bekledi. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Katrina ofisime daldı, çok ateşli ve rahatsızdı."

"Başkalarının arkasından sorunlarımla sana koşarsam, insanlar beni ilişkimizi kötüye kullanmakla suçlar."

"Güven bana, bunu alışkanlık haline getirmeyecek." Birbirimize baktık.

"sonra Katrina, Max'i medyayla serbest bırakmaktan bahsetti. Bunun yanlış bir karar olduğu konusunda kararlıydım."

"Katrina Logan'la mı yatıyor?"

Sözleri kaburgalarımın arasına saplanmış bir sustalı gibi hissettirdi. "?" "Onlar bir çift mi?"

Tüm duygularımı yüzümden uzak tutmaya çalıştım. "Hiçbir fikrim yok." "O duruma yaklaşmanı ve öğrenmeni istiyorum."

"Bunu yapmamı nasıl beklersin?" diye mırıldandım.

"Bir yolunu konusunda sana güveniyorum."

Eğer durum bu kadar karışık olmasaydı ve Max'le uğraşıp duran ben olmasaydım, bu konuşmayı eğlenceli bulurdum ama babamın Max'in seks hayatına odaklanması beni dehşete düşürüyordu.

Vites değiştirdim. "Neden beni Katrina ile desteklemedin?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Dün bana medya yasağının devam edeceğini söylemişsiniz, ancak bu sabah onun tavsiyesini benimkine tercih ediyorsunuz."

"Hazır olduğunu düşünüyor."

"Ve sen de eski dedikodularla yüzleşmeden önce onu taraftarların doğru tarafına çekmemiz gerektiği konusunda hemfikirdin. Peki neden beni desteklemedin?"

"En büyük endişem personel tarafından kabul görmen." "Ve beni desteklememek bunu sağlayacak mı?"

"Bu, seni tercih etmediğim mesajını verir."

"Haklı olduğumu bildiğin halde başkasının tarafını tutarak mı?" "Aynen öyle."

Bu çok sinir bozucuydu. "Bir dahaki sefere oyuncularımıza öncelik verin. Kendimi idare edebilirim."

"Gözün Logan'ın üzerinde olsun. O senin sorumluluğunda."

Tanrım. Yardım et. Bana.

Saatini kontrol etti. "Toplantınız sabah 9'da başlıyor." "Ne toplantısı?"

Ayağa kalktı. "Oyunu buz seviyesinden daha iyi tanımanı istiyorum. Haftalık koçlar toplantısına katılmanı istiyorum. Bu sana oyuncuları onların bakış açısından görme fırsatı verecektir."

"Geliyor musun?"

Gülümsedi. "Hayır. Bu toplantı tamamen size ait."

"Geleceğimi biliyorlar mı?" Saatimi kontrol ettim. Toplantı üç dakika içinde başlayacaktı.

"Baxter için sorun olmaz. Toplantı B toplantı odasında."

Oyuncu dosyalarının kopyalarıyla birlikte portföyümü almak için ofisime koştum. Yönetim kurulu odasına vardığımda toplantı çoktan başlamıştı.

Kapıyı açtığımda sekiz çift erkek gözü bana doğru döndü. Baş antrenör Baxter konuşmayı kesti. Sesinde kızgınlık vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Masanın etrafına bakındım. Masada hiç boş sandalye yoktu. Duvarın dibinden bir sandalye kaptım ve bir yandan kâğıtlarımla kahvemi dengede tutmaya çalışırken masaya doğru çektim. Beş santimlik topuklularla hiç de kolay bir iş değildi. "Toplantınıza katılmak için buradayım."

"Cehennem gibi olacaksın."

Baxter'ın benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ettim. En son ilk günümde, babamla birlikte buzun kenarında durduğumda karşılaşmıştık.

ama şimdiye kadar bire bir etkileşim olmamıştı. "Genel Müdür'ün isteği üzerine bundan sonraki tüm toplantılarınıza katılacağım."

Yardımcı koç Don sandalyesini yana çekti, böylece ben de onun yanına sıkışabildim.

Baxter mizahsız bir kahkaha attı. "Sen onun yeni yöneticisi misin?"

İki koç gözlerini masaya dikti. Konuşmadan önce kahvemi ve dosyalarımı masaya koydum.

Kelimelerimi özenle seçtim. "İşi yeni öğrendiğim için resmi bir unvanım yok. Adım Rory Ashford."

Kim olduğumu anlayınca gözleri büyüdü. "Bu hâlâ kapalı kapılar ardında yapılan bir toplantı."

Bundan nefret ediyordum. Neden burada her şey bir savaş gibiydi? Portföyümü açıp kalemimi tıklarken gözlerimi kaldırmadım. "Katılımımla ilgili bir sorunuz varsa, lütfen bunu GM ile görüşün."

Elindeki kâğıtları masaya fırlattı ve tepinerek odadan çıktı. Geri kalanımız rahatsız edici bir sessizlik içinde oturmuş, onun dönüşünü bekliyorduk. Don öne doğru eğildi ve toplantı gündemini bana uzattı. En üstteki bir ismi işaret etti. "Bu koçların yöneticisi. Ondan sizi toplantı tutanakları ve gündem için posta listesine eklemesini isteyebilirsiniz."

"Teşekkürler."

Baxter geri döndü ve benim katılımımla ilgilenmeden, "Bu toplantıyı başlatalım" talimatını verdi.

Gözlerimiz buluştu ve ifadesindeki kızgınlık ve nefret karşısında neredeyse geri çekiliyordum. Maskesiz öfkesine karşı kendimi çelikleştirdim.

Bir yıl. Bir yıl boyunca her şeye , değil mi?

BÖLÜM 15

Antrenörler toplantısından çıkarken gözlemlediklerim konusunda çelişkili hissediyordum. Sekiz koçtan yedisi Max'i ve performansını seviyordu ama baş koç Baxter Max'e katlanamıyordu.

Baxter'ın tüm yorumlarını renklendiren önyargılı olumsuzluk beni o kadar endişelendirdi ki, bazı oyuncu/antrenör toplantılarını gözlemlemek ve antrenmanlarda buza yaklaşmak için bir not aldım. Max'ten nasıl hissettiğini saklayacak kadar profesyonel olup olmadığını ve tarafsız ve profesyonel kalıp kalamayacağını bilmem gerekiyordu.

Şimdi Max'i bulmalı ve medyaya konuşmasının yol açabileceği felaketleri önlemeliydim. Concord'da yürüyen iki oyuncu gördüm.

Ben yaklaştım. "Logan'ı göreniniz var mı?"

"Sanırım ağırlık odasında."

Ağırlık salonu kaçındığım tek yerdi. Korkuyla, oyuncularımız için tasarlanmış son teknoloji fitness merkezine doğru ilerledim. Koridordan müziğin sesini ve metal çubukların tıngırtısını duyabiliyordum. Kapıda durduğumda ter, deodorant ve antibakteriyel temizleyicinin baskın kokusu burun deliklerime saldırdı. Ön duvarda dev ekran televizyonlar sıralanmıştı. Gözlerimi diktiğim her yerde, çeşitli soyunma durumlarındaki oyuncular, kiralık spor eğitmenlerimizle birlikte ter damlatacak kadar çalışıyorlardı.

Hokey oyuncuları tam teçhizatlarıyla göz ama ağırlık odasına adım attığımda kendimi kurtların inine girmiş gibi hissettim. Kaygan ıslak deri ve erkeksi homurtular bana fazla samimi geliyordu. Ayrıca kendimi dezavantajlı hissetmeme neden oldu.

Gözlerim köşede büyük bir ağırlık çubuğuyla squat yapan Max'i buldu. Yaklaşmadan önce barı bırakmasını bekledim. Gözlerindeki teri silmek için tişörtünün alt kısmını yukarı kaldırdı ve bu sırada dalgalanan kaslardan ve pürüzsüz bir ciltten oluşan bir duvar ortaya çıktı.

Bakışlarımı vücudunda oyalamamak ve yüzüne odaklanmak için tüm çabamı harcadım.

Eğitmenine talimat verdi. "Bana bir saniye ver, Ken." Ken'in gidişini izledim.

"Derli toplu görünüyorsun." Gözleri çivili siyah sandaletlerime, dar siyah cigarette pantolonuma ve belimi saran siyah beyaz çizgili kazağıma takıldı. Düzenli olmanın bir iltifat olup olmadığından emin değildim ama gözlerinin belimde oyalanması iltifatmış gibi hissettirdi.

"Antrenmanınızı böldüğüm için üzgünüm." Omuz silkti.

Yüzünün kenarından süzülen bir damla ter dikkatimi dağıttı. "Medya yasağınızı kaldırdığınızı bilmenizi istedim."

"Katrina bana söyledi." Tabii ki söylemişti.

"Bunun için ona teşekkür etmelisin. Sizin adınıza savaşmak için GM'ye kadar gitti."

Gözleri kısıldı. "Ondan bunu yapmasını ben istemedim." "Biliyorum."

"Başka bir şey var mı?" Gözleri ağzıma kaydı.

"Katrina ile yatıyor musun?"

"Henüz değil."

Gözlerim şok ve acıyla açıldı. Kaçmak için dönmeden önce birkaç adım geriye tökezledim.

"Rory." Bileğimi tuttu ve çok yakınımda durdu. Kısık bir sesle konuştu.

"Bu söylediğin çok aptalca bir şeydi."

Omzunun üzerinden boşluğa baktım. "Soru çok kişiseldi." "Sana söyledim. Bu yıl dikkat dağıtıcı şeyler yapmıyorum ama yapsaydım..."

Gözlerimiz buluştu. Bakışları öylesine sıcaktı ki yüzüm kızardı.

Gözlerimi kaçırdım. "Medya için hazır mısın?"

Omuz silkti. "Bu konuda endişelenmeyin. Birkaç muhabirle başa çıkabilirim." "Kişiselleşmek istiyorlar."

Gülümsedi. "Bırakın ." "Bunu

ciddiye alın."

"Endişeliyken çok tatlı olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" "Tamam. Bu gitmem için bir işaret."

Arkamı döndüm ve kapıya doğru ilerledim. Duvardaki boy aynasının yansımada onu görebiliyordum. Elleri kalçalarında duruyordu ve gözleri kıcımlı izliyordu.



TAM SEKİZ SAAT sonra, yatak odamda pijamalarım ile televizyonumun karşısında durdum.

Max'i öldürecektim.

Hayır. Önce Katrina'yı sonra da Max'i öldürürdüm.

Max bir muhabiri itmişti. Konuşmamızdan sekiz saat sonra, Max *çıldırarak* Logan soğukkanlılığını kaybetti ve bir muhabiri kameramana doğru itti.

Isırık tüm spor haber kanallarında yayınlandı. Günün en kötü beş oyunu arasına girmişti.

Spikerler bundan bahsediyordu.

İnsanlar bununla ilgili capsler yapıyordu.

Bulabildiğim ilk şeyi çekiştirirken içimden boğuk bir ses çıktı. Skinny kot, atlet ve kapüşonlu bir tişört.

Max Logan yürüyen ölü bir adamdı.

"Rory." Babam yatak odasından kükredi.

Uzun koridorda yürüdüm ve yatak odasının kapısına önce kendimi topladım.

Ev ceketini giymiş olan babam televizyonun önünde duruyordu. Göz göze geldik.

"Haberleri gördün mü?" "Evet."

"O şimdi nerede?"

"Muhabir suç duyurusunda bulunmakla tehdit ediyor. Şu anda karakolda."

"Avukatlarımız da işin içinde mi?"

"Brian yolda." "Git bunu düzelt."

Eğer işleri en başta benim dediğim gibi yapsaydık, düzeltmemiz gereken bir şey olmazdı, ama babam onun ve benim haklı olduğumu hatırlatmamdan nefret ederdi.

Karakolun merdivenlerinden çıkarken, avukatımız Brian bana yetişti.

"Brian, geldiğin için teşekkürler."

"Katrina da beni aradı." Kravatını sıkmaya çalıştı.

"Umarım seni çok önemli bir şeyden alıkoymamışsındır." Bana öyle yaptığımız anlamına gelen sıkı bir gülümseme verdi. "Yolu göster." Katrina bekleme odasında oturuyordu.

"Git sihrini yap Brian," diyerek Katrina'ya doğru yöneldim.

Beni görünce ayağa kalktı. Tanrım, elbisesi çok . Bu bir randevu elbisesiydi, iş elbisesi değil. Peki bu neden içime sıcak bir bıçak saplanmış gibi hissettirdi?

Gözlerini bana doğru kaldırdı. "Avukat burada mı?"

"Sesini alçalt," sesim sert çıkmıştı. "Ne oldu?"

Bana ters ters baktı. "Max ve ben akşam yemeği için dışarıdaydık. Muhabir ve kameraman bir anda ortaya çıktı."

"Ve?"

"Max'in geçmişini merak ettiler ve o da kaybetti." "Tam olarak o restoranda olacağını nereden biliyorlardı?"

"Bilmiyorum. Belki de bizi takip etmişlerdir."

Pek olası değil. Burada daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum.

"Bir muhabirin Max'i takip etmesi ve daha bugün öğleden sonra basın yasağını kaldırdığımız halde röportaj için baskı yapması çok anlamsız. Bu yasağın kaldırıldığını bilen sadece dört kişi var."

"Medyaya bilgi verdiğimi mi ima ediyorsunuz?"

"Kimseye söyledin mi?"

"Cehenneme git."

Burnumun kenarını sıktım. "Evine git."

"Buraya Max'le geldim."

"sonrasını Vancouver Wolves ve avukatlarımız halledecek.

Lütfen evinize gidin."

"Max olmadan buradan ayrılmayacağım."

"Bundan sonra Max hukuk ekibimizle görüşmek üzere stadyuma gidecek," diye yalan söyledim. "İşi bittiğinde seni aramasını söyleyeceğim."

"O toplantının bir parçası olmak istiyorum."

Derin, düzensiz bir nefes aldım. Bu kadın bir barakuda idi. Neden bunu gören tek kişi bendim? "Max senin de bunun bir parçası olmanı istese bile

Vancouver Kurtları'nın toplantısı . Evine git." Gözlerini bana dikti. "Burada bir araba var mı?"

"Hayır."

Kollarını kavuşturdu. "Şirket arabasıyla geldiğini gördüm. Onu eve götürüyorum. Geçirdiğim geceden sonra bunu hak ettim."

Ondan nefret ediyordum. Hem de çok. Bu kez gülümsemem gerçektir. "Üzgünüm, burada bulunan tek araba ve şoför benim şahsi aile arabam, şirket arabası değil. Şoförümün size bir taksi çağırmasını ister misiniz?"

Başını tiksintiyle bana doğru salladı. Sanki sorun benmişim gibi. Uzaklaşmasını izledim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

BİR SAAT SONRA, Max ve Brian arkadan göründüler. Onlar bankoda evrakları imzalarken ben yerimden . Max, Brian'ın üzerinde yükseliyordu. Bir kot pantolon ve solmuş, asker yeşili bir tişört giymişti. Onun üzerine de kalın gri bir kapüşon giymişti. Ateşli bir randevu için tuhaf bir kıyafet.

Max yalan söylemişti. Ona Katrina'yı sorduğumda bana bu yıl dikkat dağıtıcı hiçbir şey yapmayacağını söylemişti ve sadece birkaç saat sonra Katrina'yla randevulaşmıştı. Kızgın mıydım yoksa kırgın mıydım karar veremiyordum.

Onlar bana doğru yürürken ayağa kalktım. Max'in yüzünde sinirli bir ifade vardı.

"Hasar nedir?" Max'i görmezden gelerek Brian'a sordum.

"Muhabir suçlamaları düşürmek istemiyor. Üç hafta sonrası için bir mahkeme tarihi belirledik."

"Brian, eve gider gitmez dosyalarının kopyalarını bana e-posta ile gönderebilir misin?"

"Tabii ki."

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler."

Max ve ben dışarıda sessizce yürüdük. Arabamın önünde durduk.

O kadar sinirlenmişim ki göz teması bile kuramadım. "Aracınız nerede?"

"Stadyumda."

"Seni bırakmamı ister misin?"

Başını salladı ve sonra benim için kapıyı açtı. Arabaya bindik ve araba kaldırımından çekildi.

"Katrina nerede?" diyerek sessizliği bozdu.

"Sevgiline eve taksiyle gitmesini söyledim. Ayrıca mümkün olan en kısa sürede onu aramanı istiyor."

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Bu bir randevu değildi."

Sesimi duygusallıktan uzak tutmaya çalıştım. "Özel hayatın umurunda değil ama olanları konuşmamız gerekiyor."

"Bu gece mi?"

Alnımı ovuşturdum. Kurtların bu konuda hasar kontrolü yapması gerekiyordu ama nasıl yapacağımdan emin değildim. "Hikâyeyi bir de senin ağzından dinlemenin faydası olur."

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. Doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. Kucağında yumruk yaptığı elleri dışında, arabanın camından dışarı bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Stadyuma vardık ve ofisime doğru sessiz bir yürüyüş yaptık. "Bir içki ister misin?"

"Evet."

Ona ne istediğini sormadan, ikimize de cömert porsiyonlarda viski doldurdum. Ayağa kalktı ve karanlık stadyumu inceledi.

"Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun? Başından itibaren." Ona içkiyi uzattım.

Ondan sessizlik.

"Sana yardım edebilmem için bana her şeyi anlatman gerekiyor."

"Sizi spor salonunda sonra, yasağın kaldırılması konusunda medya ekibiyle görüştüm."

"Ne oldu?"

"Geç oldu. Katrina'nın asistanı gitti ve sadece Katrina ve ben kaldık." "Ne kadar geç?"

"Toplantımız akşam 7 civarında bitti."

"Sonra ne oldu?"

"Kutlama için bana yemek ısmarlamak istedi." "Ve sen de kabul ettin?"

"Bir barda hamburger yiyeceğimizi sanmıştım. Üstünü değiştireceğini söyledi ve bir elbise giyerek dışarı çıktı."

"O elbiseyi gördüm." Durakladım. "O bir randevu ."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Biliyorum."

"Ama yine de gittin."

"Bilmiyorum. Sadece bir akşam yemeği olduğunu düşünmüştüm." "Yani, bir randevudaydın."

"Hayır."

"Farklı düşünüyör gibi görünüyör."

Derin bir nefes aldı ve tavana baktı. "İyi. Kazara bir randevuydu."

çalkalanan duyguları görmezden geliyorum. "Sonra ne oldu?"

"Restorana arabayla gitmeyi teklif ettim ama o taksiye binmek istedi." "Restoranı sen mi seçtin?"

"O önerdi. Vancouver'da yemek yenebilecek tüm gizli ve harika yerleri bildiğini söyledi."

"Sonra ne olacak?"

"Bir restorana vardık ve bir anda bu muhabir yüzüme baktı. Bana bağıırıyordu. Benimle alay ediyordu."

"Ne ?" "Kaseti gördün."

Televizyona doğru yürüdüm ve PVR'yi açtım. Ofisimiz her gece tüm spor kanallarını kaydeder ve katalogları.

"Haberlerde gördüğümüz şey buydu."

Max yanıma geldi.

Film Max ve Katrina'nın restorana doğru yürüdüklerini gösteriyor.

Bir sonraki klipte muhabir "Halka cevaplar borçlusunuz" diye bağıırıyordu.

Max ilerledi ve muhabiri kameramana doğru sertçe itti. Max'in "Seni öldüreceğim" dediğini duyabiliyordunuz. Kameranın görüntüsü gökyüzüne doğru gitti ve film sona erdi.

Max gözlerini televizyona dikti. "Öyle bir şey ." "Ne demek istiyorsun?"

"Adam yüzüme bakıyordu ve saçma sapan şeyler söylüyordu. Çok fazla şey kestiler."

"Bunu yapıyorlar."

"Bu gerçeği göstermiyor bile."

Seçeneklerimizi tartıştım. "Medya yasağınızın sona erdiğini kimseye söylediniz mi?"

"Ne? Hayır."

"Muhabir senin o restoranda olacağını nereden biliyordu?"

Parmaklarını gür saçlarında gezdirdi. "Bilmiyorum."

Gözlerimi kısmıştım.

Gözleri irileşti. "Katrina'nın bu işle bir ilgisi olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Seni kamera önüne çıkarmak için zorlayan o."

"Siktir."

"Max, bu muhabirlerin yanında kendini kontrol etmeyi öğrenmelisin."

"Biliyorum."

"Öyle diyorsun ama içinde bulunduğun şu boktan fırtınaya bak." Sesi kızgın geliyordu. "Biliyorum dedim."

"Yine de bir tartışmaya girdiniz." "Orada olman gerekiyordu, tamam mı?"

"Eve git. Biraz uyu. Antrenmana git. Medyayla konuşma. Bırak bunu ben halledeyim."

"Rory."

". Tüm bunları ben halledeceğim ama bundan sonra senin itaatine ihtiyacım var."

Meydan okuma ve hayal kırıklığı yayıyordu. Uzanıp ona dokunmak istedim. Onu rahatlatmak istedim. Bunun yerine kollarımı kavuşturdum. "Bana güveniyor musun?"

"Buralarda güvendiğim tek kişi sensin." "O zaman izin ver bunu senin için ben halledeyim."

"Rory," dedi duygulanarak. "Hokeyi bırakmaya hazır değilim."

"Bırakmak zorunda kalmayacaksın." Tutabileceğimden emin olmadığım bir söz verdim. Mavi gözlerini gözlerime dikti ve sonra çıkıp gitti.



"CEHENNEM GİBİ GÖRÜNÜYORSUN," babam sabah kahvesiyle ofisine girdi.

Muhtemelen henüz ofisten çıkmadığım içindir. Hâlâ önceki geceden kalma kıyafetlerimi giyiyordum. "Bir şeye bakmanı istiyorum."

Devasa 72 inç televizyonunun önünde yanımda durmak için hareket etti. Oynat tuşuna bastım. Önceki gecenin ham görüntüleri idi.

Düzenlenmemiş versiyonu.

Kamera Max ve Katrina'nın taksiden inişini yakınlaştırdı.

NCR istasyonu muhabiri kameraya baktı. "Ne olursa olsun, çekmeye devam et. Logan'ın bana vurmasını sağlayacağım."

Kameraman kameranın arkasından konuştu. "Gary, bunun akıllıca bir fikir olduğuna emin misin?"

"Bu bana ihtiyacım olan reytingi sağlayacak."

"Onu rahatsız edersen reyting alamazsın."

"Bunu düzeltebilirim, ayrıca bana zarar verirse onu ve Kurtları dava edebilirim." Muhabir Gary, Max'e doğru yürüdü.

"Max, Minnesota'da ne oldu?"

Max kameranın parlak ışığında gözlerini kırptırdı. "Ben artık bir Vancouver Kurduyım, geçmişe değil geleceğime odaklanmayı tercih ediyorum."

"Max, Joseph Flanynk ile kavganın bir kadın yüzünden olduğunu duydum." "Yorum yok."

"Max, bana söylediğine göre takım arkadaşlarından biri bir kadınla birlikte olamayacağını söylediği için kendini kaybetmişsin."

"Yorum yok."

"Erkekleri tercih ettiğinizi söyledi." "Yorum yok."

"Kaynaklarımız bize burada olmanızın tek sebebinin Bay Ashford ile yatıyor olmanız olduğunu söylüyor. İkinizin de erkekleri tercih ettiğini söylüyorlar."

Babam kaskatı kesildi.

Max kameraya dikkatini verdi. "Bay Ashford ligdeki en iyi GM'lerden biri. Karısıyla mutlu bir evliliği var. Onu bu karmaşanın dışında bırakın."

"Ben öyle duymadım. Duyduğuma göre antrenmandan sonra senin gibi iri ve güçlü bir adamın önünde diz çökmesinden hoşlanıyormuş."

Max gözlerini kameraya dikti. "Beni rahatsız etmeye devam edin ama lütfen Bay Ashford ve eşi hakkında hak ettikleri saygıyı göstererek konuşun."

"Sevgiline karşı korumacı görünüyorsun, Max. Bu yüzden mi son takımından atıldın? İçlerinden birini taciz mi ettin?"

"Geri çekil," diye homurdandı Max.

"Eğer aletini emersem, bana bazı cevaplar verir misin?"

"Yorum yok."

"Minnesota'da ne oldu? Belki de Bay Ashford'un kızı Rory ile bir röportaj yapmayı denemeliyim? Eminim bana bazı cevaplar vermekten çok mutlu olacaktır, hatta daha iyisi, dizlerinin üzerine çökecektir. O ailede işler böyle yürümüyor mu?"

"Ashford ailesini rahat bırakın." Max uzaklaşmak için dönmeden önce sesini yükseltti.

Muhabir bağırdı, "Halka cevaplar borçlusunuz. Rory'nin bana istediğim cevapları vermesini sağlayabilirim. Güzel, sıkı bir kıcı var ve sanırım bana sakso çekmeye bayılır."

Max arkasını döndü ve onu sertçe itti. "Ona dokunursan seni öldürürüm" dediğini duyabiliyordunuz.

Film sona erdi.

Televizyonu kapattım. Babam topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

Mutlu değildi. "Bu görüntüleri nereden buldun?"

Derin bir nefes aldım. "İstasyonda çalışan birini tanıyan birini buldum. Bu görüntü için beş bin dolar ödedim."

Babamın gözleri büyüdü. "İlginç."

"Brian'la konuştum ve muhabirin suçlamalarını geri çekmesi için karşı dava açmakla tehdit edebileceğimizi söyledi."

"Anlaştık. Başka ne var?"

"Bence resmi bir açıklama yapalım ve bu görüntüleri kamuoyu için yayınlayalım."

Babamın gözleri bana dikildi. "Neden?"

"Muhabir sizi ve ailenizi tehdit edene kadar Max'in yanıt vermediğini gösteriyor. Bu Max'in bir takım oyuncusu olduğunu gösteriyor ve bence bu halk nezdinde çok işe yarayacak."

"Benim için uzun bir yol, ama sanırım anneni üzecek. Yani cevabım hayır. Bu kasetin gömülmesini istiyorum."

Tartışmamı geri çektim. Babam anneme karşı korumacıydı ve bu konuda asla taviz vermezdi. "Peki ya Katrina?"

"Sence muhabire tüyo mu ?" "Sizce de öyle değil mi?"

Babam yorgun bir iç geçirdi. "Gözünü ondan ayırma."

"Logan'ın medya yasağını geri getirmemizi ve doğru zaman olduğuna karar verdiğimde, dostane bir muhabirle oturup röportaj yapmasını istiyorum."

Babam başını salladı ama sesine hayranlık karışmıştı. "Çok hızlı öğreniyorsun."

"Başarısızlık beni sinirlendiriyor."

Babam güldü. "Hukuk ekibimize o muhabirin ve haber kanalının peşine düşmeleri için yeşil ışık yak. Onlara geri çekilmemelerini söyle, ama ciddiylim. O kaset gömülü kalacak."

"Tamam." Kağıtlarımı topladım. "Rory."

Geri döndüm. "Evet?"

"İyi iş çıkardın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Öğlene doğru hukuk ekibimiz muhabirin bir sonraki duyuruya kadar stadyumumuza girişini yasakladı. Ayrıca, muhabirleri Gary'nin suçlamalarını geri çekmemesi ve kanallarının kamuoyundan özür dilememesi halinde, tüm NCR haber kanalını stadyumumuzdan ve gelecekteki tüm etkinliklerden men etmekle tehdit ettiler.

Haber kanalı otuz dakika içinde yanıt verdi ve gereğini yaptı. Gary halkı yanlış yönlendirdiği için içten bir özür diledi ve onu ücretsiz olarak açığa aldılar.

Max'e söylemek için sabırsızlanıyordum. Takımın antrenmanını izlemek için öğle yemeğimi piste getirdim, sonrasında Max'i yakalayıp ona iyi haberi vermeyi umuyordum. Max çalışırken onu inceledim. Dün gece olanlara rağmen, hız antrenmanları sırasında çok sıkı çalışıyordu. Max'in hızıyla takıma liderlik etmesi beni şaşırtmadı.

Keskin bir düdük çaldı.

Ekip durdu, hepsi zor nefes alıyordu.

Baş antrenör Baxter, "Logan ayak sürüyüp durduğu için baştan başlayacağız," diye seslendi.

Oyunculardan inleme sesleri yükseldi.

Baxter Max'in kışına binmeye devam etti. Max'in kendini herkesten daha fazla zorlamasını izledim, ama elinden gelenin en iyisi Baxter için asla yeterince iyi değildi.

"Logan, uyuyor gibisin." "Logan, ne kadar akşamdan kalmasın?"

"Logan, eğer işi yapmayacaksan neden ortaya çıkma zahmetine giriyorsun?"

Aynı tatbikatı tekrar yaptılar. Ve tekrar. Ve tekrar. Hepsi terden sıırılsıklam olana ve oksijen için çırpınana kadar.

Hücum talimine rahat bir nefes aldım.

Pakı taşıyan üç hücum oyuncusu, iki savunma oyuncusu ve bir kaleciye karşı oynadı.

Max'in pakla birlikte buzda ilerleyişini izledim. Max pas vermek için bekledi ama savunma diğer iki oyuncuyu korudu. Max pakı vurdu ve kolayca ağlara gitti.

Düdük sesi havayı deldi.

"Logan, tek kişilik bir takım olduğunu mu sanıyorsun? Pas vermeyi öğren. Bu Logan gösterisi değil." Baxter başını tiksintiyle sallayarak bağırdı. "Yine mi?"

Max'in pakı tekrar kullanmaya başlamasını izledim. Savunma diğer oyuncularını koruyordu. Max takım arkadaşının boşta olduğu bir saniyeden yararlandı. Pas mükemmeldi ve diğer oyuncu sayı yaptı.

Islık sesi yankılandı.

"Logan! Neden pas geçtin? Açıktaydın," bağırdı Baxter, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

Oyuncular bakışlarını değiştirdi. Baxter tam bir pislik gibi davranıyordu. Hepimiz bunu biliyorduk.

Max, Baxter'a doğru döndü.

Baxter onu görmezden geldi ve düdüğünü çaldı. "Bugünlük işimiz bitti. Bu antrenmana zihinsel olarak katılan herkese teşekkürler. Takımımıza olan bağlılığınız gözden kaçmadı."

Takım ve diğer yardımcı koçlar buzdan çıktı. Baxter'ın Max'e karşı profesyonel kalamaması beni endişelendiriyordu.

Baxter seslendi. "Logan."

Buzdan çıkmak üzereyken Max boş bir ifadeyle benimle göz teması kurdu. Kısa bir süre durdu ve Baxter'a doğru kaymaya başladı.

O anda Baxter'ın beni dinlediğimi bilmediğini fark ettim.

"Kim olduğun ya da kaç gol attığın umurumda değil, antrenmanlarıma gelip umurunda değilmiş gibi davranamazsın." Baxter onun etrafında patenle kaydı ve yüzünün önünde durdu. "Kendini bir bok zannediyorsun ama sen bitik bir eziksın."

Max gözle görülür bir şekilde yutkundu ama konuşmadı.

"Eğer kışını kaldırıp bu takımın bir parçasıymışsın gibi davranmazsan, seni işten çıkaracağım. Bunu anlıyor musun? Herkes senin şımarık ve tembel tavırlarından bıktı."

Max'in gözleri kısıldı.

"Arkanı kolla. Seni bu takımda istemiyorum ve gitmen için sabırsızlanıyorum."

Baxter kayarak uzaklaştı ve Max'i orada öylece bıraktı. Merdivenlerden buz seviyesine inmeden önce Baxter'ın buzda kaybolmasını bekledim. Max beni kapıda karşıladı. Çenesi gergindi ve duygularını bastırıyor gibiydi.

"Bu da neydi şimdi?"

"Hiçbir şey," diyerek kaskını çıkardı. Yüzünden aşağı ter akıyordu. Saçları sıırıksıklamdı. Tembel ya da boş gezen birine benzemiyordu.

"Max, seni orada gördüm. Oradaki herkesten daha çok çalışıyorsun."

" değil."

"Baxter'ın ne tür kafa oyunları oynadığını bilmiyorum ama saçmalıyor. Diğer herkes antrenmanlardaki ve maçlardaki performansından övgüyle bahsediyor."

Gözleri benimkilerle buluştu. Doğruyu söyleyip söylemediğimi ölçmeye çalışıyordu. "Sen bizim en değerli oyuncumuzsun. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme!"

"Max!" diye seslendi bir ses. Arkamdan Katrina merdivenlerden aşağıya doğru yöneldi. Çıplak topuklu ayakkabılar, siyah bir kalem etek giymişti ve bluzu neredeyse transparandı. Dişlerimi sıktım.

"Hey Katrina," sesinde istifa izleri vardı.

Bana doğru bakmadı bile. "Harika haberlerim var."

"İşime yarayabilir."

"Perde arkasında sihrimi konuşturdum ve muhabir sana karşı suçlamalarını geri çekti ve kamuoyundan özür diledi!" Yanakları kızarmıştı.

Ne oluyor be? Çalışmalarımdan övgü mü alıyordu?

Mavi gözleri parladı. "Bu inanılmaz. Vay canına, sana borçlandım." Küçük sevimli bir omuz silkti. "Bana güvenebilirsiniz."

Homurdandım ve ikisi de bana döndü.

Konuşmak ve Max'in ona yardım edenin ben olduğumu bilmesini istedim. Yorgun beynim bir yanıt bulmaya çalıştı.

Sana o yardım etmedi, ben .

Muhabiri yasaklatan bendim. Gerçekten arkamı kollayan benim.

Aklıma gelen her şey kulağa aptalca ve önemsiz geliyordu.

Katrina'nın dudakları kıvrıldı. "Biri bana bugünün Salı olduğunu söylemeliydi."

Max'in gözlerinin kot pantolonuma ve spor ayakkabılarıma kaymasını izlerken kızardığımı hissettim.

Tek kelime etmeden merdivenleri çıkmak için döndüm.

Max'in sesi merdivenlerde duraksamama neden oldu. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Önemli bir şey değil." Yürümeye devam ettim.



Ofisime geri döndüm. Katrina'nın onca emeğimin karşılığını aldığına inanamıyordum ve daha da kötüsü, hiçbir şey söylemediğime inanamıyordum. Olaydan beş saniye sonra milyonlarca yanıtım vardı ama o anda yorgun beynim kulağa zekice gelen hiçbir şey bulamıyordu.

Katrina beni deli ediyordu. O muhabiri ihbar ettiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Asıl soru, neden? Onu medyanın önüne çıkarmak için zorladı ve sonra da başarısız olması için tuzak kurdu. Eğer dün geceki olayın iç yüzünü öğrenmeseydim, kim bilir Max'e ne olacaktı? Ve şimdi de sorunu çözdüğü için övgü mü aldı? O kadar sinir bozucuydu ki, neredeyse dayanamayacaktım.

Yaklaşık yirmi e-posta okudum ve sonra kalbimin oyunda olmadığına karar verdim. İşten erken çıkmam gerekiyordu. O kadar yorgundum ki doğru düzgün göremiyordum.

Toparlanmaya başlamıştım ki kapı çalındı. Max kapı aralığını doldurmuştu. Bu adamı kaç kez yakından ve şahsen görmüş olursam olayım, ne kadar büyük olduğuna asla alışamadım. Masamdan onun sarhoş edici taze kokusunu alabiliyordum ve yeni duş almış ıslak saçlarıyla çok seksi göründüğünü düşünüyordum.

"Ne?" ses tonum kesildi.

Ofisime geldi. "Eve mi gidiyorsun?"

"Sayende dün geceden beri eve gitmedim, bu yüzden eve birkaç saat erken gitmeyi hak ettiğimi düşünüyorum. Eğer senin için de uygunsa." Sesim keskindi. Yorumumun adil olmadığını biliyordum ama kendimi durduramadım.

Başını yana eğdi. "Bütün gece burada mıydın?" "Ne istiyorsun?"

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Ben cüzdanımı ve anahtarlarımı çantama atarken aramızda bir sessizlik oldu.

"Neler oluyor?" Babamın sert sesi ofisimin kapısından duyuldu. Gözlerini, bakışları altında gözle görülür bir şekilde kaskatı kesilen Max'e dikti.

"Dün gece hakkında konuşuyorduk," Louis Vuitton çantamı omzumun üzerinden salladım. "Ben de eve gidiyorum."

Babam topuklarının üzerinde sallandı ve kollarını kavuşturdu. "Rory dün gece senin için yaptığı her şeyi anlattı mı?"

Max boynunun yan tarafını kaşıdı. "Henüz o kadar ileri gitmemiştik."

Bu cevabın babamı kızdırdığını söyleyebilirdim. "Rory bir şekilde senin röportajının ham görüntülerini ele geçirmeyi başardı. Sonra da hukuk ekibimizle birlikte çalışarak bu kaseti kullanarak çok ihtiyaç duyduğumuz bir koz elde etti. O muhabiri bu arenadan men etti ve aynı şeyi kanala da yapmakla tehdit etti, onlar da kamuoyundan özür dilediler. O muhabir size karşı tüm suçlamalarını geri çekti ve Rory'nin sıkı çalışması onu ücretsiz olarak açığa aldılar."

Babamın beni övmek zorunda kalması hiç de hoş değildi. Özellikle de Katrina gök gürültümü çaldıktan sonra. Max'in her şeyi gören gözlerinden kaçarak masamın etrafından dolaştım. "Sadece işimi yapıyorum. Şimdi ikiniz de bana izin verirsiniz, eve gidiyorum."

Max'in adımı söylediğini duymadan önce Concord'a varmışım. "Rory."

Onu görmezden gelerek merdivenlerden aşağıya, girişe doğru atladım. Buzun üzerinde olduğu kadar dışımda da hızlı hareket ediyordu.

"Rory."

İri eli kolumu kavradı ve ben yürümeyi bırakana kadar beni tuttu. "Ne?"

Hayal kırıklığı yüz ifadesini gölgeledi. "Neden Katrina'nın bunu düzelttiğini düşünmeme izin verdin?"

"Katrina'yla bu işe girmek istemedim." Beni inceledi. "Yorgunsun."

Endişesi neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. Korkunç bir an için ağlamaya başlayabileceğimi düşündüm. İfademi çelikleştirmek için kendimi zorladım. "Eve gitmem gerekiyor."

"Seni bırakayım."

Başımı salladım. "Gereksiz."

"," dedi kolumu hâlâ kavrayarak yürürken. "Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Taksi beklemek istemiyordum ve küçük bir parçam gerçekten Max'in yanında olmak istiyordu.

"Peki," diye homurdandım, sanki ona iyilik yapıyormuşum gibi. Dudakları kıpırdadı. "Huysuz olduğunda çok tatlı oluyorsun."



Yepyeni siyah bir Lexus SUV'a bindi. "Nereye?"

Ona adresimi verdim, o da GPS'ine girdi. Şehir merkezindeki sıkışık trafikte sürünerek ilerledik ve kırmızı ışıktaki durduk.

Max bana doğru baktı. "?" "İyiyim."

Uzun parmakları direksiyona vuruyordu.

Soru ağzımdan . "Hiç uçak kazasını düşündün mü?"

Cevap vermesi zaman aldı. "Her gün."

"Kimseyle bu konu hakkında konuşmuyorum. Hepsi soruyor ama ben konuşmak istemiyorum."

"Çünkü kimse anlamıyor."

"Evet." Ona döndüm. "Ama sen . Sen de oradaydın."

Yutkundü ve ön camdan dışarı baktı. "Bununla ilgili rüyalar görüyorum."

"Gerçekten mi? Rüya ne görüyorsun?"

"Rüyamda kaza yaptığımızı, seni koltuğundan kaldırmaya gittiğimi ama orada olmadığını ve seni bulamadığımı görüyorum. Ve sonra uyanıyorum."

Max rüyasında beni görmüş.

Kulağa daha çok bir kâbus gibi geliyordu ama içinde olmam beni heyecanlandırdı.

Blue tooth'taki telefonunun tiz sesi bizi böldü. Gösterge panelindeki ekranda şöyle yazıyordu: *Ronny Amca Arıyor.*

"Buna bakmam lazım." Max bana yan gözle bir bakış fırlattı.

Onu biraz yalnız bırakmak için dikkatimi pencereden dışarı verdim.

"Ronny!"

"Hey, . ?" Derinden gelen bir erkek sesi Araba.

"Ben iyiyim."

"Son maçını televizyonda izledim. Çok iyi ." "Tek hayranım sensin, bunu söylemek zorundasın."

Adamın kahkahası arabayı doldurdu. "Ara verdiğim için bu görüşme kısa ve tatlı olmak zorunda ama annenin arabasının geçen hafta bozulduğunu bilmeni istedim."

"Lanet olsun."

"Şu anda otobüse biniyor, ama merak ediyordum da..."

"Ne istersen. Ona yeni bir araba al ve faturayı bana gönder." "Senden geldiğini anlayacaktır."

Max elini ağzına ama konuşmadı.

"Belki bir yapabiliriz diye düşündüm," diye ekledi amcası. "Herhangi bir şey."

"Parayı bana gönder. Ona tamirci arkadaşımın bana bir iyilik borcu olduğunu söyleyeceğim ve tamirciye gizlice ödeme yapıp onu tekrar yola çıkaracağım."

"Olur. Parayı bu gece gönderirim."

"Bunu gerçekleştireceğim." Ronny Amca boğazını temizledi. "Peki, orada sana iyi davranıyorlar mı?"

"Kesinlikle."

"Baxter Nicols'a ne dersin? Oyuncularına karşı sert olduğunu duydum." "Hayır," diye yalan söyledi Max. "Harikaydı."

Onun konuşmasını dinlerken aklım başımdan gitti. Annesi neden parasını istemiyordu? Ve neden Max'in ona yardım etmesine izin vermesi için onu kandırmak zorundaydılar?

Görüşme bitmeden önce şakalaşmalarını dinledim. Max hakkındaki doymak bilmez merakım beni araştırmaya itti. "Yani, o senin amcan mıydı?"

"Evet. Annemin kardeşi."

Peki ya Max'in babası? Buralarda mıydı?

"İyi benziyor." "Burada olmamın sebebi o." "Ne demek istiyorsun?"

"Annem hokeyden nefret eder ama malzemelerimin parasını ödedi ve beni antrenmanlarıma götürdü."

Vay canına.

"Eğer bir gün maça gelirse bana mutlaka haber ver ki ona kraliyet muamelesi yapabilelim."

"Teşekkürler."

Meraklı biri gibi görünmeden ona annesi hakkında nasıl daha fazla soru sorabileceğimi düşünmeye çalışarak beynimi zorladım.

Benim sokağıma döndü. Bu yolculuğun bitmesini istemiyordum. Bu adama asla doyamıyordum.

Arabayı garaj yoluna çekti ve evden çok malikâneye benzeyen 8.000 metrekarelik devasa Greystone'a bakarken içinden ıslık çaldı.

"Evet, bu benim," diye gereksiz bir açıklama yaptım. "Bıraktığın için teşekkürler." "Rory," ifadesini okumak zordu. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler." Ona yorgun bir gülümseme verdim. "Dün gece senin hatan değildi."

"Soğukkanlılığımı korumalıyım."

Muhabir beni tehdit ettiğinde soğukkanlılığını kaybetti. "Beni savunduğun için teşekkürler."

Gözlerinde öfke parladı. "O adam kontrolden çıkmıştı."

"Medya yaşağını geri getiriyorum. Medya ile konuşmanı istemiyorum. Hazır olduğunu düşündüğümde, dost canlısı bir muhabirle röportaj ayarlamak istiyorum."

"Evet, tabii."

Onu izledim. Düşünceli bir şekilde ön camdan dışarı bakıyordu. Ne düşünüyordu? Neye ihtiyacı vardı? Annesine neler oluyordu? Neden bu adamı aklımdan çıkaramıyordum?

"Gitmeliyim."

Gülümsemesi . "Evet. Teşekkürler."

Bana teşekkür mü ediyordu? *Beni* eve bıraktı. "İçin teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Aracımdan indim ve Max'e döndüm. Aramızda bir şeyler geçti. Konuşmadan, onunla daha fazla zaman geçirebilmeyi dileyerek kapıyı kapattım ve eve doğru ilerledim.

Max sınırların dışındaydı. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

BÖLÜM 18

TWEET

Hockey Gurl @hockeygurl

Rory Ashford hiçbir şeyden haberi olmayan şımarık bir velet. Vancouver Wolves'ta çalışmasının tek nedeni babasının onun gerçek hayatla başa çıkamayacağını biliyor olması. VancouverWolves @rory_ashford

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

4,798 KEZ. Bu, saldırgan tweet'in kaç kez retweet edildiğiydi. Hockey Gurl kimdi ve neden benden bu kadar hoşlanmıyordu? Telefonumu masamın üzerine fırlattım. Wolves için çalıştığım herkes tarafından bilinmiyordu, bu yüzden bu tweet'in kulübümüzde çalışan birinden geldiğinden şüphelendim.

Kayırmacılık en kötüsüdür ve konumuma içerledikleri için kimseyi suçlamıyordum ama ortalıkta kasıla kasıla dolaşıp kraliçe arı gibi davranmıyor ve insanlardan haince taleplerde bulunmuyordum. Tek istediğim bu yılı kazasız belasız atlatmaktı.

Ofisimi topladım. Babam içeri girdi.

"Hey, baba."

"Hey," enerji ile titreşiyordu. Bunu nereden aldığını anlamamıştım. Burası beni tüketiyordu.

Düşünceli görünüyordu. "Annen arabada bekliyor. Normal sezon başlamadan önce son bir hafta sonu kaçamağı yapmaya kararlı. Sen de gelmek ister misin? Seattle'ın dışında, deniz kenarında bir ev tuttuk."

"Teşekkürler, ama bu akşam Ola ile planlarım var."

Bana göz kırptı. "Son hafta sonu özgürlüğünün tadını çıkardığından emin ol. Normal sezon başladığında bir hayatın olmayacak."

Vay canına. Kulağa çok eğlenceli geliyordu. Eğlenceli *değil*.

"Sanırım aynı tavsiye senin için de geçerli. Özgürlüğünün tadını çıkar."

Ellerini ceplerine soktu. "Bu hafta sonu arabayı alıyoruz. Araba olmadan iyi olacak mısın?"

Babamın her yere arabayla gitmemiz için ısrar etmesini çok saçma buluyordum. New York'ta sadece metroyu kullanmıştım. "Taksiye binebilirim."

"Tamam," diye başını salladı. "İyi hafta sonları."

"Sana da."

Gitmek için döndü.

"Max."

Başımı kaldırdım. Max ofisimin önünden geçiyordu ve babamın adını söylediğini duyunca kapıda durdu.

"Bay Ashford."

Buz mavisi gözler babama odaklanmadan önce bir nanosaniye boyunca bana baktı.

"Ev ödevin var."

Babamın kibar bir sesi vardı. Ezmek üzere olduğu insanlar için sakladığı ses tonu. Endişelendim.

Max elindeki paketi düşündü. "Koç geçen sezondan bazı videolar izlememi istiyor."

Babam topuklarının üzerinde sallandı ama konuşmadı.

Max'in hakkını yemeyelim, tepki vermedi. Yüzünde iyi niyetli bir ifadeyle gözlerini babama kaldırdı.

"Çok şey öğrendiğini hissediyor musun?" Babamın sesi patronluk taslıyordu.

Kendimi hareketsiz hissettim. İki uyanık kurdun arasında duran bir geyik gibi.

"Evet efendim," Max efendim kelimesini kullandı ama sesinde zerre kadar saygı yoktu. Sadece iki kelimeyle sesini nasıl küstahça ve eğlenirmiş gibi çıkardığı beni aşıyordu.

"Bu harika," diye araya girdim, yatıştırmaya çalışıyordum. Max'in gözleri yüzüme kaydı.

Babam boğazından bir ses çıkardı. O sesi tanıdım. Kavga çıkarmak istiyordu.

Neler oluyordu? Max onda neyi tetikliyordu?

Bu konuşmayı daha fazla büyümeden bitirmem gerekiyordu. "Umarım o videoları izlemekten keyif alırsın."

Max babamın bakışlarını bir an için fazla uzun tuttu. Bakışlarında bir meydan okuma vardı. İki alfa, birbirlerini ölçüp biçiyordu. Birlikte inanılmaz bir takım olabilirlerdi. Karşı karşıya geldiklerinde ise birbirlerini yok etme potansiyeline sahiplerdi.

Max babamla bakışmasını kesti ve bana baktı. Gözleri ağzıma kaydı.

Gözlerimi ona diktim ve itaat etmesini söyledim.

Babamın sesi patronluk taslıyordu. "Normal sezon maçımız Pazartesi günü. Dinlendiğinden emin ol."

Tercümesi. Bu hafta sonu parti yapmayın. Bu çılgıncaydı çünkü bu hafta sonu tüm hokey takımları için en büyük parti haftası olarak bilinirdi. Sezon başlamadan önceki son eğlence.

"Dinlenmiş olacağım." Max'in yüzündeki sakin ifadenin yerini kızgınlık almıştı.

Babam bir şey söyleyemeden ben yaklaştım ve babamı sakinleştirmeye çalıştım. "Normal sezonun başlamasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.

Yorumum babamın dikkatini dağıttı. Yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bu yıl çok güçlü bir takımımız var. Sonuna kadar gidebileceğimizi düşünüyorum."

Babamın rahatladığını görebiliyordum. Kazanmak hakkında konuşmayı severdi. "Evet, sanırım haklısın."

Bakışlarımı Max'e çevirdim, onu buradan çıkarmam gerekiyordu. "Umarım güzel bir hafta sonu geçirirsin, Max."

Kovuldunuz.

Mavi gözleri babamla benim arama baktı. Çok fazla şey görüyordu. "İyi hafta sonları."

İkimizin de cevap vermesine izin vermeden geri çekildi ve gözden kayboldu. Konuşmaya cesaret edene kadar uzun bir an geçti.

"Baba, bu da böyle?" "Ne?"

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Neden oyuncularımızdan birini kışkırtıyordun?"

Babamın yüzü kızardı. "Değildim."

"Evet. Max Logan'ı kışkırtıyor ve ondan bir tepki almaya çalışıyordun. Nedenini bilmek istiyorum?"

"Neden umursuyorsun ki?" diye karşılık verdi. Babamda kılcal bir tetik vardı.

"Çünkü onu bana bir proje olarak verdin. Ona ateş etmen ve başarısız olmasını sağlaman hoşuma gitmiyor."

Babam uzun bir süre bana baktı ve sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Tanrım, bazı günler bana anneni hatırlatıyorsun."

Baxter'ı düşünerek, "Ona karşı yeterince şey var" diye cevap verdim.

Babamın gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Ama annemden gelen bir telefon bizi böldü. Beni yanağımdan öptü ve sonra yalnız kaldım.



İlkokuldan en iyi arkadaşlarımdan biri olan OLA ile Gastown'da akşam yemeği için buluştuk. Yemekten sonra caddeden aşağıya doğru yürüdük ve New York'taki bir barla aynı vızıltıya sahip olan, ince bir cazibeyi teşvik eden üst düzey bir bara gittik. Dekor siyahtı, sessiz bir ışıklandırma, alçak kanepeler, gizli kabinler ve güzel garsonlar vardı. Tüm bara bakan kavisli bir kabinde yer bulduk ve yüksek fiyatlı kokteyller sipariş ettik.

Hayattan konuştuk ve ona Max'ten bahsetmemiş olsam da babam için çalışmanın ne kadar zor olduğunu paylaştım. Hatta Katrina ile yaşadığım bazı talihsiz olaylardan da bahsettim.

"Sesi berbat geliyor."

"Onunla tanıştığım andan itibaren benden hoşlanmıyor gibiydi."

Telefonumu çıkardım ve ona hokeyci kızın tweetini gösterdim.

"Bunu kim yazabilir ki?" Gözlerinde öfke parladı. "Sence bu Katrina denen piliç mi?"

"Bilmiyorum ama eğer öyleyse bunu nasıl kanıtlayabilirim? Bu sezonu atlatabilirim, yoluma devam edebilirim. Kimsenin kızı olmayacağım. Sadece kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan bir insan olacağım."

Ola'nın telefonu çaldı. "Kusura bakmayın. Patronum arıyor. Dışarıda cevap veririm."

Beklerken içkimi yudumladım ve bir grup iri adamın bara girişini izlerken neredeyse boğuluyordum.

Vancouver Kurtları'ydı.

Vay anasını.

Gözlerim Max'i aradı. İki takım arkadaşının arasında yürüyor ve söyledikleri bir şeye gülüyordu. Siyah düğmeli gömleği ve koyu renk kot pantolonuyla çok seksi görünüyordu. Bana havaalanındaki barda fark ettiğim Max'i hatırlattı. Pahalı ve kendinden emin.

Grup, alçak kanepeler ve cam sehpalardan oluşan ayrılmış bir bölüme yayıldı. Barın diğer müşterilerinin büyük ilgisini çektiler ve içki siparişlerini almak için ekibin önünde en az dört garson belirdi. Arkama yaslandım, böylece gölgeler beni gizledi. İstedğim son şey beni fark etmeleriydi.

Max bir garsona gülümsedi. Ateşli ve seksi bir erkek. Gülümsemesinin ne kadar muhteşem olduğunu biliyor muydu? Ölümcüldü. Garson kız boynuna dokundu ve kızardı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Ola koltuğa kayd.

"Önemli değil."

"Ne kaçırdım?"

"Kurtlar az önce ."

"Ooh, nerede?" boynunu bükerek etrafında döndü.

Başımı eğdim. "Kurnaz ol. Beni fark etmemelerini tercih ederim."

Gözleri kocaman oldu. "Yani casusluk mu yapıyoruz?"

"Diyelim ki bir grup kırmızı kanlı, testosteron dolu erkek üzerinde antropolojik bir çalışma yapıyoruz."

"Bayıldım."

Daha fazla içki sipariş ettik ve eski arkadaşlarımız hakkında konuştuk. Ola bir bağlayıcıydı. Herkesi ve işlerini bilirdi. Aynı zamanda bir kasaydı ve tanıdığım herkesten daha iyi sır saklayabilirdi, ancak kamuya açık olan her şeyi paylaşmaktan mutluluk duyardı.

Max birinin söylediği bir şeye güldü.

Ola'yı dinlemeye çalıştım ama söylediği tek bir kelimeyi bile duymadım.

İki kadın erkek grubuna yaklaştı. Max birasından bir yudum aldı ve onlara baktı. Kadınların ikisi de öldürücü vücutlara sahipti, dar elbiseler ve ince topuklu ayakkabılar giymişlerdi. Asıl amaçları kendilerine bir hokey oyuncusu bulmak olan disk tavşanlarıydı.

Dişlerimi sıktım. Ve Ola'ya gülümsedim.

Hâlâ konuşuyordu. Sözlerine konsantre olmaya çalıştım.

Tanrım. Max şimdi kadınlardan birinin elini tutmuş ve ona bakıyordu.

Kıskançlık ruhumu yaladı. Ola'ya başımı sallamak için kendimi zorladım.

Puck tavşanı Max'in yanına oturdu ve ona baktı.

Hüznün üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum.

Ola'ya görmeden göz kırptım, bir yandan da tepkimi yatıştırmaya çalışıyordum ama midem o kadar sertti ki acıyordu.

Ola, dinlemediğimin olmadan hikâyesine devam etti.

Gözlerimi Max'e çevirdim. *Yere bakıp gülümsedi, sarışın kulağına bir şeyler fısıldarken onu dinliyordu.*

Bu benim geleceğimdi. Bunu kabullenmem gerekiyordu. Max beni istemiyordu. O oyuncu yaşam tarzını istiyordu.

Ola sözlerini şöyle bitirdi: "Onun kıcına tekme yi basacaklarını sanırsınız ama hâlâ onun için kavg a ediyorlar."

Tüm dengesiz duygularımı kontrol altına almaya çalışırken Ola'ya baktım.

"İyi misin?" diye sordu, eğlenerek. "Yüzünde aynı ifade var.

Ruby 7. sınıfta senin bilim projesi fikrini çaldığında yaptığın gibi." "Özür dilerim." Odaklanmaya çalıştım. Düşünmek için yalnız bir ana ihtiyacım vardı, bu yüzden

Max'le ilgili sırrımı ağzımdan kaçırdım. "Tuvaleti kullanmam lazım. Nerede olduklarını biliyor musun?"

Köşeyi işaret etti. Oraya ulaşmak için Kurtlar'ın yanından geçmem gerekecekti.

Hayır! Yanından geçip gidemezdim.

Ola'ya gitmemizi önermeyi düşündüm ama gururum buna izin vermedi. Ayağa kalktım ve derin bir nefes aldım. Bir kilometre yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarım ve lacivert elbisemle iyi göründüğümü biliyordum. Yine de taş kesilmiş gibi hissediyordum.

Bir uçak kazasından kurtuldum. Tuvalete yürüyebiliyorum.

Başım dik ve adımlarımdan emin bir şekilde, Kurtlarla dolu üç koltuğun önünden geçerek uzun ve yalnız bir yürüyüşe başladım.

Hiçbirini görmemiş gibi yaparak telefonuma odaklandım. Hepsinin beni fark ettiği anı hissedebiliyordum. Teker teker yanlarından geçerken grubun durduğunu ve beni izlediğini hissedebiliyordum. Sinirlerim vücuduma yayılıyordu ama onları kabul edemiyordum. Bunu yaparsam, durup sohbet etmek zorunda kalacaktım ve bu bir seçenek değildi.

Bana baktığını hissedebiliyordum.

Karşı koymaya çalıştım ama başaramadım. Bakışlarımı kaldırdım ve ona baktım. Sadece ona.

Sevimli sarışın onun yanına kıvrılmış, kulağına bir şeyler söylüyordu ama ben onun yanından geçerken beni takip etti.

Yüzümün kızardığını hissettim. Başımı eğdim ve tuvalette gözden kayboldum.

BÖLÜM 20

TWEET

Hockey Gurl @hockeygurl

Rory'nin babasının sadece okul harcını ödemekle kalmadığını, her dersten kaldığında mezun olmasını sağlamak için yeni bir kütüphane satın alması gerektiğini duydum. Gerçekten o kadar aptal.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Tuvaleti kullanmama bile gerek kalmadı. Ellerimi yıkadım, rujumu tazeledim ve kendime moral konuşması yaptım.

Max özgür bir ajan. İsteddiği kişiyle çıkabilir ya da yatabilir.

Profesyonel bir ilişkimiz var.

Kıskanmıyorum.

Benim tek görevim onun buzda başarılı olmasını sağlamak.

Saçımı okşayarak düzelttim ve derin bir nefes aldım. Bunu yapabiliyordum.

Kapıyı açtım ve durakladım. Kapının karşısındaki duvara yaslanmış olan Max'ti.

"Selam, Max!" Sesim çok tiz ve neşeli çıkıyordu. Boğazımı temizledim.

"İyi bir gece geçiriyor

musun?" "Evet."

Gözleri beni boydan boya dolaştı. Sesi sıradan geliyordu. "Randevun nasıl gidiyor?"

Nasıl cevap vereceğimden emin olamadan hızla göz kırptım. Randevuda olmadığımı bilmesini isteyip istemediğimden emin değildim. "Buraya takımla mı geldin?"

"Öyleyim."

Beni neden beklediğini ya da neden konuşmak istediğini anlamamıştım.

"Annenle baban şehir dışına mı gitti?" diye sorduğunda bana haber verdi.

"Nereden biliyorsun?"

"Babanı elinde bir bavulla gördüm."

Midem yavaşça sarsıldı. "Evet. Hafta sonu için Seattle'a gittiler."

Uzun bir süre bana baktı. "Telefon." "Ne?"

"Telefonunu ver."

Neden istediğini bile sormadım. Kilidini açtım ve ona uzattım.

Geri göndermeden önce bir şeyler yazmasını izledim. Ekranı göz attım. İletişim bilgilerime kendi telefon numarasını girmişti.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Neden bana numarasını vermişti?

AMAN TANRIM! Öpüşmek mi istedi? Bana gelmek mi istedi? Bu mi bana numarasını veriyordu? Kalbim boğazıma düğümlendi.

"Seni sonra aramamı ister misin?"

"Eve sağ salım vardığında bana mesaj at." Durdum, kafam karışmıştı. "Ne?"

Kendini duvardan iterek üzerime doğru geldi. "Eve sağ salım döndüğünde bilmek istiyorum. Döndüğünde bana mesaj at."

Dudaklarım aralandı ama cevap veremeden erkekler tuvaletinde kayboldu.

Utancımdan gözlerimi kapattım. Kısa bir an için bile olsa daha sonra gelmek istediğini düşünmem gülünçtü. Onun için salyalarını akıtan bir tavşanı vardı. Beni görmek isteyeceğini düşünmem beni utandırmıştı.

Başım eğik bir şekilde Ola'ya geri döndüm.

Bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Çok özür dilerim ama gitmem gerekiyor. Erkek arkadaşım aradı. Surrey'de arabası bozulmuş ve gelip onu almamı istiyor."

"değil. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

İçkilerimizin parasını ödedik. Dışarı çıkarken omzumun üzerinden baktım. Max sırtı bana dönük duruyordu. Sevimli sarışın onun yanına yapışmıştı.

Her şey beni depresyona soktu.

Taksiyle eve döndüm ve çocukluğumun geçtiği eve girdim. Kocaman, sessiz evin karanlık antresinde dururken iç çektim. Cuma gecesi idi ve akşam 10'da evdeydim. Sosyal bir hayat için çok fazla.

Yumuşak giysiler, patlamış mısır ve Netflix zamanı.

Patlamış mısır patlarken telefonumu tekrar kontrol ettim.

Max bana numarasını vermişti. Öylesine aramak istediği için değil, bana ilgilenmesi gereken küçük bir kız kardeş gibi davrandığı için. Beni düşünüyor olması beni mutlu ediyordu ama benim istediğim şekilde düşünmüyordu.

Ona evde olduğuma dair mesaj atmaya başladım ama sonra kendimi durdurdum. Akşam 10'da mesaj atarsam ne kadar ezik görünürdüm? Onu barda, kucığında bir tavşanla otururken hayal edebiliyordum ve sonra telefonu benim mesajımla . Üzgün yalnızlığı haykıran bir mesaj.

Telefonu tezgâhın üzerine fırlattım. Ateşli ve ağır bir randevuda olduğuma inanması ona zarar vermezdi. Filmden sonra ona mesaj atacaktım.



Rüyamda çanlar çalıyordu. Uzun, yankılı çanlar tekrar ediyordu.

Yatakta dik oturdum, kalbim küt küt atıyordu. Çanlar tekrar çaldı.

Kapı zili.

Saat 3:21'i gösteriyordu. *Olamaz!*

Oh hayır, oh hayır, oh hayır.

Gecenin bu saatinde kötü bir şey olmadıkça kimse kapının zilini çalmazdı.

Yorganı yırttım ve merdivenlerden aşağı koştum. Kalbim göğsümde küt küt atarken ve yüzleşmem gereken her neyse onunla yüzleşmek için kendimi hazırlarken uzun bir süre orada durdum. Polis miydi? Aileme bir şey mi olmuştu? Her neyse, onunla yüzleşmem gerekiyordu.

Kalbim boğazımda, kapıyı açtım. Max sert bir duruşla karşımda duruyordu.

"Max." Sesim kalın ve aptalca geliyordu.

Gözleri yoga pantolonumu, sarkık at kuyruğumu ve çıplak ayaklarımı inceleyerek aşağı yukarı gidip gelirken burun delikleri açıldı.

"Yalnız mısın?" Sıkılmış çenesinin arasından konuştu.

Rüya mı görüyordum?

Kafam karışmış ve yönümü kaybetmiş bir halde başımı salladım.

Gözleri kısıldı. "Mesaj almadım."

Uzun araba yolunda duran aracıma baktım ve sonra tekrar ona . "Nerede yaşadığımı biliyor musun?"

"Adresin GPS'imdeydi. Neden bana mesaj atmadın?"

Sesinin tonu gözlerimin açılmasına neden oldu. Mutlu bir kampçı değildi. Elimini alnıma götürdüm, bunu anlamaya çalışıyordum. "Gecenin bir yarısı." "Aynen öyle."

Ona mesaj atmamıştım ama kendimi savunmak için, o ateşli bir tavşanla oynasırken evde yalnız olduğumu mesaj atmanın çok acınası olduğunu düşünmüştüm.

"Endişeli miydin?"

Öfkeyle baktı. Parmaklarıyla puanlarını işaretledi. "Evde tek başına. Bir randevuda. Mesaj atmadım."

O anda, bir randevuya çıkmadığımı ona söylememek için oyun zamanı kararını verdim. "Yani buraya beni kontrol etmeye mi geldin?"

Çenesindeki bir kas kıpırdadı. Sonunda konuştu. "Yatağa gitmek istedim ve beklemekten yoruldum."

Max'in ona iyi olduğuma dair mesaj atmamı beklediğini fark ettim. Mesaj atmadığım zaman da, beni kontrol etmek için şehrin öbür ucuna gitmek üzere aracına binmişti. Bu gerçek beni şaşırttı.

"Max." Sesimde istediğimden daha fazla duygu vardı.

Döndü ve kamyonetine doğru yürüdü. Aracının kapısını çarptı ve ardından motor kükreyerek çalıştı.

Camını açtı ve bana bir şeyler söyledi. "Ne?"

Kapıyı işaret etti. İçeri girmemi istedi. Başımı salladım ama orada durup gitmesini bekledim. Ben içeri girene kadar gitmeyeceğini anlamam için bir an geçmesi gerekti.

Kafam karışmıştı, içeri girdim ve kapıyı kapattım. Ancak o zaman aracının gürültüsünü duydum.

Az önce ne *olmuştu*?



Yatağıma uzandım ve Max'in güvenliğim konusunda o kadar endişelendiğini, gecenin bir yarısı beni kontrol etmek için evime geldiğini hatırladım. Bu önemseydiği anlamına mı geliyordu? Küçük bir parçasının önemseydiği anlamına geliyor olmalıydı.

Telefonumu elime aldım.

Mesaj atmadığım için özür dilerim. Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim.

Max: Neden yapmadın?

Yanıma kıvrıldım, düşünüyordum. Adam benim için elinden geleni yapmıştı. Dürüstlüğümü hak etmişti.

Ben: Eve erken geldim ve filmin önünde uyuyakalmışım.

Max: Saat kaçta?

Ben: 10 PM

Randevuna ne oldu?

Ben: Kız arkadaşım ile birlikteydim ve onun erken çıkması gerekiyordu.

Uzun bir süre orada yattım, mesaja cevap verip vermeyeceğini merak ettim.

Yani, randevu yok mu?

Ben: Randevu yok. Senin nasıldı?

Max: Randevuda değildim.

Ben: Bana öyle gelmedi Max: Eve yalnız geldim

Gülümsedim. İşte bu beni mutlu etti.

Ben: İyi

geceler Max:

İyi geceler



Babamla birlikte yönetici locasında oturup sezonun beşinci normal maçını izledik. Çantalarımı hazırlamıştım ve bu akşam takımla birlikte ilk deplasman maçına çıkacaktım. Babam sezon öncesi tüm maçlarımızda bana ve takıma eşlik etmişti, bu yüzden takımla ilk kez yalnız seyahat edecektim.

Normal sezonun sadece üç haftasıydık ve Max NHL liginin en skorer ikinci oyuncusuydu. Maçlarımızın çoğunu tek başına kazanmamızı sağlamasına rağmen, Vancouver taraftarları Max'i kabullenmeyi reddediyordu. Bu gece iki gol atmıştı bile ama taraftarlar takdirlerini göstermeyi reddediyordu. Yüzler denizini inceledim. Kalabalıkta ne Max'in adının ya da numarasının yazılı olduğu ev yapımı pankartlar vardı ne de diğer oyunculara yaptıkları gibi onun adını tezahüratlarla anıyorlardı.

"Hadi, git, git," diye bağırdı babam Max'e.

Sıkı sıkı oturmuş, Max'in kaçış fırsatından yararlanmasını izliyordum. Hızla buza doğru ilerledi ve rakip savunmanın yanından geçti.

Tokat!

Max üçüncü golünü attı ve stadyumda gol sireni çaldı.

Bir hat trick.

Bir oyuncunun bir maçta üç gol attığı nadir hat trick olaylarında, taraftarlar buzun üzerine yüzlerce şapka atarak takdirlerini gösterirler. Buna karşılık olarak oyuncu buzun etrafında kayar, sopasıyla birkaç şapka alır ve kalabalığın sevgisinin tadını çıkarırdı. Babam ve ben, yedi değersiz beyzbol şapkasının buza sürüklenişini dehşete düşmüş bir sessizlik içinde izlerdik. Yedi şapka hakaretten de kötüydü. Taraftarların Max'i sevmediklerini ilan etmeleri idi.

Buna karşılık Max şapkaları kabul etmedi bile. Kayıtsız bir ifadeyle kayarak yedek kulübesine geri döndü. Jumbotron'da başarısı gösterildi ve spikerin sesi hoparlörlerden gürleyerek coşku yaratmaya çalıştı, ancak kalabalık sessiz kaldı.

Babam ve ben bakışlarımızı

değiştirdik. "Ondan nefret

ediyorlar," dedi.

"Onlar aptal."

Babam tiksintiyle başını salladı. "Katrina ne diyor?" "Onu medyanın önüne çıkarmak istiyor."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Katrina, Max'i tekrar kamera karşısına çıkarmak için dur durak bilmeden uğraştı. Max'in medya yasağının kaldırılması için her gün e-posta gönderdi, mesaj attı ya da telefon etti.

"Ve?" Babam zorladı.

İçimi bir endişe kapladı. "Medya sadece geçmişine ve Joseph Flanyuk ile olan kavgasına odaklanacak. Max'in hayranlarımızın kalbini kazanması gerekiyor. Bunu yapamazsa markamız için kötü olur çünkü medya sadece olumsuzluklara odaklanacaktır."

Babam keskin bir şekilde başını salladı. "Katılıyorum."

Rahatlamıştım ama bunun babamın onayından mı yoksa Max'e ilgi odağı olmadan biraz daha zaman kazandırmış olmamdan mı kaynaklandığından emin değildim.

Sözlerine şöyle devam etti: "Bilet satıyoruz çünkü taraftarlar hokeyi ve bu takımı seviyor. Max.... ya bu taraftarların sevgisini kazanacak ya da başka bir şey yapacak."

"Yoksa ne olur?"

Babam omuz silkti ama bana cevap vermedi. "Yaklaşan deplasman maçları hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben iyiyim."

Maçtan hemen sonra, kırmızı uçağa yetişmek için havaalanına giden bir otobüse biniyorduk.

"Önce Ottawa mı?"

"Ottawa, Boston, Buffalo, Minnesota ve sonra Detroit."

"Max'e Minnesota'da arkasını kollamasını söyleyin. Aslında tüm takımın uyanık olması gerekiyor. Orada Max'e olan nefretleri çok derin ve bu da öfkeli taraftarlara ve kirli oyunlara dönüşüyor."

Max için üzülüğümü hissederek başımı salladım. "Herkes ondan nefret ediyor gibi görünüyor." "Eskiden onu severlerdi. Orada bir yıldızdı."

"Ve sonra Joseph'i dövdü."

"Stanley Cup'ı kaybettiler ve ona sırt çevirdiler. Tüm şehir ona sırtını döndü."

"Nasıl?"

Boğazını temizledi ama konuşmadı.

"Baba, anlat bana."

"Ölüm tehditleri aldığını duydum."

Nefesimi tutmaya çalıştım. "Ciddi ölüm tehditleri mi?"

"Polisi dahil edecek kadar. Şehirden ayrılana kadar polis güvenliğine ihtiyacı vardı."

Bu beni şok etti. "Sence orada tehlikede olur mu?"

Babamın sesi düşünceli geliyordu. "Bu geziye katılmaman iyi bir fikir olabilir."

"Neden?"

"Minnesota'da işler zorlaşacak."

"Boş ," diye karşı çıktım, kendimi şaşırtarak. Bir saat önce bu yolculuktan korkuyordum. Şimdi gitmek için zorluyor muydum?

"Gitmezsen bir zararı olmaz."

"Ben korkak değilim. Bu benim işim. Takımı desteklememe izin verin." Babam başını sallamadan önce uzun bir süre öylece durdu.

"Dikkatli ol."

Babamın uyarısı beynimde çınlarken, maçın geri kalanını izlemek için arkama yaslandım. Max'in buza ve yedek kulübesine odaklanması mutlakti. Taraftarlarımızın ondan hoşlanmadığı gerçeğine tamamen kayıtsız görünüyordu. Bir insan ünlü bir ünlüyken halk tarafından nefret edilen biri haline gelmeyi nasıl başarabilirdi? Tanıdığım çoğu insan saklanırdı. Bu enerjiyi engelleyebilmesi onun karakterinin bir göstergesiydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

İNSANLAR profesyonel bir hokey oyuncusu olmayı düşündüklerinde sadece yüksek maaş çeklerini, ünlü statüsünü ve hazır ve istekli sayısız ateşli kadını görürler. Yaşamak için hokey oynamaktan daha iyi ne olabilir?

Mesleğin diğer yüzünü ilk elden gördüm. Morarmış yüzleri, buz tutmuş dizleri, sakatlıkları ve her oyuncunun ödediği yüksek fiziksel bedeli gördüm. Kimse 90 dakikalık bir maçtan sonra bir oyuncunun nasıl takım elbise giymesi, medyayla konuşması, otobüse binmesi, havaalanında beklemesi, uçağa binmesi ve yabancı bir şehirde bir otel odasına yerleşmesi gerektiğinden bahsetmiyor.

Deplasman maçları bir dayanıklılık gösterisiydi. Uykusuzluk, uzun uçuşlar, yabancı arenalarda antrenmanlar ve her gece farklı bir otel odası vardı.

Bu gece Minnesota'daydık. Deplasmandaki dördüncü maçımızdı ve zorlu geçeceğimize benziyordu. Buzun dört sıra yukarısında oturuyordum ve arenadaki hava önceki üç maçtan farklıydı. Havada tarif edilemez bir enerji vardı.

Max buza adımını attığı anda Minnesota taraftarları yuhaladı. Onların öfkesine karşılık Max inanılmaz bir beceriyle oynadı. Ellerimi ağzıma bastırarak, rakibin kalesine doğru ilerleyişini ve pakı içeri sokuşunu izledim.

Sayı yaptı!

Etrafımdaki taraftarlar çılgına dönmüştü. Buzun üzerine su şişeleri, çöpler ve sosisli sandviçler gibi çöpler yağdı.

Hakem düdükları, buzı temizlemek için oyunu durdurduklarında çığlık attı. Görevliler insanları oyundan atmaya çalışınca arbede çıktı

tribünlerde. Polis memurları en kötü suçluları uzaklaştırmak için karmaşanın içine daldı.

Hokey oyuncularımız yedek kulübesinin yanında durmuş, kendi aralarında konuşuyor, izliyor ve maçın yeniden başlamasını bekliyorlardı.

Baba: Neyi bekliyoruz? Sonsuza dek reklamlarda olacağız Me: Taraftarlar buza bir şeyler atmayı bırakmıyor.

Baba: Pislikler

Taraftarlar için kırılma noktası bu gibi görünüyordu. Tabiri caizse eldivenler çıkarılmıştı. Ve bundan sonra oyun çirkin, sert ve kanlı bir hal aldı. Kural dışı vuruşlar, kavgalar ve gereksiz güç kullanımı oyuna gölge düşürdü ve ceza sahaları oyuncularla doldu taşı.

Baba: Boks maçı mı izliyorum yoksa hokey maçı mı? Ben:

Emin değilim

Baba: Hakem diye tuttukları üç kör fareye söyle, bu atışlardan bazılarına karar versinler!

Hemen baba: Ukala

Daha da kötüsü, Joseph Flanynk ve onun infazcılar buldukları her fırsatta Max'e vurmayı görev edindiler. Max, oyuncuları panoların dışına çıkarma konusunda kendi payına düşeni yaptı, ancak tüm vuruşları yasal. Yıkıcı ama yasal.

Düdük çaldı. Rakip takımdan birinin Max'in arkasından kaydığını ve sopasıyla kafasının arkasına vurduğunu izledim. Kollarını başının üzerine koyarak buzun üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Yerimde büzülmüş, zorlukla nefes alıyor ve hareket etmesini istiyordum. Başka bir oyuncu buzdan çıkmasına yardım etmek için kayarak yanına geldi. Taraftarlar çılgılık ve onun çıkışından duydukları memnuniyeti dile getiriyorlardı. Etrafında, bizim oyuncularımızdan üçü ve onların oyuncularından dördü arasında tam bir arbede başladı.

Baba: Birinin bana vurmanın bedelini ödeyeceğini söyle: Oyunu kötü kullanma.

33 iyi mi?

Baba: Antrenör beyin sarsıntısı olmadığını, oyuna döneceğini söyledi

Bir parçam neredeyse bunu yapmamasını umuyordu. Max'in akla gelebilecek her türlü istismarın hedefi olmasından nefret ediyordum.

On dakika sonra Max geri döndüğünde, taraftarların pleksiglasın üzerinden yedek kulübesindeki oyuncularımızın üzerine daha fazla çöp atmasını şaşkınlıkla izledim ve bu da oyunda bir başka duraklamaya neden oldu.

Baba: Bana bunun az önce olmadığını söyle.

Ben: Bankımızın pleksiglasının etrafına polis yerleştiriyorlar

Baba: Hakemler oyunu bitirmeli

Ben: Katılıyorum

Ama ikimiz de bunu yapmayacaklarını biliyorduk. NHL'in taraftarlarına karşı hoşgörölü olduğu bilinir ve maçı iptal etmeleri için çok daha kötüsü gerekirdi. NHL taraftarları hoşnutsuzluklarını göstermek için sokaklarda ayaklandılar. Oyuncuların üzerine atılan yiyecekler hiçbir şeyi durdurmazdı.

Oyun devam etti ve bitime üç dakika kala beraberliğı yakaladık. Max sert ve odaklanmış görünüyordu. İnanılmaz bir hücum sırasında nefesimi tuttum ve sonra bizi öne geçiren golü attı. Joseph hayal kırıklığı ve öfkeyle yedek kulübesinden fırladı ve Max'e doğru kayarak savaşmak istedi. Beş oyuncumuza karşı altı Minnesota oyuncusu. Hakemler iki takımı ayırdığında, iki hakem de dahil olmak üzere herkesin burnu kanıyordu. Joseph'i gecenin ikinci hatalı oyunu için oyundan aldılar ve ceza kutuları dolup taşı.

Kalabalık giderek çılgına dönüyordu. İnsanlar çığlık atıyor ve alay ediyordu. Herkes ayaktaydı. Bir grup adamın bir bölümde kavga etmeye başladığını gördüm.

Babam cep telefonumu aradı.

"Alo?" Bağırdım.

"Ne haltlar ?" "Durum kötü."

"Kalabalık isyan edecekmiş gibi davranıyor."

İnsanlar etrafımda vahşiler gibi çığlık atıyordu. "Olabilir."

"Buza yakın mısın?"

"Evet."

"Yeşil odaya gitmeni istiyorum. Hemen." İkinci kez söylememe gerek yoktu. "Tamam."

"Ve Baxter'a söyle, fırsatını bulduğı anda beni aramasını istiyorum."

"Tamam."

5-4 kazandık ve takımımız buzdan çıktıktan sonra Baxter ile buluştum.

Yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Ne oldu?"

"The GM istiyor sen içinAra onu." Bu Sesli marjinal olarak

"Babamı ara." demekten daha profesyonelce.

BÖLÜM 23

Otuz dakika sonra oyuncular ve yönetim bir araya geldi. Baxter herkesin grup halinde otobüse doğru hareket etmesini istedi.

Yardımcı koç Dave bize talimat verdi. "Doğruca otobüse gidiyoruz. Başınızı eğin. Sıraya dizilmiş taraftarlar için bir şey yapamayız ama onları ve size ne bağırırlarsa bağırırsınlar görmezden gelebilirsiniz, anlaşıldı mı?"

Kimse tek kelime etmedi.

Kapıyı açtık ve dışarı çıktık. Bel hizasındaki metal kapıların arkasında sıralanmış olan Minnesota taraftarları, Wolves'un soyunma odasından çıktığını görünce çılgına döndü.

"Max, seni aptal, neden buraya gelmiyorsun, böylece senin hakkında ne hissettiğimizi sana gösterebiliriz?"

"Hey, Max. Flanynk'in seninle kavga etmesinin sebebinin onun sikini yalamaya çalışman olduğunu duydum."

"Max. Kupayı bizim için için sana kim para ?"

Başımı eğdim ve kısa çitin diğer tarafında sıralanan öfkeli adamları fark etmemeye çalıştım. Baxter beni iterek geçti ve kızgın adamlara doğru savurdu. Kendimi düzelttim ve eller beni yakaladı. Diğer taraftan gelen eller.

Daha fazla el beni çekerken çığlık attım. Ayaklarım yerden kesildi ve kendimi kapının üzerinden çekilirken hissettim. Panikle mücadele ettim ama hepsi çok güçlü, çok büyüktü. Biri saçımı çekti. Vücudumun daha fazla kısmı kapının üzerinden sürüklenirken gömleğimin yukarı kalktığını hissedebiliyordum.

Arkamdan büyük bir bedenin bana çarpmasıyla bir basınç hissettim. Yüzüme sıcak bir sis püskürdü. Bir şey yanağıma değdi, bir yumruk ya da dirsek olabilir. O kadar sert vurdu ki, yıldızları gördüm. İnsanlar alay etti ve

etrafımda ılık attı ve sonra, çitin benim tarafımdan iki büyük, sıcak el beni kaldırdı. Tutan ellerin üstünde, çitin üstünde.

Biri beni dengesiz bacaklarımın üzerine yatırdı. Max'e göz kırptım. Etrafımda bir kaos başladı. Kurtlar çitin diğerk tarafındaki adamlara yumruklar savuruyordu. Baxter ılık attı. Polis ve güvenlik cesurca herkesi ayırmaya çalıştı.

Gözyaşlarına boğuldum.

Max beni kollarının arasına aldı. Beni dışarıda otobüse doğru götürürken ellerimle yüzümü kapattım. Beni kutularımızdan birinin üzerine oturttu. Bir eğitmen koşarak geldi.

"Kesildi mi?"

Max ellerimi dikkatlice yüzümden çekti. Endişeli mavi gözler benimkilere baktı. "Sanırım sadece sarsıldı."

"Bu onun kanı mı?"

"Hayır."

Eğitmen sağlık kitlerimizden birini açtı. "Rory, seni temizleyeceğiz."

"zr dilerim," demeyi başardım.

Max yüzünü buruşturdu.

"Ne için?" "Herkes savaşıyor."

"Bu senin hatan değildi."

Başımı salladım ama gözyaşlarım yüzümden szlmeye devam etti. Olanlardan dolayı kendimi çok kötü hissediyordum. Oyuncular teker teker stadyumdan çıkmaya başladı. oğunun kanaması vardı. En acımasız maçtan sonra, benim yüzümden başka bir kavgaya karıştılar.

Eğitmenler harekete geçti. Kesikleri kelebekle bantladılar, burun kanamaları için gazlı bez sağladılar ve beyin sarsıntıları için göz bebeklerini kontrol ettiler.

Baxter burnu kanlı ve takım elbisesinin ceketi yırtık bir şekilde stadyumdan ıktı. Durdu ve beni işaret etti. "Bu senin hatan ve işte bu yüzden hokeyde kadınlara yer yok."

Gözlerim yere düştü. Yaralıların arasında oturan tek kadın bendim, hepsi de rakip takım beni hırpaladığı için kavgaya karışmış adamlardı.

"Bu saçmalık," diye seslendi bir oyuncu. "Taraftarlarla tartışmaya girmeyi umuyordum."

"Evet, ben de."

"O dövüş gecemin en güzel kısmıydı."

Tanrım. Bu adamlar, bu ekip benim için ayağa kalkarken daha fazla gözyaşıyla savaştım.

Max tanıdık bir eli enseme koydu. "Neden gidip otobüse ?"

Başımı salladım ve herkesle göz teması kurmaktan kaçınarak otobüse bindim. Dışarıda bir şey gözüme çarptığında koltuğuma kıvrıldım. Max, Baxter'la dişe diş mücadele ediyordu ve geri adım atmıyordu. Baxter çığlık attı. Max beni korkutacak kadar ölümcül bir bakışla karşılık verdi. Görünüşe göre bu Baxter'ı da korkutmuştu çünkü başını salladı ve uzaklaştı.

Koltuğuma kıvrıldım ve buz torbasını yanağıma tuttum. Hâlâ ağlayacak gibi hissediyordum ama herkes beni savunmaya geldiği için kendimi zor tuttum ve cesur bir yüz ifadesi takındım. Otobüse bindiklerinde kimse konuşmadı. Tam bir sessizlik içinde havaalanına doğru yol aldık.

Havaalanına vardığımızda uçağımızın kötü hava koşulları nedeniyle rötar yaptığını öğrendik. Genelde uçağı beklerken ekibimiz havaalanındaki bara yerleşirdi. Bu gece öyle olmadı. Herkes havaalanının sağladığı özel güvenlik odasında toplandı. Oyuncuların morarmış ve kesilmiş yüzleri savaşa girmiş ve kaybetmiş izlenimi veriyordu.

Köşedeki televizyonda spor kanalı oynuyordu.

"Ve şimdi de Wolves'un kızgın taraftarlarla kavgaya tutuştuğu Minnesota'dan son dakika haberleri."

"aç," diye bağırdı biri.

Oyuncular durdu ve ekranı izledi.

İşte oradaydık. Yeşil odadan çıkıyorduk. Etrafım devasa hokey oyuncularıyla çevriliyken küçücük bir çocuk gibi görünüyordum. Ve sonra, herkesin şekilde, Baxter arkamdan koşarak geldi ve beni umursamadan çitlere çarptı. Diğer taraftan iri yarı adamlar uzanıp beni yakaladı ve çitin üzerinden çekmeye çalıştı.

Max bir anda ortaya çıktı. Bir şekilde beni en kötüsünden korudu, bir eliyle vücudumu tutarken diğer eliyle de beni kenara çekmeye çalışanlarla savaştı. Yumruğu şaşkın yüzlere darbeler indirdi. Karşılık veren yumruklar onun yüzüyle birleşti ama o asla bırakmadı. O öfkeli eller bırakana kadar yumruklamaya devam etti. Diğer oyuncular karışmak için çabaladı. Yumruklar havada uçtu. Kan fışkırdı. Ve sonra kamera muhabire zoom yaptı.

"Bu karışımın ortasındaki dişi Rory Ashford'dan başkası değildi. Vancouver Wolves'un genel müdürünün kızı."

"şunu." Oyunculardan biri başını salladı.

Televizyon kapandı.

Bütün gözler bana çevrildi. Kendimi aptal gibi hissederek yutkundum. "İyi misin?" diye sordu bir oyuncu.

Başımı salladım.

"Bir şeyiniz . Eğer benim kız arkadaşım olsaydı, şu anda histerik bir halde olurdu."

Bir başkası da "Aynen," diye onayladı.

Başımı salladım, duygularımı yüzümden uzak tutmaya çalışıyordum.

"Teşekkürler."

Herkesten uzaktaki en uzak koltuğa doğru ilerledim. Koltuğa kıvrıldım ve vücudumu gruptan uzağa çevirdim. Kendimi savunmasız, zayıf ve histerik gözyaşlarımın eşiğinde hissediyordum.

Telefonum patlıyordu. Babamdan iki arama ve yaklaşık bir milyon mesaj.

Ben: Ben iyiyim

Baba: Baxter'a beni aramasını söyle.

İhtiyacım olan son şey babamın beni savunmaya gelmesiydi.

Ben: Baba. Lütfen. Şu an çok gerginim

baba: Gitmene izin vermemin bir hata

olduğunu biliyordum.

Logan olmasaydı, çok daha kötü olabilirdi baba: Ara beni.

Ben: Gitmeliyim, biniyorlar.

Küçük bir yalan ama babamla konuşursam ağlamaya başlayacağımı ve muhtemelen duramayacağımı biliyordum. Yanaklarım yanıyordu ve kendimi kirli, kızgın ve tamamen bunalmış hissediyordum. Kimseyle göz teması kurmaktan kaçındım.

Biniş için bizi çağırana kadar orada oturup telefonumda çalışıyormuş gibi yaptım.



Genelde ön tarafta, business class'ta, yönetimin geri kalanıyla birlikte otururum. Koltuğuma doğru yürüdüğümde, Baxter'ın bana ayrılan koltuğun yanındaki koltukta oturduğunu gördüm.

Evet, öyle bir şey .

Yoluma devam ettim ve oyuncuların oturduğu arka tarafa yöneldim. Rastgele bir koltuk seçtim, çantamı bagaj kutusuna tıktırdım ve sürünerek pencere kenarındaki koltuğa geçtim. Emniyet kemerimi taktım ve business class'tan çaldığım battaniyeyle üzerimi örttüm. Oyuncular benden sonra içeri girdiler. Herkes beni bıraktı

Yalnızdım. Kimse yanıma oturmadı, muhtemelen küçük bir topun içine kıvrılıp pencereden dışarı baktığım için. Beden dilim 'beni yalnız bırakın' diye bağıırıyordu.

Birisi çantasını koltuğumun üstündeki çöp kutusuna attı. Sonra tanıdık bir erkeksi narenciye kokusu burun deliklerime çarptı.

Max'e baktım. Morarmış bir gözü ve yarılmış bir dudağı vardı.

İri gövdesini yanımdaki koltuğa rahatça yerleştirdiğinde konuşmadık. Uçuş görevlisinin bizi olağan güvenlik prosedürlerinden geçirmesini izledim.

"İyi misin?" Max'in sesi alçaktı.

Dövüş hakkında soru sorduğunu biliyordum ama kalkıştan bahsediyormuş gibi davrandım.

"Hâlâ uçmayı sevmiyorum."

Uçak pistte çığlık çığlığa ilerlerken ellerim kol dayama yerlerine kenetlendi. Max battaniyenin altından elimi soğuk metalden sıyırdı ve büyük, sıcak eliyle sıktı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, gözlerimi kucağımdan ayırmadan. "Ee, benden kaçıyor muydun?" sesi alçaktı.

"Hayır." Ona baktım ve bakışlarında gerçek bir soru gördüm. "Evet. Belki."

"Neden?"

"Çünkü sen söyledin."

Mavi gözler benimkilerle çarpıştı ama konuşmadık.

Ona bu geceden sonra nasıl olduğunu sormak istedim. Bu gece, eski takımı, eskiden yakın arkadaşı olan adamlar, ona zarar vermek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Eskiden ona hayran olan taraftarlar nefretlerini gösterdiler. Ben olsaydım, ezilmiş hissederdim.

Uykuya daldım ve uyandığımda elim hâlâ onun elindeydi.

BÖLÜM 24

TWEET

Hockey Gurl @hockeygurl

Rory'nin ardından yaşanan felaketi temizlemek tam zamanlı bir iştir. Sadece işini yapamamakla kalmıyor, etrafındaki herkes için her şeyi yüz kat daha zor hale getiriyor. #MinnesotaFight

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Detroit'teki otelimize vardığımızda neredeyse gece yarısıydı. Odama gider gitmez duş aldım ama bunalmış hissetmeme rağmen ağlamama izin vermedim. Kendimi ihlal edilmiş, savunmasız ve yalnız hissediyordum.

Ağlamayacağım.

Ashfordlar ağlamaz.

Üzerime bir atlet ve ince bir pijama altı geçirdim ve aynadaki yansımamı inceledim. Elmacık kemiğimde belli belirsiz bir morluk belirmeye başlamıştı. Görünüşüm de hissettiklerim kadar üzücüydü. Baxter haklıydı. Ben buraya ait değildim. Bu iş benim yeteneklerimin o kadar ötesindeydi ki komik bile değildi.

Kapı yavaşça çalındı. "Kim o?"

"Max."

Kapıyı açtım. Bir kot pantolon ve mavi bir tişört giymişti. Orada durup gece kıyafetlerimi inceledi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, onun yoğun gözlemi altında kendimi hem savunmasız hem de açıkta hissediyordum.

"İçeri girebilir miyim?"

Kapıyı ardına kadar açtım ve onun odaya girişini izledim. Neden burada olduğunu merak ederek kapıyı arkasından kapattım.

Orada durmuş beni inceliyordu. "Seni kontrol etmek istedim."

"Ben iyiyim."

Yanağımı inceleyebilmek için bir adım daha yaklaştı ve çenemi yukarı kaldırdı. Onun endişesi karşısında duygularıma hâkim olmakta zorlandım. Hafif parmak uçları çürüğün etrafını sıyırdı.

Alt dudağım titredi.

Başımı salladım, gözleriyle buluşamadım. "Yapma, Max."

"Gel buraya," diyerek beni göğsüne doğru çekti. Büyük kollarının beni sardığını, güvende ve korunmuş hissettirdiğini hissettim. Ve sonra gürültülü gözyaşlarına boğuldum.

Bizi yatağa taşıdı ve beni kucağına çekti. Kollarımı boynuna doladım ve ağladım. Gecenin tüm korkusu, öfkesi ve kızgınlığı içimden akıp gitti. Büyük bir el sırtımı okşarken ben de bastırdığım tüm stres ve duygularımı serbest bıraktım. Hiç gözyaşı kalmayana kadar ağladım.

Islak yüzümü boynundan kaldırdım ve elimi tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Özür dilerim."

"Daha iyi hissediyor musun?" Eli boynumu kavradı ve başparmağı yanağımdaki gözyaşlarını sildi.

Mavi bakışlarında boğuldum.

"Evet." "Hadi, seni yatağa götürelim."

Ayağa kalktım ve Kuzey Dakota'daki o gece olduğu gibi, yorganı geri çekmek için hareket etti. Ben de içeri girdim.

Yorganı üzerime çekerek beni bir çocuk gibi yatırdı. "İyi geceler."

Büyük elini tuttum. "Lütfen ben uyuyana kadar benimle kalır mısınız?"
Ne?

Bu kelimelerin neden ağzımdan çıktığını anlamamıştım. Yüzündeki tereddütü görebiliyordum.

"Lütfen, Max?"

Ayakkabılarını tekmeledi, lambayı kapattı ve sonra üzerimden yatağın diğer tarafına rahatça geçtiğini hissettim.

Beni belimden tutup sıcak göğsüne doğru çektiğinde ciyakladım. Vücuduna daha da sokulurken tam bir mutluluk içinde gözlerimi kapattım.

"Teşekkür ederim."

Dudakları saçlarıma değiyordu. "Sadece sen uyuyana kadar."

İçimden sert bir iç çekiş çıktı. Hayatımda hiç bu kadar güvende, bu kadar korunaklı ya da dünyadan bu kadar kozalanmış hissetmemiştim.

"Senden hoşlanıyorum," diye mırıldandım. Ve sonra uyku beni ele geçirdi. Uyandığımda gitmişti.

BÖLÜM 26

Eve döndükten İKİ GÜN sonra, yine çekilmez bir koçlar toplantısına katıldım. Bu toplantılardan korkuyordum. Baxter'ın Max'e olan nefreti o kadar açıktı ki, Max'in tüm eksikliklerini anlatmasını dinlemek zorunda kalan herkes için rahatsız edici bir noktadaydı. Çoğunu Baxter uydururdu.

Toplantının sonunda herkes ayağa kalktı ve eşyalarını topladı. Babam odaya girdi. "Baxter, biraz miyiz?"

Baxter durakladı, yüzünde korku vardı. "Elbette."

Diğer koçlar aceleyle kapıya doğru ilerlediler. Kağıtlarımı hızlıca topladım ve babamın sesi duyulduğunda neredeyse kapıya varmıştım. "Rory, kalabilirsin."

Kapıyı kapatıp arkamı dönmeden önce özlemle kapıya baktım.

"Otursana, Baxter." Babamın sesi aldaticı bir şekilde rahattı.

Baxter oturdu. Babam duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Ben masa ile kapı arasında, kimsenin olmadığı bir yerde duruyordum.

"Baxter, sence son yolculuğumuz nasıl geçti?"

Baxter'ın gözleri büyüdü. "Beş maçın dördünü kazandık. Önemli bir sakatlık olmadı. Minnesota'daki küçük olaya rağmen her şey yolunda gitti."

Babam yeri inceledi ve bir ses çıkardı. "Yani, kızımı sarhoş ve öfkeli adamlardan oluşan bir kalabalığın içine düşürdüğünde ve onlar da kızımı lime lime etmek için cesedini bir çitin üzerinden sürüklediklerinde, bunu küçük bir olay olarak mı değerlendiriyorsun?"

Baxter'ın gözleri benimkilere kaydı. "Herkesin sağ salim kurtulduğunu ve önemli bir yaralanma olmadığını, yani olayın çözüldüğünü düşünüyorum."

Babam yine başını salladı. "Yılda 96 milyon doların üzerinde maaş ödediğim en değerli yirmi üç çalışanım, bu olay yüzünden araya girip arbede çıkarmak zorunda kaldı."

Baxter bakışlarımı tuttu. Gözlerinde nefret parlıyordu. "Evet, yaptılar."

"Ekibimize binadan çıkarken eşlik edecek ekstra güvenlik konusunda sizinle konuşmadım mı?"

"Bizdeydi."

"Yine de Rory'yi kalabalığın içine iten katalizör sendin." "Bu Logan'ın hatası."

Babam başını eğdi, yüzü sakın bir maskeye dönüşmüştü. Babamı tanırdım. Dışarıdan ne kadar soğukkanlı görünürse, duyguları yüzeyin altında o kadar değişken olurdu. "Kasette gördüğüm kadarıyla Logan öne çıkıp Rory'yi kurtaran kişi."

"Demek istediğim, Minnesota'daki kirli geçmişi olmasaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı. Taraftarların bu kadar kızgın ve öfkeli olmasının sebebi o. Ayrıca, takımımıza hiçbir zaman bir kadının eşlik etmediğini de eklemem gerekir. Tarihsel olarak, bu tür durumların üstesinden gelebilecek erkeklere sahibiz."

Piç kurusu!

Babam başını salladı. "Anlıyorum. Yani Rory'nin işinin bir erkeğe daha uygun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Baxter kızardı. "Bu dünyanın zor olduğunu söylüyorum. Kendisinin bir suçu yok ama cinsiyeti yüzünden kolay bir hedef."

"Kolay bir hedef." Babam her kelimeyi ölçerek söyledi.

"Bunun benim fikrim olduğunu söylemiyorum," diye itiraz etti Baxter. "Ben sadece herkesin bu durumla ilgili ortak endişesini dile getiriyorum. Yani, Rory ve bu konular hakkında tweet atan bir twitter hesabı bile var. Bunlar devam eden endişeler."

Babam onun sosyal medya hakkındaki yorumunu görmezden geldi. "Rory'nin takımla seyahat etmesini engellemeyeceğim. Eğer onu koruyamayacaksan, o zaman lanet takımda koruyacak birini bul."

"Evet, efendim."

"Baba," diye itiraz ettim ve kendimi bu konuda Baxter'ın yanında buldum. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Babam ne kadar ait olmamı istese de ben bu dünyaya ait değildim.

Babam dikkatini bana çevirdi. "Bu işi hallet Rory, yoksa tüm bu seyahatlerde sana eşlik etmesi için kişisel bir güvenlik ekibi tutacağım."

Bu da bebek bakıcısı tutmaktan daha kötü olurdu. Başımı salladım.

Babam masaya yaslandı ve gözlerini Baxter'a dikti. "Eğer sen bu işi yap, ben bu işi yapabilecek birini bulurum."

Baxter donmuş bir şekilde oturmuş, babasına bakıyordu.

"Bunu ." Babam doğruldu. "Güzel. İyi konuşmaydı."

Telefonu çaldı. "Buna bakmam gerek." Odadan dışarı çıktı.

Orada öylece durdum, kâğıtlarımı bir okul kızı gibi göğsüme bastırdım.

Baxter bana döndü.

"Yardım edemedim ama babama koştum, değil mi?" "Onunla Minnesota hakkında konuşmadım."

Gözlerini devirdi. "Hepimize bir iyilik yap ve git. Kimse seni burada istemiyor. Ne oyuncular. Ne koçluk ekibi. Hiç kimse."

Yüzüm yandı ama konuşmadım.

Babam kafasını odaya geri attı. "İyi miyiz?" Başımı salladım.

Gözlerini Baxter'a dikti.

Baxter başıyla onayladı. "Bu işi hallettim patron."

Babam gülümsemedi. "Harika. İkinizle de sonra konuşuruz." Gitmek için döndüm.

Baxter son bir atış yaptı. "Oyunculardan uzak durmaya çalış. Sinirlerini bozuyorsun."

Kaskatı kesildim ama arkamı dönmedim. Yüzüm yanarak odadan çıktım.

Baxter'dan nefret ediyordum ama bana doğruyu söylemesinden korkuyordum. Takım tarafından kabul edilmiyordum. Kimse bana zorluk çıkarmadı ama hepsinin benden nefret etmediğini nereden biliyordum?

Başımı eğmeye ve kimseyi rahatsız etmemeye yemin ettim. Özellikle de oyuncular.



İKİ GÜN SONRA, Baxter bana bir sonraki oyuncu toplantısına katılmamı isteyen bir e-posta gönderdi. Davet beni şaşırtmıştı ama babamla yaptığımız garip konuşmadan sonra belki de zeytin dalı uzatıyordur diye düşündüm.

Heyecanlanmıştım. Max'i oteldeki o geceden beri görmemiştim. Üzerimde pembe tüylü angora bir kazak, dar bir sigara pantolonu ve sivri siyah topuklu ayakkabılar vardı.

Baxter bana odanın ön tarafını işaret ederek, "Rory, gel ön tarafa otur," dedi. Hızlıca kaçmak istersem diye arka koltukları tercih ediyordum ama Baxter çok uğraştığı için, odanın önüne doğru ilerledim ve öndeki sandalyeye oturdum.

Oyuncular odaya girdi. Pembe kazağı giydiğime pişman oldum. Çok kabarık ve çok kadınsıydı. Bir oda dolusu kurdun içinde kendimi tavşan gibi hissediyordum. Bazı gardırop seçimlerimi yeniden düşünmem gerekiyordu. Belki de ortama uyum sağlamama yardımcı olacak daha nötr ya da koyu renkler giymeliydim.

Baxter geçen haftaki maçların bir videosunu gösterdi. Ardından hücum koçu oyuncularla denemek istedikleri iki yeni hücum oyunu hakkında konuştu. Başımı kitabıma eğerek dikkatli notlar aldım. Üçüncü hücum hattımızın ikinci oyunun üstesinden gelebileceğine dair ciddi şüphelerim vardı. Kalemimi çiğnedim ve bunu daha sonra babama sormak için bir not aldım.

Birinin beni izlediğini hissedebiliyordum. Gözlerimi kaldırdım. Oda nın yan tarafında Max duvara yaslanmıştı. Delici bakışları bana odaklanmıştı. Kızardım ve başımı kitabımın üzerine eğdim.

Adam çok ateşliydi. Beni yatağa yatırmadan önce hıçkırarak ağlarken bana nasıl sarıldığını hatırlayarak yutkundum. Max tarafından kucaklanmak neredeyse hayatımı değiştiren bir deneyimdi. Onun büyüklüğü, etrafımı sarması, beni koruması, sarılma tarihimdeki en iyi sarılmalardan birini yapmıştı.

"Kitabında ne yazıyorsun?"

Baxter konuşmasına ara vermişti ve şimdi bana bakıyordu. "Ben mi?"

"Küçük günlüğünün üzerine eğilmiş, dikkatle yazıyorsun." Yüzünde herkesi şakasına davet eden bir gülümsemeyle odadakilere baktı. "Hepimiz oraya ne tür notlar yazdığını bilmek istiyoruz."

Başımı salladım.

"Evet," diyerek gelip yanında durmamı işaret etti. "Gel. Gelin ve bizimle konuşun. Söyleyecekleriniz ilgimizi çekiyor."

Angora kazağımın içinde terlemeye başladığımı hissedebiliyordum. Oh lanet olsun. Babam beni öldürecek. Bu toplantılarda konuşmamı istemezdi.

"Konuşmamam gerekiyor."

Baxter'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Sorun değil. Kimseye söylemeyiz."

Reddetseydim, korkak olarak adlandırılırdım. Ama katılırsam, aptal gibi görünebilirim. Korkak olmaktansa aptal olmayı tercih ederim. Kızarmış bir yüzle ayağa kalktım ve notlarıma baktım.

"Üçüncü hücum hattı için ikinci oyun hakkında notlar aldım." "Devam et," dedi Baxter gülümseyerek.

Utangaç bakışlarım grubun üzerinde gezindi. "12 numara sola şut atıyor. Ve bu oyun onu sağ taraftaki cebe çok fazla sokuyor. Bu onun için garip bir açı olur. Oyunu çevirebileceğimizi ya da tersine çevirebileceğimizi düşündüm ama şutu atamazsa ve pivot adama geri göndermek zorunda kalırsa, açı o kadar keskin olur ki pivotun bir tokat vuruşu yapabileceğinden şüpheliyim. Bu ciddi bir dezavantaj olur. Ama," kalemimi çiğnedim. "Eğer solak kalenin etrafından dolanır ve şutunu diğer taraftan atarsa işe yarayabilir."

Kitabımla yüzümü yelpazeledim ve gözlerimi kısarak odaya baktım. Oyuncuların hepsi kıpırdamadan oturmuş, bana bakıyordu.

Başımı salladım. "Bu aptalca. Babama sormak istedim, yani GM'ye sormak istedim."

Baxter kollarını kavuşturmuştu ve yüzünde kaşlarını çatmış bir ifade vardı.

Hücum koçu öne çıktı. "Bu harika bir fikir. Biz de 12 numara hakkında aynı soruları soruyorduk ama oyunu çalıştırana kadar nasıl çalışacağını bilmiyorduk." Beyaz tahtaya baktı ve sonra iki yardımcı koçuna sırtıttı. "Bunu neden biz düşünemedik?"

Max'e baktım. Başını göğsüne yaslamıştı ve kollarını kavuşturmuştu. Omzu titriyordu. Gülüyor muydu?

Baxter bir adım öne çıktı. "Sanırım bu gizemi çözmüş olduk." Sesi ekşi geliyordu. "Bir duyuru daha Rory."

"Tamam."

Odadaki adamlara geniş bir işaret yaptı. "Sizden yapmanızı istediğimiz her şeyin yanı sıra, GM öne çıktı ve Rory'nin kişisel korumalığını yapmak için bir gönüllü istedi."

Dehşet içinde ağzım açık kaldı. Babam bunu kastetmemişti. Kastetmiş miydi?

Baxter bunu söylerken kulağa çok korkunç geliyordu.

Başımı salladım. "Gereksiz."

"Evet, Rory. GM bebek bakıcılığı yapmamız konusunda ısrar etti, üzgünüm, seni koruyoruz."

Odaya doğru başımı salladım. "Tamamen yanlış anlaşılma. Kendi başımın çaresine bakabilecek kadar iyi olduğumu düşünüyorum. Aslında benim işim sizinle ilgilenmek. Hepinizle."

Baxter ellerini birbirine sürttü. "Peki, hiç gönüllümüz var mı?"

Bir oyuncu konuştu. "Hepimiz onun arkasındayız. Bunu söylemeye gerek yok." Sırtımdan aşağıya ter aktığını hissedebiliyordum. Yüzüm sıcaktan kızarmıştı. "Teşekkür ederim. Bu geçen gece kanıtlandı. Teşekkür ederim."

Çantamı almak için yerime doğru koştum. Bu toplantıdan çıkmam gerekiyordu.

"Ben yaparım," diye konuştu tanıdık bir ses.

Sırtım o kadar hızlı kalktı ki neredeyse kırbalanacaktım. Mavi gözler benimkilerle buluştu.

"Hayır!" Gereğinden fazla güç kullanarak konuştum.

Baxter ikimizin arasına soğuk bir gülümseme yerleştirdi. "Logan, GM'nin deyiimiyle Rory'nin güvende kalmasını sağlamakla görevlendirildin."

Mahcup bir şekilde, bu toplantıdan ayrılmak için umutsuz bir girişimde bulunarak büyük uzun bacak denizinin üzerinden yolumu seçtim.

Max'le sonra ilgilenirdim. Ve bebek bakıcılığına ihtiyacım olduğu saçma fikrinden vazgeç.

Odanın arka tarafına geçtim ve omzumun üzerinden baktım. Max'in gözleri beni takip ediyordu. Ona en iyi "WTF" bakışımı attım ve sonra kaçtım.

BÖLÜM 27

TWEET

Hockey Gurl @hockeygurl

Rory Ashford hokey takımına kişisel korumaları gibi davranıyor. Takım onun her ihtiyacını karşılamak için oradaymış gibi hissediyor.

- Buna cinsellik de dahil. Herkesin hayatını cehenneme çeviriyor ama kimse onun isteklerine hayır demeye cesaret edemiyor. #OyuncularOndanNefret Ediyor

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Stadyumun beton koridoru boyunca ilerledim. Topuk büyük kubbenin sessizliğinde yankılanıyordu. Babamla konuşmam gerekiyordu. Bütün bu 'Rory'yi koruma' olayı çok saçmaydı. Bana saygı duymalarını istiyorsa oyuncuların bana bakıcılık yapmalarını isteyemezdi. Bütün o toplantı utanç vericiydi ve Baxter beni bir şaka gibi göstermişti. Bunu düşündükçe daha sinirleniyordum. Babam sorunun yarısıydı. Herkesin önünde bana çocukmuşum gibi davranırken benden profesyonel bir şekilde çalışmamı bekleyemezdi.

"Rory." Max arkamdan konuştu.

Max'le konuşmak istemiyordum. Onun bu dünyadaki hüneri beni en duygusal anımda görmektir. Neden sabahları makyajım tazeyken ve henüz hiçbir şey ters gitmemişken bana rastlayamıyordu? Hayır, adam her zaman oradaydı, uçağım düşerken ya da bir çete tarafından parçalanırken beni izliyordu. Ben büyük emojilerden oluşan yürüyen bir reklam panosuyken benden nasıl daha fazlasını isteyebilirdi ki?

"Şimdi olmaz." Hızımı iki katına çıkardım.

"Rory." Omzumun üzerinden baktım. Aldatıcı bir rahatlıkla hareket ediyordu ama bana yaklaşıyordu.

"Ne!" Ona doğru döndüm. "Ne?"

Kızarmış yüzüme bakarken gözleri keyifle kırıştı. "Acelen mi var?"

Koşmayı bıraktığımda tüm duygularım beni yakaladı. Elimi alnıma koydum. "Gah!"

"Ne?"

"Her şey! Kimse bana saygı duymuyor."

Gözleri kısıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aynı toplantıda değil miydik?"

"Hala takip etmiyorum."

Elimi salladım. "Baxter'ın beni bir grup profesyonel hokey oyuncusuna hokeyi anlatmaya zorladığı o olay var ya?"

"Sadece denemedin."

Ben konuştuktan sonra bana bakan tüm oyuncuların yüzlerini düşündüm. "Hepsi bana üç kafam varmış gibi baktı. Ne hakkında konuştuğumu bilmediğim çok açık."

"Bence ne kadar çok şey bildiğini göstererek onları hazırlıksız yakaladın."

"Bunun bir önemi yok çünkü Baxter bana bakacak birini isteyerek her şeyi mahvetti."

"Kimse görmüyor." "Nereden biliyorsun?!"

"Çünkü bunun hakkında konuştuk."

Gözlerimi kırptım ve durakladım. "Bu ne anlama geliyor?" Omuz silkti ama cevap vermedi.

Elimi kalçama koydum. "Eğer benim hakkımda konuşuyorsanız, bu önemli." "Çocuklar seni güvende tutmak istiyor."

"Evet, çünkü birçoğu gönüllü olmak için acele ediyordu."

"Benim yüzümden."

Donup kaldım. "Bu da ne demek oluyor?" "Bunun benim işim olduğunu biliyorlardı."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Senin işin ne?"

"Arkanı kollamak."

Bu konuşma kafamı karıştırıyordu. "Beni korumak zorunda değilsin! Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Rory, bu neden bu kadar önemli?"

"Çünkü farklı olmak istemiyorum." "Sen farklısın."

"Bu ne anlama geliyor?"

Vereceği cevabı düşündü. "Yumruk dövüşlerinde iyi değilsin, bu yüzden seni izliyoruz. Aradaki fark bu."

"Max! İşte ! Max!" Yüksek perdeden bir kadın sesi Hava.

İkimiz de başımızı kaldırdık.

Katrina bir sonraki kattaydı ve merdivenlerden bize doğru inerken el salladı.

"Keşke buraya ait olsaydım," derken sesime hüzün karışyordu. "Aitsin." Bakışlarımı tuttu.

Katrina koşarak gelirken bu anı mahvetti. "Max, her yerde seni arıyordum!"

"Katrina."

Katrina burnunun ucuyla bana baktı. Gitmemi istediğini biliyordum ama sırf bu yüzden yerimde durdum.

Başını iki yana salladı. "Bildiğiniz gibi Sonbahar Ashford Galası yaklaşıyor ve katılmanız zorunlu."

Max cevap vermedi.

Uzandı ve elini onun koluna koydu. "Bu tür etkinlikleri sevmediğini biliyorum, bu yüzden bunu bir iş etkinliği haline getirebileceğimizi düşündüm. Senin eşin olarak gidebilir ve galada sana yardımcı olabilirim. Bilirsin, seni doğru insanlarla tanıştırayım, bu tür şeyler."

Max yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Kahkahası koridorda yankılandı. "Saçmalama. Bize en iyi masalardan birinde iki koltuk ayırttım."

Max'i bu kadar etkili bir şekilde köşeye sıkıştırdığı için ona neredeyse hayranlık duyuyordum.

"Hangi masa bu?" Sohbeta ben de katıldım.

Max'e gülümsedi. "Bu hokey kraliyet masası. Rory ve yanındaki kişi orada oturacak."

Ne oluyor be? Birini getirmeyi planlamamıştım. "Yanılıyor olmalısınız. Bu etkinlik için bilet almadım."

Şarkı söyleyen sesi sinirlerimi bozdu. "Annene rastladım. Ateşli bir randevun olduğunu ve senin için biletlerini alacağını söyledi."

Hay aksi. Annem yine çöpçatanlık yapıyordu. Bana arkadaşlarının benimle çıkmaya layık bir sürü iyi oğlu olduğunu söylemişti ama ben gülüp geçmiştim. Görünüşe göre bunu devam etmesi için bir imtiyaz olarak kabul etmişti.

Max'in gözleri yüzüme odaklandı. "Elbette, Katrina. Ben de seninle geleceğim."

Bana yumruk da atabilirdi. *Pardon?* Onunla gitmeyi kabul edeceğini hiç düşünmemiştim. Kızardığımı hissettim.

Bakışlarımı bir an için gereğinden uzun tuttu.

Kirpiklerini kırıştırdı. "Harika çünkü giymek için can attığım harika bir elbisem var."

Bu konuşmaya bir saniye daha katlanamazdım. "İkinizi de galada görmek için sabırsızlanıyorum. İzninizle, lütfen."

İkisinin de konuşmasına izin vermeden döndüm ve uzaklaştım. Katrina bir tavşandan daha kötüydü. Neden bu adamı aklımdan çıkaramıyordum? Şimdi bütün gece karşılarında oturup flört etmelerini izlemem gerekecekti. Belki de etkinliğe katılmayabilirdim. Belki de katılmak zorunda değildim?



"RORY, SINIRLENME."

Arabanın camından dışarı baktım ve hayal kırıklığımı kontrol etmeye çalıştım. "Baba, bana kızınmışım gibi davranırsan bu sektörde nasıl saygı kazanmamı bekliyorsun?"

Keskin bir kahkaha attı. "Sen benim kızımsın."

"Ben senin oğlun olsaydım, takımdan birinden arkamı kollamasını ister miydin?"

"Bu farklı."

"Öyle değil!" Karşı çıktım. "Ve sadece utanç verici olmakla kalmadı, aynı zamanda beni zayıflattı. Beni çocuksu ve aciz gösterdi."

"Baxter'ın teslimatı çok kötü olduğu için üzgünüm."

"Baba, bana çocuk eldivenleriyle korunması gereken biriymişim gibi davranıp sonra da benden erkeklerden biri olmamı bekleyemezsin."

"Korunmaya ihtiyacın var."

"Hayır! Senden tek istediğim kendimi nasıl koruyacağımı bana göstermen." İkimiz de baktık.

"Rory, seni haberlerde neredeyse o grup tarafından saldırıya uğrarken gördüğümde kalbimin duracağını sandım."

"Baba. Seçim yapmalısın. Ya beni bu hokey dünyasında istersin ve nasıl hayatta kalacağımı bulmama yardım edersin ya da gitmeme izin verirsin. Ama sen benden bu dünyada balonlu ambalaja bağlıyken başarılı olmamı bekliyorsun."

"Saçmalama. Seni paketlemeye çalışmıyorum." Sözlerinin içi boştu.

"Beni içine soktuğun durum adil değil. Ya senin himayendeyim ya da senin kızınım ama ikisi birden olamam."

Babam yüzünü benden çevirdi ve eve dönüş yolunun geri kalanında sessizlik içinde oturduk.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

"OH RORY," Annem durmuş, elleriyle ağzını kapatıyordu.

"İyi görünüyor muyum?" Döndüm ve elbisemin kumaşını kalçalarımın üzerinde düzelttim. Zarif, spagetti askılı, yere kadar uzanan kan kırmızısı balo elbisem üzerime tam oturmuştu. Uzun saçlarımı başımın tepesinde özenle örülmüş örgüler ve bukleler halinde toplamıştım. Makyajım koyu ve dramatikti; kırmızı dudaklarım ve koyu renk gözlerim vardı.

Gözyaşı damlası elmas küpeler ve elmas bir bilezik görünümü tamamladı. Annemin gözlerinden yaşlar süzüldü. "Harikasın."

"Evde kalmak istiyorum."

"Bu Sonbahar Ashford Galası! Evde kalmak bir seçenek değil. Calder seni ne zaman alacak?"

Gözlerimi devirmiştim. Ailemin arkadaşlarının oğlu Calder'ı davet etmek zorunda kalmıştım çünkü sosyal bir hayatım yoktu ve gerçek bir randevu ihtimalim de yoktu. Calder'la birlikte büyüdüm. Çocukken beni sümükleriyle kovalardı. Calder randevu malzemesinden çok sinir bozucu bir kardeşti.

"Saat 6'da burada olacağını söyledi."

"Helene," diye gürledi babamın sesi alt kattan. "Gitme zamanı."

Öne doğru eğildi ve yanağımdan öptü. "Orada görüşürüz."



CALDER 30 DAKIKA GECİKTİ. Eve 4000 dolarlık smokini ve kabarık saçlarıyla şımarık bir aristokrat gibi girdi. O bir

ve bunun tam zamanlı işi olduğunu düşünüyor gibiydi. Yüzündeki o hayat çok sıkıcı alaycılığı olmasa muhteşem olabilirdi.

"Hey, Calder," diye durup cebinden bir şey çıkarmasını izledim.

"Ailen gitti mi?"

"Evet."

"İçmek ister misin?" "Pardon?"

"Marijuana."

Gözlerim büyüdü. "Pek

sayılmaz." "Kül tablınız var

mı?"

"Dışarıda sigara içmenin sakıncası var mı?"

Gözlerini devirdi. "Tabii. Her neyse."

Ön basamağın dışında titreyerek durdum ve esrarını içişini izledim.

"Hayat nasıl?" ince, yanan rulo kâğıdı emerken yüzünü buruşturdu. "İyi."

"Babanın seni çalıştırdığını duydum." Oh, *lanet* .

Bu gece uzun olacaktı. "Benim için fark etmez."

"Evet, yanında biraz alır mısınız?"

"Affedersiniz?" Sesim buz gibiydi.

"Hey, kızma. Sadece sosyal medyada okuduklarımı tekrarlıyorum."

Kalbim tekledi. "Ne okuyordun?"

"Hockey gurl'un seninle ilgili tweetleri hep viral oluyor. Son tweet 45.000'den fazla kez retweet edildi."

Midemin bir topa dönüştüğünü hissettim. "Tweet neydi?"

Omuz silkti. "Hokey oyuncularını becermekten hoşlandığınla ilgili bir şey."

Oh, tatlı bebek İsa.

Calder gözlerini kısarak bana baktı.

"Gitmeye hazır mısınız?" Aslında gidip

yatağımın altına saklanmak istiyorum.

Güçlendirici bir nefes aldım. "Hazırım."



SONBAHAR ASHFORD GALASI Vancouver'ın en seçkin ve pahalı hayır etkinliklerinden biriydi. Biletler koltuk başına 1000 dolara satılır ve her yıl biletler saatler içinde tükenirdi.

Modaya uygun olmayan bir şekilde geç vardığımızda, Calder ve ben büyük ziyafet salonunun fuayesine girdik. Konukların çoğu çoktan yemek alanına geçtiği için ön taraf boştu.

"Dur bakalım, Roar." Calder beni şampanya barına doğru çekerken çocukluk lakabımı kullandı.

Ana salona girmeden önce iki kadeh şampanya içti. Herkes oturmuş konuşuyordu ama şükürler olsun ki yemek duası başlamamıştı.

Calder tam bir holigan olmasına rağmen, davranışları kusursuzdu. Önce annemle babamı selamladı, sonra da yan masada oturan kendi anne ve babasına başıyla selam verdikten sonra dikkatini bana çevirdi. Oturmama yardım etti ve sonra küçük bir hareketle yanıma oturdu.

Masaya baktım ve nefesim neredeyse göğsümden çekiliyordu. Max'in smokin giymesi nefes kesiciden de öteydi. Bu kadar muhteşem olması neredeyse canımı acıtiyordu. Karanlık, etkilenmemiş bakışları sadece Calder'a odaklanmıştı.

Max dikkatini bana çevirdiğinde gözlerindeki soruyu görebiliyordum. Tek kaşımı kaldırdım ve gözlerimle Katrina'yı işaret ettim. Randevumu yargılamaya hakkı yoktu, hele yanında bir barakuda otururken.

Akşam yemeği başladı. Calder arka arkaya iki duble viski sipariş etti ama babamla piyasayı tartışırken hem zeki hem de iş konusunda bilgili görünmeyi başardı.

Annem eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Calder çok yakışıklı." Ben de fısıldadım. "Anne, kes şunu."

Uzandı ve elimi sıktı. "Katrina o hokey oyuncusuyla mı yatıyor?"

Dondum kaldım. "Max?"

"Evet, adı bu." Gülümsemesi büyüdü. "Yakışıklı biri ve kız da ona aşık gibi görünüyor."

İroni! Bu beni *öldürüyordu*.

"Çıkıyorlar mı bilmiyorum."

"Muhteşem bir çift oldular."

Katrina ve Max'e baktım. Max'in diğer tarafındaki kişiyle konuşmak için ona doğru eğildiğinde, tüm vücudunu Max'in vücuduna bastırdı.

Yani, onun kucağına da tırmanabilirdi. İçimi bir burukluk kapladı. Annem haklıydı. Muhteşem bir çifttiler.

Onu disk tavşanıyla flört ederken gördüğüm o geceyi düşündüm. O böyle biriydi. Bana yuva kurmak istemediğini söylemişti. Onu başka bir kadınla görmek işkenceydi ama Katrina'yla görmek beni mahvetti. O hariç herkes!

Calder kolunu bana doladı ve dudaklarını kulağıma dayadı. "Peki, masanın öbür ucundan bana ölümcül bakışlar atan adamla mı yatıyorsun?"

"Calder!"

Geri çekildi ve yüzü yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bir aşık gibi gözlerimin içine baktı. "Sadece merak ediyorum. Birlikte olduğu yavru bir tilki olduğu için."

Onu geri itmek için elimi göğsüne koydum. Onun yerine elimi yakaladı ve göğsüne bastırdı.

"Ne yapıyorsun sen?" Sinirlenerek fısıldadım.

Calder gülümsedi ve konuşmadan önce birkaç saniye daha bana baktı. "Senin peşinden gelmesini umarak sevgilini kıskandırıyorum, bu da bana tilkiyi becermek için iyi bir fırsat verecek."

Calder ve Katrina'nın ortadan kaybolacağı düşüncesi beni olması gerekenden daha fazla mutlu etti.

"Bunu neden yapasın ki?"

Gözleri bir aşığın yapacağı gibi ağzıma kaydı. "Takım çalışması, Roar. Takım çalışması."

"Korkarım senin Tilki'nin gözü sadece onu görüyor."

Calder güldü ve geri çekildi. Elimi tuttu ve gözlerini yüzümden ayırmadan elimi dudaklarına götürdü. "Bu bir meydan okuma mı? Bahse girmek istiyor muyuz?"

O kadar saçmalıyordu ki, kendimi tutamadım. Bir kahkaha patlattım. "Bahis ne?"

"Eğer onu becerebilirim, Minnesota bir dahaki sefere şehre geldiğinde bana ve çocuklarıma maç için bilet alırsın. Buza çok yakın. Çok kan görmek istiyoruz."

"Sen hastasın, ama evet. Anlaştık."

Bana göz kırptı ve "Sonra teşekkür edersin" dedi.

Max'e baktığımda hâlâ gülümsüyordum.

Max, Calder'a yönelttiği utanmaz düşmanlığıyla ikimize de baktı. Çenesi gergindi ve bakışları düz ve soğuktu.

Katrina sanki aramızdaki gerilimi hissetmiş gibi Max'e doğru eğildi.
"Bana dışarıda eşlik eder misin?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

CALDER, avının kokusunu alan bir yırtıcı hayvan gibi başını kaldırdı. "Biliyor musun, ben de biraz temiz hava almaya gidiyordum. Nereye gidiyorsan sana eşlik etmemi ister misin?"

Katrina'nın gözleri büyüdü. Hem gururunun okşandığını hem de etkilendiğini söyleyebilirdim. İlgisiz bir hokey oyuncusu ile bir parçası olmayı çok istediği elit bir dünyanın ilgili bir üyesi arasındaki seçeneklerini tartıyordu. Tutkuları galip gelmişti. "Çok memnun olurum."

Calder bir hareketle ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak onun sandalyesini çekti. Onun kolunu kendi kolunun üzerine sıkıştırmasını izledim. Onlar uzaklaşırken kızın kıkırdamasını duyabiliyordum.

Max bana ölüm bakışları atmaya devam etti. Bir yudum su içtim.

Öfkeli öfkeli bakmaya devam etti.

Masanın etrafına bakındım. Oturmaya devam eden bir tek biz vardık. Gecenin dans bölümü başlamadan önce çoğu insan birbiriyle kaynaşıyordu. Grup gecenin ilk şarkısına başladı.

"Max, neden bakışlarınla beni öldürmeye çalışıyorsun?" "Randevun tam bir serseri."

Kayıtsızmışım gibi davrandım. "Calder?"

Gözleri yüzüme dönmeden önce uzun bir süre benden uzaklara baktı. "O Bebek Adamlar'dan biri."

"Sen ve Katrina çok hoş bir ." "Biz çift değiliz."

"Notu almamış gibi görünüyor."

Ayağa kalktı ve masanın benim tarafıma doğru yürüdü ve bana elini uzattı.
"Dans etmek ister misin?"

Ruh halindeki değişim beni şaşırttı. Elimi onun elinin içine koyup beni çiftlerin müzik eşliğinde birlikte hareket ettiği dans pistine götürmesine izin verdiğimde karnımın çukurunda sinirlerim titriyordu.

Şarkı Nat King Cole ve Natalie Cole'un *Unforgettable*' olarak değişti. Max beni kollarının arasına aldığı anda nefesimi tuttum. Bir eli belime dolandı, diğer eliyle de elimi tuttu. Elimi geçici olarak onun omzuna koydum. Birlikte dans etmeye başladık. Max'in ayakları hafifti ve dans pistinde bana rehberlik etme becerisine güveniyordu.

Şaşkınlık içinde ona baktım.

"Ne?" Gözleri ağzımı okşadı. "Sen iyi bir dansçısın."

Beyaz dişleri eğlenerek parladı. "Şaşırdın mı?" "Biraz."

"Birkaç yeteneğim var."

"Başka ne var?"

Beni etrafında döndürdü. "Çok iyi ızgara peynir yaparım."

Max'i yemek yaparken hayal etmeye çalıştım. Elinde bir çift fırın eldiveniyle mutfakta olduğu düşüncesi bir şekilde hem evcil hem de sarhoş ediciydi. "Kreplerimi denemelisin."

"Sanırım kahvaltı ve öğle yemeğini hallettik."

Sırtımdaki elinin sıcaklığını elbisemin ince kumaşından hissedebiliyordum. "Görünüşe göre öyle."

Mavi bakışları benimkilerle çarpıştı. "Peki ya sen? Bilmem gereken gizli yeteneklerin var mı?"

"Eskiden bir bando takımındaydım."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bando mu?"

"6. sınıftayken bunun havalı olmanın özeti olduğunu bilmeni isterim." "Bir enstrüman çalıyor muydun?"

"Hayır, sopayı çevirdim."

Gülümsemesi kahkahaya yakındı. "Bu çok sevimli. Bu senin hayat boyu süren bir tutkun muydu?"

"Püsküllü botlar ve ışıltılı kıyafetler beni çekti."

"Benim için baton çevirir misin?"

"Sadece benim için ızgara peynirli sandviç yaparsan."

Gözleri yine ağzımdaydı. "Sanırım bunu bir randevu haline getirebiliriz."

Beni tekrar döndürdüğünde nefesim kesildi. Omzuna yapıştım.
"Bir kızı uyarman gerek."
"Ve çıkardığın o küçük sesi özlüyor musun?" Gözlerimiz tekrar buluştu.
"Max."
"Bahsettiğimden emin değilim ama sevgilin bir serseri."
Gülümsemem genişledi. "Komik. Onu annem seçti." "Yani, onunla çıkmıyor musun?"
"Bildiğim kadarıyla hayır."
"Onu nereden tanıyorsun?"
"Eski aile dostu. Calder'ı küçüklüğümüzden beri tanırım. Neden onun bir serseri olduğunu düşünüyorsun?"
Boğazını temizledi.
"Ne var, Max?"
Bana ne kadarını anlatmak istediği konusundaki iç tartışmasını görebiliyordum. "Sanırım senin sevgilin benimkiyle yatmaya çalışıyor."
"Evet, bana planını anlattı."
Yüzünden şok ifadesi geçti. "Sakıncası yok mu?" "Senin için?"
"Daha az umursayamazdım."
"Aynen."
"Oh."
"Evet."
İkimiz de gülümsedik.
"Affedersiniz," dedi babamın sesi yanımdan. "Ama sanırım sıradaki dans bana ait."
"Kesinlikle." Max beni bıraktı ve geri çekildi. "Dans için teşekkürler, Bayan Ashford."
"Teşekkür ederim."
Babam beni kollarına aldı. Dans pistinde sessizce ilerledik.
"Rory, gecen nasıldı?" "İyi."
"Calder kayboldu?" "Emin değilim."
Gözleri yüzümdeydi. "Dikkatli ol."
"Baba, aslında Calder'la çıkmıyorum. Bu gece bizi annemin ayarladığını biliyorsun değil mi?"

"Calder'dan bahsetmiyorum."

"Kimden bahsediyorsun?"

Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Max?" Tükürdüm. "Bu çok saçma. O bir hokey oyuncusu."

"Evet, bunu hatırlaman akıllıca olur."

Duygularımı örtbas etmeye çalışırken yaptığı uyarı karşısında kalbimin sıkıştığını hissettim. "Sanırım Calder gittiği için benim adıma üzüldü."

"Max ekibimizin bir parçası olmasaydı bile onu onaylamazdım." "Neden ondan hoşlanmıyorsun? O inanılmaz bir hokey oyuncusu."

"Bana birini hatırlatıyor."

Yine şu eski hikâye. Gözlerimi devirmekten kaçındım. "Kim?"

"Geçmişte kaldı."

İlgimi çekti. "Hokey oyuncusu muydu?"

"," diyerek beni dans pistinden çıkardı. "Annen beni bekliyor."

Babama Max'e adil bir şans vermediğini söylemek istedim ama bu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı.

"Ben gidiyorum." Babam beni

şakağımdan öptü.

Rujumu tazelemek için kadınlar tuvaletine doğru ilerledim. Kabin kapılarının arkasından gelen sesler konuşuyordu.

"Hockey Gurl'un son tweetini gördün mü?"

Donup kaldım ve dinledim.

"Ne yok?"

"Görünüşe göre Bayan Stuck Up tüm ekiple sikişiyormuş."

"Kapa çeneni."

"Birisi bana oyuncularını sözleşmeleriyle tehdit ettiğini ve onları kendisine hizmet etmeye zorladığını söyledi. Bir gece üç farklı adamla birlikte olduğunu söylediler."

"Ciddi misin sen?"

"Evet, sevimli olsa da oyuncular ondan nefret ediyor. Onun geldiğini görüyorlar ve sıra kendilerine geldiğinde korkuyorlar."

"Bu iğrenç."

"Evet, onun tam bir nemfoman olduğunu duydum."

Bir tuvalet sifonu duydum. Rujumu çantama attım ve kaçtım. Gözyaşlarım beni kör etti. Hakkımda dolaşan dedikodu *bu muydu?* Mahcubiyet üzerime çöktü. Babam biliyor muydu?

Geniş bir göğse çarptım ve iki güçlü kol omuzlarımı kavradığında başımı kaldırdım.

"Rory."

Max'in endişeli yüzüne baktım. Bu söylentileri duymuş muydu? Benim hakkımdaki bu şeylere inanıyor muydu?

"Özür , affedersiniz."

"Rory," diye elimi tuttu ve beni kenara çekti. Duvara . "Konuş."

Başımı salladım. "bir şey yok." "Üzgünsün."

Ağlamamak için kendimi zor tutarak dudağımı sertleştirdim.

"Önemli bir şey değil." "Biri sana bir şey mi söyledi?"

"Yüzüme karşı değil."

"Ne?"

"Hockey Gurl'u duydun mu?"

Max'in yüzü karardı. "Sakın bana bu saçmalığa inandığını söyleme." "Adını duydun mu?"

"Rory, herkes onun eden bir aptal olduğunu biliyor." Omuzlarım

çöktü. "Benim hakkımda çok kötü şeyler söylüyor." "Yalanlar.

Onların yalan olduğunu herkes biliyor."

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silktili. "Neden birilerinin bu saçmalığa inandığını sanıyorsun?"

"Tuvalette iki kadının bu konu hakkında konuştuğunu duydum ve inanın bana, okuduklarına inanıyorlar!"

"Siktir et onları."

Yutkundum. Düşünüyordum.

"Ciddiyim. Sen çivi gibi sağlam bir Rory-Ashford'sun. Bir tweet'in seni alaşağı etmesine izin vermeyeceksin."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "İkimiz de sert olmadığımızı biliyoruz." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Beni en kötü halimde gördün."

"İşte bu yüzden senin sert olduğunu

biliyorum." Uzun uzun iç çektim.

"Teşekkürler." "Kimse bu saçmalığa inanmaz."

Beni daha iyi hissettirmek için yalan söylediğini biliyordum ama bu yalanlara inanmadığını bilmek her şeyi değiştirdi.

"Tamam."

Beni inceledi. "İyi misin?"

"Evet. Sanırım masaya dönsem iyi olacak. Randevum gelirse diye." Homurdandı. "Bunu sen yap."

Arkama dönmeden Max'ten uzaklaştım ama kendimi güçlü hissediyordum. O haklıydı. Sosyal medyada paylaşılan yalanlar yüzünden sinirlenmem için hiçbir neden yoktu.

Masaya döndüğümde Calder ve Katrina henüz dönmemişti. Babam kenarda biriyle konuşuyordu ve annem de tek başına oturuyordu.

"Hey, anne."

"Sevgilim," diye gülümsedi bana. "Seni dans ederken gördüm ve orada muhteşem olduğunu söyleyebilirim."

"Teşekkürler."

"Gel," diye kalktı. "çıkma zamanı." İtiraz ettim.

"Anne."

"Rory, bir galaya ev sahipliği yapıyorsan, nazik bir ev sahibesi olmalısın." İnledim.

Sonraki iki saat boyunca annemle birlikte kalabalığın içinde çalıştık. Herkesi tanıyordu. Çeşitli oyunculara ve onların sevgililerine merhaba dedi. Koçlarla ve eşleriyle konuştu. Herkesle konuşmaya çalıştı. Herkesle kişisel bir bağ kuruyor gibi görünmesine hayranlık duyuyordum ama onun peşinden gitmek yorucuydu.

Baxter'ın masasına yaklaştığımızda kaskatı kesildim.

"Helene!" Baxter'ın yüzü, tuttuğu kehribar rengi likörün etkisiyle kıpkırmızıydı.

"Merhaba Baxter ve Carly," yüzünde ekşi bir ifade olan kadını öpmek için eğildi. "Bu gece çok hoş görünüyorsunuz."

"Görüyorum ki her zamanki gibi çok güzelsin Helene." Baxter viski gözlüklerinin ardından annemi süzdü. "Hey," derken beni gördü. Gözlerindeki soğuk ışıltıya rağmen ses tonu neşeliydi. "En sevdiğim GM yardımcım nasılmış bakalım?"

"Merhaba, Baxter." Sesime sıcaklık katmaya çalıştım.

Annem bana doğru döndü. "Baxter'ın karısı Carly ile tanıştın mı?"

Öne uzandım ve gevşek elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum." Cevap vermek yerine boş gözlerle bana baktı.

Birkaç dakikalık özenli bir sohbetin ardından masalarından uzaklaştık.

"Çağrını kaçırdın," derken sesimdeki kuru tonu tutamadım.

Bana gülümsedi. "Peki neymiş o?"
"Politikacı."
"İnsanlarla konuşmaktan hoşlanıyorum."
"İssız bir adaya taşınısam bile konuşmayı özleyeceğimi sanmıyorum."
Avucuyla yüzüme dokundu. "Rory, bitkin görünüyorsun."
Esnedim. "Bir hafta boyunca uyuyabilirim."
"Neden arabayı eve götürüp bize geri göndermiyorsunuz? Birkaç saat daha buradayız."
Calder'ı bulmam gerekip gerekmediğini merak ederek etrafıma bakındım. "Evet, tamam." "Seni geçireyim."
Ön fuayeye vardığımızda Max'in bara yaslandığını gördüm. Başka bir oyuncuyla konuşuyordu. Calder ve Katrina görünürde yoktu.
"Anne, bir oyuncuyla babam arasında bir şey mi oldu?" "Ne demek istiyorsun?"
"Babam Max Logan'dan hoşlanmıyor, çünkü ona birini hatırlattığını söylüyor."
Annemin gözleri Max'i inceledi ve sonra sanki top düşmüş gibiydi. Elini ağzına götürdü. "Olamaz."
"Anne! Ne oldu?"
Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."
"Babam kimden biliyor musun? Max'in ona kimi hatırlattığını biliyor musun?"
Annem elimi çok sıkı sıkı. "Oraya gitme, Rory, lütfen." "Nereye gitmeyeyim?"
"Geçmiş geçmişte bırak. Ve Max Logan'dan uzak dur." Biri kolunu belime doladığında itiraz ettim.
"Calder!" Annem akşam yemeği randevuma rahatlamış bir gülümseme verdi. "Biz de seni arıyorduk."
Tuttuğu elini belimden çözdüm. "Ben eve gidiyorum."
"Harika," diye telefonunu çıkardı. "Şoförüne mesaj atayım." Başını yukarı kaldırdı. "On dakika içinde ön tarafta olacak. Bir içki alacağım, ister misin?"
Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler."
Annem ve ben onun bara doğru ilerleyişini izledik. Anneme döndüm. "Lütfen bana neden bahsettiğini söyle anne. Bu çok önemli. Babam Max'e karşı, ona birini hatırlatması dışında hiçbir neden yokken bu kadar önyargılı mı? Bu Max'in kariyeri anne."

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Rory.

Yapamam." "Anne. Bu hiç adil değil."

"Lütfen, Rory. Senden rica ediyorum. Bırak

." "Tamam."

Bana çabucak sarıldı. "İyi geceler."

Benden uzaklaşmasını izledim. Ne olmuştu ki? Ve Max onlara kimi hatırlatıyordu? Neler oluyordu? Ve neden bunu benimle konuşmadılar?

Arkamdan bir bağırış duyuldu. Calder'ın Max'i göğsünden ittiğini görmek için tam zamanında döndüm. Max yerinden kıpırdamadı ve Calder'ın üzerine çıkarak yaklaştı. Calder geri adım atmıyordu. Aralarına başka bir hokey oyuncusu girdi ve Max'i bardan uzaklaştırdı. Max ellerini tiksintiyle kaldırdı ve uzaklaştı.

Calder'ın yanına koştum ve tısladım. "Ne yapıyorsun?"

Saçlarını alnından geriye doğru düzeltilti. "Sevgilin çok alıngan." "Tamam, gidelim. Hemen şimdi."

"İçkimi bitirmedim."

Bardağı gevşek parmaklarından çektim. "İşin bitti."

"Çok patronluk taslıyorsun." Ama kolunu omzuma doladı. "Yolu göster."

Arabaya bindiğimizde ona döndüm. "Max'le aranızda ne oldu?"

"Loverboy?"

duymazdan geldim. "Onu üzecek bir şey mi söyledin?" "Sana karşı oldukça korumacı görünüyor."

"Calder!"

"Sakin ol. Erkek arkadaşın şaka kaldıramıyorsa bu benim suçum değil." Gözlerimi devirdim ve pencereden dışarı baktım.

"Roar, yapma." Bana doğru bir şey fırlattı. "Nedir bu?"

Dantelli bir şey aldım. Dehşet içinde, elimde bir çift kadın külotu olduğunu fark ettim. Külotu ona doğru fırlattım ve yüzüne vurdum. "Calder!"

"Tilkiyle ilgili bir sırrım var," diye alay etti kumaşı burnuna tutup derin derin nefes alırken.

"Bunlar Katrina'nın mı? Onunla yattın mı?"

"Diyelim ki, bu geceki performansıma dayanarak, bana birden fazla maç için bilet borçlusun."

"Ewww."

"O kadar masum değil."

Zihnim hâlâ Katrina'nın Calder'la birlikte olduğunu kavramaya çalışıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tilki tavuk kümesine girmiş." "Lütfen

İngilizce konuşabilir misiniz?"

"Evli bir adamla yatıyor. Ateşli ve ağır. Evliliği bu yüzden bitti."

Kalbim Max'le yatmadığı için sevinçten zonkluyordu. "Kiminle?"

"Baxter."

Ağzım açık kaldı. "Baş koç mu? Baxter Nicols mu?" Calder omuz silkti, bu konuşmadan çoktan sıkılmıştı. "Evet." Aklım başımdan gitti. "Ama karısıyla tanıştım."

"Onu terk etmek istiyor."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Karısını henüz terk etmediği için tilki ayaklanmış durumda. Terfi alması gerekiyordu ama alamadı, bu yüzden terfi alana kadar karısını terk etmeyi reddediyor."

"Terfi mi? Ne terfisi? O zaten baş antrenör!"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkti ve gözlerini kapadı. "Eve gittiğimizde beni uyandır."

Calder'ın bana söylediklerini anlamaya çalışırken zihnim allak bullak oldu. Hangi terfiden bahsediyordu? Katrina ve Baxter'ın birlikte yattıklarını bile anlayamıyordum. O zaman neden Max için bu kadar büyük bir oyun oynuyordu? Yaşanan medya fiyaskosunu düşündüm. Onun kız arkadaşı olarak görünebilmek için medyayı aradığını düşünmüştüm. Şimdi Max'e tuzak kurmaya çalıştığı ortaya çıktı. Bunu Baxter'a yardım etmek için mi yapıyordu?

Calder yanımda horladı. Şoför ailemin evinin önüne yanaştı. Onu uyandırmadan ya da veda etmeden kendimi araçtan dışarı attım. Acaba Max'in Baxter ve Katrina'dan haberi var mıydı? Dedikodu yaymaktan hoşlanmasam da, Max'le bu konuyu konuşmam gerektiğine karar verdim. Belki Katrina'nın motivasyonuna ışık tutabilirdi. Eğer bir şey varsa, ona karşı tetikte olması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

OFİSİMDE, pencerenin önünde durmuş, aşağıdaki antrenmanı izliyordum. Masamda çalışıyor olmalıydım ama kendimi Max'in kayışını izlemekten alıkoyamıyordum. Galadan bu yana bir hafta geçmişti ve Max'i antrenmanda izlemek dışında görmemiştim.

Alnımı soğuk cama dayadım.

Neden Max Logan'ı beynimden atamıyorum?

Ondan kaçmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu düşünmeden edemiyordum.

Kapımın çalınması beni gerçeğe geri döndürdü.

"Rory?" Babam ve genç bir kadın kapıda duruyordu. "Rory, bu Andrea. Dijital Rüya'dan."

Zihnim bomboştu. "Özür dilerim, randevumuz var mıydı?"

Babam boğazını temizledi. "Andrea bana oyuncularımızdan birinin kıyafetleri için son imzayı senin attığını söyledi?"

"Ne için?" Şaşkınlıkla sordum.

Andrea'nın yüz ifadesi şaşkıındı. "Özür dilerim. Bana bunun bir formalite olduğunu söylediler."

Kanepeye oturdum ve bana katılmasını işaret ettim. "Neden en baştan başlamıyorsun?"

"NHL'deki Kanadalı hokey oyuncularından oluşan bir fotoğraf takvimi hazırlıyoruz. Tüm gelirler ihtiyacı olan kadınları destekleyen bir hayır kurumuna gidecek. Katrina bize ulaştı ve Max Logan'ın takvimin bir parçası olup olamayacağını sordu ve doğal olarak çok heyecanlandık."

Babam kollarını kavuşturmuş karşımda oturuyordu.

Yavaşça konuştum. "İlk defa duyuyorum ama iyi bir amaca hizmet ediyor gibi görünüyor."

"Bu inanılmaz bir amaç. Geçen yıl ülke genelindeki sekiz kadın sığınma evinin kapılarını on iki ay boyunca açık tutmaya yetecek kadar para topladık."

"Bu çok etkileyici. Benden ne istiyorsun?"

"Max'in kıyafetlerini imzalamanız gerekiyor. Politikamız GM'den ya da GM yardımcısından onay almaktır." Bana dosyayı uzattı. "Bunlar giymesini istediğimiz olası kıyafetler. Aralık ayının yıldızı olacak, bu da bizim en popüler ayımız olduğu için büyük bir onur."

Çizilmiş üç kıyafet önerisine bakarken gözlerim büyüdü. İlki siyah iç çamaşırı ve bir çift paten çizimi idi.

İkinci taslak, bele sarılan beyaz bir spor havlusundan başka bir şey değildi.

Son taslakta, özel bölgelerinin önünde stratejik olarak tutulan bir kask dışında çıplak olarak modellik yaptığı görülüyordu.

Andrea'ya endişeyle baktım. "Kıyafetler nerede?" Babam kahkahasını gizleyerek öksürdü.

"Max, fotoğrafı zevkli kalacak şekilde konumlandırılacaktı. Bu Playboy değil, bu bir yardım takvimi."

"Max bunu onayladı

mı?" "Katrina

onayladı."

Oyalandım. "Max bunları gördü mü?"

Babam öne uzandı ve eskizleri aldı. Yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Yapacak."

"Ne?" Başımı kaldırdım. "Max ile teyit etmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır. O var."

"Bu inanılmaz." Andrea ayağa kalktı. "Fotoğraf çekimi Cuma günü ve Katrina Max'le birlikte katılacağını söyledi. Bunun için gerçekten minnettarız."

Babam ayağa kalktı ve onun elini sıktı. "Benim için bir zevk."

O gittikten sonra babama döndüm. "Bunu neden onayladın? Max'in o çizimleri gördüğünü sanmıyorum."

"Yapmadığını biliyorum."

"Bu sana neden komik geliyor?"

"Rory, onun halkı kazanmasını istediğini söyleyen sendin.

Bu iyi bir amaç için."

"Bu şekilde değil!"

"Adamın kurallarımız olduğunu öğrenmesi gerekiyor. Bunun onaylanmış olması gerekirdi."

"Bu bir Katrina meselesi."

Bu gerçeği görmezden geldi. "Bir şey daha var. Katrina'nın bu fotoğraf etkinliğine katılmasını istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Max'le ilgili bir gündemi var ve ben bundan hoşlanmıyorum." Sesi düşünceli geliyordu. "Onun yerine sen onunla git. İkisine de haber ver."

"Baba!"

İhtiyacım olan son şey Max'i üzerinde havludan başka şey olmadan çıplak görmektir.

Babam ayağa kalktı. "Ben söz verdim, o yüzden Max'in katılmasını sağla. Bu bir emirdir."

Kanepeye yaslandım. Tanrı yardımcım olsun.



"BU DA NE BÖYLE?" Max masamın önünde oturmuş, eskizleri kirlenmiş gibi tutuyordu.

"Bunlar, kaydolduğunuz yardım takvimi için önerdiğiniz kıyafetler."

"Sanki ben yaptım."

Katrina Max'e doğru eğildi ve sahiplenici bir eli onun büyük koluna koydu.

"Max, kadın sığınma evi projesini hatırlıyor musun?"

Gözleri büyüdü. "Üniforma giyeceğimi söylemiştin."

"Hokey üniformasının bir varyasyonunu giyeceğini söyledim."

Sesi kuşkulu geliyordu. "Bu herif aletin önünde bir kask tutuyor. Bu lanet bir varyasyon değil."

"Bence sansasyonel olacaksın."

Eskizleri masamın üzerine fırlattı. "Bu saçmalık. Çıkarın beni."

Sesim kuruydu. "Bu büyük bir amaç için."

Suçlayıcı mavi gözler yüzüme çevrildi. "Bunu onayladın mı? Bana sormadan mı?"

"GM bunu onayladı. Davamıza inanıyor ve bunu yapmanızı istiyor."

"Ona çıkmak
istediğimi söyle." "O
sormadı."
Max elini yüzünde gezdirdi. "Sik beni."
"Max," dedi Katrina yatıştırıcı bir sesle. "Her şey yoluna girecek. Her
adımda sana yol göstermek için yanında olacağım."
İşimden nefret ettiğim günler oldu, ama şu anda kendimden zevk
alıyordum. Çok fazla.
"Katrina, Genel Müdür bu etkinliğe Max ile birlikte katılmamanızı istedi."
Katrina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır. Bunu ben . Bu benim projem.
Max'in benim desteğime ihtiyacı var. Gitmek zorundayım."
"Bunlar onun emirleriydi."
"birinin olması gerekiyor," diye karşı çıktı. "Max bunu tek başına
yapamaz."
"Yalnız olmayacak. Biri ona eşlik edecek."
"Kim?" Sesi tizdi. "Benim yerime kim gidiyor?"
Yüzümde vurdumduymaz bir ifade tutmaya çalıştım. "Öyleyim."
Max yüzünü buruşturdu.
Katrina oturduğu yerden fırladı. "Bunu önceden planlamıştın."
"İnanın bana, yapacak daha iyi işlerim var ama GM katılmamı istedi."
" sanmıyorum," diyerek çantasını topladı ve dikkatini Max'e . "Sana söz
veriyorum, orada olacağım, tamam mı? Bana güvenebilirsin."
Ofisimden dışarı çıktı.
Max öne doğru eğildi ve . "Beni bundan kurtarmalısın." "Yapamam."
"Babanla konuşabilirsin."
"Çoktan denedim ve o bunun gerçekleşeceği
konusunda kararlı." "Neden?"
"neden?" Ben de karşılık verdim. "Medyadan men edildin.
Bunu yapmadan önce özel izin almalıydınız." "Bunu Katrina
ayarladı."
"O zaman yapmalıydı."
"Ama ben bunu yapmak bile istemiyorum."
"Ve bu yüzden sana bunu yaptırıyor." "Beni
cezalandırıyor."
"Sana bu kulüpte kurallar olduğunu öğretiyor." "Bunu
nereden bilebilirdim ki?"

"Size yılda 1.2 milyon dolar ödüyoruz. Bu kadar para için kuralları bilmenizi bekliyoruz."

"Bu saçmalık."

Ellerimi yukarı kaldırdım. "Ellerim bağlı. Cuma günü antrenmandan sayılacaksınız, böylece fotoğraf çektirmeye gidebileceğiz."

Gözleri eskizleri inceledi. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." "Neden yapamazsın?"

"Çıplak olacağım."

"Çıplak bir sürü fotoğrafınız var."

Gözlerinde öfke parladı. "Bunlar olurken odada bulunamazsın."

"değil. Size orada eşlik edeceğim ve dışarıda bekleyeceğim."

Bana öfkeli bir bakış daha attı ve sonra ayağa kalkıp dışarı çıktı.



CUMA SABAHİ, hiç de uygun olmayan bir saatte, Max ve ben sete vardık. Oda bir faaliyet merkeziydi. Beyaz bir perde kurulmuştu ve yarım düzine ışık iki adam tarafından ayarlanıyordu. Fotoğrafçı bir kamerayla uğraşırken diğer iki asistan da onun ekipmanını kuruyordu. Bir makyöz, makyaj tezgâhının başında oturmuş başka bir kadınla konuşuyordu. Arka tarafta iki kadın konuşuyor ve genç bir adam kahve taşıyordu. Takım elbiseli iki adam daha vardı ve kahvaltı masasının etrafında ayakta durmuş konuşuyorlardı.

"Seni dışarıda bekleyeceğim," diye bağırdım yüksek sesli tekno müziğin içinden.

Büyük bir el fırladı ve bileğimi kavradı. Max bana döndü. "Beni bırakma."

"Max."

Gerginlik yayıyordu. "Kal."



SAAT SONRA, set hazırды. Herkes ayakta bekliyordu. Eksik olan tek kişi Max'ti.

"Seksi modelimiz nerede?" diye bağırdı fotoğrafçı.

Biri ona doğru koştu ve sonra arkasını dönüp kükredi, "Rory?"

"Evet?"

"Max seninle konuşmak istiyor. Soyunma odasında."

Odanın diğer tarafına geçip kapıyı çalmamı tüm oda izledi.

"İçeri gel." Max'in sesi sertti.

Odaya adımımı attım ve ağzımın açık kalmaması için kendimi zor tuttum. Max, hokey iç çamaşırına eşdeğer bir şey giymiş bir hokey tanrısı gibi görünüyordu. Patenleri 1.80'lik boyuna 5 santim daha eklemişti. Güçlü bacaklarını ve etkileyici çıkıntısını ortaya çıkaran bir çift kısa siyah boxer giymişti. Sert, kaslı vücudu yağla parlıyor ve ışıpta ışıldıyordu. Saçları dağınıktı. Hayatım boyunca hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim. Ağzım kurudu ve vücudumun geri kalanı sıcak hissetti.

"Bunu iptal etmelisin." "Max."

"Yap şunu."

"Bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Yumruklarını iki yanında sıktı. "Bu saçmalık."

Yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Max."

Konuş benimle."

Burun deliklerini açarak sertçe nefes aldı. Onu hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim. "Max, konuş benimle."

O kadar uzun süre bekledi ki cevap vermeyeceğini sandım. "Benden nefret ediyorlar." "Kim?"

"Hayranlar."

Birden neler olduğunu anladım. Max'in nefret edenlere karşı zırhı, buz üzerindeki becerisi ve yeteneğiydi. Şimdi burada iç çamaşırlarıyla duruyordu. Zırhı yoktu. Koruma yoktu. Kendini savunmasız hissediyordu.

"Max, senden nefret etmiyorum." Bakışları benimkileri tuttu.

"Senden nefret etmediğim gibi sana saygı da duyuyorum. Bu şehirde sana adil bir şans verilmedi ve keşke bu farklı olsaydı, ama buna rağmen sebat ediyorsun. Bağlılığın mutlak ve bir hokey oyuncusu olarak yeteneğin kusursuz."

"Ne istiyorsun?"

"Oyuna her şeyinizi verdikten sonra, işte buradasınız, kendinizden daha da fazlasını veriyorsunuz. Bu takvim, sekiz çocuk için yeterli parayı topluyor."

kadın sığınma evleri kapılarını bir yıl boyunca açık tutabiliyor. Bu da beni gururlandırıyor."

Gözeneklerinden kızgınlık fışkırıyordu.

"Peki." "Yapacak mısın?"

"Bu lanet konuşmadan sonra, başka seçeneğim var mı?" "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

"Seni görebileceğim bir yerde kal." Odadan çıkmadan önce bunu talep etti.



"MAX, GEVŞE BIRAZ."

"Max, biraz gülümseyebilir misin?"

"Max, bebeğim. Birini öldürecekmiş gibi görünüyorsun."

"Max, bu çok seksi bir takvim. Pasaport fotoğrafın için poz veriyormuşsun gibi görünüyorsun."

Fotoğraf çekimi tam bir felaketti. Max'in hareketleri sert ve rahatsızdı. Fotoğrafçı ona komutlar yağdırdı ve iyi çekimler yapamadıklarına dair homurdanmalar duydum.

Fotoğrafçı objektifini ayarlamak için döndü ve ben de o sırada Max'e doğru yürüdüm.

"Nasıl gidiyor?"

"Nasıl gittiğini sanıyorsun?"

Sesi o kadar sinirli geliyordu ki, gülümseme isteğime karşı koydum.

"Sorun nedir?"

"Bu müzikten nefret ediyorum." "Başka?"

"Bu odada çok fazla lanet insan var." "Gitseler yardımcı olur mu?"

"Bu noktada her şey yardımcı olabilir."

"Başka ne olabilir?"

"Patenlerimi ve bir çift iç çamaşırı giyiyorum. Biraz kıyafet olurdu."

Onun yerinde olsaydım ne duymam gerektiğini düşünerek dudağımı çiğnedim. Beni cesaretlendirecek birine ihtiyacım var. Max'in

Cesaret mi? Bu, kendimi ortaya koymam gerektiği anlamına geliyordu. Ondan saklamak için çok uğraştığım yanıımı.

Spor ayakkabılarıma baktım ve sonra cesur bir hareketle yüzümü ona doğru kaldırdım. "Seksi görünüyorsun, tamam mı? Her yerdeki kadınlar senin fotoğrafını gördüklerinde tahrik olacaklar."

Gözleri büyüdü ve sonra işte oradaydı. O gülümsemenin başlangıcı. "Saçmalık."

Daha yakına eğildim. "O kadar seksisin ki bu takvimdeki diğer tüm erkeklere haksızlık ediyorsun."

Uzaklaşmak için döndüğümde uzanıp bileğimden tuttu ve beni döndürdü.

"Millet, hazır mıyız?" diye seslendi fotoğrafçı. Max'in

gözleri ağızımdaydı. "Herkesten kurtul." "Kurtulacağım."



ON DAKİKA SONRA müzik kesildi ve sadece üç kişi kaldı. Max, fotoğrafçı ve ben.

Fotoğrafçının arkasında durdum.

"Tamam Max. Seksi düşünmeni istiyorum." "Pardon?"

Fotoğrafçı kamerasının üzerine eğilmişti. "Becermek istediğin hatunun ben olduğumu hayal etmeye çalış. İstediyin değil, ihtiyacın olan. Bu hatun hatun. Onun için yanıyorsun. Onu arzuluyorsun. Ve onu , tek yapmak istediğin onu yakalamak ve onunla kirli bir şekilde sevişmek."

Max bana baktı.

Ben de baktım.

"Onun için seksi ol, Max," fotoğrafçı fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyordu.

"Ona karşı hissettiklerini gözlerinle anlat. Onu ne kadar çok istediğini belli etmeye çalış."

Max'in gözleri beni hiç bırakmadı. Nefes almakta zorlandım. Vücudumun onun için için yanan bakışlarına karşılık verdiğini hissedebiliyordum. Onun seni becermek istiyorum bakışlarına maruz kalmıştım ve hain bedenim buna karşılık verdi. Meme uçlarım sertleşti ve karnım sıkıştı, ama hayatım boyunca bakışlarımı onunkilerden ayıramadım.

Kamera vızıldadı ve fotoğrafçı yönleri söyledi, ama Max gözlerini benden hiç ayırmadı.

Sadece o patenleri giydiğini, beni bir duvara doğru kaldırdığını ve bacaklarımı beline doladığını hayal ettim. Yüzü bana dönük olacaktı.

O gözler benim için yanardı. Ve sonra o büyük elini kabaca iterdi... "Bu bir paket."

Gözlerimi kırptım. Şaşkınlık içinde fotoğrafçıya döndüm.

"Ne dedin?" "Burada işimiz bitti."

Tekrar Max'e döndüm. İçimi titreten bir yoğunlukla bana bakmaya devam etti. Gülümsemeye çalıştım ama bunun yerine dudaklarım titredi.

Yüzünde kurt gibi bir gülümseme belirdi. Kollarımı kavuşturdum ve sanki iç çamaşırlarımla duran benmişim gibi bakışları vücudumu yavaşça incelerken soğukkanlı görünmeye çalıştım. Çenemi kaldırdım. Üzerimde nasıl bir etki bıraktığını bildiğine şüphe yoktu. Soyunma odasına doğru yürümeye başlamadan önce bana bir kez daha alaycı ve dizlerimin bağını çözen bakışlar fırlattı.

Az önce ne oldu?

"Ee, fotoğraflar çıktı mı?" Max'in beni ne kadar etkilediğini gizlemeye çalışarak gevezelik ettim.

Fotoğrafçı durakladı. "Yirmi yıldır bu işi yapıyorum ve az önce hayatımın en seksi fotoğraflarından bazılarını çektim. Seks hayatınız alışılmışın dışında olmalı."

"Affedersiniz?"

Başını salladı. "Sana nasıl bakıyordu? Bu saf, akıllara durgunluk veren bir şehvetti."

"Birlikte yatmıyoruz!"

Homurdandı. "Henüz değil. *Henüz* birlikte yatmıyorsunuz." "Ben onun patronuyum."

O kaldırılmış onun Kafa ve aldi içinde benim spor ayakkabı ve sıska Kot pantolon. "Ciddi misin?"

Kollarımı hâlâ büzüşmüş meme uçlarımın üzerinde kavuşturdum. "Evet. Ben onun patronuyum ve birlikte yatmayacağız."

Fotoğrafçı homurdandı. "Sen öyle diyorsun."

BÖLÜM 32

MAX ve ben sessizce onun aracına doğru yürüdük. Konuşmadık. Aramızdaki bir çizgi aşılmıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

"Fotoğrafçı bunların şimdiye kadar çektiği en iyi fotoğraflar olduğunu söyledi."

Max çantasını arkaya atarken oflayıp pufladı. "Kaskı aletimin üzerine geçirerek çekim yapmama gerek kalmadığına sevindim."

Komik çünkü o kıyafet için heyecanlanmıştım.

Arabaya bindik ve Max aracı çalıştırdı. Telefonu çaldı. Gösterge panelinde şöyle yazıyordu: *Lolita arıyor.*

Max telefonunu aldı ve araçtan dışarı çıktı. "Bana bir dakika verin."

Ne oluyor be?

Şaşkınlıkla onu izledim, cipinin önünde durmuş *Lolita*'nın söylediği bir şeye gülüyordu.

Lolita kimdi?

Onu gözlemledim. Yüzünde nazik bir gülümseme vardı. Gülümsemeleri eğlenceden, şakadan ya da cinsel ateşten doğardı. O nazik gülümsemeler yapmazdı. Neden nazik bir şekilde gülümsüyordu? Göğsümü yakıcı bir his kapladı.

Kimdi o?

Onunla çıkıyor muydu?

Neden araçtan çıktı?

Aklımdan korkunç sorular ve düşünceler geçerken telefon görüşmesi üç uzun dakika sürdü. Tekrar yanıma tırmandı.

"Seni stadyuma bırakmamı ister misin?"

Bana onun kim olduğunu söylemeyecekti ve daha da kötüsü, bu beni ilgilendirmezdi.

Yolcu penceresinden dışarı baktım. "Elbette."

Biriyle mi çıkıyordu? Bu gerçeği benden saklıyor muydu? Neden aramayı duymamı istememişti? Belki de fotoğraf çekilirken onu düşünüyordu? Belki de uğruna yanıp tutuştuğu kişi oydu? Belki de Lolita'yı özlüyordu?

Yenilmiş hissetmemeye çalıştım. Önemli olmamalıydı. Onunla çıkacak değildik ya. Onun adına mutlu olmalıydım. Yanında bir kişi daha olduğu için mutlu olmalıydım.

Peki neden midem bulandı?

"Çok sessizsin." Max düşüncelerimi böldü.

"Sanırım yorgunum. Sabahın erken saatleri."

"Bugün geldiğin için

teşekkürler." "Ben bir şey

yapmadım."

"Yardım ettin."

Yine bir sessizliğe gömüldük. Arabayı stadyumun önüne çektiğinde ve ben arabadan indiğimde, büyük elinin bileğime dolandığını hissettim.

Omzumun üzerinden ona baktım. "İyi misin?"

Hayır. Lolita adında birinden özel telefonlar alıyorsun.

Dışarı fırlamadan önce ona kısa bir baş selamı verdim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Max'in onunla ilgilenmediği bu kadar açıkken neden bu saçma aşkla kendime işkence ediyordum? Ondan uzak durmaya yemin ettim. Bana neye mal olursa olsun.



ÜÇ HAFTA GEÇTİ ve Max'ten kaçmayı neredeyse mükemmelleştirmiştım. Tüm toplantılara birkaç dakika geç geliyor, arkaya kayıyor ve stratejik olarak odada Max'ten mümkün olduğunca uzak bir yer seçiyordum. Deplasman maçlarımızda yönetimle birlikte en önde oturuyor, Max uçağa bindikten sonra biniyor ve ondan önce iniyordum.

Bu toplantı da farklı değildi. Bir koçluk toplantısıydı ve bilerek birkaç dakika geç kalmıştım. Toplantı salonuna doğru yürürken bir kol beni yakaladı ve etrafımda döndürdü.

"Max," diye nefes aldım, bakışlarından kaçarak.

"Seni buralarda görmedim."

"Meşguldüm," diyerek ayakkabılarıma baktım.

Konuşmadı, ben de kirpiklerimin arasından ona bir bakış attım.

"Benden kaçıyor musun?"

Lolita'yı düşün. Lolita.

Başımı salladım ve ona yanaklarımı çatlatacakmış gibi hissettiren küçük, sahte bir gülümseme verdim. "Hayır, saçmalama. Hadi, toplantıya geç kalacağız."

, ben de etraftan dolandım ve aceleyle toplantıya girdim. Odanın kenarında, yakınında oturacak yer olmayan bir koltuk seçtim.

Odaya girdiğini hissettim ama bakışlarımı notlarımda ya da odanın önünde tutmaya kendimi zorladım ama beni izlediğini hissedebiliyordum.

Yukarı bakma. Yukarı bakma.

Hain gözlerim ona doğru döndü. Mavi gözler benimkileri tuttu. Kızarak kitaplarımın üzerine eğildim.

Lolita'yı düşün.

Bir mucize eseri ona bir daha bakmamayı başardım ama toplantının geri kalanında beni izlediğini hissedebiliyordum. Max sınırların dışındaydı. Bunu ben de biliyordum, o da biliyordu. Beni neden bu kadar yoğun bir şekilde etkilemeye devam ettiğini anlamıyordum ama onu kendimden uzak tutmaya yemin ettim. Bana bu yıl dikkatini dağıtacak hiçbir şey yapamayacağını söylediği halde onu düşünmek için çok fazla zaman harcamıştım.

Ama Lolita için bir istisna yapıyor gibiydi. Ne zaman zayıfladığımı hissetsem, kendime onunla konuşurkenki nazik gülümsemesini hatırlatıyordum.

BÖLÜM 33

TWEET

Hockey Gurl @hockeygurl

Vancouver Wolves hokey oyuncularının Rory'nin geldiğini gördüklerinde aniden meşgul oldukları söylendi. İsmi açıklanmayan bir oyuncu onun utanç verici derecede toy olduğunu söyledi. #GrowUp #SpoiledBrat

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

Annemi mutfakta yemek servisi yapan görevlilerle konuşurken buldum. Bir saatten kısa bir süre içinde, ailemin yıllık Noel personel partisi için yüz konuk evi dolduracaktı.

Kendimi bildim bileli, ailem tüm Wolves hokey takımını, koçluk ekibini ve idari personeli sevgilileriyle birlikte Noel'i kutlamak için bir partide ağırlardı.

Annem evi her zaman profesyonelce dekore ettirirdi. Altı barmen ve bir düzineden fazla garson tutmuştu.

Annem beni mutfaktaki adaya doğru yönlendirerek, "Rory, buraya gel ve şunun tadına bak," dedi. Etrafımızda çalışanlar yemekleri hazırlamak için fazla mesai yapıyordu.

"Ne oldu?"

"Jeff, yine ne oldu?" diye sordu şefe.

"Bu, mantarlı Ragu ve mikro yeşilliklerle sote edilmiş polenta kekleri."

Küçük mezeyi ağızıma attım.

Tatlar ağızımda patladı. "Bu çok lezzetli." Annem bana gülümsedi. "Kıyafetiniz çok güzel."

Kırmızı ekose elbiseme baktım, vücuda oturan bir bedeni ve cilveli bir eteği vardı. Siyah yüksek topuklu botlarla eşleştirmiştim. Uzun saçlarım iki dağınık Fransız örgüsüyle arkadan bağlanmış ve ensemden bir düğüm halinde toplanmıştı.

"Calder ve ailesini davet ettim." "Anne!"

"Calder iyi bir genç adam."

Homurdanmaktan kaçındım. "Oka-aay."

"Rory, seni bir erkek arkadaşla görmeyi çok istediğimi biliyorsun. Sen erkek arkadaş istemiyor musun?"

şef adanın üzerine eğildi ve bana bir mini hamburger ikram etti.

"Teşekkürler," diyerek tabağı ondan aldım. "Anne. Günde 12 saat çalışırken bir erkek arkadaş bulmak biraz zor."

"Ama benim demek istediğim de bu," diyerek hamburgeri ısırmamı izledi. "Erkek arkadaş bulmak için vaktin yok ama Calder'ın bulmaya ihtiyacı yok."

Ağzım doluyken şefle konuştım. "Bu çok lezzetli." Bana sırttı.

"Anne, seni seviyorum ama Calder konusunda çok yanlış düşünuyorsun."

Kolumu sıktı. "Bence onu çok fazla aceleyle gözden çıkarıyorsun."

Annemi masumiyeti için seviyordum. Calder'ın çılgın içkileri, keyif verici uyuşturucuları ve gündelik sekse olan müstehcen iştahıyla sefahat kralı olduğunu söyleyerek onun hakkındaki imajını mahvedebilirdim ama bunu istemedim. Onun hâlâ insanların içindeki iyiliği görmesini seviyordum. "Onunla vakit geçireceğime söz veriyorum."

Bu da bana şunu hatırlattı. Calder'a Baxter ve Katrina hakkında başka ne bildiğini sormalıyım.



İKİ SAAT SONRA, etrafı misafirlerle çevrili büyük aile odasında duruyordum. Ön fuayeyi görecek şekilde konumlanmışım, böylece Max'in gelip gelmediğini ve ne zaman geldiğini anlayabilecektim.

Alt dudağımı çiğnedim. Ya Lolita'yı da yanında getirdiyse? Onlar için çok mutluymuş gibi davranmam ve onunla dostça sohbet etmem gerekeceği gerçeğini çoktan kabullenmişim. Lolita'yı uzun boylu, sarışın, melek yüzlü ve bir süper modelin vücuduna sahip biri olarak hayal ediyordum. Bu düşünce beni depresyona sokmaktan da öteydi.

"Neden suratın asık, ahbap?"

Çenemi kaldırıp Calder'a baktım. Cam gibi gözlerine bakılırsa ya sarhoştu ya da kafası iyiydi.

"Hey, Calder."

"Birini mi bekliyorsun?"

"Neden böyle söylüyorsun?" Ses tonum amaçladığımdan daha sertti.

"Çünkü," birasından uzun bir yudum aldı. "Babamın köpeğinin ödül kavanozuna baktığı gibi sen de ön kapıya bakıp duruyorsun. Özlem ve beklentiyle."

"Bu gece gelmene şaşırdım. Bu parti pek senin tarzın gibi görünmüyor."

"Annelerimizin çöpçatanlık yaptığını biliyorsun. Ürememizi bekliyorlar çünkü ikisi de o küçük ayak pıtırtilarına çok muhtaçlar."

"Sanırım az önce ağzıma kustum."

Güldü. "Bu yüzden Noel'i birlikte geçiriyoruz." "Hayır."

"Evet. Kuru üzüm, ben aileme sevgiyle böyle sesleniyorum, Noel tatili için Whistler'da ormanlık bir kulübe kiraladılar. Büyük bir bayram tatili için büyük ve mutlu bir aile olarak birlikte dört keyifli gün geçireceğiz."

"Kimse bana bundan bahsetmedi." Yapmak istediğim son şey Noel tatilini ailemden başka biriyle geçirmekti. Pijamalarımı, Netflix'i ve stokladığım en az altı kitabı büyük bir hevesle bekliyordum.

"Merak etme, bizim için bir kaçış planım var." Tüm dikkatim ondaydı. "Bu ne anlama geliyor?"

". "

Bilmek istediğimden emin değildim. "Galada eğlenmişe benziyorsun."

"Katrina çok ateşli bir kış parçası."

Ona ismiyle hitap etmesi ve tilki olarak bahsetmemesi dikkatlerden kaçmadı.

"Görünüşe göre sosyal takvimi çoktan dolmuş."

Gözlerini devirdi. "Onun için karısını terk etmeyen yaşlı bir sersemle mi? O daha iyisini yapabilir."

"Yani bu doğru. Gerçekten Baxter'la yatıyor mu?"

"Sesini alçalt."

Baxter, çirkin olmasa da kırklı yaşlarının ortasındaydı. Formunu koruyordu ve teknik olarak yakışıklıydı ama kişiliğine bir nakil gerekebilirdi. Karısını gördüm. Yan tarafta, Noel ağacının yanında duruyordu. Sade pamuklu bir elbise ve bol bir hırka giymişti ve mutsuzluk yayıyordu. Onun Baxter'ın karısı olduğuna inanamıyordum ama Katrina kadar güzel birinin nasıl da Baxter gibi biriyle birlikte olduğunu da anlayamıyordum.

"Nasıl birlikte olabiliyorlar?"

Calder'ın ifadesi karanlıktı. "Kat ondan çok daha iyisini yapabilir. Ona bok gibi davranıyor. Her sevişmek istediğinde ondan durmasını ve hayatını bırakmasını bekliyor."

Kat mi?

"Çok fazla bilgi, Calder."

"Bu doğru. İşyerinde ona emirlerini yaptırıyor ve o da oturup onun aramasını bekliyor. Bu iç karartıcı."

Başımı öne eğdim. "Tüm bunları galada onunla vakit geçirerek mi öğrendin?"

"O zamandan beri birkaç kez takılmış olabiliriz."

Ağzım açık kaldı. "Calder!"

"Ne? Ona onun davrandığından daha iyi davranılmasını hak ediyor." "Ona işte ne tür şeyler yaptırıyor?"

Calder birasından uzun bir yudum aldı. "Sadece kendine dikkat et." "Pardon?"

Soluk bakışlarını yüzüme çevirdi. "Ben senin arkadayım, Roar. Bunu unutmayın."

"Neden?" Bu konuşmayı şaşırtıcı buldum.

"Baban birkaç yıl önce beni zor bir durumdan kurtardı ve bu benim sadakatimin çoğunu satın aldı."

"Öyle mi?" Yetişemedim. "Ve bunun için arkanı kolluyorum."

Ona beni kimden ya da neyden koruduğunu sormak istedim ama ben daha soramadan sırtıma bir tokat attı. "Git yakala onu, Kaplan."

Calder benden uzaklaştı ve gözden kayboldu. Dikkatimi tekrar ön kapıya çevirdim.

Max ön fuayede duruyordu.

Yalnızdı!

Vestiyer görevlisi ceketini aldı ve odaya göz gezdirirken nefesimi tuttum. Bakışları beni delip geçti. Ona cilveli bir gülümseme ya da küçük bir el sallama gibi bir şey yapmalıyım, ama bunun yerine aşk acısı çeken bir aptal gibi ona bakakalmıştım.

Birisi onu selamlamak için hareket etti. Güldü ve o mükemmel beyaz dişlerinin parıltısını yakaladım. Onu incelemek için zaman ayırdım. Geniş omuzlarını ortaya çıkaran siyah kaşmir bir kazak giymişti. Ayrıca kıcını şekillendiren koyu renk bir kot pantolon giymişti.

Max ortaya çıktığı anda kalbimin ve göğsümde ne kadar sert attığının farkına varmam çok acınasıydı.

Bakışlarımı Max'ten ayırmak için kendimi zorladım. Hayatım buna bağlıymış gibi insanlarla sohbet ettim. Herkesin şakalarına güldüm. Aperatifler yedim ve iki kadeh beyaz şarap içtim.

Kendimi durduramayarak başımı kaldırıp odada onu devam ettim. Bunu her yaptığımda, sanki bakışlarımı hissediyor gibiydi ve mavi gözlerini bana doğru kaldırıyordu. Gülümsemedik, el sallamadık ya da odanın öbür ucunda birinin gözleriyle tekrar tekrar karşılaştığınızda yapmanız gereken herhangi bir şeyi yapmadık.

Ben onun görüntüsünü içime çektim, o da bana öyle yoğun bakışlar fırlattı ki kendi kendime patlayacağımı sandım.

Sinir bozucu ve heyecan vericiydi.

Parti daha da şamatalı bir hal aldı. Akan bol miktarda alkol kahkahaların daha da yükselmesine neden oldu ve sohbet o kadar hararetlidir ki duymak neredeyse zordu.

Şarap kadehimi yere bıraktım ve mutfağa doğru ilerledim. Mutfak masasının etrafında toplanmış olan garsonlar, aşçılar mutfağı temizlerken kalan mezelerle ziyafet çekiyorlardı.

Beni gördüklerinde hepsi dondu kaldı.

"Bana aldırmayın," diye yürümeye devam ettim. "Sadece geçiyordum."

Botlarım parke zeminde yankılanırken kimse konuşmuyordu ama çamaşır odası, kütüphane ve spor salonuna giden koridora adımımı attığım anda konuşmaların yeniden başladığını duyabiliyordum.

Bu partiyle işim bitmişti. Havadan sudan konuşmalarla işim bitmişti. Yüzüm acıyana kadar gülümsemekle işim bitmişti. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Bu partiler gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürerdi. Yatağa girene kadar saatleri saymaya başlamıştım bile.

Kütüphaneye adım attım ve ışığı yakma zahmetine girmedim. Bu odayı avucumun içi gibi biliyordum. Büyük deri kanepeye uzandım. Çıplak bacaklarıma değen serin deri beni soluk soluğa bıraktı.

"Bu sesi nerede duysam tanırım." Arkadan derin bir ses konuştu Ben.

BÖLÜM 35

Döndüğümde kütüphanenin kapısında duran gölgeli Max'i gördüm. Lambaya uzandım ve açtım.

İkimiz de ıııkta gözlerimizi
kırtık. "Burada ne
yapıyorsunuz?"

Gözleri geniş kitap raflarını, rahatlık ve okumak için alınmış pahalı deri mobilyaları ve belirgin bir şekilde annemin dokunuşu olan rahat dokunuşları alırken odaya adım attı. Benim gözlerim ise sadece onu izliyordu.

"Sadece nereye kaçtığını görmek istedim."

Kanepeye yaslandım. "En sevdiğim saklanma yerine hoş geldin." Gözleri yüzümden ayrılmadı. "Hoşuma gitti."

"Eğleniyor musun?"

"Eğlenceyi tanımla."

"İyi vakit geçirmek mi?"

"Noel benim en sevdiğim tatil değil."

"Noel'i kim sevmez ki?"

Soruyu geçiştirdi. "Bütün bu kitapları okudun mu?" "Sadece kitaplığımdakileri."

"Kendi kitaplığınız var mı?"

"Tabii ki var."

"Göster bana."

Kanepenin etrafında dolaştım ve Vanna White gibi kenarlarını okşadım. "Burası benim kitaplığım."

Bir adım öne çıktı ve düzgünce dizilmiş tüm kitap başlıklarını taradı.

"Bunların hepsini okudun mu?"

"Her biri."

"Oldukça eklektik bir koleksiyon." "Ne demek istiyorsun?"

"Harry Potter, Agatha Christie, James Joyce, Nora Roberts." "Bu kitapların hepsinin ortak bir noktası var."

Gözleri yüzüme kaydı. "Öyle mi? Nedir o?" "Hepsi harika bir hikâye anlatıyor. Noel'i neden sevmiyorsun?" "Noel aileler için yaratılmış bir bayramdır."

"Noel için eve gitmiyor musun?"

Bakışlarımı kaçırdı ve *Harry Potter ve Ölüm Yadigarları'nı* çıkardı. "Tatil için burada kalıyorum. Bu kitap iyi mi?"

Max zamanımızda yanımızda olacaktı. Aptalca bir nedenden ötürü bu beni çok mutlu etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu seriyi duymuştum."

"Harry Potter serisi şimdiye kadar okuduğum en iyi hikayelerden biri."

Kitabı yerine koydu. "Eğer çocuksan."

"Bu yetişkinler için de geçerli."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir şeyler hakkında tutkulu olduğunda gerçekten çok tatlı oluyorsun."

"Harry Potter okumalısın."

Gözleri ağzımdaydı. "Ben çok okuyan biri değilim."

"Bu kitaplar seni bir okur yapacak." Raftan *Harry Potter ve Felsefe Taşı'nı* çektim. "İlk kitabı dene. Üç bölümü bitir ve eğer nefret edersen okumayı bırakabilirsin."

"Bir öpücük için."

"Ne?" Donup kaldım.

Peki ya Lolita?

Yaklaştı ve elini başımın üstündeki rafa koyarak beni içine hapsetti. "Bana bir öpücük verirsen üç bölüm okuyacağımı söyledim."

"Peki ya senin... kız arkadaşın?"

Mavi gözleri büyüdü. "Kız arkadaşım olduğunu kim söyledi?" Başımı eğdim. "Duyduğum bir şeydi." "O zaman yanlış duymuşsun."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. "Çünkü sen dikkat dağınıcı şeyler yapmazsın." "Tek dikkat dağınıcı şeyime bakıyorum. Peki, anlaştık mı?"

Gözlerimi kaldırdım. "Ne hakkında?" "Bir öpücük için üç bölüm."

Evet. Kesinlikle evet!

Seçimimi tartışıyormuş gibi yaparak alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Tamam, ama sadece bu kitabı gerçekten seveceğine inandığım için."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Bu seride 500 milyon kitap sattılar." "Bu çok fazla kitap demek."

"İnsanlar bu seriye bayılıyor. Eğer bu kitaplar sizi bir okuyucu yapmazsa, ne yapar bilmiyorum."

"Önce mi sonra mı?"

"Ne?"

"Öpücüğümü bölümlerimi okuduktan önce mi yoksa sonra mı alacağım?" Gözlerimi onun güzel yüzüne diktim. "Belki de bunu daha önce yapabiliriz..."

Ağzı benimkinin üzerine indi. İnledim. Öpücüğü bana öpüştüğümüz o ilk geceyi hatırlattı. Acele etmedi. Öpüşmemizi aceleye getirmede. Bu sadece bir zevk deneyimiydi.

Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve ağzı çene kemiğim boyunca ilerleyip boynumu ısırdığında iç çektim. "Sanırım beş bölüm okursan bir öpücük daha alacaksın."

Boynuma doğru mırıldandı. "Peki ya on bölüm okursam?" "Bu kesinlikle üçüncü bir öpücük için yeterli olur."

Kolu belime dolandı ve beni sertçe kendine çekti. Ağzı tekrar benimkini bulduğunda iç çektim. Kendimi dünyanın dönme şeklinden korumak için kollarımı boynuna doladım.

Dudaklarıma karşı konuştu. "Bu kitap kaç bölümden oluşuyor?" "Çok."

"Ya kitabı bitirirsem?"

Dudakları boynumu sıyırdığında nefesim kesildi. "Eğer bir kitap bitirseydin, bu sana bir ikramiye kazandırır." "

Başını kaldırdı, gözleri kararmıştı. " ne kadar?" "İyi."

"Sana inanıyorum. Ne oldu?"

Beni kaldırıp etrafında döndürürken yarım bir çığlık attım.

Beni kanepeye taşıırken gülerken yüzümü boynuna gömdüm. "Rory!"

İkimiz de donup kaldık. Başımı kaldırdım ve kütüphanenin kapısında duran anneme baktım.

"Anne!"

Gözlerini Max'e dikti. Beni telaşsızca ayağıma kadar indirdi. Ses tonu kibardı. "Bayan Ashford."

Annem, her zamanki gibi deneyimli bir sosyetik olarak başıyla onu onayladı. "Sizi evimizde ağırlamak bir zevkti Bay Logan. Ayrılmak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm."

"Anne!"

O yapmadı hareket et a kas ve sonra dedi.

"Teşekkür ederim sen için misafirperverliğiniz."

Yüzüm yanıyordu. Kendimi, onayı olmayan bir erkek arkadaşıyla ateşli bir öpüşme yaşarken ailesi tarafından engellenmiş bir lise öğrencisi gibi hissediyordum.

"Anne, bize biraz izin Max'e iyi geceler dilemek istiyorum."

Bundan hoşlanmadı ama başını salladı. "Dışarıda bekliyor olacağım." Kapıyı arkasından kapattı.

"Çok özür dilerim," diye ona döndüm. "Bu affedilemezdi."

"Ebeveynleri kazanmak hiçbir zaman benim güçlü olmadı. Sen iyi misin?"

Aklımdan korkunç düşünceler geçti. Ya annem babama söylediye?

"Babama söylemediğinden emin olacağım."

İrkildi. "Gitmeliyim."

"Bekle," diye eğildim ve kitabı aldım. "Senin kitabın."

Ağırlığını test etmek istercesine kitabı yukarı aşağı kaldırdı. "Beni bir okuyucu yapmak istiyorsan, daha kısa bir kitap seçmeliydin."

"Bana sadece üç bölüm borçlusun."

Eğildi ve ağızma sıcak bir öpücük kondurdu. "Eğer beni öldürürse, ikramiyemi alacağım."

"Sadece hoşuna okumalısın." "Kazanmayı severim."

"Sende bunu fark ettim."

"Gitmeliyim." Beni son bir kez öptü. "Sonra görüşürüz."

Kapıyı açtı ve gözden kaybolmadan önce anneme misafirperverliği için tekrar teşekkür ettiğini duydum. Annem odaya girdi ve kapıyı kapattı.

Kelimeler ağızından döküldü. "Babama söyleyecek misin?"

"Rory." Bu tek kelimedede büyük bir hayal kırıklığı ve acı vardı.

"Anne, lütfen."

"Bu adam tam bir baş belası."

"Uçak kazasında o da vardı!" Sırrım içimden döküldü.

"Ne?"

Kendimi yenilmiş hissederek kanepeye oturdum. O da yanıma oturmak için hareket etti. Elimi kendi elinin içine aldığını hissettim. "Kaza hakkında hiç konuşmuyorsun."

Başımı salladım. "için çok korkunç." "Ah, bebeğim."

"O da oradaydı. Kim olduğunu bilmiyordum ama Max yanımda oturuyordu." Annemin endişeli yüz ifadesine baktım. "Bunu atlatmamı sağladı."

Elimi sıktı.

"Uçak sallanıyor ve yana yatıyordu. Etrafımızdaki insanlar çılgılık atıyor ve ağlıyordu. Çok korkmuştum anne. Kendimi kaybetmek üzereydim ve yanımda oturan tamamen yabancı biri olan Max beni sakinleştirdi. Konuştu ve elimi tuttu. Ve sonunda, o kadar korkmuştum ki, bayılmışım. Beni uçaktan dışarı taşıdı ve benimle ilgilendi. Beni otele götürdü ve beni kontrol etti."

Ben konuşurken annemin endişeli gözleri yüzümü inceledi.

"Arkadaş olduk. Kimse benim neler yaşadığımı anlamıyordu. Ama o anladı. Herkes onun kötü bir adam olduğunu düşünüyor ama ben onun geçmişini ve ününü öğrenmeden önce çok iyi bir adam gibi davranıyordu."

"Ah, Rory." Annemin empatik sesi beni rahatlattı. "Bilmiyordum."

"Babama bu geceden bahsetme, lütfen?"

"O adamla ilişkiye giremeyeceğini biliyorsun. Onun hakkında ne hissedersen hisset, bunun mutlu bir sonu yok."

Başımı öne eğdim. "Biliyorum."

"Babama söylemeyeceğim, ama lütfen bana ikinizin arasında olanlara bir son vereceğinize söz verin."

Buna söz vermek istemedim. Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyordu.

"Rory," endişeli bakışı neredeyse kalbimi paramparça ediyordu. "Eğer Baban bunu öğrenirse, sen ve babanın ilişkisi devam eder ama sence Max'in kariyeri ne olur?"

Gerçekler tenime hücum ederken kalbim ağırlaştı. "Babam onu keserdi."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Max'in elinde çok şey var gibi görünüyor. İlişkiniz buna dayanacak kadar güçlü mü?"

Bu soru kanımı dondurdu. Max hokeyi hayattan daha çok seviyordu. Belki bir yıl önce bunun bir önemi olmazdı. O zamanlar

Ligin en gözde oyuncularından biriydi ama Joseph'le yaşadığı olaydan sonra kontrat bulduğu için bile şanslıydı. Wolves'tan ayrılırsa başka NHL takımı ona ev verir miydi? Belki bir yıl sonra bizim takımda olaysız bir şekilde parlama şansı bulduğunda verirlerdi ama şu anda çok savunmasızdı. Joseph'le olan kavgası onu kara listeye almıştı. Vancouver'dan kovulursa kariyeri biterdi. Bu yeni bir haber değildi. Onu buzda gördüğüm andan beri bunu biliyordum. O da biliyordu.

Bunu söylemek beni ne kadar yıksa da, buna bir son vermemiz gerekiyordu. Öpüşmeyi. Flörtleşmeyi. Hepsini.

Durması gerekiyordu.

"Buna bir son vereceğim," diye anneme söz verdim. "Max'in hokeyi kaybetmesini izlemeye dayanamam."

Durakladı. "Ne yaparsan yap, ona sebebini söyleme." Elimi onunkinden çektim. "Neden?"

"Hokeyden ya da bu takımdan nefret etmesine neden olmayın. Onun hokeye yönelmesini istiyorsunuz, karşı çıkmasını değil."

Mantıklı konuşuyordu. Ama tüm bu olanlar midemi bulandırdı. Yatağa girmem ve bu yıl bitene kadar çıkmamam gerekiyordu. "Ben yatmaya gidiyorum."

Öne doğru eğildi ve alnımdan öptü. "Her şey yoluna girecek."

BÖLÜM 36

OYUNCULAR TOPLANTISI DEVAM EDİYORDU. Arkada oturdum ve esnememi bastırdım. Takım üç maçtır deplasmandaydı ve Noel için beş günlük tatile girmeden önce sadece yarın akşamki maçımız vardı.

Birinin bana baktığını hissettim. Başımı sayfamdan kaldırdım ve bakışlarım Max'in yoğun mavi bakışlarıyla çarpıştı. Başımı kitabımın üzerine eğdim ve yüzümün ısındığını hissettim.

Annem yalan söylemişti. Hiçbir şey yolunda değildi.

Annemle konuştuktan sonra, Max'le bu durumu nasıl ele alacağımı tartışarak uykusuz bir gece geçirdim. Annem haklıydı. Eğer Max bizim takımdan kesilirse, başka bir takım tarafından alınma ihtimali çok düşük olacaktı. Kariyerinin uzun ömürlü olmasını sağlamak için buzda ve buz dışında kendini kanıtlayacağı tam bir yıla ihtiyacı vardı. Ve eğer babam aramızda bir şey olduğuna dair bir ipucu alırsa, Max'ten kurtulurdu. Max özünde bir asiydi ve benimle birlikte olamayacağının söylenmesi, sırf otoriteye burun kıvrırmak için benimle birlikte olmak istemesine neden olabilirdi.

Bir şey söylememe gerek var mıydı? Kazadan sonra otelde birlikte geçirdiğimiz zaman dışında sadece iki kez öpüşmüştük. Peki neden aramızda çok daha fazlası varmış gibi hissediyordum?

Diğer her şeydi. Uçak havalandığında battaniyenin altında elimi tutması. Minnesota'dan sonra beni kontrol etmek için odama gelişi. Odanın öbür ucundan bana bakışı. Bunu bu kadar zorlaştıran tüm o küçük davranışlarıydı.

Onu korumam gerekiyordu ama bunu onu neyden koruduğumu bilmesine izin vermeden yapmalıydım.

Ben de korkakça bir çıkış yolu seçtim. Geçen hafta boyunca, hayatım buna bağlıymış gibi ondan kaçmaya devam ettim. Onunla konuşmadım. Flört etmedim. Hatta ona bakmadım bile. Birlikte hiç yalnız zaman geçirmesek, güvende olacaktı. Yanlış bir şey yapmadığı için bunu yapmak berbat bir şey gibi geliyordu ama onu güvende tutmam gerekiyordu.

Tek sorun Max'in ipucunu anlamamış gibi görünmesiydi. Başka biri olsa bu kadar açık bir şekilde havaya uçurulmasına tepki verir ve geri çekilirdi. Max değil. Bana hiç yaklaşmadı ama her fırsatta beni izledi.

Kırpıklarımın arasından ona baktım. Gözlerini kırpmadan bana baktı.

Başımı öne eğdim ve saçlarımın yüzümün önünde perde oluşturmasına izin verdim. Bunu çok zorlaştırıyordu. Tek istediğim ona yakın olmaktı. Onu uzaklaştırmak benim için bir işkenceydi.

Toplantı dağıldı. Eşyalarımı topladım ve otelin konferans salonundan çıktım. Neredeyse asansöre varmışım ki güçlü bir el kolumu tuttu ve beni köşeye doğru yönlendirdi.

"Ne yapıyorsun?" Biri bizi konuşurken görecekt diye korkarak Max'in omzunun üzerinden endişeyle baktım.

"Neden benden kaçıyorsun?"

Bakışlarına karşılık verdim ve kıcımlı yalan söyledim.

"Yalan ." "Saçmalık."

"Sadece... yapma."

"Ne oldu? Noel partisinden beri garip davranıyorsun." "Ben garip değilim."

"Bana neler olduğunu anlat."

Duygusal olarak tükenmiş hissediyordum. Onun için doğru olanın bu olduğunu biliyordum ama öfkeyle karışık incinmişliği içimi parçalıyordu. Tek hamlem etrafından dolanarak asansöre doğru gitmek ve düğmeye birkaç kez basmak oldu. Beni takip etmedi ve ben de odama kaçtım.

Yüzüncü kez kendime bunu onun için yaptığımı hatırlattım. Onu *korumak* için.

Ortak takım yemeğini kaçırdım ve bir isyan eylemi olarak öğleden sonraki antrenmanı da atlamaya karar verdim. Otel yatağıma yığılıp uyumadan önce sadece gerekli e-postaları yanıtladım.



Ağzım kurumuş bir şekilde uyandım ve takım yemeğinde de uyuduğumu fark ettim. Ama umurumda değildi. Sıcak bir banyo yaptım, çıplak vücuduma bornozumu sıyırdım ve oda servisine sipariş verdim. Bir geceyi daha atlatmam gerekiyordu, bir uçuş daha ve sonra beş gün iznim olacaktı, bu takımdan ve Max'ten uzakta.

Kapım çalındı.

Kapıyı açtım. Max orada duruyordu, yüzünde karanlık bir ifade vardı. Onun varlığı beni şaşkına çevirmişti. "Neler oluyor?"

"İçeri girebilir miyim?"

Bu kötü bir fikirdi. Ama onun koridorda dikilmesi daha da kötü bir fikirdi. Kapıyı daha geniş açtım ve içeri girdi. Kollarını kavuşturarak masaya yaslandı. Max'in keyfi yerinde değildi.

"Bana gerçeği söyleyene kadar buradan ayrılmayacağım." "Ne gerçeği?"

"Neden 180 derece dönüp siktirip gittiğin hakkındaki gerçek." Oh. *Şu* gerçek. "Meşguldüm."

"Saçmalık." Gözleri yüzümde kısıldı. "Annen benim hakkımda ne dedi?"

"Sana bir şey söylediğini düşündüren ne?"

"Partide bizi bastı ve bir de baktım ki yüzüme bile bakamıyorsun."

"Öyle bir şey ."

"Benim hakkımda ne dedi?" Max'in kaslarının tendonları öne çıktı ve çenesi sıkıştı.

Max'in, annemin onun hakkında söylediği bir şey yüzünden ondan kaçtığımı düşündüğünü fark ettim. Kötü ya da hoş olmayan bir şey. Bu da beni çok kötü hissettirdi.

"Hiçbir şey. Senin hakkında hiçbir şey söylemedi," derken sesim titriyordu.

Gözleri kısıldı. "Calder'la birlikte olmanı istiyor. Soylu biriyle, öyle değil mi?"

Başımı salladım.

"Bana o bebek çocukla çıkmadığını söyle."

İşte o anda Max'in söylediklerinde ciddi olduğunu anladım. Gerçeği benden öğrenene kadar odadan çıkmayacaktı. Paylaşmayı göze alamadığım bir gerçeği.

Ben de bir yalanı ima ettim. "Calder bir aile dostu."

"O seni hak etmeyen uyuşturulmuş bir serseri."

Bakışlarından kaçındım ve omuz silkdim.

Aramızda acı ve soğuk bir sessizlik vardı. Çürük ve yaralı kalbimin ritmine uyuyordu.

"Bu soruya cevap ver, sonra gideceğim."

Gözlerim onun öfkeli ifadesiyle buluştu.

"Onunla yattın mı?"

Calder'la yatmadan önce hayatımın geri kalanında bekâr kalmayı tercih ederim. "Henüz değil."

Max duygularını kontrol altına almaya çalışırken burun delikleri alevlendi.

Kollarımı kavuşturmuş, onu izliyordum. Bu şekilde bittiği için kendimi çok kötü hissediyordum. Onu incitmekten ve aramızdaki her şeyi yalanlarımla öldürmekten nefret ediyordum. Ama bunu onun için yapıyordum. O ne kadar kızgın olursa olsun, hokeyi kaybetmek milyonlarca kez daha kötü olurdu. Bunu asla atlatamazdık. Ve o zaman hiçbir şeyi olmazdı.

Masadan kalktı ve kapıya doğru yanımdan geçerken karanlık ve fırtınalı gözleri benimkileri delip geçti.

Ürpererek derin bir nefes aldım ve kapıyı arkasından kilitlemek için onu takip ettim. Onu daha iyi hissettirecek herhangi bir şey düşünmeye çalıştım ama bu konuşmadan sonra kendimi affettirmem imkânsızdı. Max bana nezaketten başka bir şey göstermemişti ve şimdi ben onun arkadaşlığını yüzüne vuruyordum, böylece sözde Calder'ı ona tercih edebilecektim.

Kapıyı açmak için uzandı ama eli kolun üzerinde durakladı. Arkasında duraksadım, beni nasıl aşağılayacağından emin değildim. Her ne söyleyecekse, bunu ve daha fazlasını hak ediyordum.

Bana baktı. Gözleri mavi elmaslar gibiydi, sıcak buz gibi parlıyordu. Bana doğru bir adım attı.

Geri çekildim.

Sırtım duvara yaslanana kadar gelmeye devam etti. Üzerimde yükseliyor, o kızgın ve sıcak gözleriyle bana bakıyordu. Avuç içini başımın yanındaki duvara dayadı. Tamamen baskın bir hareketti. İçimi bir heyecan kapladı.

"Bu tam bir saçmalık."

Beynim birkaç kelime bulmaya çalışırken dudaklarım aralandı. "Yapma," diye dudağını büktü. "Bunu duymak istemiyorum."

Bir parmağını dudaklarımda gezdirdi, durakladı ve sanki beni susturmak istercesine bir parmağını ağzıma bastırdı. Gözlerimiz buluştu.

Bana bir kurdu hatırlattı. Büyük. Aç. Saldırgan. Ve çok tahrik ediciydi. Gözleri ağzımdaydı. "Uyuşturulmuş Bebek Çocuğunun seni benim kadar tatmin edebileceğini düşünüyor musun?"

Hayatta olmaz. Cevap vermedim ama iri gözlerim onun yüzünde kaldı.

"Bornozununu çıkar," diye homurdandı.

"Neden?" Kalbimin öfkeyle çarpması üzerine fısıldadım.

"Çünkü seni boşaltmaya çalıştığında hatırlaman için sana bir şey vereceğim."

Yutkundum. Bornozumun altında çıplaktım. Bu delilikti. Ona gitmesini söylemeliydim. En başta onu neden uzaklaştırdığımı hatırlamaya çalıştım.

"Şimdi," diye emretti.

Ellerim cübbenin kemerini karıştırdı. Cübbe hafifçe açıldı.

Midemde lezzetli bir gerginlik vardı. Tereddüt ettim.

Bunu yapmamalıyım. Ondan gitmesini istemeliyim. Böyle bir şey olamaz.

Güzel, okunması zor yüzüne baktım ve sonra omuzlarımı silktilim, bornozun çıplak bedenimden kayarak ayaklarımın dibinde birikmesine izin verdim.

İki kocaman sıcak el beni belimden kavradı ve döndürerek duvara doğru itti. Yaklaştığını hissettiğimde nefesim kesildi. Tişörtünün üzerinden sıcak göğsünün sıcaklığı çıplak sırtıma baskı yapıyordu. Sonsuz bir nezaketle uzun saçlarımı omzumun üzerinden sırtımdan uzaklaştırdı.

Sesi kulağımda kısıktı. "Tanrım, çok güzelsin." Vücudum tepki olarak gerildi.

"Şimdi sana düzgün bir şekilde becerilmenin ne demek olduğunu göstereceğim." Vücudumu bir ürperti kapladı.

Parmak uçları kollarımda gezindi. Ve bileklerimi kavradı. Ellerimi yukarı kaldırıp başımın üzerine, duvara yasladığında keskin bir nefes aldım.

"Benim için bacaklarını aç."

Bacaklarımı ayırmaya cesaret edebilmem için iki nefes almam gerekti.

"İşte böyle," dudakları sırtımdaydı ve omzumda öpücükler bırakıyordu.

Dişlerinin omzumun derisini sıyırdığını hissettiğimde titreyerek

doğrudum. "Bu gece, her santimini kontrol edeceğim." Dudaklarımı emdi.

kulak memesini ağzına aldı. "Bu geceden sonra, kiminle ol

sadece beni düşün."

İri bir eli boynuma dolandı ve elinin boynumu hafifçe sıkıldığını hissettim. Başparmağının baskısı altında kalp atışlarımın nabzını hissedebiliyordum. Bu, hükmetmek, kontrolün onda olduğunu bana bildirmek için tasarlanmış bir hareketti. Tüm vücudum karşılık veren şehvetle titredi.

Bacaklarımdan birini tekmelediğini ve beni bacaklarımı daha geniş açmaya zorladığını hissettiğimde inledim. Kendimi çok savunmasız hissettim. Çok savunmasız.

"Genelde işleri uzatmayı, biraz işkence etmeyi severim ama şu anda kendimi sabırsız hissediyorum. Parmaklarımın üzerine boşaldığını hissetmek istiyorum. Sert ve hızlı."

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdım, gözlerim kocaman açıldı.

Elinin bacaklarımın arasından kaydığını hissettiğimde haykırdım. İşlem yapmama fırsat vermedi. Parmaklarını içime gömdü. Parmakları beni, beni becereceğini hayal ettiğim şekilde yağmaladı. İlkel, açgözlü ve talepkâr.

Aman Tanrım.

Tüm vücudum tepki verdi. Parmak uçlarımdan üzerimdeydi, geriye doğru eğilmiştim, başım göğsüne yaslanmıştı ve parmakları acımasız, sert ve vahşiydi; beni bir çılgınlığa itiyordu. Beni delirme noktasına getiriyordu.

" bu," dedi kirli sakalı boynuma sürtünerek. "Buna çok açsın, değil mi? Gerçekten nasıl sevişileceğini bilen birinden bunu çok istiyorsun."

Bacaklarım titriyordu ve vücudum bir yay gibi gerilirken başım göğsüne sertçe bastırdı. İhtiyacımı kontrol edemiyordum. İnliyordum, ellerim duvara doğru kıvrılıyordu ve hala muhteşem parmakları beni içine alıyor, imkansız bir hızla hareket ediyordu.

"Seni böyle becermem hoşuna gidiyor mu? Parmaklarımdan etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum. Çok sıcak, çok sıkı, çok ıslak," diye mırıldandı kulağıma.

Boğuk bir sesle karşılık verdim. Çok yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım.

"Benim için gel. Parmaklarımdan her yerine boşal," diye emretti eli boynumda sıkılırken.

Evrenimin parçalandığını hissettiğimde dudaklarımdan yarım bir çığlık kaçtı. Patladım. Orgazmım içimde yuvarlanırken bedenim titredi ve sarsıldı.

Duvara yapıştım, vücudum seğirip titrerken maraton koşmuş gibi nefes nefese kaldım.

"Bu sadece seni ısıtmak içindi, böylece sıcak ve horozum için hazırsın," sesi boğuktu.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

Parmaklarını benden işkence edercesine çekerken inledim. Beni şifonyere doğru ittirdiğinde neredeyse tökezliyordum. Elini enseme bastırdı, ben de eğildim. Kıçım havadaydı. Gözlerimiz aynada buluştu. Tehlikeli bir erkek yayıyordu ve bu beni çok azdırıyordu.

Şimdi ona içimde ihtiyacım vardı.

Bacaklarımı ayırdım, kendimi ona açtım. Açıkça, kızışmış bir köpek gibi, onun için çok çaresiz ve ateşli. Gözlerini yüzümden ayırmadan arkama geçti. Kot pantolonunun düğmelerini açtı ve pantolonunu aşağı indirdi. Uzun boyunun kalçalarımın arasına girdiğini hissedebiliyordum. Saçlarımla oynadı. Saçlarımı uzun bir at kuyruğu şeklinde topladığını fark etmem bir anımı aldı. Saçımı çekiştirmeyi denerken başımı geriye doğru çektim.

Bakışlarımız aynada buluştu. Aramızda o kadar çok sıcaklık geçti ki, hava neredeyse çatırıyordu.

Max sonunda beni becerecekti. Nefretten ya da öfkeden, umurumda değildi. Ona içimde nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı.

Kendini girişime hazırlarken nefesimi tuttum ve sonra sertçe içeri ittim. Zevk o kadar yoğunu ki gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

O kadar büyüktü ki, içine gömülmeden önce üç sert hamle yapması gerekti. Ben.

"Vücudun yalan söylemez. Beni istiyorsun. Sadece ben." Sesi hala öyle geliyordu ki

Kızgın.

Uzunluğunun etrafında titreştim.

Hayatımda hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Uzun, görkemli hamlelerle hareket etti. Şifonyeri ittim, içime girme hızına ve gücüne karŗı kendimi destekledim. Kendimi onun etrafında sıkılaŗmıŗ ve kenetlenmiŗ hissedebiliyordum. Hokey oynar gibi sikiŗiyordu. Tek fikirli bir yoğunlukla.

Saçlarımdan çekip baŗımı tüm sırtımın kavislenmesine neden olacak kadar sertçe çektiğinde inledim. Bana her  arpıŗında, bana doğru gelen orgazmıma doğru beni daha da yaklaŗtırdı. Zonklayan g beğim her darbeyi memnuniyetle karŗılıyordu. Bundan sonra y r yemeyebilirdim ama buna değerdi.

"Küçük erkek arkadaŗının seni becerebileceğini mi sanıyorsun?" "Daha fazla," diye diŗlerimi sıktım. "Bana daha fazlasını ver."

Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Dudakları zorlamayla kıvrıldı ve bana öyle bir Şiddetle çarptı ki, beni ayak parmaklarımdan ucuna çıkmaya zorladı. Dengemi kaybetmiŗtim, utanmadan serbest kalmanın peŗindeydim.

"O viski sikini sert tutmaya  alıŗırken, sen sadece benim sert sikimin seni becerdiğini d ŗ neceksin."

"Hadi," diye nefes nefese kaldım. "Daha sert."

Üzerime eğildi, kocaman bir kolunu belime doladı ve diğer kaslı kolunu Şifonyere dayadı.

Vay anasını.

Beni bir vahŗi gibi d v d . Ve vücudum doymak bilmiyordu. Kendimi boŗa harcanmıŗ hissediyordum. Uçucu. İhtiyaçtan delirmiŗtim. Yine de onu kıŗkırtmaktan vazge emiyordum.

"Hepsi bu mu?" Kelimeler boğazımda d ğ  mlendi. "Bebek Adam olmadığına emin misin?"

Bulunduğum konumu d ŗ n nce d ŗ ncesizce sözler ama kontrolünü kaybetmesini istiyordum. Onun da benim gibi Őehvetten  ıldırmasını istiyordum. Onu, kanımda dolaŗan aynı doyumsuz ihtiya a getirmem gerekiyordu.

"Sen çok ateŗli küçük bir orospusun," diye sertçe nefes aldı. "Kapa  enenini ve beni ciddiymiŗsin gibi becer."

Bana yoğun bir Şekilde çarparak karŗılık verdi. Vücudum onun etrafında kenetlenerek karŗılık verdi.  iğdik. Acımasızdık. Son derece ilkel.

Orgazmımla savaŗtım. Yavaŗlatmaya  alıŗtım ama bu bir treni t yle durdurmaya  alıŗmak gibiydi.

"Sikimin  zerine gel," diye sertçe nefes aldı. "Sıcak horozumun her yerine gel." Vücudum sertleŗti ve ona karŗı gerildi.

İri eliyle ağzımı kapatarak boğazımdan kopan çığlığı boğdu.

Dünyam etrafımda paramparça olurken onun hapsedici kucağına karşı direndim. Sertçe kıvrandım, hisler içinde yüzdüm. Kötü şehvet dalgaları beni boğmakla tehdit ediyordu.

"Geliyorum," diye dişlerini gıcırdattı ve sonra beni kendine doğru çekti. Kendini iyice içime gömdü. Bana karşı tekrar tekrar sarsılırken içim zonkluyor, onu sağlıyordum. İçimde sıcak ve derin bir şekilde akarken salıverilmesini hissedebiliyordum.



HAREKET ETMEDİK. Sert nefes alış verişlerimiz dışında. İçimde seğirdiğini hissettim. Vücudum da ona sıkıca sarılarak karşılık verdi. Onu bırakmak istemiyordum. Bedenimi terk etmesini istemiyordum.

Gözlerimiz aynada buluştu. Yüzü hâlâ vahşi bir arzu maskesiydi. İçimden çıkarken irkildi. Titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum. Tüm vücudum bir yaprak gibi titriyordu. Hâlâ ayakta durabilmem beni şaşırtmıştı. Kemiklerim erimişti. Dünyam kendi ekseninde yavaşça geriye doğru dönüyordu.

Benden bir adım geri çekildi. Etrafımda döndüm, arkamdaki şifonyere tutundum ve hâlâ sert olan sikini kot pantolonunun içine sokmasını izledim. O giyinikti, ayakkabıları ve her şeyi vardı ve ben çıplaktım, sıcak bir karmaşa içindeydim, sıcak spermi kalçalarımın altına damlıyordu.

Bundan sonra çekip giderse, hayatta kalamam.

"İyi misin?" sesi alçaktı, gözleri yüzümden kaçıyordu. Başımı salladım.

Bornozumu yerden almak için hareket etmesini izledim. Kollarımı içine sokabilmem için bana doğru tuttu. Sonra belime bağladı.

Gözlerimiz buluştu. Bakışları şehvet, utanç ve pişmanlık doluydu.

Konuşmaya başladım ama telefonunun tiz sesi beni böldü. Telefonuna baktı. "Ben Baxter."

"Cevap ver."

İsteksizce açtı. "Logan....yup.... yürüyüşe çıkmıştı. Şimdi yukarı çıkıyorum."

Telefonunu kapattı. "Mürettebat kontrolü."

Wolves deplasmandayken oyuncular için gevşek bir şekilde uygulanan bir sokağa çıkma yasağı vardı. Görünüşe göre, bu gece Baxter oyuncuları

Sokağa çıkma yasağı. Baxter'ın tipik piç

hareketi. "Gitmen gerek."

"Konuşmamız gerek."

"Alacağın ceza buna değmez. Git." İçten

içe tartıştığını görebiliyordum.

"Git," diyerek öne çıktım ve göğsüne bastırdım. "Baxter'a cephane vermeyin."

İsteksizce geriye doğru bir adım attı. "Bu konuşma henüz bitmedi."

"Üç dakikanız var. Ceza kesmesi için ona sebep vermeyin." Son bir kez, okunması zor bir bakış atıp gitti.



Yatağa sendeleyerek gittim ve yan tarafıma kıvrıldım. Tüm vücudum orgazm sonrası zevkle uğulduyordu. Zihnim daireler çiziyordu.

Bu, hayatımın en iyi, en çılgın seksiydi. Max tüm beklentilerimi aşmıştı. Onu ilk gördüğümde ne düşünmüştüm?

Sikişmek için yaratılmıştı.

Bu hayatımın en hafif ifadesiydi. Ama bunun bir önemi yoktu. Yaptıklarımız Max'i tehlikeye atmıştı. Bu bir kızın hayal edebileceği en iyi seks olsa da, bir daha asla gerçekleşemezdi. Max'in kariyeri buna bağlıydı.

Max için en iyisinin ne olduğunu düşünmem gerekiyordu. Birlikte yatmak onun geleceği için korkunç bir riskti.

Telefonum çaldı. **Max:**

Seni arayabilir

miyim? Mesajı beni

şaşırttı. **Ben: Tamam**

Bekle! Max'in bir otel odasını başka bir oyuncuyla paylaştığını biliyordum. Her Noel tatilinde oda boşluğunun en yüksek olduğu zamanlarda böyle olurdu. Bu konuşmayı başkasının önünde yapamazdı.

Telefonum çaldı.

Sorum ağızımdan kaçtı, "? "Neden?"

"Oda arkadaşın yok mu?"

"Banyoda saklanıyorum."

Yastıklarımı yaslanarak rahatladım. "Oh.

Tamam." İkimiz de konuşmadık.

Max boğazını temizleyerek sessizliğini bozdu. " olmaması gerekiyordu."

"Neyin olmaması gerekiyordu?" "İlk seferimiz."

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Nasıl olması gerekiyordu?"

O kadar uzun süre durakladı ki cevap vereceğinden emin olamadım.

"Senin tadını çıkarmak istedim."

Yatağımda daha sıkı kıvrıldım ve telefonu kulağıma dayadım. Neden Max'ten uzak durmam gerekiyordu? Bu durumu sadece gerçeğin kurtarabileceğine karar verdim. "Calder'la görüşmüyorum."

"Sen değil misin?"

"Hayır."

Acele etmedi. "Peki, neden benden kaçıyordun?"

"Kariyerin."

"Kariyerim ne olacak?"

"Bunu tehlikeye atmanı istemiyorum. Babam bunu öğrenirse, sözleşmeni feshetmek için bir neden bulur. Hokeyi kaybetmene ben sebep olmak istemiyorum."

"Benden kaçmanın sebebi bu muydu?"

"Hokeyi senin hayatın, Max."

"Şimdi kendimi tam bir pıslık gibi hissediyorum." "Neden?"

"Çünkü sen bana göz kulak ve ben de..." "Ne?"

"Sen ve Calder fikri beni ." "Calder Katrina'yla yatıyor."

"Ne!?"

"Ve Baxter ile yatıyor."

Sanırım bu gece tüm sırlarımı ağızımdan kaçırıyordum.

Max'in sesini inançsızlık kapladı. "Katrina!? Medya Katrina, Baxter'ı mı beceriyor?"

"Kimseye söyleme."

"Kime söyleyeceğim?"

"Bilmiyorum. Demek istediğim, Calder konusunda kızgın olmana gerek yok."

Derin bir nefes aldı ve konuşmayı tekrar bize çevirdi. "Prezervatif kullanmadım ama temizim."

Bunu biliyordum. Tüm oyuncular her sezon başladıklarında sağlık kontrolünden geçmek zorundalar.

"Orada da iyiyim."

Boğazını temizledi. "Daha önce hiç prezervatif kullanmamıştım. Neden kullanmadığımı düşünmek bile istemiyorum ama eğer bir şey olursa, erkek gibi davranacağımı bilmeni istiyorum."

Kazara hamile kalmamdan bahsettiğini anlamam birkaç dakikamı aldı. Max'in bebeğine hamile olma fikri midemi allak bullak etti. *O konuya girme.* "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Peki. Sanırım bu iyi bir şey."

Sanırım bu iyi!? Dudağımı ısırdım. "Bunu bir yapamayız."

"Neden?"

"Sana söylemiştim. Babam..."

"Bu takıma her şeyimi veriyorum. Ama özel hayatımda kiminle çıkacağımı kimsenin belirlemesine izin vermeyeceğim."

Tarih kelimesini duyunca gözlerim büyüdü. "Max."

"Oturup bunu konuşmamız gerek, ama ben lanet bir otelin tuvaletinde telefonda fısıldaşırken değil."

Kalbimin göğsümde dans etmesini engellemeye çalıştım. Neden birbirimizden uzak durmamız gerektiğini hatırlamaya çalıştım. "Yeni yılda tatilden döndüğümüzde konuşalım."

Ayrı kalmak ikimiz için de iyi olacaktı. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Max'in de burada ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu düşünmesi gerekiyordu.

"Evet, tamam."

İkimiz de telefonu kapatmak istemiyor gibiydik. "Rory."

"Öyle mi?"

"Bu hayatımın en iyi seksiydi. Eğer beni bırakıp gitmene izin vereceğimi düşünüyorsan, bir daha düşün."

Midem titredi ve yumurtalıklarım ters takla attı. "Tamam." Sesi tatmin olmuş gibiydi. "Yarın görüşürüz."

"İyi geceler."

Max'e uzaktan aşık olmamdan, onun kapıları tekmelemesine ve beni bırakmamasını talep etmesine nasıl geçtiğimizi bilmiyordum ama işte buradaydık. Ve ben bundan hoşlanmıştım. Hem de çok fazla.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

TWEET

Hockey Gurl @hockeygurl

Rory'nin takımın divası olduğunu duydum. Her şeyden şikayet ediyormuş. Uçuştan, yemekten, çalışma saatlerinden. Hiçbir şey yapmadığı halde neden işe gelmeye zahmet ettiğinden kimse emin değil. #SOS

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

Uçağım indikten bir saat sonra ailemle birlikte Whistler'a doğru yola çıktık. Calder'in ailesi iki taş şöminesi, açık hava jakuzisi ve boynuzdan avizeleri olan beş yatak odalı lüks bir kulübe kiralamıştı. Birileri burayı üç Noel ağacı ve çeşitli diğer süslemelerle dekore etmek için çok uğraşmıştı.

Yapmak istediğim tek şey uzanmaktı ama kendimi Betty ve annemin bir şişe şarap eşliğinde ziyaret ettikleri alt kata gitmeye zorladım.

"Çocuklar nerede?"

Annemin dudakları kıpırdadı. "Sanırım son dakika Noel hediyeleri almak için kasabaya gittiler."

"Calder da mı?"

Betty gülümsedi. "Henüz gelmedi. Buraya kendisi geleceğini söyledi. Yemekten sonra."

Piç kurusu. Neden bunu yapmayı düşünmedim ki? "Tamam."

Betty beni inceledi. "Biriyle çıkıyor musun?"

Annemle göz göze gelmekten kaçınarak başımı salladım. "Bir ilişki için çok meşgulüm."

Betty gözlerinde kalplerle bana gülümsedi. "Biliyorsun, Calder bekar."

Tanrı yardımcım olsun.

"Biliyorsun, çok hoş bekar kız arkadaşlarım var."

Yüz ifadesi düştü. "Calder'la birbirinizin arkadaşlığından keyif almayı öğreneceğinizi umuyordum."

Gülümsememin kaybolmasına izin vermemek için çabaladım. "Calder benimle ilgilenmiyor. Bunu açıkça belirtti."

Annem gülümsemesini şarap kadehinin
arkasına sakladı. "Hiçbir fikrim yoktu."
Ona bir gülümseme daha verdim. "değil. ."



24 ARALIK, Calder ve ben kanepede birlikte oturuyorduk. O bir şişe su yudumluyordu. Ebeveynlerimiz mutfakta öğle yemeği hazırlarken Noel şarkıları söylüyorlardı.

"Anneme seninle ilgilenmeyen kişinin ben olduğumu söylediğin için teşekkürler." Calder gözlerini yüzüme dikti.

"Sen buralarda değildin."

Bacağı aşağı yukarı zıplarken suyunu yudumladı. "Öğle yemeğinden sonra Vancouver'a gidiyorum."

"Kapa çeneni."

"Gelmek ister misin?"

Ailem kendi dünyasındaydı. "Ailene ne söyleyeceksin?"

"Merak etme, ben ."

Gözlerim onun su bardağına kaydı. "Bu yüzden mi su içiyorsun?"

"Bu boynuz istilasına uğramış şeker diyarında kaçış pazarlığı yapmaktan başka bir nedenle ayık kalacağımı mı sanıyorsun?"

"Vancouver'da ne yapıyorsun?"

"Kat yapayalnız çünkü piç erkek arkadaşı Noel'i ailesiyle geçiriyor."

"Kendinden başka kimseyi önemsediyini gördüğünden emin değilim." Homurdandı.

"Hayır, sana çok yakışmış."

"Her neyse, Roar. Bu korku evinden 24 saatliğine kaçmak ister misin, yoksa seni kuru üzümle bırakayım mı?"

Annemle babama dönüp baktım. Babam komik bir hikâye anlatmayı bitirmiş, Betty de burnundan kırmızı şarap çekiyordu. Biri gelip kurabiye süslemelerine yardım etmemi ya da başka bir tempolu ve ferahlatıcı yürüyüşe çıkmamı söylemeden huzur içinde uyuyabilirdim.

Calder'a döndüm. "Beni say."

CALDER yalan söylememe konusunda çok . Ortak bir arkadaşlarının kalpsiz erkek arkadaşı tarafından nasıl yalnız bırakıldığına ve yakın bir ailesi olmadığına dair ustaca bir hikâye anlattı. Calder ona şenliğimize katılması için yalvarmıştı ama o bunu kabul etmek istememişti. Şimdi Calder ve ben kısa bir yolculukla Vancouver'a dönüp onunla vakit geçirmek istiyorduk.

Betty'nin gözleri yaşarmıştı. "Oğlumla çok gurur duyuyorum. Çok harika biri oldun."

Bir şekilde gözlerimi devirmemeyi başardım. "Kalbimi senden alıyorum, anne."

Noel yemeği için zamanında döneceğimize dair söz vererek Calder'in açık saçık siyah spor modeline bindik ve şehre geri döndük.

"Ne yapacaksın?" Calder arabayı garaj yoluma çekti. "Kıçımı kaldırıp uyuyacağım ve bol bol Netflix izleyeceğim."

"Daha fazla dışarı çıkmalısın. Yarın saat 16:00'da seni almak için geri geleceğim."

"Görüşürüz o zaman."

EV SESSİZDİ. Telefonumla oynadım. Max'e mesaj atmak istiyordum ama yine de bu ilişkinin onun için büyük bir risk oluşturabileceğini bilmek beni zorluyordu. Ondan gerçekten hoşlanıyordum, olması gerekenden daha fazla, ama yakalanırsak ortaya çıkacak sonuç beni dehşete düşürüyordu. Onu görmeyi o kadar çok istiyordum ki bir taksiye atlayıp dairesine gitmemek için tüm çabamı harcadım. Bana Noel'i Vancouver'da geçireceğini söylemişti. Ne yapıyordu ki? Arkadaşlarıyla mı vakit ?

Dondurulmuş bir pizzayı ısıttım ve çalışmak için dizüstü bilgisayarımı açmaya direndim. Bu benim dinlenme zamanımdı. Beni öldürse bile rahatlardım.

Ona mesaj atmayacağım.

I. Yapacağım. Değil. Metin. Ona.

Telefonum çaldı. Arayanın Max olduğunu fark ettiğimde yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Alo?"

Sesi alçaktı, kulağımda yankılanıyordu. "Mutlu Noeller."

"Sana da."

"Whistler nasıl?"

"Vancouver'dayım."

"Ne oldu?"

"Calder ve ben Vancouver'a doğru yola çıktık."

Sesi değişti. "Calder'la birliktesin." "Calder

Katrina'yla birlikte."

Sesi rahatlamıştı. "Peki, sen ne yapıyorsun?"

"Netflix'le takılıyorum."

"Tek başına mı?"

"Tek ." "Bundan

hoşlanmadım."

Gözlerimi kapattım ve Max'le konuşmaktan ne kadar keyif aldığımı itiraf etmek için tekrar gülümsedim.

" değil. Yarın büyük bir akşam yemeği için Whistler'a dönüyoruz."

"Keşke şehirde olsaydım. Seni davet ederdim."

Bekle. *Ne oldu?* Max şehirde değil miydi? Bana tatil boyunca Vancouver'da kalacağını söylediğini sanıyordum. "Noel için eve mi döndün?"

"Tam olarak

değil." "Oh."

"Idaho'dayım."

"Oh!"

Ses tonundan mı yoksa sesindeki bir şeyden mi bilmiyorum ama daha dik oturmamı sağladı.

Boğazını temizledi. "Burada birinin yardımına ihtiyacı vardı."

Sorularım göğsümü yaktı. "Umarım her şey ." Cevap vermedi.

Bu konuda konuşmak istemediği için incindim ama lanet olsun ki konuyu zorlayacaktım. "Ee, başka yeni ne var?"

"Kitabımı neredeyse bitirdim." "Harry

Potter mı?"

"Evet."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Eğer birine söylersen, bunu inkar

ederim..." "Hoşuna gitti."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Hoşuma gitti. Aslında, o." okumadan duramıyorum

Serinin geri kalanını hatırladıkça ayak parmaklarım kıvrıldı. tek tek paketlenmiş ve bir kutu çikolatayla birlikte bir hediye çantasına konulmuştu. Şimdi bu hediye o kadar da aptalca görünmüyordu. "Biliyordum."

"Peki, hala ikramiyemi alabilecek miyim?"

Karnım zil çaldı. İkramiyesi için ona ne vermek istediğimi biliyordum. "Ah evet."

"Ne oldu?"

"Kitabını bitir de sana anlatayım." "İyi mi?"

"Bence hoşuna gidecek."

Sesi bir seviye düştü. "Yapacağımı biliyorum." "Ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Hayal , değil mi?"

Benim hakkımda fantezi kurması fikri hoşuma gitmişti. Arka planda bir kadın sesi duydum. Dinlemek için kulaklarımı zorladım.

"Max, yemek hazır ve ailem de geldi." Max ona cevap verdi. "Tamam. Hemen geliyorum."

Soğuk ve korkunç bir şey üzerime çöktü. Kimdi o? Yardıma ihtiyacı olan arkadaşının bir kadın olduğundan hiç bahsetmedi! Onlara arkadaş bile dedi mi? Sadece *biri* dedi. Bu da dünyadaki en güven verici şey değildi.

Hemen bir sonuca varmamaya çalışarak nefesimi dengelemeye çalıştım.

O konuşmadan önce aramızda garip bir duraklama oldu. "Gitmeliyim."

Ben o kız olmazdım. Yapışkan ve güvensiz biri gibi görünen. Bu beni ilgilendirir miydi? İlgilendirmiyordu. Ve çenemi kapalı tutmam gerekiyordu.

"Kimdi o?" Soru içimden çıktı, sıcak ve sinirli bir şekilde. "Lolita."

Ondan bir açıklama yok. Sadece bir kelime. Tek bir isim. "Afiyet olsun."

"Rory."

Sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı. Onun için lanet olası bir Noel hediyesi paketlemiştim ve bu arada o tatilini Lolita adında biri ve ailesiyle geçirmek için gitmişti.

Aptal olan bendim.

Kendimi savunmasız hissettim ve bunu kayıtsızlıkla örtmeye çalıştım.
"Açıklamak zorunda değilsin."

"İstiyorum."

"Sana ihtiyacım yok."

"Açıklamama izin verir
misin?" "Tamam."

Sessizlik aramızda gıcırdadı.

Ses tonum kırılğan çıkmıştı. "Bunu kavuşturduğun için
teşekkürler." "Lolita sadece bir arkadaş. Desteğime ihtiyacı
olan biri."

Bu da ne demek oluyor? Bir arkadaş. Max beni böyle mi tanımlardı?
Sadece bir arkadaş olarak mı?

"Bu onun için güzel."

"Düşündüğün gibi değil."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

"İyi bir fikrim var."

"Peki neymiş o?" "İyi
bir şey değil."

Bu konuşma beni mahvediyordu. " olsun." "Rory."

"İyi geceler, Max."

Telefonu kapattım ve yere attım. Avuçlarımı gözlerime bastırarak
ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ne düşüneceğimi bile bilmiyordum. Max
bana benimle çıkmak istediğini söylemişti ama adam kötü şöhretli bir
oyuncuydu. Gizemli Lolita ile vakit geçirmek için beni terk etmesine şaşırmalı
mıydım? Ne konuda yardıma ihtiyacı vardı? Ve neden bana karşı bu konuda
daha açık değildi?

Eğer bu durum itiraf ettiği kadar masumsa neden Lolita'nın kim olduğunu
benimle paylaşmamıştı? Eğer söylediği gibi eski bir arkadaşıyla, neden onu
bir sır olarak saklıyormuş gibi hissettiriyordu?

Filmi bitirmek için kendimi zorladım ve sonra yatağa girdim.

Kendimi bitkin hissediyordum ama uyku beni ele geçirmeyi reddediyordu.

Telefonum komodinin üzerinde titredi. Arayan yine Max'ti. "Alo?"

"?" İçimi çektim.

"İyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin."

"Rory. Bana güvenebilir misin?" "Hangi konuda?"

"Lolita ile aramızda arkadaşlıktan öte bir şey yok, ama sana bundan fazlasını söyleyemem. Onun hakkında ve ona neler olduğu hakkında konuşamam."

Çok nazık bir şekilde, bunun beni ilgilendirmediğini söylüyordu. "Tamam."

"Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Biz neyiz?"

"Ne demek istiyorsun?"

Cevabımı formüle etmeye çalıştım. "Aramızda neler olduğunu bilmiyorum."

"Bu konuşmayı telefonda mı yapmak istiyorsun?"

Hayır, onunla yüz yüze konuşmak istiyordum. Bu samimi bir konuşmaydı ve konuşurken gözlerinin içine bakmak ve vücut dilini izlemek bana fayda sağlayacaktı. Öte yandan, aramızda neler olup bittiğini bilmemek beni öldürüyordu. Onunla çıkmayı çılgınca hayal etmekle, onun sınırların dışında olduğunu kendime hatırlatmak arasında gidip geliyordum. Her nasılsa, onun nereden geldiğini ve ne istediğini bilirim, rotadan çıkmamı önlemeye yardımcı olacakmış gibi hissediyordum.

"Muhtemelen yapmalıyız." "Bu işte berbatım."

"Ne?"

"Bu."

"Max, senin ya da yaptıklarının üzerinde hiçbir etkim yok."

", büyük bir hakimiyetin var. İkincisi, sana söylemeliydim."

Karnım zonklamaya . "Buna gerek yoktu."

"İstedim. Hâlâ da istiyorum. Ama yapamam. Lolita'nın mahremiyetini korumaya çalışıyorum ve bu konuyu açmamak daha kolaydı."

"Oh." Düzensiz bir nefes aldım. "Max?"

"Evet."

"Daha iyi hissediyorum."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Ne dedim ben? Söyle ki bir dahaki sefere çuvalladığımda tekrar söyleyebileyim." Gülüşüm nefes kesiciydi. "Her şeyi doğru söyledin."

"Beni aydınlatmayacak mısın?" "Hayır."

"Yalnız olmandan nefret
ediyorum." "Ben iyiyim."

"Cuma gecesi geç saatlere kadar dönmeyeceğim. Cumartesi sabahı bir
sonraki maçımız için şehir dışına çıkıyoruz."

"Biliyorum."

"Konuşmak için zaman bulacağımıza
söz ver." "Söz veriyorum."

"Cumartesi görüşürüz."

Bir ömür boyu uzakta gibi görünüyordu. "Görüşürüz o zaman."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

CALDER BİR SAAT GECIKTI. Boynunda birkaç morlukla geldi ve akşamdan kalma gibiydi.

"Geç kaldın," diye homurdandım arabaya binerken.

Güneş gözlüklerinin üzerinden gözlerini kısarak bana baktı.

"Araba kullanabilir misin?" "Ne! Neden?"

"Sanırım hâlâ sarhoşum."

Gözlerimi devirdim.

"Peki."

Koltukları değiştirdik ve onun hassas debriyajına alışana kadar birkaç kez onun viteslerini geçtim.

"Dışarı çıktın mı, Roar?"

Onu görmezden geldim. "Katrina'nın ısırtık izlerini kapatmak için balıkçı yaka mı giyeceksin?"

Vizörünü aşağı çevirdi. "Kahretsin, kadınının dişleri varmış."

Başımı salladım. "Lütfen beni iğrendirme."

Güldü ve gözlerini kapatarak başını arkaya yasladı. "Senin hakkında ilginç bir dedikodu öğrendim."

"Hiç Gossip Girls izledin mi?" "Neden?"

"Bana Chuck Bass'i hatırlatıyorsun."

"Lütfen, ben ondan çok daha yakışıklıyım."

"Sen de en az onun kadar ortalığı karıştırmayı seviyorsun." "Baxter yeni Genel Müdür Yardımcısı olmak için sıraya girmişti."

Araba yoldan çıktı. Terli avuçlarımla direksiyonu kavrayarak toparlandım. "Affedersiniz?"

"ve Baxter, onun babanın sağ kolu olması konusunda ciddi görüşmeler yapıyorlardı."

"Ne zaman?"

"Geçen yıl."

Yutkundum. "Ne oldu?"

"Görünüşe göre, erkek oyuncağın yüzünden kavga etmişler." "Max mı?"

"Başka erkek oyuncağın var mı?"

Dişlerimi sıktım. "Peki ya o?"

"Baban onu takıma almak için ısrar etti. Baxter dövdüğü adamı istedi."

"Joseph Flanynk?"

"Adı bu mu?"

"Sonra ne oldu?"

Calder bir cigara yakarken ben sabırsızlıkla bekledim. Nefes aldı. "Sen oldun."

"Affedersiniz?"

"Okul bitti. Baban seni Katrina'yla birlikte medya sektöründe, bir web tasarımcısının altında çalışman için ayarlamıştı ama sonra Baxter'ı hiç uyarmadan bir genel kurul toplantısında senin yeni genel müdür yardımcısı olarak göreve başlayacağını duyurdu."

Neredeyse başım dönecekti. "Bana bu yıl medyada bir web tasarımcısıyla çalışmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Ama sen Baxter'ın terfisini aldın ve sonra da baban Max'e bir sözleşme verdi ama Baxter'ı bu işin dışında tuttu."

"Vay anasını."

Calder bana doğru duman üfledi. "Parçalar birbirine daha mı çok uyuyor?" "Bunu nasıl bilemedim?"

"Baban Baxter'a, eğer sana bundan bahsederse Baxter'ı kovacağını söylemiş."

"Ne?!"

"Demek Baxter senden ve sevgilinden nefret ediyor."

Bunu biliyordum. Sadece nedenini hiç bilmiyordum. "Bu mantıklı."

"Katrina onun saçmalıklarından bıkmaya başladı."

"Baxter's?"

"Evet, ama benimle ilişkisini resmileştirmek istemiyor."

"Neden istemiyor?"

"Benim kötü bir risk olduğumu söyledi."

Zihnim allak bullak oldu. Baxter'ın genel müdür yardımcılığını devralması gerekiyordu ve Max hakkında babamla yaptığı bir kavga yüzünden şansını mı kaybetti? Bu, adamın neden tam bir pislik olduğunu ve Max'ten neden bu kadar nefret ettiğini açıklıyordu. Babamın neden Max her zaman onun bok listesindeymiş gibi davranmaya niyetli görüldüğünü açıklamıyordu.

"Sence ben kötü bir risk miyim?"

Calder'a baktım. "Evet. Kesinlikle."

Gözleri kocaman açıldı. "Neden?"

"Calder!"

Dik oturdu. "Anlat bana."

"Hâlâ ailesiyle yaşayan işsiz bir ve bir, muhtemelen iki madde bağımlılığı sorunun var."

"Saçmalık."

"Bunun neresi doğru değildi?"

"Ot bağımlısı olamazsın." "Her zaman kafan güzel." "Bu bağımlı olduğum anlamına gelmez."

"Ailenle birlikte mi yaşıyorsun ve işsiz misin?" "Evet ve evet."

"Sen kötü bir risksin."

"Baxter evli."

"Ayrıca sabahları yataktan kalkmak için de bir nedeni var."

"Peki, bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor?" "Katrina'yı istiyorsan, kendini topla."

"Anlamı?"

"Bir iş bul ve taşın."

Gözlerimiz buluştu. Dehşetle tepki verdi. "Sen ciddisin."

"Ya da değilim."

BÖLÜM 41

Sadece 5 gün izinli olmama rağmen vücudum uyumaya çoktan alışmıştı. Alarmım beni sabah 6'da uyandırdığında canım acıdı.

Havaalanında oyuncular etrafta dolanıyordu. Uçağa binmek için sıraya girene kadar Max'i görmedim. Omzumun üzerinden baktım, köşeli yüz hatlarına, boyuna ve kaslı yapısına dikkat ettim. Adamın ağzı sulanmaya değerdi. Onu süzdüğümü fark edince bana göz kırptı.

San Jose'ye vardık ve antrenman için piste gittik. Daha sonra, bir takım toplantısı yemeği yedik ve ardından herkes biraz dinlenmek üzere ayrıldı.

Öğleden sonramın geri kalanını odamda, bitmek tükenmek bilmeyen e-postalarımınla uğraşarak geçirdim. Akşam yemeği için dışarı çıkmayı düşünüyordum ki kapım hafifçe çalındı.

Kapıyı açtığımda Max'in elinde büyük bir kahverengi kâğıt torbayla karşımda durduğunu gördüm. "Merhaba," sesim nefes nefese ve fazla hevesli çıkmıştı.

"Kitabı bitirdim."

Kapıyı daha geniş açtım ve o da odama girdi. "Sözlü sınav olacağını biliyorsun."

"Sadece sözlü sınav mı?"

"Ne düşünüyordun ki?"

"Quidditch oynayabileceğimizi umuyordum." "Sence bunda iyi olabilir misin?"

"Sanırım altın snitch'i yakalayabilirim."

"Daha önce hiç süpürgeyle uçmamış birine göre kendinden emin görünüyorsun."

"Başarılı olacağıma eminim."

Yüzümdeki şaşal sırtışı hissedebiliyordum ama denesem de gülümsememi . "Çantada ne var?"

"Bir şey çalmış olabilirim."

"Bir şey mi çaldın?" Gözlerim kocaman açılmıştı. "Ne çaldın?" "Bir fikir."

"Kafam karıştı."

"Baby Boys'un kitabından bir sayfa çaldım."

"Şimdi ilgimi çekti."

"Bana bir iyilik yap ve yatağa tırman?"

"Kıyafetlerimle ya da kıyafetlerim olmadan."

"Seni pis kız," diye alay etti ama gözleri ağızma odaklanınca karardı. "Bu sahne için kıyafetler."

Yatağa tırmandım. Kutuyu yere bıraktı ve ellerini kalçalarına koydu.

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Ne yaptın?"

Bir bana baktı. "Sana yemek getirdim." "Ne?"

"Bu bir piknik." Kutunun içine daldı. "İşte şarap." Bir şişe beyaz şarap çıkardı.

"Bana piknik mi getirdin?"

"Evet."

O gün uçakta Max'e Bebek Adamlar'ın bana piknik getirdiğini söylemişim. O da alay etmişti. Şimdi buradaydı ve kendinden biraz emin görünüyordu.

"Bu tür şeyler yapmadığını sanıyordum?"

"Yapmıyorum."

Bu da bunu daha da anlamlı kılıyordu. Dizlerimin üzerine oturdum ve yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Göster bana."

"Meyve." Kesilmiş meyvelerden oluşan plastik bir tepsi çıkardı. "Meyveye bayılırım."

"Sebzeler." Ardından bir plastik tepsi daha geldi. "Sebzelere bayılırım."

Bir kutuyu inceledi. "Biraz tuzlu kraker."

"Bunların en sevdiğim krakerler olduğunu nereden biliyorsun?"

"Peynir mi?" Elinde bir blok peynir tutuyordu. Bir Camembert ya da özenle sarılmış bir Emmental değil, plastik ambalajlı bir blok peynir almıştı.

mermer peynir. Birinin benim için yaptığı en sevimli şey olabilir.

"Ağzım sulanıyor."

Derin bir nefes aldı. "Ve tatlı aldım." Bir poşet brownie lokmasını havaya kaldırdı.

"Senin tatlın olduğumu
sanıyordum?" "Sensin. Bu
senin için."

Yatağımın üzerindeki yiyeceklere bakıp gülümsedim. Bebek Adamlar el yapımı makarnalar, ev yapımı mezeler ve en iyi fırınlardan gurme hamur işleri getirirlerdi ama bu jest benim için çok anlamlıydı. "Bu harika görünüyor."

"Mum bulamadım."

Elini tutmak için uzandım. "Buraya gel."

Yüzünü aşağı çektim, böylece ağzı benimkinin üzerindeydi. "Bu şimdiye kadar bana getirilen tüm yemeklerden daha iyi."

Öpüşmemiz o kadar sıcak, o kadar yoğundu ki, onun ırzına geçmeyi düşündüm ama hediyesini bozmak istemedim. Ondan uzaklaştım ve gözlerinin içine baktım. "Teşekkür ederim."

"Beğendin
mi?"

"Bayıldım."

"Aç mısın?"

"Hiçbir fikrin yok. Şimdi şu yatağa yat da yemeğimizi yiyelim."

Bana bir kadeh şarap doldurdu ve kendisi için bir bira açtı. Bardakları tokuşturduk ve sonra yemeğe başladık.

"Bu çok güzel," ağzım doluydu. Öyleydi ama sorun yemek değildi. Hayran olduğum adamın, hoşuma gideceğini düşündüğü bir şey yapmak için kendi konfor alanının dışına çıkmış olmasıydı. Ve şimdi yatağın ayak ucunda uzanmış, rahatlamış ve mutlu görünüyordu. Mutluluğum, tuzlu krakerlerim ve mermer peynirim de dahil olmak üzere her şeyin tadını daha iyi hale getirdi.

"Noel'de seni beslediklerinden emin
misin?" Güldüm. "Beş gün boyunca
aralıksız yedim."

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Tatilin iyi geçti mi?"

"Uykumu aldım. Ne zaman döndün?" "Dün gece 3
civarı."

"Olamaz."

"Uçağım rötar yaptı." "Yorgun
olmalısın."

"Öğleden sonra biraz kestirdim."

İstedim ama ona Lolita'yı sormadım"Bazı ilginç haberler öğrendim."

"Öyle mi?"

"Baxter'in genel müdür yardımcılığına terfi etmesi gerekiyordu." Max'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu senin işin değil mi?"

"Öyle."

"Ne oldu?"

"Baxter, Joseph Flanynk ile sözleşme yapmak istedi." Max hareketsiz kaldı. "Öyle mi?"

"Ama babam onun yerine seni istedi."

Gözlerimiz buluştu.

Gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Baxter çok sert karşılık verdi ve sanırım babam Baxter'ı terfi ettirmek istemediğine karar verdi."

"Vay canına."

"Medyada çalışmam gerekiyordu ama babam son anda beni bu göreve getirmeye karar verdi. Mesele şu ki, babam bu konuyu benimle hiç konuşmadı. Katina Calder'a söylemiş, o da bana söyledi. Babam her zaman bunun benim için bir hayal olduğunu iddia etti."

"Ona soracak mısın?" Başımı

salladım. "Hayır."

Başını salladı. "Anladım."

"Baxter'ı kişisel olarak algılama."

Mavi gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Benim için endişeleniyorsun."

Duygularım hakkında konuşmak istemediğim için omuz silktim. "Peki neden Noel için eve gitmek istemedin?"

"Ailem Noel'i kutlamıyor." "Neden kutlamıyor?"

"Sadece annem ve amcam var ve genellikle annem Noel vardiyasında çalışmakta ısrar ediyor."

"Eve gelsen bile mi?"

Bira kutusunu inceledi. "Özellikle de eve geldiğimde."

"Anlaşamıyor musunuz?"

Dürüst mavilikleri benimkileri tuttu. "Devam eden bir çalışma, ama annemle yıllar önce aramız bozuldu ve bunu asla atlatamadı."

"Onunla konuşuyor musun?"

"Onunla bir ilişkim olsun istiyorum ama o beni asla affetmedi."

"Max."

Bana esrarengiz bir gülümseme verdi. "Sorun değil ama ben tatil için eve o işte kalır. Ve o zaman hiç izin alamaz."

"Yani, uzak

duruyorsun." "Uzak

duruyorum."

Kalbim benimle paylaştığı şeyi algılayamıyordu bile. Tek bildiğim bunun beni üzdüğü. "Özür dilerim."

"Neyse o." Doğrulup oturdu. "Bütün bunlarla işin bitti mi?"

"Bu şimdiye kadarki en iyi piknikti." Gerçek buydu. Bu yemek hayatımdaki tüm yemekler arasında ilk beşe girer.

Eğildi ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Sevdiğine sevindim o."

Her şeyi çantaya geri koymasına yardım ettim. İşimiz bittiğinde, ben elini tuttu ve yanıma uzanması için onu yatağa geri çekti. "Biraz televizyon izlemek ister misin?"

Yüz hatlarında eğlence belirdi. "Tıpkı eski günlerdeki gibi mi?"

Kuzey Dakota'daki o ilk geceye atıfta bulunuyordu. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"ok isterim."

Bir film seçtik, ancak bu sefer göğsüne yerleştim, vücudumu onunkine doğru kıvırdım. İçimi ona doğru çektim. Bana açılmasının ne kadar anlamlı olduğunu söylemek istedim ama anı mahvetmek istemedim. Onun yerine daha da sokuldum. Kolu etrafımı sararak beni kendine çekti.

"Bu çok güzel."

"Evet, bence sarılmak küçümsenecek bir şey değil."

Filmi izledik ve onunla geçirdiğim her anın tadını çıkardım. Hala bizim hakkımızda konuşmamıştık. Hâlâ söyleyecek çok şeyimiz vardı ama ben konuşmak . Sadece bu anı özümsemek istiyordum.

Film bittiğinde, onun güzel yüzünü inceleyebilmek için başımı kaldırdım. Max memnun bir gülümsemeyle bana baktı.

"İkramiye için hazır mısın?"

Güldü. "Ciddi misin?"

Ellerimi göğsüne koyarak ona sarılmak için hareket ettim. "Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Kesinlikle deneyeceğim."

Ellerimi tişörtünün altından yukarı ittim ve karın kaslarının pürüzsüz, sert genişliğini hissederek hayrete düştüm. Gözlerimiz buluştu. Bakışları

karanlıktı.

"Ellerini başının arkasına koy."

Merak yüz ifadesine yansımıştı ama ellerini başının arkasında birleştirdi.

Ellerim kot pantolonunun düğmesine kaymadan önce vücudunu hissetmek için acele etmedim.

"Ne yapıyorsun?" Başını kaldırdı.

Pantolonunu çıkarmaya odaklanırken "Şşşt," diye yatıştırdım. Aleti sertleşmiş ve iç çamaşırının siyah pamuğuna dayanmıştı. "Burada neyimiz varmış?"

Başı yatağın üzerine düşerken güldü. "Aman Tanrım."

İç çamaşırını aşağı sıyırdım ve onun büyüklüğünü görünce dudaklarımı yaladım. Aletini tabanından kavradım ve giysisinin sınırlarından kurtulması için yukarı kaldırdım. Kalın, uzun ve kaya gibi sertti. Parmaklarım geniş başının üzerinde gezindi. Eğildim ve ucunu yaladım, dilimin üzerindeki tuzlu pre-cum'un tadına bayıldım. Tadı temiz bir yaşam ve ateşli bir erkek gibiydi.

Max izlemek için başını kaldırdığında inledi. "Oh kahretsin."

"Sence şimdi ne yapmalıyım?"

Geniş gözlü bir masumiyet taklidi yaparak ona göz kırptım.

"Bence o muhteşem ağzını sikimin etrafında kaydırmalısın."

Başımı aşağı indirdim. Göz temasını kesmeden ağzımı açtım ve sert uzunluğunu ağzıma aldım.

"Oh evet, sikeyim, aynen böyle. Beni ağzına al. Gidebildiğin yere kadar."

Çenemi açtım ve daha fazlasını içeri aldım. Dilimi onun kabarık damarlı uzunluğu boyunca döndürdüm. Kalçalarının sarsıldığını hissettim.

Gırtlaktan gelen iniltisine bayıldım.

Dudaklarımı uzunluğunun üzerine gerdim ve dilim alt kısımda çıldırıyor, onu kızdırıyordu. Yumruğumu sikinin tabanında kullanarak başımı salladım, ağzımın içinde ve dışında kaydırdım.

İki büyük el saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Arada bir ağzımı ucuna götürüp emiyor ve dilimi sikinin kalın ucunda gezdiriyordum. Gözlerim yüzünden hiç ayrılmıyordu. Zor nefes alıyordu. Bana bakarken güzel dudakları kıvrılmıştı. Yüzü bir konsantrasyon maskesiydi.

Onu memnun etmeyi her şeyden çok istiyordum. Bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini sağlamak için. Onu neyin harekete geçirdiğini, nelerden hoşlandığını ve

hoşlanmadım. Ayrıca onun kontrolünü kaybetmesini izlemek istiyordum, tıpkı bana her zaman kontrolümü kaybettiği gibi.

"Tanrım," diye başını arkaya eğdi.

Daha sert emdim, boşalmasını istiyordum.

Beni yatağa çekti ve sırt üstü çevirdi.

Uzanıp yoga pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirdiğinde nefes nefese bir kahkaha attım.

"Bunu yapmayı nereden öğrendiğini bana söyleyecek

misin?" "Hatırlamıyorum," diye nefes aldım,

inanamayacağım kadar heyecanlıydım. "İyi cevap."

Yer değiştirdi, böylece üstümde durdu. Bacaklarımı açtım ve bacaklarımızın arasına uzandı ve sikinin başının açıklığını kızdırdığını hissedebiliyordum.

"Seni kaç kez düşündüğümü bilemezsin." Kollarımı onun kalın

boynuna doladım. "Bu da ne?"

"Ateşli, ıslak ve sikilmek üzere."

Ağzını benimkine dayadı ve öpücüğü derinleştikçe inledim. "Benim için hazır mısın?"

"Oh evet."

Başını kaldırdı ve mavi gözleri, sikini yavaşça içime sokarken sessiz bir çılgılık atmamı izledi. Samimi, yoğun ve o kadar mükemmel hissettirdi ki, gözlerim neredeyse kafamın içinde geri yuvarlanıyordu.

"Max."

Birleştiğimiz yerde bedenlerimizin arasına bakarken gergin kolları gerildi.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Bacaklarımı sırtına doladım. "Hareket edecek misin?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hareket etmemi mi istiyorsun?"

"İstiyor musun?"

Güldü. "Kendimi tutmaya çalışıyorum, böylece bunu güzelce ve yavaşça yapabilirim."

"Ya yavaş olmasını istemiyorsam?"

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bana ne istediğini söyle."

"Kontrolünü kaybetmeni istiyorum."

"Şanslısın çünkü ben burada zar zor dayanıyorum."

Yavaşça itmeye başladı. Uzun ve sert. İnledim ve onunla birlikte hareket ettim. Hızını arttırdı. Ben inledim. O homurdandı. Ve sonra çılgınca sürüyorduk. Hızlı, öfkeli. Yoğun.

Sesler, sınır tanımayan vahşi sesler, içimden çıkıyordu.

"Kendimi utandırmadan önce benim için gel güzelim."

"Çok yaklaştım."

"Kontrolümü kaybetmek üzereyim."

Bacaklarımı beline doladım, içime ne kadar hızlı ve sert girdiğini sevdim.

Saçlarımdan çekerek başımı geriye attı. "Amin o kadar sıcak ve sıkı ki, hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir şey hissetmemiştim."

Tırnaklarımı sırtına geçirdim.

"Yüzümü bacaklarının arasında istiyorum. Tadını çok seviyorum." İnledim.

"Bütün gün senin içinde olmayı düşündüm."

Doruk noktam omurgamın tabanında titrerken vücudumun gerildiğini hissedebiliyordum.

"Boşaldığında o küçük tatlı amcığın sikimin etrafında hissetmek istiyorum."

Kendimi kasılmış hissettim ve sonra orgazmım üzerimden geçerken tüm vücudum sertleşti.

"Siktir," diye yüzünü buruşturdu ve sonra salıverilmesini içime attı.

Orada yatıyorduk, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Başını kaldırdı ve yüzümdeki nemli saçları itti. "Kız arkadaşım müstehcen konuşmalardan hoşlanır."

Kız arkadaş deyince gözlerim büyüdü. "Seviyorum."

Üzerimden yuvarlandı ve bedenimi kendine doğru çekti. "Kahretsin, sanırım beni mahvedeceksin."

Gülümsedim ve çenemi göğsüne yasladım. "Bu işte iyi olacağını biliyordum."

"Öyle mi?"

"Seni gördüğüm anda anlamıştım."

Beni öptü. "Keşke geceyi burada geçirebilsem. Seninle hayalini kurduğum yaklaşık dört bin pozisyon daha var."

Saati kontrol ettim. "Oh kahretsin. Sokağa çıkma

yasağını geçmişsin." "Önemli değil."

Ayağa kalktım ve onu ittim. "Öyle. Gitmelisin."

Ayağa kalktı ve beni tekrar dudaklarımdan öptü. "Beni kullanıyor ve kaybediyor musun?"

"Asla."

"Bir sonraki maçıma gelip benim için tezahürat yapacak mısın?" Güldüm. "Ben her maça gelirim."

"Ama benim için tezahürat yapacak mısın?"
Elimi yanağına götürdüm. "Her zaman senin için tezahürat yapıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

Ekibimizin seyahat etmesine bayılıyordum, çünkü bu Max ve benim baş başa vakit geçirebileceğimiz anlamına geliyordu. Max yanıma yaklaştığında sanki yanacakmışım gibi hissederdim.

Seks yaptık. Çok ama çok fazla seks. Max usta bir aşıktı ve beni konuşamayacak hale getirene kadar tatmin olmuyordu. Beni yatağa, masaya, duvara, duşa götürdü. Bunların hiçbiri beni şaşırtmadı. Max'i gördüğüm andan beri onun yatak odasında yetenekli olduğunu biliyordum. Max hakkında beni şaşırtan şey, onun hassas tarafıydı.

Her fırsatta bana dokunmaya, sarılmaya, vücudunu bana sarmaya bayılırdı.

"İki kişi kucaklaştığında vücudunuzun oksitosin adlı bir kimyasal salgıladığını biliyor muydunuz?"

"Hayır, o ne?"

"Buna iyi hissettiren kimyasal diyorlar."

"Bu iyi hissettiriyor."

"Değil mi?"



Ayrıca bana küçük sürprizler bırakmayı da severdi. Makyaj çantamda onun dağınık yazısıyla karalanmış aptalca küçük şakalar bulurdum.

Bir hokey oyunu ile boks maçı arasındaki fark nedir? Hokey oyununda dövüşler gerçektir.

*Maçtan sonra hokey sahası **NEDEN** sıcak?*

Çünkü bütün hayranlar gitti.

Onları çok severdim ve her bir kâğıt parçasını saklardım. Onlar yalnızken tadını çıkardığım aşk notlarıydı.



Beni şaşırtan bir başka şey de Max'in gülmeyi ne kadar çok sevdiğiydi. Birlikte yalnız kaldığımızda, dalga geçmeyi ve şakalaşmayı seven rahat bir adam haline geldi. Evet, sekse bayıldım. Ateşli ve yoğun ve hayatımın en iyi seksiydi, ama seks sonrasını da sevdim. Aptalca şeyler yapardık, saçma sapan şeyler. Max'in benim tişörtümü giymesi gibi, ki bu onun üzerinde daha çok küçük bir göbeği andırıyordu, ve Britney Spears dansı yaptık. Bu arada o kazandı çünkü o kadar çok güldüm ki dans bile edemedim.



Dalgın tarafına aldırış bile etmedim. Kafasının içinde kaybolduğu, ben dahil herkesi dışarıda bıraktığı sessiz tarafını. Ben ona sokulurdum, o da bana izin verirdi. Kolunu bana sarardı. Onu rahatsız eden şeyleri nadiren paylaşırdı, ama yuvarlandığında, iç çektiğinde ve yüzünü boynuma gömdüğünde, yakınlığının sıkıntılarını hafiflettiğini bilirdim.

"Konuşmak ister misin?"

Aramasını beklemiyordum ama hep sordum. "Annem beni aradı."

Saçındaki parmaklarım hareketsiz kaldı. "Nasıl gitti?" Annesiyle ilişkisinin gergin olduğunu biliyordum.

"Zor bir karardı." "Sen iyi misin?"

Gözlerimin içine bakabilmek için beni döndürdü. "Rory."

"Öyle mi?"

Sözleriyle mücadele etti ama başarısız oldu. Bana anlatmak için çırpındığını görebiliyordum ama onun yerine beni öpmeyi tercih etti. Derin, duygusal bir öpücük.

beni nefessiz bıraktı. Başını kaldırdı ve bana attığı bakış beni kendimden geçirdi.

"Rory."

"Öyle mi?"

Gözlerindeki tartışmayı görebiliyordum. Bir şeyle savaşıyor, bir şeyle uğraşıyordu. Bizden daha büyük ama ikimizi de ilgilendiren bir şeyle.

Yatağın kenarına doğru yuvarlandı ve oturdu. "Gitmeliyim."

İçimden bir şok geçti. "Ne? Neden?"

Tekrar bana baktı. "Bu gece pek iyi bir arkadaş değilim."

"Oh, tamam," diye şaşırarak doğruldum.

Ayakkabılarını yeterince hızlı giyemedi.

"Yarın görüşür müyüz?"

"Evet, tamam."

Bana bir veda öpücüğü bile vermedi.

O gece endişelendim. Korkunç şüphe duyguları sevincimin yerini aldı.

Her şey yoluna girecek. Endişelenme. Her şey yoluna girecek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

İKİ GÜN SONRA, buzun yanındaki tribünde notlarımla birlikte oturmuş bir antrenmanı izliyordum. Doktor randevusunda olduğunu söylemek için bana mesaj atan babamı bekledim. Bu sezondan sonra emekli olmak isteyen iki savunma oyuncumuz vardı. Bu pozisyonların yerine kiminle sözleşme yapacağımıza dair kararda benim bir rolüm olmayacaktı ama babam sanki öyleymişim gibi fikirlerimi ona sunmamı bekliyordu.

Antrenmana ara verildi. Babamın henüz dönmemiş olmasından endişelendim.

Ben: Her şey yolunda mı?

Baba: Birkaç rutin test yaptırdım. Stadyuma : Hala antrenmandayım.

Baba: Beni buzun yanında bekle.

Notlarıma çalıştım.

"Orada otururken çok

tatlısın." Gülümsedim ve

başımı kaldırdım.

Max terden sıırıslıklam olmuş bir halde sopasına yaslanmıştı. İçimde bir şeyler gevşedi. Güneşli Max geri dönmüştü. İç dünyasında her ne tartışıyorsa, benim tarafım kazanmıştı. Şimdilik.

Ona şımarık bir gülümseme verdim, "Nasıl

gidiyor?" "Şimdi seninle konuştuğuma göre daha iyi."

"Süslü paten hareketlerin beni etkiledi."

Gülümsemesi ayak parmaklarımla kıvrılmasına neden oldu. "Ee, çıkmak ister misin?"

"Kiminle?" Etrafımda uygun bir aday arıyormuş gibi yaptım. "Ukala."

"Seks içeriyor mu?"

"Olabilir."

"Satıldı. Ne zaman ve nerede?"

Baxter kayarak geldi ve ikimizin arasına baktı. "Neler oluyor?"

Başımı salladım. "Bir şey yok."

Bana ters ters baktı. "Buraya gelip oyuncuların dikkatini dağıtmaya hakkınız yok."

"Affedersiniz?"

Max araya girdi. "Baxter, hepimiz moladayız."

Baxter Max'i görmezden geldi ve bana ters ters baktı. "Eğer hiçbir katkıda bulunamayacaksan, en azından oyuncuları rahatsız etmekten kaçın."

Max Baxter'a yaklaştı ve gözlerini ona dikti. "Buraya onunla konuşmaya geldim, başka bir şey için değil. Ve iş konuşuyordum."

Baxter bana ters ters baktı ve kayarak uzaklaşmak için döndüğünde alçak sesle konuştu. "Sürtük."

Cevap veremeyecek kadar sersemlemiş bir halde donup kaldım.

Max sopasını hareket ettirdi, Baxter'ın patenini yakaladı ve çekti. Baxter sertçe tökezledi ve göğsünün üzerine düştü. Üzerinde ekipman olmadan, o düşüşün canını yaktığını biliyordum.

"İyi misin koç?" Max onun yanına doğru kaydı ve kısa bir süre durarak yüzüne buz püskürttü.

"Siktir git."

"Ne?" Max masum bir ifadeyle sordu.

"Bana çelme taktın," dedi Baxter ve Max'le yüzleşmek için ayağa kalktı. "Siktir git."

". "

Baxter öldürücü bir ifadeyle Max'e baktı. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Buz üzerindeki herkes dönüp izlemek için durdu.

Baxter Max'in yüzüne doğru savurdu. Max hareket etme zahmetine bile girmede ve Baxter'ın yumruğunun çenesine değmesine izin verdi.

Max eldivenlerini sopasını bıraktığında elimle ağzımı kapattım.

Max dövüşmek istedi.

Max Baxter'ı göğsüne doğru itti. Baxter geriye doğru savruldu, neredeyse dengesini kaybediyordu ama dik durmayı başardı.

Baxter tekrar savurdu, ama bu sefer Max geriye doğru eğildi ve
Vu

r. Babam belirdi. "Ne haltlar ?"

Max, Baxter'ın ceketini kafasına geçirdi ve üç sert sağ vuruş yaptı.
Baxter'ın yüzüne ateş etti.

"Yeter!" Babam havladı.

Max Baxter'ı bıraktı. Eldivenlerini ve aldı, daire çizmeye başladı.
Okunması zor bir ifadeyle babama bakıyor.

Baxter ceketini yüzünden çekti. Burnundan kan fışkırıyordu. Babamı
gördüğünde donup kaldı. Max'i işaret etti, "Bu herifin gitmesi gerek."

"de. Ofisime. Hemen!"

Babam döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı. Gözlerimi kocaman açarak
Max'e endişeli bir bakış attım ve babamın peşinden koşmaya başladım.

Babam öfkeleni. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Babama zar zor yetişebiliyordum. "Oyuncular mola vermişti ve Logan
patenle geldi. Daha iki cümle bile konuşmamıştık ki Baxter yanıma geldi ve
oyuncuların dikkatini dağıttığım için antrenmanda işim olmadığını söyledi.
Kayarak uzaklaşırken bana aşağılayıcı bir isim taktı ve Max ona çelme taktı.
Baxter ayağa kalktı ve onun yüzüne vurdu."

"O kısmı gördüm." Yürümeyi bıraktı. "Neden Max her zaman senin
bokunun ortasında?"

"Öyle değil ama Baxter'ın benden ve Max'ten nefret ettiğini inkâr
edemezsin." "Bu bir bahane."

"Gerçek bu baba. Baxter'ın ilk günden beri benden neden nefret ettiğini
söylemek ister misin?"

"Neden bilmiyorum." "Ben biliyorum."

"Affedersiniz?"

"Baxter'ın Genel Müdür Yardımcısı olmak istediğini biliyorum. Joseph
yerine Max için Baxter'la mücadele ettiğini de biliyorum."

"Joseph Flanynk'in alkolik olmasına iki içki kaldı."

"Baxter'ın başına gelen her şey için Max'i ya da beni suçlayıp duruyorsun
ama Baxter'ın bizi sevmediği için böyle şeyleri kışkırtabileceğini hiç düşündün
mü?"

"Max ona asla çelme takmamalıydı."

"O beni koruyordu."

"Olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Baba!" Elini tuttum. "Hayır. Bu durumda yanlış kişiyi suçlamayı engellemeye çalışıyorum."

"Kimi suçlamalıyım?" "Baxter!"

Babam gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Seni bu toplantıda istemiyorum." "Ne?"

"Logan'a para cezası vereceğim." "Peki ya Baxter?" "Onunla ben ilgilenirim."

Babamın Baxter'a karşı olan kör noktasını anlayamıyordum. Cevap vermeden topuklarımın üzerinde döndüm ve uzaklaştım.



O gece telefonum çaldı. Arayan Max'ti. "Alo?"

"Hey."

Sesime endişe karıştı. "Sen iyi misin? Ne oldu?" "Hiçbir şey, sadece para cezası aldım."

"Max! Çok özür dilerim."

Güldü. "Baxter daha büyük bir tane aldı."

"Gerçekten mi?"

"Her şey yolunda."

"Beni savunduğun için teşekkürler." Ciddiydim. Bu kadar koruyucu olmasını takdir ediyordum.

"Antrenmanda olmasaydık o pisliğe çok daha fazlasını yapardım."

Buna inanmıştım. "Dikkatli ol, tamam mı?" "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Evet."

"Amcam bu hafta sonu maçlarımdan birini izlemek için şehre geliyor."

"Evet!"

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ne soracağımı bile bilmiyorsun."

"Fark etmez. Ben ."

"Ona maç için iyi bir koltuk ayarlamak istiyorum."

"Önce onu yemeğe çıkarabilirim." "Bunu yapar mısın?"

"Çok isterim."

"Teşekkürler,

bebeğim."

Sevgi sözcüğünü duyunca kalbim sıkıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

UNCLE RONNY beklediğimin tam tersiydi. Max'in daha yaşlı bir versiyonuna benzeyen iri yarı, güçlü bir adam bekliyordum. Onun yerine kısa boylu, hafif yapılı, pos bıyıklı ve asker tıraşlı biriydi. Max'in mavi gözlerini paylaşıyordu. Gülümsediğinde gözleri parlıyordu ve sık sık gülümsüyordu.

Arena'daki restoranda akşam yemeğinin tadını çıkardık ve ardından bankımızın hemen arkasında bulunan koltuklarımıza doğru yol aldık.

Ronny hevesli bir hokey hayranıydı. Max bir kaçamak yapıp gol attığında ayağa kalkıp çılgık atardı. Sanki tüm stadyumda tezahürat yapan tek kişi oymuş gibi geliyordu.

Bana doğru döndü, gözleri şaşkındı. "Ne oluyor lan?"

Dudağımı çiğnedim. "Bu uzun bir hikaye."

Ağır ağır oturdu. "Onu burada sevmiyorlar." "Ona ısınıyorlar."

"ama küçük hanım, bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Gözümü ovuşturdum. "Flanynk'le olan dövüşü de dahil olmak üzere geçmişini nedeniyle hayranlar Max'e şüpheyle yaklaşıyor."

Ronny yüzünün yan tarafını kaşıdı. "Bu berbat bir şey."

"Biliyorum."

"Orada ne olduğunu sana hiç anlattı mı?"

Başımı salladım. "Hayır, sen?"

"Hayır, ama Max'in kendine göre sebepleri var. Bunlardan bahsetmiyor olması onları yanlış yapmaz."

"Biliyorum."

Maç devam etti. Tezahürat yaptık, patlamış mısır yedik, bira içtik ve Max için çılgılık atmaya kendimize görev edindik.

İkinci ara başladığında sandalyelerimize oturduk ve Zamboni'nin buzun üzerinde tur atmasını izledik.

Ronny döndü. "Peki senin gibi genç ve güzel biri nasıl bu kadar önemli bir rolde yer alabiliyor?"

"Benim önemli olduğumu kim söyledi?"

"O restorandaki herkes bize kraliyet ailesi gibi davrandı. İnsanlar ya yanınızda gergindi ya da sizi etkilemek için yanıp tutuşuyordu."

"Etkilemek istedikleri ben değilim, babam." "O buralarda büyük bir adam mı?"

"Takımın sahibi o. Ve bu binanın."

Kaşları havaya kalktı. "Baban Mark Ashford mu?" "Tek ve biricik."

Düdüğü alçak ve uzundu. "Daha önce hiç bir hokey oyuncusuyla çıktın mı?" Gözlerim büyüdü. "Ben... biz... babam."

Başını salladı. "Bu bir sır."

"Sayılır. olduğunu bilmiyorum."

Başını salladı ve buzun üzerinden dışarı baktı. "Max sana geçmiş hakkında ne kadar şey anlattı?"

"Fazla değil."

"Annesinin, yani kız kardeşimin, eskiden Vancouver'da yaşadığını biliyor muydun?" "Hayır."

İç çekti ve göğsünü ovuşturdu. "Sharon Vancouver'a taşındı, parlak ve taze, hayat dolu. Ailem onun buraya gelmesine karşı çıkıyordu."

Duydum ama bana söylemek üzere olduğu şeyi duymak istemedim. Kötü olacağını biliyordum. "Ne oldu?"

"Max oldu. Ailem ondan bebeği bırakmasını istedi. O reddedince de onu evlatlıktan reddettiler."

"Olamaz."

"Annelik için hazırlıksızdı. Ona yardım edebilmek için Ontario'ya taşındım. Garson olarak boğaz tokluğuna çalışıyordu. Elimden geldiğince yardım ettim ama hala okula gidiyordum."

Gözlerimiz buluştu.

Hüzünlü bir gülümseme verdi. "Kahretsin, Max çok tatlı bir çocuktur. Onu hayattan daha çok seviyordum ama annesi onunla bağ kuramadı. Ona temel şeyleri verdi,

ama benim gibi ona aşık olmadı."

Kalbim Max için kırıldı. Bir bebek sahibi olup da onu sevmemeyi hayal bile edemezdim.

Devam etti. "Max beş yaşındayken dağıldı. Büyük öfke nöbetleri. Davranışları değişti. Kimse onunla baş edemiyordu. Bir gün Sharon, Max ve eşyalarıyla ortaya çıktı. Yedi yıl boyunca ortadan kayboldu."

Vay anasını.

"Nereye gitti?"

Gözlerini kısıtı. "Emin değilim. Max kendini kaybetmişti. Ben de onu aklıma gelen her spor dalına soktum. Duygularını bir yere kanalizasyon etmesi gerektiğini düşündüm."

Zavallı Max. Sessizce oturdum ve annesi tarafından terk edilmiş mavi gözlü sevimli bir çocuğu hayal etmeye çalıştım. Bu düşünce kalbimi kırdı.

Ronny tanıdık gözlerle bana baktı. "Aklımda kalan spor hokeydi. Çocuk sanki patenlerin üzerinde doğmuş gibiydi. Bir daha asla arkamıza bakmadık. Tek sorun Sharon'ın hokeyden nefret etmesiydi."

"Neden?"

Gerçeği kaldırıp kaldıramayacağımı görmek istercesine dönüp beni inceledi. "Bu Max'in sana anlatacağı hikâye."

Bu da kötü olduğu anlamına geliyordu. "Tamam."

"Sharon hokeyden nefret ederdi ve Max'in hokey oynamasına karşı her adımda mücadele ederdi. Max hokeye devam ettiğinde onu asla affetmedi."

Bunu sindirmeye çalıştım. Max'in hayatının nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum. Max'in hep kaçındığını, çünkü sahada oynamak istediğini düşünmüştüm. Nasıl bağlanacağını bilmeyebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum." Ben yapmadım. Bu konuşma beni terk ediyordu.

nutkum tutuldu.

"Max uzun bir yol kat etti."

Bunun benimle paylaşmak için fazla kişisel, fazla mahrem olduğunu hissettim. Boğazımı temizledim. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Beni ilk kız sensin."

"Bunu onun bizi tanıştırmaması olarak nitelendirebilir bilmiyorum."

"Tüm dünyanın görmesi için medyanın önünde tam bir ahmak gibi davranıyor ama tek bir kız arkadaşıyla bile tanışmadım. Maçları için bilet aldığımda onları ön kapıdan alırdım. Bu gece beni en az altı kez en iyi şekilde davranmam için uyardı."

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Ona değer veriyorum."
"Bunu görebiliyorum." Boğazını temizledi. "Max kendinden bahsetme konusunda kötüdür ama bence bunlar bilmen gereken şeyler."
Kelimeler ağzımdan . "Bize neler oluyor bilmiyorum." Döndü ve yüz ifademi inceledi. "Max senin için deli oluyor."
Ağzım açık kaldı. "Ne? Bunu sana o mu söyledi?" Bana göz kırptı. "Söylemesine gerek yoktu."
Gözlerimi buza diktim. Üçüncü periyot başlamak üzereydi ve oyuncular buza geri dönüyordu. Max, sanki bakışlarımı hissetmiş gibi bana baktı. Gülümsemesi çok güzeldi.
Ben de ona gülümsedim ve bakışlarında kendimi kaybettim. Benim için deli mi oluyordu? Bu mümkün müydü? Düşündüğümünden çok daha ileri bir noktada gibiydik.
Ronny omzuyla beni dürttü. "Bir isteğim var." "Ne istersen."
"Lütfen kalbine karşı nazık olun. Annesi sevdiği ilk ve son kadındı ve onun kalbini kırdı. O şeyi o kadar uzun süre sakladı ki, onu nasıl kullanacağını bildiğinden emin değilim ama onda bir değişim görüyorum. Bir şeyler hissediyor. Ve bu onu korkutuyor."
Elimi göğsüme koydum. "Max için ne hissettiğimi ifade bile edemiyorum. Ama bilmeniz gereken bir şey var. Babam bunu onaylamaz." "Onun kariyeri için endişeleniyorsun."
"Hokey onun hayatı."
Mavi gözleri kırışarak gülümsedi. "İşte burada yanılıyorsun. Hokey onun işi ve bu dünyada işlerimizden çok daha önemli şeyler var."
Gözlerim duygularla bulanıklaştı. "Seçim yapmak zorunda kalmasını istemiyorum."
Elimi okşadı. "Bırak bu kararı Max versin. Senin karar vermen gereken tek şey onun hakkında gerçekten ne hissettiğin."
"Bu kadar kolay mı?"
"Eğer izin verirsen olur."

BÖLÜM 45

Maçtan sonra Max'in amcasını Max'le buluşması için yeşil odada bıraktım. Max'in ya da kendimin daha fazla dikkat çekmesini istemediğim için Max gelmeden önce sıvıştım. Babamın arkadaşlarıyla partiyi bitirmesinin birkaç saat süreceğini biliyordum, bu yüzden kendime bir içki yaptım ve bu zamanı düşünmek için kullandım.

Bana istikrarlı ve sevgi dolu bir ortam sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapan iki sevgi dolu ebeveynin çocuğu olarak dünyaya gelmiştim. Hayatımda ne olursa olsun, ne kadar büyük hatalar yaparsam yapayım, her zaman arkamda güçlü bir şekilde durduklarını ve beni koruduklarını biliyordum.

Max'in annesine ne kadar sempati duysam da, Max'i terk ettiği için onu hâlâ affedemiyordum.

Bilgisayarımın başına geçtim. Kendimi bir sapık gibi hissederek internete girdim ve onu olabildiğince geriye doğru araştırdım, sosyal medya fotoğraflarını inceledim, sosyal hayatına bir göz atmaya çalıştım. Hiç ciddi bir ilişkisi olmuş muydu? Puck tavşanları ve açık saçık kadınlarla çekilmiş utanç verici sayıda fotoğrafını buldum ama kimseyle çıktığına dair bir kanıt yoktu. Görünüşe göre kurduğu tek bağ takım arkadaşlarıydı. Onlar onun ailesiydi.

Max'e olan hislerim o kadar büyüyor, o kadar güçleniyordu ki beni korkutuyordu ama Max'in de aynı şekilde hissetmesi imkânsız görünüyordu. Ne olursa olsun, onun kalbini korumak için her şeyi yapacağıma yemin ettim.

Telefonum çaldı.

Max: Neden burada kalmadın? Ben:

Gizli kalmaya çalışıyordum.

Max: Amcam senden ve yediği T-Bone bifteğinden bahsetmeden duramıyor.

Ben: Ha! Gerçekten mi?

Evet. Bunun için teşekkürler.

**Ben: Benim için zevkti -
dürüstçe**

Max: Hala çıkmak istiyor musun?

Ben: Evet! Ne zaman?

Max: Cuma günü evimizde maçımız var. Maçtan sonraya ne dersin?

Ben: Olur

Max: Geceyi burada geçirme şansın var mı?

Ciyakladım. Ola'dan beni idare etmesini isteyebilirdim. Sorulardan kaçınmak için aileme geceyi onunla geçirdiğimi söyleyebilirdim.

Ben: Sanırım bunu yapabilirim

Max: Sana yapacağım şeyler Ben: Söz mü?

Max: Ne giyiyorsun? Ben:

Amcan nerede?

Kanepemde yanımda oturuyor. Ben:

İYİ GECELER

Max: LOL

Ben: Cuma gününü iple çekiyorum

Max: Ben de. Sen ne yapıyorsun?

Ben: Ofisimdeki kanepemde uzanmış, çalışıyorum Max: NEDEN oradasın?

Ben: Eve bırakılmayı bekliyorum.

Gelip seni eve bırakmamı ister misin?

İnanamayarak telefonuma baktım.

Ben: Bunu yapar

mıydın? Max: Evet

Ben: Vay canına - teşekkürler! Ama babam muhtemelen yakında hazır olur Max: Benim aracımda kirli şeyler yapabiliriz...

Ben: Beni kışkırtmayı bırak. Amcanla vakit geçirmelisin Max:

Onun için sakıncası yok.

Cazip. Çok cezbedici. Ama Cuma günü görüşürüz Max: ;-)

Ben: XOXO

Telefonu kapattığımda, Cuma günü Minnesota'ya karşı evimizde ilk maçımızı oynayacağımızı fark ettim.



CUMA GÜNÜ MAÇTAN ÖNCE, oyuncuların ve antrenörlerin oyun taktiklerini tartışmak için toplandıkları odanın arka tarafına geçtim. Etrafta babamı aradım ama toplantıda yoktu.

Ben: Baba. Oyuncu toplantısı başladı. ?

Baxter odanın önünde ayağa kalktı. "Bu gece eski Minnesota'lı dostlarımızla oynayacağız. Onlarla son oynadığımızda neler olduğunu hepimiz biliyoruz. Oyun kirliydi. Bu gece bunu değiştireceğiz. Bu maçın temiz geçmesini istiyorum."

Oyuncular şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Gözlerim Max'i buldu. Kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmıştı. Gözleri yerdeydi ve habere tepki vermedi.

Bir adam konuştu. "Peşimizden gelecekler."

Baxter onu işaret etti. "Bunun bir önemi yok. Biz profesyonel bir kulübüz ve karşılık vermeyeceğiz. Biz hokey oyuncusuyuz, dövüşçü değil. Onların seviyesine inmeyeceğiz."

"Saygısızlık etmek istemem ama," diye konuştu bir başka oyuncu, "eğer bu duruma karşı koymazsak Logan'ın canına okuyacaklar. Onun peşine düşeceklerini biliyorsun."

"Temiz oyun," diye tekrarladı Baxter, sesi sertti. "Buna karşı gelen herkes bana hesap verecek."

"Bu saçmalık," diye mırıldandı biri.

Döndüm ve tek bir niyetle toplantıdan ayrıldım. Babamı bulmam gerekiyordu.



Babamı ofisinde otururken buldum. "Baba, ?" "Bazı işlerle ilgilenmem gerekiyordu."

"Oyuncu toplantısını kaçırmak senin yapacağın bir şey değil. Bu büyük bir maç."

"Peki, neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?" diyerek masanın çekmecesini açtı ve bir şey aramaya başladı.

"Baxter oyuncuların temiz bir oyun oynamasını istiyor."

Babam bir an dondu kaldı. Sonra masasından bir şey çıkardı. Bir şişe anti-asit. "Koçluk kararlarından uzak durduğumuzu biliyorsun."

"Baba, Minnesota'ya karşı oynadığımız son maçın nasıl olduğunu biliyorsun. Kimse kavgaya etmeyi sevmez ama kendimizi savunmazsak oyuncularımız zarar görür."

"Baxter'ın kendine göre sebepleri var."

"Sebebi Max'in o maçta kolay lokma olmasını istemesi."

Babam ağzına iki hap attı ve çiğnedi. "Neden Logan hakkında hep bu kadar endişeleniyorsun?"

"Ben onun sırtındaki maymunum, unuttun mu? Ayrıca, o bizim yıldız oyuncumuz."

Eğer yaralanırsa hepimiz acı çekeriz."

"Rory, geri adım atmayı öğrenmelisin. Herkesin bir rolü var ve Baxter'ın rolü de kazanmamız için oyunu nasıl oynayacağımıza karar vermek."

"Bana Baxter'ın bu kararı kazanmak için verdiğini söyleyemezsiniz. Bu kararı veriyor çünkü Max'in oyundan çıkmasını istiyor."

"Bunu bilemezsin."

"Bunu nasıl bilmezsin?"

Babam iç çekti. "Logan geldiğinden beri bu takıma sorundan başka bir şey getirmedi."

Alay ettim. "Ligimizde ikinci sırada olmamızın tek nedeni o."

"Oluruna bırak, tamam mı? Bazı şeyler bizim değil."

Çılgılık atma isteğime direndim. "Peki."

Telefonum çaldı. Arayan Calder'dı.

Calder: Ön kapıda. Biletler?

Ön kapıya doğru yürüdüm. Babamın tavrı hem şaşırtıcı hem de kafa karıştırıcıydı. Neden Baxter'a böyle kötü kararlar alması için bu kadar çok güç veriyordu? Bu gece beni korkutuyordu. Eğer temiz bir oyun oynar ve Minnesota'nın alabildiği kadar vuruş yapmasına izin verirsek, Max maçı tamamlayamazdı. Babama neler oluyordu? Çok uzak ve dalgın görünüyordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Calder ve altı arkadaşı kapıda bekliyordu. Ona biletleri uzattım.

"Teşekkürler Roar," diye sırtıttı Calder bana.

"Sen farklısın," diye onu inceledim. "Ayıksın!"

Omuz silkti. "sonra Kat'i görmeye gideceğim. Sarhoş olmamdan nefret eder." "Onunla olan ilişkinin beni korkuttuğunu biliyorsun."

Kolunu bana doladı. "Sence bu oyun ne kadar kanlı olacak?"
Ürperdim. "Bu oyundan korkuyorum." "İyi misin?"
"Tamam."
"Kızgın görünüyorsun."
"Ben iyiyim. Senin neyin var?" "Bir iş buldum."
"Saçmalık."
"Evet. Ailem o kadar gurur duyuyor ki bana bir daire aldılar."
"Şaka yapıyorsun. Nerede çalışıyorsun?"
"Babam bazı torpiller yaptı. Bir ticaret şirketinde kıdemsiz analist olarak çalışıyorum."
"olduğunu söyle, ben de paramı çekeyim."
Güldü ve omuzlarının üzerinden baktı. "Haydi çocuklar. Sizi bara götürüyorum. Bu gece içkiler benden."



Babam ve ben locada tek başımıza oturmuş, maçın başlamasını bekliyorduk. "Annem nerede?"
"Ona evde kalmasını söyledim. Kavgadan nefret eder." "Yani, bu maçın acımasız olacağını biliyorsun." Başını salladı ve cevap vermedi.
Öfkelendim. Ona Max'i korumayacak ve ona ekibin bir üyesi gibi davranmayacaksa neden Vancouver'a getirdiğini sormak istedim ama kavgaya etmek istemedim.
Birlikte sessizce oturup izledik.

BÖLÜM 46

OYUN ACIMASIZDI. Game of Thrones dövüş sahnesi izlemek gibiydi. Minnesota kandan daha fazlasını istiyordu. Sakatlamaya ve etkisiz hale getirmeye çalışıyorlardı. Max buza her çıktığında nefesimi tutuyordum.

İkinci periyodun iki dakikasında düdük çaldıktan sonra birisi Max'e arkadan yasadışı bir şekilde vurdu. Uçtu ve tahtalara çarptı.

Ellerini yüzüne kapatarak buzun üzerine yığıldığında tüm stadyum sessizliğe gömüldü. Antrenörler ona doğru kaydılar ve ayağa kalkmasına yardım ettiklerinde kaşından kan fişkırdı. Tüm stadyum, eğitimcilerin onu buzdan çıkarmasını sessizlik içinde izledi.

Soyunma odasına gittiği anda Minnesota bambaşka bir takıma dönüştü. Savaşmak için orada değillerdi; hokey oynamak ve kazanmak için oradaydılar.

Babam telefonuna baktı. "Logan beyin sarsıntısı geçirmemiş ama 3 dikiş atılması gerekmiş."

"Bu süre boyunca onu buzdan uzak tutmalarını söyle."

Babam bana baktı. "Neden?"

"Çünkü Minnesota'nın fikrini değiştirip değiştirmediğini görmek istiyorum." "Baxter'ın başının üstünden geçmemi mi istiyorsun?"

Babama bir bakış attım. "Neden Baxter'a Max'siz hayatın nasıl bir şey olduğunu tattırmıyoruz?"

Babam bir an beni inceledi. "Karar senin."

Telefonuna bir şeyler yazdı. "Logan mutlu değil." Ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" Babam bana baktı.

"Projemle konuşmaya."

Max'in antrenörlerle tartıştığını duydum. Soyunma odasının döndüm. Max, kalması için ellerinden geleni yapan iki antrenörün üzerinde yükseliyordu.

"Ben iyiyim. Bırakın çıkayım."

"Max, biraz otursana."

"Baxter mı? O pislik oynamamı istemiyor mu?"

Bir antrenör Max'e kıyasla cılız görünüyordu ama onun gitmesini engellemeye çalıştı. "Seni tekrar buza çıkarma iznimiz yok."

"Çekil yolumdan."

Öne çıktım ve onların üzerinde konuştum. "Bendim. Periyodun geri kalanında buz dışında kalmanızı emrettim."

Max dondu ve gözlerini kaldırdı. "Ne oluyor lan?"

İki eğitmene baktım. "Bize biraz izin verir misiniz?"

Rahatlamış ifadelerle odadan çıktılar.

Max öfkelenildi. "Bunu neden yaptın?"

"Bu kulüp sensiz 13 dakika hayatta kalacak."

"Bu tür aramalar yapmaya hakkınız yok."

"Buzdan çıktığınız anda Minnesota hokey oynamaya başladı." "Pardon?"

"Bir tane bile kural dışı vuruş yok, bir tane

bile penaltı yok." "Ne demek istiyorsun?"

"Takımımızın etrafında daireler çiziyorlar."

Max'in burun delikleri alevlendi. "Oraya gitmem için bir neden

daha." "Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"O zaman bunu

yapmama izin ver."

"Ne amaçla?"

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Kimse seni takdir etmiyor. Ne hayranların, ne Baxter, hatta ne de babam. Bırak da sensiz hayatın nasıl bir şey olduğunu görsünler."

Max bana dik baktı. "Hayır."

"Evet."

"Maçı kaybedeceğiz. Bu takımı tanıyorum."

"Max, ikinci sıradayız. Sakatlanıp birkaç maç oynayamazsan sıralamamız ne olur?"

"İyi olacağım."

"Tahtalara çarpıp boynunu kırmadığın ya da beyin sarsıntısı geçirip bayılmadığın için şanslısın."

"Oynamak istiyorum."

Gözlerimi ona kilitledim. "Ve bana güvenmeni istiyorum." "Siktir." Eldivenlerini soyunma odasına doğru fırlattı.

"Nedenlerimi dinleyin. Taraftarların seni sevmesi gerek. Bunu yaptıklarında, medya geri çekilecektir. Bu gerçekleştiğinde, bir yük değil, bir meta haline gelirsiniz. Bu da, bu sezondan sonra istediğin kulübü seçebileceğin anlamına geliyor."

Döndü ve gözlerindeki duyguyu görebiliyordum. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Herkes seni kullanıyor. Hepsi senin ortaya çıkıp performans sergilemeni bekliyor ve sana bok gibi davranıyorlar."

"Oynamamak buna nasıl yardımcı oluyor?"

"Size ne kadar ihtiyaç duyduklarını anlamaları gerekiyor. Bırakın orada ter döksünler."

"Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Bu benim anımdı. Onunla gerçek olmak için. Dürüst olmak için. "Çünkü eğer öğrenilirsek, kariyerinin bitmesini istemiyorum."

Sanki ona tokat atmışım gibi kafasını geriye attı.

Bir bomba daha attım. "Ne istediğini bilmiyorum ama bu her neyse devam etmesini istiyorum. Ve hokey ile benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Soyunma odasını dört adımda geçti ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Ellerini saçlarımın arasına soktu. Ağzımı öpücüğe açarak inledim.

Başını kaldırdı. "Daha fazla mı istiyorsun?"

İnledim. "Sana asla doyamıyorum."

Başını kaldırdı ve gözleri yüzümü inceledi, doğruluğumu ve dürüstlüğümü arıyordu. "Nasıl hissettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Pek sayılmaz."

Saçlarımı alnımdan geriye doğru okşadı. "Eğer bir spor olsaydın, hokey olurdun."

Ama sen hokeyi seviyorsun!

Ayak parmaklarımın ucuna kadar uzandım. "Öp beni."

Başını aşağı eğdi. "Neden bu kadar kızasın?"

Güldüm, "Patenlerini giyiyorsun."

Beni bankın yanına çekti, oturdu ve kucağına çekti, böylece ben de onun üzerine oturdum.

"Max," gergin hissettim, "Herkes içeri girebilir."

"Öp beni."

Kollarımı boynuna doladım ve öpücüğümün içine her şeyimi koydum. Başım kadar öpüştük. Geri çekildi ve yüzünü buruşturdu. "Ne oldu?"

Altımda kaydı. "Koruyucu giysilerim sert bir giysiyle iyi gitmiyor."

Yine güldüm. Max'in böyle bir etkisi vardı. Onunlayken kendimi mutlu .

"Çıkabilirim."

Beni olduğum yerde tuttu. "Bunu mu demek istedin?" "Neyi kastettim?"

"Bunun devam etmesini mi istiyorsun?"

Sevmeye başladığım o mavi gözlere baktım. Sesim yumuşaktı. "Evet. Her kelimesi."

O da beni nefessiz bırakan bir öpücükle karşılık verdi. Alnını benimkine yasladı. "Bu gece için hala var mısın?"

"Bunu kaçırmazdım."

Gözleri ağzıma kaydı. "Ağzını düşünmeden duramıyorum."

"Sen ."

Güldü. "Yarısını bile bilmiyorsun."

Parmaklarımı alnındaki kelebek bandajın üzerinde gezdirdim. "İyi misin?"

Omuz silkti, kayıtsızdı. "Sert bir kafam var." "Lütfen dışarıda dikkatli olun."

"Son periyotta oynamama izin verecek misin?" "Yaralanmayacağına söz veriyor musun?"

"Onları halledebilirim."

"Randevumuza tek parça halinde gidin lütfen."

Siren sesi ikinci dersin bittiğini işaret ediyordu. Kucağından kalktım ve eğilip onu dudaklarından sertçe öptüm. "Sonra görüşürüz."

Odadan çıkarken mavi gözlerinin kıçımı takip ettiğini hissedebiliyordum.

Locada oturdum ve buzı temizleyen Zamboni'ye baktım. 4-1 gerideydik, ki bu geri dönölmesi imkânsız bir skordu. Babam yanımda durmak için hareket etti.

"Logan nasıldı?"

"Dirençli."

"3 puan gerideyiz," derken sesi ekşimişti.

"Belki de onu kolay hedef haline getirmek yerine buz üzerinde bu pislikleri gerçekten yenebilecek tek kişiyi korumalıyız."

"Sana söyledim..."

"Baba," diye durdum ve dönüp ona baktım. "Bazen yanılıyorsun." Gözleri büyüdü ama hakkını yemeyelim, konuşmadı.



ÜÇÜNCÜ PERİYOT farklı bir oyundu. Takımımız savunmada olmak yerine, bir asker sürüsü gibi birlikte çalıştı, çapraz kontroller yaptı ve buz üzerinde hareket eden her şeye ve her şeye vurdu. Şiddetli ve acımasızdı ve üç kavgaya çıktı. Oyuncularımız öylece durup izlemedi. İçlerinden biri kavgaya karıştığında, tüm oyuncular olaya dahil oldu.

Kanıyor ve yara bere içindeydik. Ama Minnesota daha çok kanadı.

Berberliği yakalamak için mücadele ettik ve Max bir fırsat yakaladığında tüm stadyum nefesini tutmuş gibiydi. İmkansız gibi görünen bir vuruşla pakı alıp golü attığında tüm stadyum çılgına döndü.

Babam kollarını kavuşturmuş, duruyordu.

"Bunu duydun mu?" Ona sordum.

"Ne?"

"Gecikmiş bir takdirin sesi bu."

Max kalenin etrafında döndü ve onu Kurtlar için oynarken izlediğimden beri ilk kez başını kaldırıp kalabalığa gülümsedi. Kalabalığın gürültüsü arttı.

"On üç dakika," diye başımı salladım. "Ne?"

"Bu kalabalığın ona ihtiyacı olduğunu anlaması bu kadar uzun sürdü."

BÖLÜM 47

TWEET

Hockey Gurl @hockeygurl

Dün gece Rory'nin dört farklı Wolves oyuncusuna oral seks teklif ettiğini duydum ama kimse o pis ağız yanlarında istememiş. Her birini kovmakla tehdit etti.
#NastyGirl

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

Gölgelerin arasında durdum ve oyuncuların soyunma odasından çıkışını izledim. Max dışarı çıktığında bir adım öne çıktım ama bir kadın sürüsü etrafını sarınca durakladım. Gözlerimi kısmıştım. Hepsinin elinde bir şey vardı.

Kopyaları imzaladı ve bir takvim imzaladığını fark etmem bir anımı aldı. İşi bittiğinde gözlerini kaldırıp beni aradı. Personel otoparkına doğru yürüdüm. Arkamdan geldiğini hissettim. Araca bindik ve hiç konuşmadık. Ancak otoparktan çıktığımızda, olası gözlerden ve tanıklardan uzaklaştığımızda rahat bir nefes aldım.

Evine vardığımızda kravatını çekti. "Üstümü değiştireceğim. Kendini evinde hisset. Bir içki al."

Kendime bir kadeh şarap doldurdum.

"Oyunun geri kalanı hakkında ne düşünüyorsun?" diye seslendi yatak odasından.

"Sanırım kalabalığı kazanıyorsun." Mutfağında dolaştım. Tezgâhın üzerinde birkaç banknot vardı. Blender'ın yanında büyük bir kutu protein shake tozu duruyordu. "Soyunma odasının dışında yeni hayranların olduğunu da fark ettim."

"Evet," sesi pek hevesli gelmiyordu. "Senden ne

imzalamanı istediler?" "Hiçbir şey."

"Yalancı!" Güldüm. "Nerede o?"

"Görmek istemezsin."

"Anlat bana."

"Mutfak çekmecelerinden birinde."

Çekmeceleri açtım, çoğunun boş olduğunu fark ettim. İşte oradaydı. NHL takvimi. Büyük bir hevesle Aralık ayına çevirdim.

Aman Tanrım.

Max'in fotoğrafı çarpıcıydı. Patenleriyle durmuş ve kameraya bakıyordu. Cinsel karizması sayfadan taşıyordu. Bu adam, bu sayfadaki, yan odadaydı. Ve bu gece, tamamen benimdi.

"İmza istiyorum," diye seslendim, gözlerimi onun çıplak, devasa kaslarından ayıramıyordum. Ve o şişkinlikten. O siyah boxer'ın içindeki. Kesinlikle fotoşop değildi.

"Bunu az önce söylemedin."

Yere bir şey düştü. için eğildim. Bir karttı. Kartın içinden bir şey fırladı. Ters çevirdim.

Ultrasondu.

Kulaklarım çınladı.

"Düşündüğün gibi değil." Max'in kapı aralığından gelen sesi . Gözlerimi onunkilere diktim. "Burnumu sokmuyordum, takvimden düştü."

Her şeyi tezgâhın üzerine koydum ve ellerimi kot pantolonuma sildim. Max bir adım daha yaklaştı, gözleri yüzümdeydi. "Lolita hamile."

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

"Tamam." Yutkunurken boğazım neredeyse kapanıyordu. "Bebek senin mi?" "Hayır. Babası ben değilim."

Oksijen odayı doldurdu ve tekrar nefes alabildim. "Oh. Tamam." "Zor zamanlar geçirdi."

"Baba resimde mi?"

"Gerçekler konusunda sana güvenebilir miyim, Rory?" "Evet."

"Lolita cinsel saldırıya uğradı ve bebeği de bunun sonucunda dünyaya geldi."

Vay anasını.

Elimi tuttu. "Gel benimle otur."

Onu kanepeye kadar takip ettim. Oturup birbirimize baktık.

Sessizliği o bozdu. "Bunu mu demek istedin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunun devam etmesini mi istiyorsun?"

Bunu bana neden tekrar soruyordu? Belli değil miydi? "Evet."

Elimi tuttu. "Aynı şey benim anneme de oldu." "Ne oldu?"

"Annem de Lolita gibi tecavüze uğradı ve ben de bu saldırı sonucu dünyaya geldim."

Oh Max!

Elini sıktım. "Özür dilerim."

Konuşmadan önce çok sessiz oturuyordu. "Ben beş yaşındayken beni Ronny ile yaşamam için bıraktı."

"Bunu bana Ronny söyledi." "Berbat bir çocuktum." "Max, beş yaşındaydın."

Omuz silkti. "Benimle başa çıkamadı."

"O anneydi."

Ciddi gözleri benimkileri tuttu. "Ben 12 yaşındayken geri geldi. Her şey iyi gidiyordu. Arkadaşlarım vardı, okulda iyiydim ve hokeyde çok başarılıydim. Hokey için yaşıyordum. Ama geri döneli iki gün olmamıştı ki hokeyi bırakmamı istedi. Büyük bir kavganın ortasında bana yaptığı saldırıyı anlattı."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"İlişkımız iyi değildi. İyi bir evlat olmak istiyordum ama onun için hokeyden vazgeçemezdim."

"Max, kimse senden hokeyi bırakmanı istememeli."

"15 yaşındayken hokey okuluna gitmek için burs teklifi aldım. Eğer gidersem beni asla affetmeyeceğini söyledi."

Sesindeki duyguyu duyabiliyordum ve bu bende ağlama isteği uyandırdı. "Gittiğine sevindim," sesim sert çıkmıştı.

Eğildi ve yanağımdan bir damla gözyaşı sildi. "Benim için mi ağlıyorsun?"

"Evet."

Beni kucağına oturmam için çekti. İki başparmağıyla yüzümdeki gözyaşlarını sildi. "Lolita için endişelenmeni asla istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"O sadece bir arkadaş."

Onun endişeli gözlerine baktım. "Bu yüzden ona yardım ediyorsun, çünkü o senin annen gibi."

"Kısmen. Çünkü kimse onun başına gelenleri hak etmiyor."

Alnındaki kelebek bandajına dokundum ve sonra parmaklarımı dudaklarında gezdirdim. "Sen inanılmaz bir adamsın, Max Logan."

Öpücüğü ağzımı kapladı. İnledim ve sonra beni kaldırdığını hissettim. Beni mutfaka taşıdı ve sonra yatağa yatırdı.

"Bu sefer farklı olsun istiyorum," diyerek uzandı. Yüzümü ona dönmek için yuvarlandım. "Nasıl yani?"

"Senin tadını çıkarmak istiyorum."

"Tamam, ama iyi kısımlara geçelim."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "İyi kısımları mı?" "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Dudakları boynumdaki nabızı buldu. "Bu iyi bir bölüm."

Boynum büküldü. Adam boynumu nasıl öpeceğini biliyordu. Onu öpebilmek için başını tekrar yukarı kaldırmaya çalıştım. Ağzımı onunkine açtığımda ve inlediğimde, bunun onu coşturduğunu biliyordum, ama bu gece bunların hiçbirine sahip değildi.

Ellerimi başımın üzerinde birleştirdi ve ben neredeyse inleyene kadar boynumu öpmeye devam etti.

Eli altına girdiğinde iç çektim çünkü kıyafetler çıktığında işler daha da kızılsacaktı ama Max'in başka planları vardı. Beni özenle soydu.

Göğüslerimi incelemek için başını kaldırdı. Arzuyla kabaran göğüslerimi. "Max."

Ağzını büzülmüş bir meme ucuna indirirken mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Vücudunun tadını çıkarmama izin ver, Rory."

Vücudumun tadını çıkarma fikri, beni o kadar sıcak ve arzulu bir yay gibi titretti ki, alevler içinde kalacağımı düşündüm ve ikinci aşamayı bile geçmemiştik.

Kot pantolonumu çıkardığında bir yere varacağımızı düşünmüştüm ama külotumu çıkarmadı. Seks sırasında sabır nedir bilmeyen adam birden bir azizin iradesine sahip oldu.

"Max," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen dokun bana. Lütfen dokun bana."

Dudakları dizimin iç kısmını ısırırken, gıdıklayıcı parmaklarını kalçalarımın aşağı yukarı gezdirdi. "Sana dokunuyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Hafif parmak uçlarını tepe noktamın üzerinde gezdirdi, bu his kalçalarımı yataktan kaldırdı. Daha fazlası için savaşıyordum. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum.

"Birileri olmuş," gözleri karanlıktı. "Bana işkence etme."

Ama bana işkence etti. Sihirli parmaklar, kötü dil. Beni sınıra getirir ve sonra geri kaydırırdı.

Pantolonunu çıkarıp sıcak sikinin ucunu klitorisime bastırduğunda, artık tutarlı sesler bile çıkaramıyordum.

"Ne istiyorsun? Söyle bana?"

"Sen," diye başımı öne arkaya salladım. "Sadece sen."

Mavi gözleri yüzümde, içime doğru iterken ellerimi elimin üzerinde sabitledi.

Gözlerimi onun yüzüne odaklamaya çalıştım. Yüz ifadesi kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. İfadesi şefkat ve şehvetin, sıcaklık ve duygunun bir karışımıydı.

"Max," gözlerimi onun yüzünden ayıramıyordum. Sonsuza kadar bu anın içinde kalmak istedim. Hafızama kazımak. Küçük ayrıntıları asla unutmamak.

Kirpiklerinin uzunluğu.

Gözlerindeki duyguyu.

Dudaklarının tadı.

Onun beni doldurma hissi.

Kalçalarını oynattı ve ben boşaldığımda gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Bedenim onunkinin altında eğilip bükülürken haykırdım, ama haykırışım fiziksel olarak serbest kaldığım için değildi. Tam olarak anlayamadığım duygusal bir boşalmaydı. Vücudumdaki her hücre birbirinden ayrılırken ve sonra tekrar bir araya gelirken beni izledi.

Ama aynı kişi olarak geri dönmedim. Bir şeyler değişmişti.

İçimde bir şeyler çatırdadı ve göğsümden milyonlarca kelebek dökülüyormuş gibi hissettim.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı, beni izliyordu. "Lütfen bana katıl," diye yalvardım, ne demek istediğimden emin değildim.

Yüzünü boynuma gömdü ve o hareket ederken ben de ona tutundum. Beni kollarının arasına aldı ve her hamlesi bağılılık hissi veriyordu. İçime her girişinde, sanki benim bir parçam oluyormuş gibi hissediyordum.

Ona sarıldım, kendimi birleştirebilmeyi diledim. Vücuyla değil, Max'i Max yapan özle.

Boşaldığında, boynuma karşı cinsel bir iniltiyle boşaldı ve büyük vücudu benimkine doğru itilirken, her şeyin yoğunluğundan bunalmış bir şekilde ona tutundum.

"Rory," diye başını kaldırıp gözlerimin içine baktı, bir yandan da içimde gömülü kalmaya devam ediyordu.

"Biliyorum," diye nefes aldım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

Sırtımı Max'göğsüne daha sıkı yasladım, sıcaklığının ve gücünün beni sarmasına bayıldım.

"Kuzey Dakota'da olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" "Asla unutmayacağım."

"Yaşayacağımıza inanmadığın halde uçakta beni sakinleştirmek ve son anlarımı güzelleştirmek için neden bu kadar çok çalıştığını sordum."

"Hatırlıyorum."

"Cevabının ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Söyle bana."

"Bana kefareti için olduğunu söylemiştin. Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ne demek istedin?"

Cevap vermesi zaman aldı. "Sanırım bir kefareti arıyorum."

Kollarında iki büküm oldum, böylece yüzüm onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Ne için?" Bakışlarını tuttu ama cevap vermedi.

Avucumu yanağının üzerine koydum. "Anlat bana."

"Doğduğum için mi? Annemin hayatını mahvettiğim için mi? Onun için hokeyden vazgeçmediğim için mi? Bencil olduğum için mi?"

"Max." Sesim ızdıraplı geliyordu. "Sen sorumlu değilsin."

Gözlerimi kaçırarak bakışlarını kaçırdı. "Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği sipariş etmek ister misin?"

O yuvarlanıp yataktan kalkarken ben çaresizlik içinde orada yatıyordum. Biliyor muydu? Annesinin başına gelenlerin onun suçu olmadığını anlıyor muydu? İçimden o kadar çok duygu geçti ki göğsümün patlayacağını sandım. "*Seni seviyorum*" sözlerini ağzımdan kaçırmamak için tüm çabamı harcadım.

Oturdum. *Max'i seviyordum.* Kalbim göğsümde çarpıyordu. Böyle olmaması gerekiyordu. Max ve ben daha yeni çıkmaya başlamıştık. Aşkın bu kadar hızlı gerçekleşmemesi gerekiyordu. Ama onu tüm kalbimle seviyordum ve bu adam için her şeyi yapabileceğimi biliyordum. O da aynı şeyi istiyor muydu? Yoksa bu durumda kalbim ezilecek miydi?

"İyi misin?"

Gözlerimi pantolonunu çekerken beni izleyen Max'e kaldırdım. "Ne?"

"Hayalet görmüş gibi

görünüyorsun." "Ben iyiyim."

Sana sıırılsıklam aşık olduğumu fark ettim. Önemli değil. "Hadi, yemek sipariş edelim. Açlıktan ölüyorum."

Tekrar yatağa uzandım. "Bir dakika içinde çıkacağım."

Bir şeyi biliyordum. Bu iş karmaşık olacaktı.



MAX tabağına üçüncü makarna porsiyonunu da koydu. çoktan bitirmiştim ve şimdi oturmuş onu izliyordum. Yaptığı her hareketi, gözlerinin rengini, ellerinin büyüklüğünü, yemeğinin tadını çıkarırken iç çekişini, hepsini. Bayılmıştım. Bu adamda hayran olmadığım hiçbir şey yoktu.

Bunun neden tahmin edemedim? Duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. Normal davranmam gerekiyordu. Onun hakkında hissettiklerimden şüphelenmesini asla istemedim.

Bana sıırttı. "Bütün yemek boyunca bana bakıp durdun. Ne var yok?"

Tenim kızardı. "Bakıyor muydum?"

"Baktığınızı biliyorsunuz."

"O takvim yüzünden," diye yalan söyledim. "Bana kirli düşünceler veriyor."

Çatalını tabağıyla dudakları arasında gezdirdi. "Gerçekten mi?" "Ah evet. Gerçekten kirli."

Çatal tabağa çarptı ve adanın etrafında olağanüstü bir hızla hareket etti. Ellerimi tuttu ve yatak odasına doğru geri geri yürüdü.

"Akşam yemeğin ne olacak?" "Isıtabilirim."



ERTESİ SABAH, Max'le hayatımın sonuna kadar hafızamda yer edecek bir duştan sonra eve doğru gidiyordum.

"Seni istemediğine emin misin?" Max kapı aralığında bana doğru yaklaştı.

"Eminim. Antrenmana gitmen gerekiyor ve babamın beni kimin bıraktığını görmesini istemiyoruz."

Ağzı benimkini kapladı. Tadı naneli Max gibiydi. İnledim. "Buna bayıldım."

Geri çekildi ve mavi gözleri benimkilere sabitlendi. "Randevu için teşekkürler." "Sonra görüşürüz."

Asansörü ki arkamdan onun sesi duyuldu. "Selam kız arkadaşım."

Etrafımda döndüm. "Benimle mi konuşuyorsun?"

"Buralarda başka fıstık görüyor musun?"

Gülümsediğim için yanaklarım acıdı. "Ne?" "Sonra görüşürüz."

Oh evet. Bu iş gerçekten karmaşıklaşacaktı.



Eve dönerken birkaç şey almak için dükkânlara uğradım. Taksiye tekrar bindiğimde telefonum çaldı.

Brian (avukat) arıyor. "Alo?"

"Rory, polis oyuncularımızdan birini cinsel saldırıdan tutukladı."

"Pardon?"

"Şehir merkezindeki polis karakoluna gidiyorum. Baban bizimle orada buluşacak. Bize katılabilir misin?"

Öne doğru eğildim ve taksi şoförüne talimatlar verdim. "Ne zaman oldu?"

"Saldırı dün gece gerçekleşmiş ancak oyuncuyu kısa süre önce almışlar ve merkeze getiriyorlar."

"Peki ya medya?"

"Her araştırıyorlar. Tutuklamadan önce bir ihbar almışlar ve polis arabasına götürülürken çekilmiş görüntüleri var."

"Kahretsin. Kurban nasıl?"

"Şu anda hastanede. Polisle konuşuyor. Tecavüz testini reddediyor." "Ne? Neden?"

"Travma geçirmiş durumda ve tedaviyi reddediyor ancak doktorlar kanıt toplamak için 96 saate kadar süreleri söylüyor."

"Tamam. Ben beş dakika , sen neredesin?"

"İstasyona yaklaşıyoruz. Medya çılgına dönüyor. Yan kapılardan birinden girmeyi deneyin. Seninle içeride buluşuruz."

"Tamam. Yakında

görüürüz." "Evet."

Bağlantıyı kesmeden önce "Bekle," diye sordum. "Hangi oyuncu?" "Max Logan." Bağlantıyı kesti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

Şaşkınlık içinde telefonuma baktım. Bu da neydi böyle? Bu korkunç bir hataydı. Max'in birine saldırmış olmasına imkân yoktu. Brian oyuncunun adını karıştırmış olmalıydı, çünkü bütün gece Max'le birlikteydim.

Max'in cep telefonunu aradım ama yönlendirdi.

Kahretsin.

"Hanımefendi, varış noktanızdayız."

"Özür dilerim," diye özür diledim ve şoföre 18 dolarlık yolculuk için elli dolarlık bir banknot uzattım. İndim.

"Para üstünüz,
bayan." "Sizde
kalsın."

Binaya girerken kendimi hazırladım. Yan kapıyı kullanarak medyadan kaçtım. Babamı ön girişin yakınında volta atarken bulana kadar labirent gibi koridorlarda ilerledim.

"Brian nerede?"

Babam başını salladı ve bazı ofisleri işaret etti. "O ." "Oyuncu kim?"

"Max Logan." Babam kelimeleri tükürerek çıkardı.

"Ne? Bu imkansız."

"Hayır, değil. Ve şimdi elimizde boktan bir fırtına var."

Sanki biri odadaki tüm oksijeni emmiş gibi nefesim .

"Max nerede? O iyi mi?"

"Kimin ? Bir kadına saldırdı. Bela olduğunu biliyordum. Onu asla işe almamalıydım. Bizi şu pislığe bak!" Babamın

sesi neredeyse bağırmaya kadar yükseldi.

"Baba, sakin ol." Yaklaştım ve kolunu ovdum. Alnında boncuk boncuk ter vardı. "Bu büyük bir yanlış anlaşılma."

Brian bize doğru yürüdü. "Bize konuşmak için bir oda buldum." Babam ve ben onu küçük bir odaya kadar takip ettik.

Paniği sesimden uzak tutmaya çalıştım. "Max nerede? O iyi mi?"

"Onu inceliyorlar. Henüz görüşmelere başlamadılar ama ben odada olmadan onunla konuşmalarına izin verilmiyor."

"Bırakın çürüsün!" Babam yumruğunu masaya vurdu.

Babamı görmezden gelerek Brian'ın bakışlarını tuttum. "Onu neyle suçluyorlar?" "Birinci seviye cinsel saldırı. Bir kadınla tanışmış, en son onunla bardan ayrılmış.

ve hayır dediğini ve adamın onu zorladığını iddia ediyor." "Bu imkansız."

"Polis aksini söylüyor."

"Brian," dudaklarımı yaladım. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Ne söyleyeceksen benim önümde söyleyebilirsin." Babamın sesi odayı doldurdu.

"Baba. Güven bana."

"Rory, ağzındaki baklayı!"

Korkuyla yutkundum. Babam felaket tellalı gibi görünüyordu. "Dün gece onunla birlikte olduğum için Max Logan'ın birine saldırmış olması mümkün değil."

Brain'in kaşları kalktı.

"Hayır! Rory hayır! O hayvanı korumana izin vermeyeceğim."

Babama döndüm. "O bir hayvan değil baba. O benim sevdiğim adam."

"Tamam, tamam." Brian sakinleşti. "Neden bana dün gece neler olduğunu anlatmıyorsun?"

"Max ve ben maçtan sonra stadyumdan birlikte ayrıldık. Onun evine geri döndük. Gece 1 civarında yemek sipariş ettik. Ben sabah 9 gibi ayrıldım."

Brian başıyla onayladı. "Evden ayrıldı mı?"

"Hayır. Oraya birlikte vardık ve ikimiz de ayrılmadık."

"Bu saçmalık, Rory," diye çıkıştı babam. "Garrett'ı korumayacaksın, tamam mı? O bir hayvan ve onu korumak için kendini feda etmene gerek yok."

"Garrett kim?" Babama döndüm. "Max'le birlikteydim."

Babamın nefes alış verişisi zorlaşmıştı. "Onun yerine bakmak zorunda değilsin. Ekibimiz onsuz da yapabilir."

"Baba! Doğruyu söylüyorum."

"Sizi birlikte gören başka biri oldu mu?" Brian araya girdi.
"Bilmiyorum. Kapıcının orada olup olmadığını hatırlamıyorum.
Teslimatçıyı görmedim, Max yemeğin parasını ödedi."
"Böyle bir şey olmayacak!" Babam yumruklarını masaya vurdu. "Böyle bir şey olmayacak!"
Brian burnunu sıktı. "Rory. Eğer onu korumaya çalışıyorsan."
"Çıkmıyorum. Max Logan'la çıkıyorum ve geceyi erkek arkadaşım ile geçirdim. Güven bana. O kimseye saldırmadı."
"Tamam, bu iyi. Sen güvenilir bir ."
"Onu korumayacaksın!" Babamın sesi tizleşti.
Brian bakışlarını tuttu. "Polisin seninle görüşmesi gerekecek. Bunu yapabilir misin?"
"Evet."
"Buna izin vermeyeceğim. Garrett artık bu takımı ve bu aileyi mahvetmeyecek."
Babama doğru döndüm. Yüzü bembeyazdı ve kravatını çekiştiriyordu.
Yüzünden boncuk boncuk terler dökülüyordu. "Baba, iyi misin?"
"Burası çok sıcak."
"Hayır, değil."
"Ben iyiyim," diye hırıldadı. "Biraz hava almam lazım." "Baba, iyi görünmüyorsun." Yanına gittim.
Sol kolunu göğsüne yasladı. "Biraz hava almam lazım."
Dizlerinin üzerine çökerken onu tuttum.
"Baba!"
Sonra gözleri geri döndü ve bana doğru düştü. "Brian, bir ambulans çağır."
Babamı yere indirmeye çalıştım. "Baba, ! Konuş benimle. İyi misin? Neler oluyor?"
Brian'ın bağırdığını duydum. Sonra iki polis memuru aceleyle odaya girdi. Biri beni yolumdan iterken diğeri babamın boynuna dokundu.
"Bu adam kalp krizi geçiriyor." "Ne?"
"Git AED makinesini getir!"
Diğer memur kaçtı.
Brian, "Sağlık görevlileri 5 dakika sonra gelecek," diye konuştu.
Elimle ağzımı kapatarak memurun babamın gömleğini yırtıp açmasını ve kalp masajına başlamasını izledim.

"Oh hayır. Oh hayır."

Diğer memur babamın yanına döndü. Babamın göğsüne kablolar bağladı.

"Şarj oluyor."

"Temiz."

"Hazır, başla."

Babamın vücudu sarsıldı.

Brian beni ayağa kaldırdı ama gözlerimi babamın cansız bedeninden alamıyordum. "Rory."

Lütfen uyan, baba. Lütfen uyan.

"Rory!" Brian'ın yüzü gözlerimin önünde belirdi.

"Ne?" Kötü bir rüyadaymışım gibi sersemlemiş hissediyordum. Bu gerçek değildi. "Rory," Brian parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Araman gerek.

annen."

"Ne?"

"Seninle hastanede buluşması gerekiyor."

"Tamam, iyi fikir." Tökezleyerek masaya gittim, çantamı karıştırdım ve aradım.

"Merhaba, sevgilim. Dün gecen nasıl geçti?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Anne. Bir şey oldu. Sakin olmanı istiyorum."

"Rory, beni korkutuyorsun."

"Araba orada mı?"

"Hayır, baban aldı."

Bağrıışmalar duydum ve arkamda iki sağlık görevlisi bir sedyeyi odaya itti. Konuşmaları dikkatimi dağıttı.

"Elimizde ne var?"

"56 yaşında bir adam, tepkisiz. Nabız yok. Bir AED şarjı." "Tamam, tekrar deneyelim."

"Şarj oluyor."

"Temiz."

"Hazır, başla."

Babamın vücudu

sarsıldı. "Nabız yok."

"Tamam, kalp masajına devam ediyoruz." "Onu torbaya koyuyorum."

"Bir çizgi

başlatıyorum."

"Rory!" Annemin sesi kulağıma emrediyordu. " oluyor?"
Sesim titrek ve zayıf geliyordu. "Anne, bir taksi çağırmanı ve sonra da hastaneye gitmeni istiyorum."
"Ne? Neden?"
"Ben baban."
"Rory. oluyor?"
"Yere yığıldı. Sağlık görevlileri de burada. Onun üzerinde çalışıyorlar."
"Ne? Neler oluyor? Rory, konuş benimle."
"Bilmiyorum anne. Bağırıyordu ve çok üzgündü ve sonra dizlerinin üzerine çöktü."
"Neler oluyor?"
"Onu sedyeye koyuyorlar ve kalp masajı yapıyorlar." "Aman Tanrım!" Annem ağladı.
Brian yanımda durdu. "Ona bir taksi çağırdım."
Ahizeye doğru konuştum. "Brian sana bir taksi çağırdı, tamam mı? Çantamı ve ayakkabılarımı al ve dışarı çıkıp onu bekle. Seninle hastanede buluşacağız."
"Hangi hastane?"
"Onu hangi hastaneye ?" "VGH."
"Anne, şoföre seni VGH'ye götürmesini söyle."
"Nerede olduğunu bilmiyorum," sesi çok paniklemiş geliyordu. "Şoför biliyor anne. Çantan yanında mı?"
"Rory, ölmesine izin verme. Ölmesine izin veremezsin."
Brian kolunu bana doladı. "Gel . Ambulansa binebilirsin."
"Anne, gitmem gerek. Babamla gidiyorum."
"Rory," diye ağlıyordu, "Ölmesine izin verme."
"Anne, ona ben bakarım. Yakında görüşürüz."
Sedyeyi koridorda takip ettim. Brian'a baktım. "Geliyor musun?"
"Ben Max'le kalacağım."
Lanet olsun. Max.
Panik yüzümden okunuyor olmalıydı.
"Babanla git. Bunu ben hallederim."

Hastaneye gidişimiz tam bir kâbustu. Sirenler çalarken ve trafikte sağa sola savrulurken ben önde şoförle birlikte oturuyordum. Arkadaki sağlık görevlisi babama kalp masajı yapmaya devam etti.

Hastanede babamı götürdüler ve bir hemşire beni durdurarak cevabını bilmediğim sorular sordu.

Babamın kalp hastalığı geçmişi var mıydı?

Son 6 ay içinde EKG çekti mi? Herhangi bir ilaç kullanıyor muydu?

Ailemizde kalp hastalığı geçmişi var mıydı?

Kolesterolü kaçtı?

"Bilmiyorum," diye tekrarladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 51

HASTANEDE geçirdiğim o gün, hayatımın en kötü günüydü. Babam dörtlü by-pass ameliyatına girdi. Annem yarı histerik bir halde geldi. Hemşire doktorunu aradı ve doktorun babama ileri derecede kalp kapakçığı tıkanıklığı teşhisi koyduğunu ve babama derhal harekete geçmesini tavsiye ettiğini, ancak sadece babamın cevaplayabileceği nedenlerden dolayı doktorunun tavsiyesini dikkate almadığını bildirdi.

Babam ameliyattan sağ çıktı. Şimdi yoğun bakım ünitesinde durumu kritik bir şekilde yatıyordu. Annem kendinden geçmişti. Zar zor işliyor ve konuşmuyordu.

Saatlerce onunla ilgilendikten sonra eve gidip ona birkaç eşya, birkaç kıyafet, bir kitap ve diş fırçası aldım. Bir saatliğine uzanmak ya da duş almak isterse diye ona caddenin karşısındaki otelde bir oda ayırttım ama kabul etmedi.

Medya hastanenin önüne üşüştü. Düzinelerce iyi niyetli arkadaş annemin telefonunu aradı, hepsine cevap verdim.

Saat 10'da Baxter'ın gelip anneme sarılmasını şaşkınlıkla izledim.

"O ?"

Annem gözyaşlarıyla mücadele etti. "Bilmiyorlar. Önümüzdeki 48 saatin belirsiz olduğunu söylediler."

Baxter anneme midemi bulandıran sempatik bir gülümseme verdi. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"Zamanlama çok kötü Helena, ama Şubat ayında takas için son tarihler yaklaşıyor."

"Hokey umurumda değil."

"Kocan biliyor." Onun omzunu ovuşturdu. "Bırak bunu senin için ben halledeyim."

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü kaldırdı. "Bunu yapar mıydın?" "Anne," diye araya girdim. "Bununla başa çıkabilirim."

"Rory, senin yerin burası, babanın yanı."

"Anne."

"Yeter!" Çelik gibi gözleriyle beni susturdu.

Baxter dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana yasal vekâlet vermeni istiyorum." "Neye ihtiyacın varsa."

Onun elini okşadı. "Bunu söylemeni umuyordum. Avukatımızdan bazı evraklar hazırlamasını istedim bile."

Kollarımı kavuşturdum. "Annemle biraz yalnız konuşmak istiyorum lütfen."

Tereddüt etti.

"Şimdi," diye emrettim.

Gülümsemesi beni hasta etti. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

kapıyı kapattım. "Anne. Büyük bir hata yapıyorsun." "Baban Baxter'a güveniyor."

"Ve bu güven yersizdir."

"Dur! Baban hayata tutunmaya çalışıyor ve sen hokey için mi endişeleniyorsun?"

"Ben sormak sen içindeğilkoy Baxter içinde Suçlama. O olabilir kınanacak bir zarara neden olur."

"O iyi bir adam ve yardım etmeye çalışıyor."

"Ben halledebilirim."

Ayağa kalktı. "Sanırım yargıların çarpık." "Pardon?"

"Baban ayağa kalkana kadar takımı idare etme yetkisini Baxter'a veriyorum."

Kapıda bir tıkırtı duyuldu. Brian kafasını içeri uzattı. "Baxter birkaç saat önce beni aradı ve ona vekâlet vermek için gerekli evrakları hazırlamamı istedi, öyle mi?"

"O akbabanın pençelerini uzun sürmedi," derken gözyaşlarım boğazımı tıkadı.

Annem beni görmezden geldi. "Teşekkür ederim, Brian. O kağıtları imzalamak istiyorum."

Brian onun yanına oturdu. "Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin? Baxter'a takım üzerinde tam bir yasal yetki vermiş olacaksın."

Gözlerini yüzüme dikti. "Eminim."

Brian'ı hastanenin ana lobisine kadar yürüdüm. Bugün o kadar çok kötü şey oluyordu ki, odaklanamıyordum bile.

"Max nasıl?"

"Kefalet duruşması yarın sabaha ayarlandı." "Orada olacağım."

"Ben halledebilirim."

"Orada olmam gerek,

Brian." Başını salladı.

"Tamam." "Durumu nasıl?"

"Onunla birlikte olduğunu kimseye söylemeyi reddetti." Bu beni şok etti. "Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Ona kefil olduğunuzu söyledim ama polislerin hikayenize inandığını sanmıyorum."

"Polisler beni ne zaman sorgulayacak?"

"Bu gece hastaneye birini gönderecekler."

Bunun olduğuna inanamıyordum. "Kadının saldırıya uğramadığını söylemiyorum ama . Yanlış adamı suçluyor. Max masum."

"Hikayesine sadık kalıyor. Max olduğu konusunda kararlı. Hatta onu bir sıranın içinden seçti."

"Bunu neden yapsın ki? Bunun doğru olmadığını biliyor. Onunla birlikteydim. Bu tamamen uydurma."

"Max'in bir mazereti olduğunun farkında değil. Savcı da onun masum olduğundan emin olmadan suçlamaları düşüremez."

"Herhangi bir fiziksel kanıt sundu mu?"

"Kıyafetlerini vermeyi ya da kimsenin onu muayene etmesine izin vermeyi reddediyor." "Bunu neden yapsın ki? Neden biri Max'e kurmaya çalışsın?" "Para mı? Reklam mı?"

Bunu düşündüm. "Suçlamaları düşürseler bile, bu onun kariyerini mahvedecek."

Dudakları pişmanlıkla inceldi. "Özel bir dedektif tutmamı ister misin?"

"Evet."

"Ben halledeceğim."

"Sonra ne olacak?"

"Ellerinde herhangi bir fiziksel kanıt olmadığı gerçeğine dayanarak, suçlamaların düşeceğini umuyorum."

"Hiçbir kanıt olmadan onu nasıl tutukladılar?"

Brian ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bazen tetikte bekleyen bir polis olur, tutuklamayı yapar ve sonra savunma avukatı davayı takip edip etmeyeceğine karar vermek zorunda kalır. İşin içinden çıkamazlarsa suçlamaları düşürebilirler, ama şimdi tutuklamayla baş başa kalmışlardır."

"Bu saçmalık!"

Elini omzuma koydu. "Babanla kal. İki memur bir saat içinde aşağı inecek."

"Annem vekaleti Baxter'a vererek büyük bir hata yaptı."

"Hokey bekleyebilir. Bunu daha sonra halledebiliriz."

Gözyaşlarımla savaşıarak başımı salladım. "Evet, tamam."



Polislerle yaptığım görüşme beni bitkin düşürdü. İnanmayan bir ses tonuyla aynı soruları defalarca tekrarladılar. Benden şüphelendiklerini, Max'le birlikte olduğumdan şüphe duyduklarını söyleyebilirdim. Yıldız oyuncumuzun tutuklanmamasını sağlamak için sadece takımı korumaya çalıştığımı öne sürdüler. Röportaj bittiğinde gözyaşları içindeydim.

Sorularımın hiçbirine cevap vermediler ya da Max'e olduğunu anlatmadılar.

Sonunda annemin bir sandalyeye kıvrılmış bekleme odasına geri döndüm.

"Babam nasıl?"

"Henüz uyanmadı."

Bitkin bir halde bir sandalyeye çöktüm. "Doktorlar geldi mi?"

"Hemşireler hayati değerlerinden memnun."

"Tamam."

"Neredeydin?"

"Max Logan'ı tutukladılar. Ben onun tanığım, bu yüzden polis beni sorgulamaya geldi."

"Baban bu yüzden mi kalp krizi geçirdi?"

Sesindeki suçlamayı anlamadım ya da hoşuma gitmedi. "Max Logan masumdur. Biliyorum çünkü iddia edilen olay sırasında onunla birlikteydim."

Yani, bunun suçlusu o değil."

Başını salladı ve yumruğunun üzerine koydu. "Bana babamın üzgün olduğunu söylemiştin."

"Babam tıkalı arterleriyle ilgili sağlam tıbbi tavsiyeleri göz ardı etti. Burada olmasının sebebi de bu."

Yüzünü benden başka tarafa çevirdi. "Bunun için babanı suçlama."

"Ben kimseyi suçlamıyorum."

Öfkeli bir sessizlik dönerken oturduk.

Yüzümü ellerimle ovaladım. Anneme karşı adil davranmıyordum. "Özür dilerim."

"Neden bu kadar üzgündü?"

Sesim yorgun geliyordu, "Geceyi Max Logan'la geçirdim. İddia edilen saldırı da o zaman gerçekleşti."

"Rory!"

"Babam çok üzgündü. Çığlık attı ve Max'e Garrett diye seslenip durdu."

Annem başını kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı. "Onu rahat bırak."

"Neyi rahat bırakayım?"

Cevap vermeyi

reddetti. "Garrett

kim?" "Hiç kimse."

"Anne!"

"Babanın geçmişinden biri."

"Max' ona hatırlattığı kişi bu mu? Bu Garrett denen kişi mi?"

"Bilmiyorum."

Yalan söylediğini anlayabiliyordum. "Bu sırlar da

neyin nesi?" "Bırak onu."

İşlerin daha da kötüye gitmesini önlemek için izin isteyip kendimi bir banyo kabinine kilitledim. Tuvalet kapağının üzerine oturdum, kapüşonumla yüzümü kapattım ve ağladım. Büyük hıçkırıklarla. Babam iyi olacak mıydı? Max'e ne olacaktı? En çok sevdiğim iki adam hayatlarının en büyük sıkıntısını yaşıyordu. Babam tüplerle çevrili bir hastane yatağında yatıyordu ve Max hukuk sisteminin insafına kalmış beton bir hücrede kilit altındaydı.

Kendimi çaresiz hissediyordum. İyi olduklarından emin olmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum ama yaptığım hiçbir şey yeterli değildi.

Daha fazla ağlayamadığımda yüzümü yıkadım ve bir fincan çay aramaya koyuldum. Annemin bakıma ihtiyacı vardı ve bu gece bu benim işimdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

Mahkeme Max'in kefaletini yüz bin dolar olarak belirledi ve ben de bunu ödemeyi teklif ettim. Brian sulh hakimine mal varlığımı kanıtlamama yardım etti.

Yan odada durup bekledim. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Tahliye işlemlerini yapıyorlar."

"Polis benimle görüştüktan sonra ne dedi? Neden suçlamaları düşürmüyorlar?"

"Kurbanın sözüne karşı senin sözün. Onun Max'e karşı bu iddialarda bulunmak için bilinen bir motivasyonu yok, ancak siz onun adına yalan söylemek için motive oldunuz."

"Yalan söylemiyorum."

"Polis iddialarınızı meşrulaştırmak için elinden geleni yapıyor ama bu zaman alır. Max'in binasındaki kameralar için mahkeme emri çıkartmaları gerekiyor ama merdiven boşluğunda kamera yok ve savunma makamı Max'in binadan çıkmadığını kanıtlayamayacaklarını iddia ediyor."

Parmaklarımı saçlarımın arasına soktum. "Bu delilik. O masum."

"Bunu biliyorum ama suçlamaları düşürmeden önce emin olmaları gerekiyor." "Bu suçlamaları en başta yapmamaları gerekirdi."

"Medya yardımcı olmuyor."

"Sen neden ?"

"Yeni genel müdürünüz medyanın önünde bir sürü çirkin iddiada bulunuyor."

"Cehennem gibi."

Köşedeki televizyona doğru yürüdüm ve yerel spor kanalını açtım. Arenanın ön merdivenlerinde duran Baxter'ın etrafını düzinelerce muhabir sarmıştı.

"İki gece önce oyuncularımızdan Max Logan'ın masum bir kadına yönelik vahşi ve iğrenç cinsel saldırı nedeniyle tutuklandığını derin bir utanç ve üzüntüyle bildiriyoruz. Kadın halen hastanede yatmaktadır. Bu oyuncunun ya da onun kınanması gereken eyleminin arkasında durmuyoruz. Kadınlara yönelik şiddete göz yummuyoruz. Şu anda Mark Ashford ve Vancouver Wolves adına hareket ettiğimden, bu durumu yönetmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Logan'ı takas edecek misiniz?" Bir muhabir bağırdı.

Baxter kameraya baktı. "O hayvanın bir daha asla hokey oynamaması için elimden geleni yapacağım."

Vay anasını!

Brian'a döndüm. "Bunu yapabilir mi?"

"Annen ona tam vekalet verdiyse, ne isterse yapabilir." Kapı çalındı.

Bir mübaşirin kapıyı açtığını görmek için döndüm. Max içeri girdi. Yorgun görünüyordu ve üzerinde onu son gördüğüm kıyafetler vardı ama zarar görmemiş gibiydi.

Ona doğru koştum ve kollarımı ona doladım. "İyi misin?" Kollarımı belinden çözdü. "Konuşabilir miyiz? Yalnız konuşabilir miyiz?"

Brian hiç konuşmadan odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Göğsümde soğuk ve çirkin bir şey yürüdü. "İyi misin?" "Baban nasıl?"

"Doktorlar tamamen iyileşeceğine inanıyor." "Güzel."

"Bu delilik. Böyle olduğu için üzgünüm."

"Neden onlara bizden bahsettin?"

Sert ses tonuyla başımı kaldırdım. "Ne?"

"Seni korumaya çalışıyordum. Neden bana bir mazeret verdin?"

Neden bu kadar kızgın görünüyordun?

"Çünkü ben senin mazeretindim.

Seninleydim." "Senin bu işe karışmanı istemedim."

"Çok geç. Zaten öyleyim."

Yüzünü ovuşturdu. "Hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilmeliydim." "Max," diye yaklaştım. "Bu suçlamaları aklayacağız. Bu saçmalık."

"Bir hokey oyuncusu olarak kariyerim sona erdi. İtibarım mahvoldu."

"Bu bir karalama kampanyası, ancak gerçek ortaya çıktığında her şey yoluna girecek."

"Her şey bitti Rory. Hepsi." Benden uzaklaştı.
"Ne?" Panik beni ele geçirdi. "Nereye gidiyorsunuz? Konuşmalıyız, stratejimizi planlamalıyız."
Başını iki yana salladı. "Bensiz daha iyisin. Bu asla geçmeyecek. Ve bundan iyi bir şey çıkmaz. Gitmeme izin vermelisin."
"konuşma. Suçlamaları düşüreceğiz." "Bunu yapsanız bile, artık çok geç."
"Max," ona doğru bir adım attım. "Üzgün olduğumu anlıyorum ama bu konuda bizimle birlikte çalışmalısın."
"Bitti, Rory. . Seni bir daha görmek istemiyorum."
Ciğerlerimdeki hava çekildi.
"Max! Hayır!"
"Git babanın yanında ol. Beni unut. Bütün bunlarla işim bitti. Seninle, hokeyle, Vancouver'la. Hiçbir şey değişmeyecek."
"Yapma bunu," diye yalvardım.
"Hoşça kal, Rory."
O odadan çıkarken kıpırdamadan durdum. Ağlayamayacak kadar uyuşmuş bir halde, ancak Brian tekrar içeri girdiğinde gözlerimi kaldırabildim.
"Max gitti."
"Biliyorum."
"
"Bittiğini söyledi. "O
üzgün."
"Ne yapacağımı bilmiyorum."
"Hastaneye geri dön. Annene iyi bak." "Max'e yardım etmelisin."
"Elimden gelen her şeyi yapıyorum."



Hastaneye döndüğümde saatlerce annemle oturdum. Darmadağındı ve konuşmuyordu. Ben de berbat durumdaydım ve zamanımı ona kahve getirerek, yemek ısmarlayarak ve onu dinlenmeye ikna etmeye çalışarak geçirdim.

Max'i her düşündüğümde ağlamak istiyordum, bu yüzden kendimi sadece annem ve babama odaklanmaya zorladım. Eğer ağlamaya başlarsam, duramayacağımdan emindim.

Babam uyandı. Yüzünün rengi daha iyiydi ve hemşireler onu gülümsetmeye çalışıyordu. Annem yanında durmuş, elini tutuyor ve gözyaşlarıyla savaşıyordu.

Babamı yoğun bakımdan çıkarıp normal bir koğuşa aldıklarında ilerleme kaydedildiğini hissettim. Ancak babam tekrar uyumaya başladığında annem duş almak ve dinlenmek için caddenin karşısındaki otele gitmeyi kabul etti.

Saatlerce babamın yanında oturup uyumasını izledim. Annem döndüğünde, gece için eve gitmemi söyledi.

Karşı çıktığımda bana babamla yalnız kalmak istediğini söyledi. Yenilmiştim, arabayı eve götürdüm.

Ne kadar kötü hissettiğimi bile anlayamıyordum. Max'i birkaç kez aramayı denedim ama her seferinde aramalarım telesekretere düşüyordu. Vücudumdaki uyuşukluk ağlamamı imkânsız hale getiriyordu. Bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin olamadan ezbere çalışıyordum.

Araba garajımın önüne yanaştığında tanıdık bir spor araba gördüm.

Arabadan indim ve Calder ile Katrina'ya kaşlarımı çatarak baktım.

Ne kadar kaba davrandığımı umursamadan, "Boktan bir zaman," diyerek ön kapıya doğru yürüdüm.

"Seninle konuşmam gerek," diye konuştu Katrina. "Max hakkında." Gözlerim Calder'ı buldu.

Omuz silkti. "duymalısın. Yardımcı olabilir." Katrina öne atıldı. "Max'e tuzak kurulduğunu biliyorum."

Kanım buza dönüşmüş gibi hissettim. "Sanırım siz ikiniz içeri gelmelisiniz."



Oturma odasında oturduk. Ben onların karşısına oturdum.

"Tamam, konuşun."

Katrina dudaklarını yaladı. "Baxter'la yatıyordum." "Eski haber."

"Her şeyi Baxter planladı." "Ne planladı?"

"Bana Max'e tuzak kuracağını söyledi. Sahte bir saldırıyla."

"Bunu o mu söyledi?"

"Evet. Her şey hakkında yalan söylemesi için birini tutuyordu." "Planı neydi?"

"Max'in suçsuz olduğu ortaya çıksa bile bunun onun kariyerini bitirmeye yeteceğini söyledi."

İki elimle yüzümü ovuşturdum. "Pekâlâ. Buna dair bir kanıtınız var mı?"
Başını iki yana salladı.

"Buna tanıklık etmek istiyor musunuz?"

Uzanıp elini tutan Calder'a bir bakış attı. "Evet.

O pislikle işim bitti."

"O şerefsizin takım üzerinde vekaleti var. Gösteriyi o yönetiyor." "İtiraf etmem gereken bir şey daha var."

İçimi çektim. "Ne?"

"Baxter Max'i alaşağı etmek için beni kullanıyordu."

"Nasıl?"

Sesi titriyordu. "Max'i medyanın önüne çıkarmamızı istedi. Babanın takım için sağlıklı bir imaja ne kadar değer verdiğini biliyor, bu yüzden Max'in skandalıyla ön plana çıkmasını istedi."

"Başka bir şey var mı?"

"O muhabir ona saldırdığında mı? O da bir tuzaktı." Kalbim öfkeyle çarpıyordu. "Senin bu olayla ilgin neydi?" "Max'i o restorana götürmek benim işimdi."

Sessizce oturup düşündüm. "Baxter neden Max'e bu kadar karşı?"

Sesi titriyordu. "Baban Baxter'a GM yardımcılığı pozisyonu için söz verdi. Baxter takıma Joseph Flanynk'i getirmek istedi ama babanla bu konuda ters düştüler. Baban Max'i getirdiğinde Baxter bunun peşini bırakmadı. Bu konuda çok tartıştılar ve sonra baban Baxter'ı GM yardımcısı yapma teklifini geri çekti."

Bunu zaten biliyordum. Bilmediğim şey ise Max'ten neden bu kadar nefret ettiğiydi. "Neden hıncını Max'ten çıkarıyorsun?"

"Baxter hatalı olduğunu kabul edemez. Olan biten her şey için Max'i suçluyor. Joseph Flanynk'i getirirse mükemmel bir takıma sahip olacağını düşünüyor."

"Şimdiden mükemmel bir takıma sahip. Ligimizde ikinciyiz."

"O olaya böyle bakmıyor. Hayal ettiği takımı kurmaya kafayı takmış durumda ve buna Joseph Flanynk'i takımın bir parçası yapmak da dahil."

"Oh kahretsin." Başımı salladım. Tüm bu olanların en kötü yanı, annemle babamın Baxter'ın manipölasyonlarına karşı bu kadar kör olmalarıydı. "Bu çok kötü."

"Özür dilerim. Ben sadece kendimi düşünüyordum. Baxter o pozisyona gelirse karısını terk eder ve birlikte olabiliriz diye düşündüm."

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Katrina, o hıyardan çok daha iyisini yapabilirsin."

Kahkahası suluydu. "Bunu biliyorum." Calder'a baktı. "Bunu anladım."

Yüzümü ovaladım. "Gelip benimle konuştuğun için minnettarım. Bu benim kitaplarımda uzun bir yol kat ediyor."

Calder Katrina'nın sırtını sıvazladı. "Baban iyi mi?"

"Tamamen iyileşecek ama işe dönmesine haftalar var."

Katrina gözlerindeki yaşları sildi. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" "Bana anlattıklarını avukatımızla paylaşmak ister misin?"

"Elbette."

Calder ayağa kalktı. "Saçından çekileceğiz."

Oturma odasında yığılıp kalmıştım. Baxter'la ilgili bu karmaşa kontrolden çıkmıştı. Eğer Max'i takas tarihinden önce geri alamazsak, bu Max'i mahvedecekti. Muhtemelen kariyerinin geri kalanı için.

Brian'ı aradım ve ona detaylı bir mesaj bıraktım.

Max'i aradım ve ona bir mesaj daha bıraktım.

Sıcak bir duş aldım ve yatağa yığıldım. Yorgunluğuma rağmen uyku beni ele geçirdi. Max'i düşündüm. Bugün onda gördüğüm üzüntü ve yenilgi, içimden iri iri gözyaşları dökülmesine neden oldu. Neden beni kendinden uzaklaştırmıştı? Neden bitirmişti? Bunun için beni mi suçluyordu?

Bildiğim tek şey, ne olursa olsun, adını temize çıkarıp onu takıma geri atayana kadar mücadeleyi bırakmayacağımdı.

Bunu nasıl başaracağımı henüz bilmiyordum. Ama bunu gerçekleştirecektim.

Ben: Seni duramıyorum. Umarım iyisindir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

Ertesi sabah hastaneye gitmek için taksiye bindim. Max'in numarasını çevirdim ama cevap veren olmadı.

Brian'ı tekrar aradım. Cevap verdi. "Hey

Brian. Mesajımı aldın mı?"

"Evet. Katrina ile konuştum ve benimle karakolda buluşup sorguya çekilecek."

"Tanrıya şükür. Sence faydası olur mu?"

"Bilmiyorum. Polis pek ilgili görünmüyor." "Neden ilgilenmiyor?"

"Büyük tutuklamalarını yaptılar. Haberlerde kahraman gibi davranıyorlar. Eğer yanlış adamı tutukladıkları ortaya çıkarsa, yüzlerine yumurta atarlar."

"Yani gerçeği istemiyorlar."

"Öyle. Ama tüm bu olanlar büyük bir süreç." "Max'ten haber aldın mı?"

"Hayır."

Başımı taksinin camına yasladım. "Tamam. Ondan haber alırsan bana haber verir misin?"

"Evet."

"Teşekkürler Brian."



HASTANEDE, annem ve bir hemşire onunla sohbet ederken babamı yatağında oturmuş kahvaltı ederken buldum.

"İşte benim kızım," diye kollarını açtı babam, böylece yanağına bir öpücük kondurabildim.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Neredeyse yeni bir kalbe sahibim, bu yüzden buradan vals yaparak çıkabilirmişim gibi hissediyorum. Dansa gitmek ister misin, güzel kız? Belki ikinizi de bir gece dansa götürebilirim."

Onu inceledim. Yanakları pembe ve . "Senin rengin daha iyi." "Burada ne işin var?"

"Seni kontrol ediyorum."

"Oh, hadi ama, senin ihtiyar iyi. Senin işte olman gerekirdi. Sana daha iyisini öğretmedim mi?"

"Baba!"

"Ben burada tatildeyim, şirin hemşireler ve muhteşem karımla takılıyorum diye siz de ücretli izin alacak değilsiniz."

"Neredeyse ölüyordun."

"Hayatta olmaktan çok daha fazlasıyım. Harika hissediyorum. Hayatıma yeni bir soluk gelmiş gibi hissediyorum. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Buradan çıktığımda yelken yapmayı öğrenmek istiyorum. Hatta bence tüm aile öğrenmeli ki birlikte eğlenceli aile tatilleri yapabilelim."

Ne be? Babamın sesi iyi gelmiyordu. "Çok neşelisin."

"Annen bana Baxter'ın nasıl öne çıkıp işi devraldığını anlattı. Bunu yıllar önce yapmasına izin vermeliydim, böylece annen ve ben birlikte zaman geçirebilirdik." Onun elini öptü.

Sanki bir uzaylı babamın bedenini ele geçirmiş gibiydi. Kimdi bu adam? "Baba, bu konuda."

Annem bir adım öne çıktı ve görevi devraldı. "Baxter'ın bize yardım etmesinden çok memnunuz. Baxter'ın ailemizin yanında olduğunu bilmek içimizi çok rahatlatıyor, değil mi Rory?"

Susmamı istediğini bildiğim için durakladım. "Evet, ama bunun geçici olmasından da memnunuz."

Babam güldü. "Harika iş çıkaracak. Baxter tanıdığım en güvenilir adamlardan biri. Ona hayatım pahasına güvenirim."

Babama neler olduğunu anlatmak istedim ama bunun onu sadece üzeceğinden emindim.

"Baba, belki sabah burada kalırım."

"Ne? Hayır! Hayır! Git hadi! Burada oturup bana bakmanın sana bir faydası yok. İşe git. Baxter'ın ona ipleri gösterecek birine ihtiyacı olacak."

Gözlerim anneme kaydı. Bu yatakta yatanın babam olmadığını görmüyor muydu?

Çenesini kaldırdı. "Baban haklı. Normale dönelim."

Bu durum bende çılgılık atma isteği uyandırdı. "Tamam, çok fazla jöle yeme."

Babam bir gece komedyeninden daha çok güldü. "Çok komiksin. Bu gece gel ve bana her şeyi anlat."

Annemle babama uzun uzun bakarak koğuştan çıktım. Hemşire odasında doktorla karşılaştım.

"Bayan Ashford, babanız ? Onu görmeye gidiyorum." Tartıştım.

"Kendinde görünmüyor."

Kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Bu benim babam değil. O yataktaki adam işini umursamıyor, dans etmekten ve tatillerden bahsediyor ve eskiden takıntılı olduğu şeylere karşı kayıtsız görünüyor."

Doktor elimi okşadı. "Babanız ağır ilaç tedavisi görüyor. İlaçlar yüzünden böyle konuşuyor."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Coşkulu görünüyor muydu?" "Evet!"

"Önümüzdeki birkaç gün içinde ağrı kesici ilaçların çoğunu keseceğiz ve daha kendinde görünecek."

Rahat bir nefes aldım. "Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Beni inceledi. "Sen iyi misin?"

Onun endişesi gözyaşlarımın boğazımı tırmalamasına neden oldu ve yutkunmak için uğraşmak zorunda kaldım. "Ben iyiyim. İşe gidiyorum."

"Babanız şu ana kadar kayda değer bir iyileşme gösterdi. Kısa süre içinde eski haline döneceğinden eminiz."

"Teşekkür ederim."

□

Stadyuma giderken Max'i tekrar aramaya çalıştım ama telesekreteri o kadar doluydu ki mesaj bırakamadım.

Ben: Max. Lütfen beni ara.

Ben: Her şey yoluna girecek. Ben her şeyi hallediyorum.

Ben: Benimle çıkmak istemesen bile, kariyerini düzelteceğim.
Ben senin arkadayım.

Ben: Seni özledim. Umarım iyisindir.

Sabırsızlıkla bekledim ama hiç cevap vermedi.

Araba stadyuma yanaştığında, ön merdivenlerde toplanan büyük kalabalığa bakarak afallamış bir şekilde oturdum. Baxter bir podyumun önünde duruyordu. Takım elbise giymiş, gösterişli bir kravat takmıştı ve sanki belediye başkanlığına adaylığını koyuyormuş gibi bir konuşma yapıyordu. Sanki buranın sahibiymiş gibi bir basın toplantısı düzenliyordu.

Yaklaştım ama kimse bana dikkat etmedi. Sadece Baxter için gözleri ve kulakları vardı.

"Kadrolarımızda bazı önemli değişiklikler yapacağız. Bildiğiniz gibi bu sabah Max Logan'ın sözleşmesini, kontrat ihlali nedeniyle feshettim. Yasaları çiğneyen oyuncuların arkasında durmayız. Onun yerine Minnesota'nın sol kanat oyuncusu Joseph Flanynk ile görüşüyoruz. Takas için son tarihin yaklaştığını biliyoruz, ancak herkes bunu istiyor, bu yüzden bunu gerçekleştireceğiz ve bu takımı hak ettiği başarıya ulaştıracacağız."

Gözlerimi devirdim ve yan taraftaki başka bir kapıya doğru yürüdüm.

Baxter'ı *siktir et*.

Ofisime doğru ilerledim ama biri çoktan benim yerime taşınmıştı.

"Julie," diye bağırdım.

Kapı aralığında belirdi. "Evet?"

"Ofisimde neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Baxter senin eşyalarını dışarı çıkarmamı istedi, o da kendi eşyalarını içeri taşıdı." "Pardon?"

"Masamdaki kutularda eşyaların var." Sesi korkmuş gibiydi. "Ne yapacağımı bilemedim."

Ofisim umurumda bile değildi. "Bunun için endişelenme. Sen doğru olanı yaptın."

"Personelin hiçbiri ne yapacağını bilmiyor. Tüm bu talepleri o yapıyor."

"Kimseye boynunu uzatmamasını söyle. Şu anda yetki Baxter'da.

Herkes onun dediğini yapmalı ve başını öne eğmeli."

Gözleri yaşlarla doldu. "Baban iyi mi? Yakında dönecek mi?"

"O iyi. Ama bir süre görev yapamayacak."

"Tüm personel bir kart imzaladı. Ben de bir sepet göndermek istiyorum."

Uzandım ve omzuna dokundum. "Bu çok hoş bir fikir."
"Ofisimde ne halt ediyorsun?" Baxter içeri girdi, neredeyse Julie'yi bana doğru itecekti.
Başımı sallayarak gitmesi gerektiğini işaret ettim. "Kendini rahat hissetmen uzun sürmedi." "Meşgulüm. Ne istiyorsun?"
"Max Logan'ın sözleşmesini feshedemezsiniz." "Feshettik bile."
"Joseph Flanyk mi? Babamın onu getirmeye karşı biliyorsun."
Baxter bana gülümsedi. "Baban burada değil, değil mi?"
"Bu delilik."
"Baban yeniden ayağa kalktığında, Joseph ve ben onun doğru kişi olduğunu tüm dünyaya göstereceğiz."
"Max ile mükemmel bir oyuncunuz vardı."
"O gemi çoktan kalktı, değil mi?"
Hayal kırıklığıma engel olamadım. "Bunu neden yapıyorsun?"
Masamın etrafına geldi ve benimle burun buruna durdu. "Bir şey daha var."
"Bu da ne?"
"Kovuldun."
Alay ettim. "Beni kovamazsın."
"Evet, yapabilirim. Ve az önce yaptım. Kıçını gözümün önünden çekmeni istiyorum." "Ailem bu binanın ve takımın sahibi."
"Ama yasal olarak bende."
"Kariyer sınırlayıcı hareket, Baxter," diye topuklarımın üzerinde döndüm.
"Sen lanet olası küçük bir sürtüksün. Binaya iptal edeceğim. Sadece uzak dur."
Çıkarken ona parmağımı gösterdim.



BRIAN'IN NUMARASINI ARADIM.

"Rory."
"Baxter beni kovdu ve binadan attırdı." "Ne?"
"Bana bunu yapamayacağını söyle."

Duraksaması o kadar uzundu ki kalbim sıkıştı. "Teknik olarak yapabilir." "Tüm dünya çıldırdı mı?"

"Baban görevi devralana kadar kontrol Baxter'da olacak."

"Max'ten haber aldın mı?"

"Hayır."

Telefonumu otoparkın öbür ucuna fırlatmak istedim. "Tamam. Ondan haber alırsan bana haber ver."

"Yapacağım."



Arabaya Max'in binasının önünden geçmesini **emrettim**, ancak kapıcı Max'in bazı çantalarla ayrıldığını ve o zamandan beri geri dönmediğini söyledi. Hayır, ne zaman döneceğini bilmiyordu. Evet, benim için bir mesaj bırakacaktı.

Cesaretim kırılmıştı, binadan çıktım. Biri kolumu tuttu. "Rory?"

Sevimli, sarışın ve hamileydi. "Evet?" "Ben Lolita, Max'in arkadaşı? Konuşabilir miyiz?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 54

TWEET

Hockey Gurl @hockeygurl

Rory Ashford bir kabadayı ve . Kurtlardaki konumunu personelin geri kalanına tam anlamıyla işkence etmek için kullanıyor. Kimse ona katlanamıyor. Kimse onu sevmiyor. Babası bile. #SpoiledHeiress #DaddysBrat

OceanofPDF.com

BÖLÜM 55

LOLİTA! Onu inceledim. Kahretsin ama çok . Arkasında, bizi izleyen muhabirleri görebiliyordum.

"Buradan gitmeliyiz. Benimle gelmek ister misin?"

Arabaya bindik. Nereye gideceğimi bilmiyordum, bu yüzden şoföre bizi eve götürmesini söyledim.

Araba trafikte ilerlerken sessiz kaldık. Ona gülümsedim. O da bana gülümsedi.

"Vancouver'a ne zaman vardınız?" "Bu sabah."

"Max ile temasa geçebildin mi?"

Başını iki yana salladı. "Haberleri gördüm ve hiç düşünmedim. Bir uçak buldum ve doğruca buraya geldim ama şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

Böylece ikimiz olduk.

"Bunu ," diye söz verdim. Tutabileceğimden emin olmadığım sürü söz verme konusunda harikaydım.

Ailemin evinin önüne geldiğimizde garaj yolunda durdu ve gevşek bir çeneyle eve baktı. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Ailemle yaşıyorum ama evde kimse yok."

Beni evin içine kadar takip etti, gözleri özenle yapılmış merdivenlerde geziniyordu. Onu mutfığa götürdüm.

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misiniz?" "Belki biraz meyve?"

"Otur," talimat verdim. Buzdolabından biraz çilek çıkardım ve bir tabağa dilimledim.

"Max'in söylediği kadar ."

Bıçağım durakladı. "Benim hakkımda mı konuştu?" "Her zaman."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. Bu konuşmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Sesi yumuşak geliyordu. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Dudağımı ısırdım. "Takımdan kovulduğu ve tutuklandığı için üzgün. Şu anda konuşmuyor."

"Bana her zaman Vancouver'ın hokey oyuncusu olmak için son şansı olduğunu söylerdi."

Gözlerimiz buluştu. Tabağı önüne koydum ve yanına oturmak için adanın etrafında yürüdüm.

"Konuşmak istediğini söylemiştin?"

Meyveyi görmezden geldi ve iri gözleri yüzümü aradı. "Eskiden Minnesota'da yaşıyordum."

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Tüm hokey oyuncularının geldiği popüler bir barda garsonluk yapıyordum. Sürü gibi gelirlerdi ve ne isterlerse alırlardı. Kızlar akın ederdi. Çok fazla içki vardı. O adamlar nasıl parti yapılacağını bilirdi."

Ne anlattığını biliyordum. "Devam et."

"Bir garson olarak oyuncularla flört ederdim. Bu sahnenin bir parçasıydı. Herkes ne kadar flört edersen o kadar çok para kazanacağını bilir. Bir gece vardiyam erken bitti ve arabama gitmek için arka otoparka doğru yürüdüm."

Bunu duymak istememiştim. Gerçekten istemiyordum.

"Bir anda ortaya çıktı. Bana alaycı olduğumu ve bunu istediğimi söyledi. Onunla mücadele ettim ama çok büyük ve çok güçlüydü." Uzandım ve elini tuttum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "İşi bittiğinde polise gitmekle tehdit ettim ve eğer birine anlatırsam beni bulup öldüreceğini söyledi. Sonra bana o kadar sert vurdu ki bayıldım. Beni orada, kaldırımın üzerinde, eteğim belime kadar sıyrılmış bir şekilde bıraktı. Kendime geldiğimde Max üzerime eğilmişti."

Vay anasını.

"Max nazikti. Ondan korkuyordum ama o kadar sakın bir sesle konuşuyordu ki. Yardım edip edemeyeceğini sordu ve beni arabasına taşıyarak hastaneye götürdü. Doktorlar testler yaptı ve birisinin beni öldürdüğünü doğruladı."

Bana tecavüz ettiler ve DNA testi de yaptılar. Bunu bana kimin yaptığını açıklayamayacak kadar korkmuştum."

"Oh Lolita."

"Max'i barda görmek dışında tanıımıyordum ama bütün gece benimle oturdu. Kim olduğunu söylemem için bana baskı yapmadı. Benimle oturdu. Berbat haldeydim. Tam bir karmaşa. Kaçmak istedim."

"Ne oldu?"

"Max oldu. Idaho'daki evime taşınmak için yeterli param yoktu ama Max bana bir uçak bileti aldı. Bir hafta sonra, profesyonel bir nakliye kamyonu tüm eşyalarımı ailemin evine teslim etti."

"Vay canına."

"Çalışamıyordum. Evden çıkamıyordum ama Max her gece beni arıyordu. Can simidim gibiydi. O yaz, hamile olduğumu öğrendiğimde, ailemin yanına uçtu ve ben ağlarken hafta sonunu elimi tutarak geçirdi. Bana annesini ve hikayesini anlattı ve bu bebeğin masum olduğunu fark etmemi sağladı ve şimdi bebeğime iyi bir anne olmak istiyorum" diyerek karnını ovuşturdu.

Gözyaşları sesimi bulandırdı. "Harika bir anne olacaksın."

"Max bana bir danışman ayarladı ve her şeyin parasını ödedi. Yolun her adımında yanımda oldu."

Max hakkındaki bu hikaye beni şaşırtmadı. Tanıdığım Max'e benziyordu. "Senin için orada olmasına sevindim."

"Bu yüzden kavga ettiğinde kendimi çok kötü hissettim. Bu onun için çok fazla soruna neden oldu. Takımından ayrılmak zorunda kalmasının nedeni buydu. Bana yardım etmenin ona çok pahalıya mal olduğunu biliyorum."

Donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana kimin tecavüz ettiğini öğrendiğinde onu dövdü."

Zaman yavaşlamadı, lanet olasıca durdu. "Onunla Joseph Flanynk arasındaki kavgadan mı bahsediyorsun?"

İrkildi. "Evet. Duydun mu?" Tüm dünya duydu. "Evet."

"Sanırım Joseph övünüyordu, bana sertçe vermesi için ona nasıl yalvardığımı ve Max'in kendini kaybettiğini anlatıyordu."

Birbirimize baktık. İşte buradaydı. Max'in Joseph Flanynk'i dövmesinin gerçek nedeni. "Bunu sana kimin yaptığını başka kimse bilmiyor mu?"

"Şimdiye kadar sadece Max vardı ama senin güvenilir biri olduğunu söyledi. Bana Vancouver'da güvendiği tek kişinin sen olduğunu söyledi."

"Bana güvenebilirsin."

Kucağındaki ellerine baktı. "Yardım etmek istiyorum."

Max'e yardım etmek istemesi onu sevmemi sağladı. "Ne yapabileceğinden emin değilim."

"Medyada onun hakkında konuşulmasına dayanamıyorum. Onun takımından nasıl atıldığını ve yerine Joseph'in getirildiğini duydum, bu yüzden hazır olduğuma karar verdim."

Nefesimi tuttum. "Ne için?"

"Max'in bana nasıl yardım ettiğini kendi açımdan anlatmaya hazırım."

Vay anasını. Bu zaten bir medya sirkiydi, ama Lolita bunu halka açıklarsa, medya eriyip giderdi.

"Emin misin?" Ona endişeyle dokundum. "Bu çok dikkat çekecek."

"Max'e yardım etmek istiyorum. Dünyaya Max'in bana nasıl yardım ettiğini anlatmak istiyorum ama aynı zamanda Joseph'in de suçunun cezasını çekmesini istiyorum."

Şoku yüzümden uzak tutmaya çalıştım.

"Ben hazırım," diye derin bir nefes aldı. "Dedektif, tutuklama yapmak için yeterli kanıtları olduğunu ve onlara sadece bir isim vermem gerektiğini söyledi. Sence tutuklanırsa bu onun Vancouver'a gelmesini engelleyebilir mi?"

Vay anasını. "Vancouver Wolves, Joseph tutuklanırsa onu işe almaz."

"O zaman belki Max'i işe alırlar?"

Sık kafalı Baxter'ın şu anda kararları verdiğini kendime sakladım. "Bunu Max için mi yapıyorsun?"

Başını öne eğdi. "Sanırım bunu kendim için yapıyorum." "Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Öyleyim," diye omuzlarını dikleştirdi. Bunu yapmama yardım eder misin?"

Durakladım. Max, Lolita ile aralarında arkadaşlıktan öte bir şey olmadığına dair bana güvence verdi ama bu bekâr, güzel annenin Max'e karşı arkadaşlıktan öte hisler beslediğinden endişelendim.

"Lolita. Sen ve Max sadece arkadaş mısınız?"

Ellerini inceledi. "Max bana karşı çok iyiydi ve benimle ilgileneceğini umuyordum. Bir noktada, onun da aynı şekilde hissedebileceğini düşündüm. Hiç öpüşmedik ama o yaz benimle çok zaman geçirdi ama Vancouver'a taşındığında her şey değişti."

değişti. Her adımında ama buraya taşındıktan sonra geri çekildi."

"Oh."

"Biriyle tanıştığını biliyordum." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bana her zaman bağıllık duymadığını söylerdi, ama bana senden bahsettiğinde, senin farklı olduğunu söyledi."

Kalbim acıyordu. Neden herkes Max'in nasıl hissettiğini biliyordu da benim hiçbir fikrim yoktu? "Öyle mi?"

"O seni
seviyor."

"Seviyor mu?"

"Elbette," diye kaşlarını çattı. "Senin için deli oluyor. Bunu fark ettiğimde kabul ettim. Onun mutlu olmasını istiyorum ve sen onu çok mutlu ediyorsun."

Max beni seviyor muydu? O noktayı geçemedim.

Aceleyle, "Merak etme. Benim için sorun değil."

"Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Peki, şimdi ne olacak?"

şok içinde alnımı ovuşturdum. "şimdi birkaç telefon görüşmesi yapacağım."



"MERHABA?"

"Katrina?"

"Rory?"

"Bana yardım edebileceğin şey olup olmadığını sorduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, olursa."

"Büyük bir iyiliğim var."

"Ofisinde misin?" "Bilmiyor musun?"

"Neyi biliyorsun?"

"Baxter beni kovdu ve stadyuma girmemi yasakladı." "Ne? Bunu yapamaz!"

"Yasal olarak yapabilir."

"O deli mi? Neredesin sen?"

"Evimdeyim."

"Yola çıkıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 56

DÖRT SAAT SONRA, Lolita oturma odamda oturmuş, Vancouver'ın en büyük spor muhabirlerinden biriyle özel bir röportaj yapıyordu.

Katrina ve ben mutfakta durmuş, kapı aralığından izliyorduk.

Alt dudağımı çiğnedim. "Bu adama güvenebilir miyiz?"

"O bu sektördeki en güvenilir adam."

Brian güverteden mutfığa doğru yürüdü. "Görüşme nasıl gidiyor?"

Katrina omzunun üzerinden gülümsedi. "İyi

gidiyor." "Minnesota polisiyle konuştun mu?"

Başını salladı. "Evet. Lolita'nın saldırıya uğramasından sorumlu piçi tutuklamak için sabırsızlanıyorlar. Savcı, DNA'yı bir suçluyla eşleştirebildikleri sürece ellerinde sağlam bir dava olduğunu söyledi. Joseph Flanynk'i sorgulayacaklar ve DNA'sını mahkemeye çıkaracaklar ama bir pürüz var."

"Ne?"

"Ekibiyle birlikte yolda. Onu yolda tutuklayabilirler ama eyalet sınırlarını geçtiği için işler karışabilir. O yüzden Minnesota'ya dönene kadar beklemeyi tercih ediyorlar."

"Bu ne zaman olacak?"

Brian yüzünü buruşturdu. "Yarın öğleden

sonra." "Takasın son tarihi iki gün sonra."

Ellerini kaldırdı. "Biliyorum ama çalıştığımız şey bu."

Katrina'ya döndüm. "Muhabiriniz onu sorgulamak üzere gözaltına alıncaya kadar bunun üzerinde duracak mı?"

Kollarını kavuşturdu. "Söz verdi."

Şakaklarımı ovuşturdum. Baş ağrım etrafında sıkı bir bant gibi hissediliyordu. "Max'i bulmam gerek."

Lütfen beni ara. Seninle konuşmam lazım.



KATRINA muhabirle birlikte gitti ve Brian da ondan sonra ayrıldı. Sonra sadece Lolita ve ben kaldık. Onu oturma odasında bir sandalyeye kıvrılmış halde buldum.

"Açsan yemek sipariş ettim."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim. Otelime dönmeliyim." "Sen iyi misin?"

Omuz silkti. "Düşündüğümünden daha zor ." Yanına oturdum. "Bence cesurdun."

Gözleri benimkileri aradı. "Max'e yardımı olacak mı?" Başımı salladım. "Umarım olur."

Ağlamaya başladı. "Eve gitmek istiyorum."

Kolumu ona doladım. "Tamam. Anladım."

"Uçuşuma üç gün daha var."

Geri çekildim ve gözlerinin içine gülümsedim. "Yapacağımız şey şu. Sana yemek yedireceğim ve bu gece için otel odana geri götüreceğim. Yarın da seni alıp havaalanına götüreceğim. Ve orada seni bekleyen bir uçak olacak."

"Gerçekten mi?"

"Tabii bu gece geri dönmek istemiyorsanız, ama bence biraz dinlenseniz iyi olur."

Başını salladı ve ağlamaya devam etti. "Özür dilerim. Ben hep ağlarım. Hormonlar yüzünden."

Onu kucakladım. "Bunu Max için yaptığın için teşekkür ederim." "Umarım ona yardımcı olur."

Ben de. Tanrım, ben de.



Akşam yemeğinden sonra Lolita'nın otel odasına dönmesini sağladım. Onun için yeni bir uçak bileti ayırttım ve sonra hastaneye uğradım. Kendimi çok bitkin hissediyordum, neredeyse baş edemiyordum.

Annemi bekleme odasında buldum.

"Babam nasıl?"

"Uyuyor."

"Haberleri duydu mu?" "Ne haberi?"

"Baxter Max'i kovdu ve Joseph Flanynk'i getiriyor." "Rory, sence bu umurunda mı?"

"Babamın umurunda olurdu."

"Televizyonu odasından çıkardık. Şu anda hokeyle ilgili her şey onu üzüyor. Max hakkındaki tüm haberlerden uzak durmasını istedik."

Başımı ovuşturdum. Başım patlayacakmış gibi hissediyordum. "Baxter beni kovdu."

"Ne?"

"Beni kovdu. Beni stadyumdan men etti." "Rory, hadi ama. Bu kadar dramatik olmayı bırak."

Annemin inkâr düzeyi bu konuşmayı imkânsız kılıyordu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Sesi şaşkındı. "Şey, bilmiyorum." "Beni eski görevime döndürmek zorundasın."

"Belki de bu işe karışmamanız daha iyi olur." "Ne?"

"Max'le olan o korkunç olay yüzünden. Rory, biz sana daha iyisini öğrettik." Çığlık atmak istedim. "Anne."

"Babana söyleme."

"Hiçbir şey yapmayacak mısın?"

Kollarını kavuşturdu. "Şu anda tek bir önceliğim var, o da baban. Onu üzecek hiçbir şey istemiyorum."

Haklı olmasından nefret ediyordum. Şu anda tek önceliğim babamın sağlığı olmalıydı. Ve ona yardım edebilmemin tek yolu, onu etrafımızda patlayan boktan fırtınadan korumaktı. Çok geç kalmamış olmak için dua ettim. Max'e yardım etmek istiyordum. Tüm geleceğim buna bağılıymış gibi hissediyordum.

"Rory, bitkin görünüyorsun. Neden eve gidip sıcak bir banyo yapmıyorsun?"

Annemin babamdan başka hiçbir şeyle ilgilenemediğini fark ettim. Bok fırtınası vuracaktı ve onunla başa çıkacaktık. "Peki ya sen?"

"Birkaç dakika içinde otele geri döneceğim."

"Neden arabayı sana bırakmıyorum?"

Otel sadece caddenin karşısındaydı ama karanlıkta cadde boyunca yürümek zorunda kalmasından nefret ediyordum. "Bu güzel olurdu."

Onu alnından öptüm. "Yarın geleceğim."



Eve dönüş yolunda, hiç aramak zorunda kalmamayı umduğum bir numarayı çevirdim.

"Ronny."

"Ben Rory."

Uzun bir duraklama. "Aramanı bekliyordum."

Sıcak sesini duyunca gözyaşlarına boğulmak istedim. "Burada işler boktan."

"Haberleri gördüm."

"Max'i bulamıyorum. Telefonlarıma cevap vermiyor." "Biliyorum."

"Onunla konuştun mu?"

"Bu sabah onunla konuştum."

Gözyaşları sesimi bulanıklaştırdı. "O ?"

"Daha iyi oldu."

"Ona yardım çalışıyorum ama benimle konuşmuyor."

"Sorun sen değilsin tatlım. Max'in şeytanları çirkin kafalarını kaldırıyor." "Onun için çok endişeleniyorum."

"Ona zaman ver. Kendine gelecektir."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bir otelde saklanıyor."

"Vancouver'da mı?"

"Evet."

Rahat bir nefes aldım. En azından hâlâ şehirdeydi. "Ona yardım etmek için çalışan bir ekibim var."

"Biliyorum."

"Onun hayatını geri almak için her şeyi yapacağım."

"Sen onun hayatısın."

"Benimle ilişkisini bitirdi."

"Biliyorum. Sadece... ona karşı sabırlı ol. Bazı şeyler yaşıyor."

Ağlamaya başladım. "Onun için orada olmak istiyorum."
"O bunu biliyor. Geri döndüğünde söyleyeceklerine açık olun." "Ya bana geri dönmezse?"
"Geri dönecek. Sabırlı olmaya çalış."
Haklı olması için Tanrı'ya dua ettim.
"? Babanın hastanede olduğunu duydum." "Toparlanıyor. Tamamen iyileşecek."
"Görünüşe göre Baxter Nicols yönetimi geçirmek için çok uğraşıyor." "Denemekten de öte. Başarılı oldu."
"Her şey girecek."
"Umarım öyle olur."
"Sesin yorgun geliyor."
Yorgunluk çökmüştü. Kendimi o kadar bitkin hissediyordum ki ayağa kalkabileceğimden emin değildim. "Ben iyiyim."
"Biraz uyu. Birkaç dövüş kaybetmiş olabilirsiniz ama büyük savaş henüz sonuçlanmadı."
Ronny ile konuşmak Max'i özlememe neden oldu.
"Teşekkürler, Ronny." "Max'le bir daha konuşursam, aradığını söylerim."
"Teşekkürler."
Bağlantıyı kestik ve eve dönüş yolunun geri kalanını ağlamamak için çalışarak geçirdim. Max'in ne kadar acı çektiğini biliyordum ve ona yardım edememek beni kahrediyordu.
Eve döndüğümde Max'e son bir mesaj attım.
Ben: Acı çektiğini ve bu durumun berbat olduğunu biliyorum. Ama seni seviyorum. Ve içinde bulunduğumuz bu karmaşayı düzeltmek için her şeyi yapıyorum. Lütfen benden vazgeçme.
Bir saat boyunca telefonuma baktım ama cevap veren bir mesaj gelmedi.

BÖLÜM 57

Öğleden sonra erken saatlerde Lolita'yı otelinden aldım ve havaalanına götürdüm. Güvenlikte bana tatlı bir şekilde sarıldı.

"Umarım röportajım Max'e yardımcı olur." "Bence yaptığın şey yardımcı olacak."

"Dedektif aradı ve Joseph'i bugün sorgulama için alacaklarını söyledi."

"İyi olacak mısın?"

"Annem beni havaalanında karşılayacak. Benimle gurur duyduğunu söyledi." "Max seninle gurur duyacak."

"Benim için ona sarılır mısın?"

"Eğer onu bulursam."

"Geri gelecektir."

Herkes öyle olacağına inanıyor gibiydi. Ben o kadar emin değildim. "Uçuş için bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim."

"Korkuyor musun?"

En dingin gülümsemesini takındı. "Komik olan şu ki, bunlar olduğundan beri korkuyordum ama bugün ilk kez uyandım. Sanki özgür bırakılmış gibiyim."

"Sen harika bir kadınsın."

"Bebek doğduğunda gelip beni göreceksin?" "Buna emin olabilirsin."

Bana tekrar sarıldı. "Max'e iyi bak, tamam mı?"

"Deniyorum."

Havaalanından doğruca hastaneye gittim. Babam odasında değildi. Hemşire onu bazı testler için aşağı indirdiklerini ve annemin de onunla birlikte gittiğini söyledi.

Max: Neredesin?

O metne bakarken kalbim küt küt atıyordu.

Ben: Hastanede. Sen neredesin?

Ama cevap veren bir mesaj gelmedi. Bekleme odasında yığılıp kaldım, telefonumun çalmasını diledim. Eski sağlık dergilerini karıştırırken saatler geçti. Midem gurulduyordu. Bir şeyler yemek için kafeteryaya inmeyi düşündüm ama babamın dönüşünü kaçırmak istemediğim için oturmaya devam ettim.

Telefonum çaldığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama arayanın Brian olduğunu anlayınca yine yerinden fırladı.

"Konuş benimle."

"Özel dedektif, Baxter ile iddia edilen mağdur arasında bir ödeme ilişkisi bulmuştur."

"Biliyordum. O şerefsiz Max'e tuzak kurdu. Bunu polise teslim ettin mi?"

"Yasal olarak elde edilmedi." "Lanet olsun."

"Ancak hala fiziksel muayene yapmalarına izin vermiyor ve kıyafetlerini teslim etmeyi reddediyor."

"Çünkü ortada bir saldırı yoktu."

"Tamam mı? Bugün mahkemeye gidip Max hakkındaki suçlamaların düşürülmesini talep edeceğim."

"Sence işe yarayacak mı?"

"Lanet olsun ki deneyeceğim."

"Peki ya Flanyk?"

"Uçağı her an inebilir. Minnesota Savcısı onu sorgulamak üzere havaalanında bekliyor."

"Katrina röportajı ne zaman yayınlayacaklarını söyledi?" "Onu yakalar yakalamaz."

"Vay anasını."

"Anneni Baxter'a güç veren vekaletnameyi tersine çevirmeye ikna edebilir misin?"

"Deneyeceğim. Şu anda hokey hakkında düşünmek istemiyor."

"Denemeye devam et. Evrakları hazırladım. Sadece bir imzaya ihtiyacımız var. Ama hızlı çalışmanız gerekiyor. Max'in kontratı yarına kadar yenilenmezse, sezonun geri kalanında oynayamayacak."

"Bunu gerçekleştireceğim."

Bunu nasıl merak ederek telefonu kapattım. Annem inkar ediyordu. Ve şu anda hokey umurunda bile değildi. "Rory?"

Başımı kaldırdım. Max kapının girişinde duruyordu. Beyzbol şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmişti.

Donmuş bir şekilde oturdum, ona bakıyordum. "Max."

Ellerini ceplerine soktu. Yüzündeki ifade anlaşılmazdı.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim, ona dikkatle yaklaştım, gitmesinden korkuyordum. "İyi misin?"

Omuz silkti. "Daha iyiydim."

"Her şey yoluna girecek, tamam mı? Gece gündüz çalışıyorum ve seni eski görevine döndürmeye çalışıyorum."

"Hokey umurumda bile değil."

Donup kaldım. "Ne?"

"Ciddi ?" "Neyi
kastettim?"

"Beni sevdiğini söylemiştin. miydin?"

Her şey üstüme geldi. Max'in beni uzaklaştırmasından duyduğum endişe ve korku. Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı. "Evet. Ciddiydim."

"Söyle."

"Seni seviyorum."

"Hayatım tam bir karmaşa."

"Bu umurumda değil."

"Bir daha asla hokey oynayamayabilirim."

Sesimi titreten gözyaşlarımı yuttum. "Bu kalbimi kırar çünkü oyunu ne kadar sevdiğini biliyorum ama bu sana olan hislerimi değiştirmez."

"Bu işte
berbatım."

"Neyi?"

"Sana ne kadar değer verdiğimi
gösteriyorum." "Senin için bir şey ifade
ediyor muyum?"

Gözleri yüzüme dönmeden önce bir süre bana baktı. "Rory, sen benim için her şeysin. Tüm hayatımı profesyonel bir hokey oyuncusu olmak için çalışarak geçirdim ama sen hayatımda olmadıktan sonra bunların hiçbir önemi yok."

Vücudumda o kadar çok duygu dolaştı ki dudaklarım titredi. "Beni terk edeceğinden korkuyordum."

"Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Beni öyle görmeni istemedim."

"Ne gibi?"

"Moralim bozuktu Rory ve karakolda sana bazı boktan şeyler söyledim."

"Bana bittiğini söylemiştin."

"demek istemedim. Bunun ilişkiyi bitirmesini istemiyorum."

Bir adım öne çıktım ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. İri elleri saçlarımdaydı ve tüm dünyam yeniden düzene girdi. Öpücükler arasında konuştuk, dudaklarımız birbirine çarpıyordu.

"Max, çok korktum."

"Biliyorum."

"Benden nefret ettiğini
sanıyordum." "Senden asla
nefret edemem."

"Bana bir şans daha vermek isteyesin diye bazı şeyleri düzeltmeye
çalışıyorum." "Seni hayatımda istemek için bazı şeylerin düzelmesine
ihtiyacım yok."

"Lütfen benden vazgeçmediğini söyle."

Alnını alnıma bastırdı, bakışları beni yakıyordu. "Senden asla
vazgeçmedim. Kendimden vazgeçtim."

"Senden asla vazgeçmedim."

"Tüm mesajların. Devam etmemi sağladılar."

Onu kendime doğru çektim. "Nereye gittin?"

"Saklanmak için bir otelde yer ayırttım."

Telefonum çaldı. Geri adım attım.

Brian: Televizyonu aç

Ben televizyonun başına geçip bir spor kanalı bulana kadar kanalları çevirirken Max bana sorgulayan bir bakış attı. Max yanımda durmak için hareket etti. Televizyonda Joseph'in havaalanından elleri kelepçeli olarak çıkarılışının görüntüleri vardı.

"Polis Joseph Flanyk'i Saint Paul havaalanında sorgulamak üzere gözaltına almıştır. Kimse suçlamaları teyit etmemiş olsa da

Lolita Patterson ile yaptığımız özel röportajda kendisine yöneltilen suçlamalarla bir ilgisi var. Bizi izlemeye devam edin."

"Ne oluyor lan?" Max nefes aldı.

"Dinle, açıklayabilirim."

"Burada ne yapıyorsun?" Annemin sesi arkamdan tiz bir şekilde geliyordu.

Bi

z. "Anne, bekle."

"Sen," diye parmağıyla Max'i işaret etti. "Kızımdan uzak dur." Max'in önüne geçtim. "Anne, dur."

"Hayır, sen burayı dinle."

"Anne!" Neredeyse bağırıyordum. "Bu röportajı izle ve sonra konuşabiliriz, Tamam mı?"

Kollarını kavuşturdu. Ona sırtımı döndüm ve televizyona odaklandım.

"İyi misin?" Max'in sesi sadece benim içindi.

"İyi olacağım."

Lolita'nın röportajı başladı. Lolita'nın Joseph tarafından nasıl vahşice saldırıya uğradığını ve Max'in ona bakmak için nasıl devreye girdiğini kısa ve öz bir hikâye haline getirmişlerdi.

Muhabir başını kaldırdı. "Max Logan'ın Joseph Flanynk'i dövmesinin nedeni bu mu?"

Başını salladı, iri gözleri doğrudan kameraya bakıyordu. "Soyunma odasında Joseph onu nasıl istediğimle ilgili böbürleniyordu ve bana sürük dedi. Max gerçeği biliyordu. Olanların benim isteğim dışında olduğunu biliyordu. Max o gece hastanede ağlamamı durduramadığımda elimi tuttu. Sanırım Joseph bu konuda benim seçim hakkım varmış gibi konuşunca soğukkanlılığını kaybetti."

"Lolita, bana bu röportajı neden yaptığını söyle."

Sesi netti. "Max Logan şefkatli, sevecen bir arkadaş ve bence medya ve dünya onu haksız yere yargıladı. Şimdi ona karşı yapılan bu yanlış suçlamalarla birlikte, dünyanın onun gerçekte nasıl bir insan olduğunu bilmesini istiyorum. Max sırrımı kendisi için büyük bir bedel ödeyerek korudu ama şimdi dünyanın olanlarla ilgili gerçeği bilmesini istiyorum."

"Lolita, neden Max aleyhindeki suçlamaların sahte olduğunu düşünüyorsun?"

Gülümsedi. "Çünkü o geceyi kız arkadaşıyla geçirdi. Mazereti çok sağlam. Gerçek yakında ortaya çıkacaktır."

Televizyon, stadyumun dışında duran muhabire geçti. "Evet, millet, duyduğunuz gibi, bu röportaj ve Joseph'in sorgulanmak üzere içeri alınması Vancouver Wolves taraftarlarını şaşkına çevirdi. Baxter Nicols'un dün bu merdivenlerde durup Wolves'un Flanynk'in kontratını satın alma niyetini açıklaması her şeyi belirsizliğe sürükledi. Max'in nerede olduğunu ya da takıma dönüp dönmeyeceğini bilmiyoruz ama artık cevaplardan çok sorularımız olduğunu biliyoruz."

Bir adım öne çıktım ve televizyonu kapattım. Max'in yüzünde şok olmuş bir ifade vardı. Annemin elleri ağzını kapatmıştı.

Telefonum çaldı.

Brian: İddia edilen kurban hikayesini değiştirdi. Baxter'ın Max'i yanlışlıkla suçlaması için ona para verdiğini itiraf etti. Tüm suçlamaları reddettiler.

Metni yüksek sesle okudum. Max başını eğdi ve bir iç çekti. Annem başını salladı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bir adım öne çıktım. "Anne, burada herkes hata yaptı ama Baxter Max'in sözleşmesini haksız yere iptal etti. Eğer yarına kadar bunu geri alamazsak, bu bizim suçumuz olur."

Gözleri büyümüştü. "Bilmiyordum."

"Lütfen vekâleti tersine çevirin. Yetkiyi bana verin ki Max'i takıma geri alabileyim."

Yüzü bembeyazdı. "Brian'ı arayacağım."

"Ona mesaj atabilirim ve o da evrakları buraya getirebilir."

"Tamam," sesi küçük geliyordu.

Ben: Brian evrakları hastaneye getirebilir misin? Brian: Zaten yoldayım.

Arkamdan Max'e baktım. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle oturuyordu. Yüzü benimkine doğru kalktı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Lolita buraya kendi başına geldi. Bu onun fikriydi."

"O iyi mi?"

Başımı salladım. "Bunu yapmak istedi. Brian Minnesota'daki dedektiflerle birlikte çalışıyor. Joseph'i tutuklamak için yeterli bilgiye sahip olduklarından eminler."

Çok fazla duygu yuttu. "Sana söylemek istedim."

"Lolita'yı koruyordun."

"Buraya mı geldi?"

"Seni arıyordum. Ona rastladım ve tüm bu olanlar onun fikriydi."

"Onu aramam gerek."

"Buna bayılırdı."

Ayağa kalktı ve bekleme odasının dışında kayboldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 58

Annemle birbirimize baktık.

"Özür dilerim, Rory."

"Anne, özür dileme. Zor birkaç gün geçirdik." "Baxter neden Max'e tuzak kurmaya çalışsın ki?"

"Babam ve Baxter kavga ettiler. Babam Max'i takıma almak istiyordu, Baxter ise Joseph'i. Aralarındaki fikir ayrılığı Baxter'ın genel müdür yardımcılığına terfi etmesine mal oldu."

"Baxter buraya geldi ve benden onu istedi." "Bilmiyordun."

"Onu görevlendiren evrakları ben imzaladım."

"Brian bunu tersine çevirmek için gerekli evraklarla birlikte buraya geliyor." "Rory, Max'i yanlış değerlendirdiğim için özür dilerim."

Orada öylece durdum, kendimi çaresiz hissediyordum. "Gerçek ne anne?"

Buraya geldiğinden beri babam ondan hoşlanmıyor. Sen de öyle."

Yüzü daha da solgunlaştı. "Bu uzun bir hikaye. Geçmişten."

"Garrett adında biriyle mi ilgili?"

İrkildi. "Evet."

"Bana anlatabilir misin?"

Ağır bir iç çekişle koltuğa oturdu. "Takıma sahip olduğumuz ilk yıldır. Garrett Walter yıldız oyuncumuzdu."

Yanına oturdum. "Kurtlar için mi oynadı?"

"Evet ve tam bir kovboydu. O zamanlar her şey farklıydı. NHL vahşi batı gibiydi. Yakışıklıydı ve buzun üzerinde bir yıldızdı. Ama aynı zamanda parti konusunda da çılgındı."

"Ne oldu?"

"Söylentilere göre kadınlara karşı pek nazik değilmış ama o kadar yetenekli bir hokey oyuncusuymuş ki babanız onun maskaralıklarını görmezden gelmiş. O zamanlar medya bugünkü gibi haber yapmıyordu. O zamanlar çok farklıydı."

Midemde mide bulandırıcı bir his büyüdü. "Ama başka bir şey daha oldu."

Dudakları titredi. "Bir gece maçtan sonra babanı bekliyordum. Koçlarla toplantıdaydı. O zamanlar çok daha ilgiliydi. Garrett beni beklerken buldu. Yalnızdık ve etrafta kimse yoktu."

"Anne, ne oldu?"

"Bana saldırmaya çalıştı ama baban onu engelledi. Korkunçtu. Baban bu olumsuzluğun takımı etkilemesini istemedi, biz de polise gitmedik. Baban Garrett'ı takımdan attı. O yıl kupayı kazanabilirdik ama Garrett'ın gidişiyile playofflara bile kalamadık. Garrett birkaç yıl sonra alkollü araç kullanırken geçirdiği bir kaza sonucu öldü."

Vay anasını.

"Ah anne."

Yutkundü. "Max, Garrett'ın tıpatıp aynısı. Baloda Garrett'tan bahsettiğin o geceye kadar bunu ilk başta fark etmemiştim. Ve her şey geri geldi."

"Anne, Max Garrett değil."

"Biliyorum," diye nefes aldı. "Ama bana onu çok hatırlattı ve senin için korktum. Bunun görüşümüzü gölgelemesine izin verdik. Sonra her şey olup biterken, onun hakkında en kötüsüne inanmak kolay oldu."

"Sanırım o benim babamdı," dedi Max kapı aralığında durarak. "Ne?" İkimiz de aynı anda konuştuk.

Max geldi ve karşımıza oturdu. Gözlerini sorun bulutları kaplamıştı. "15 yaşındayken koçum oyun stilimin ona Garrett Walters'ı hatırlattığını söyledim. Takıntı haline getirdim ve onu araştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Annem onun görüntülerini izlerken içeri girdi ve histerik bir hale geldi. Ondan sonra iki ile ikiyi bir araya getirdim."

"Garrett Walter'ın hiç çocuğu olmadı," diye konuşmayı başardı annem.

"Annem aynı zamanda sizin stadyumdaki restoranda garsonluk yapıyordu. Garrett Vancouver'da oynadı."

Vay anasını.

"Selam çocuklar, olabildiğince çabuk geldim." Brian kapıda duruyordu, üzerinde dün giydiğı kıyafetler vardı. Bakışları üçümüzün arasında gidip geliyordu. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Yok bir şey," diye toparlandı annem. "İmzalamam için kâğıtlarınız var mı?" "İşte burada."

Max ayağa kalktı ve bekleme odasından dışarı çıktı. Endişeyle onu takip ettim.

"Bekle, Max."

Döndü. Acı yüz ifadesine kazınmıştı. "Yani, artık biliyorsun."

"Neyi bildiğimi?"

"Kim olduğum hakkındaki tüm gerçekler."

Koluna dokundum. "Sen öyle biri değilsin."

"Babam iyi bir insan değildi."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Az önce babamın annene saldırmaya çalıştığını duydun. Bu seni korkutmuyor mu?"

"Seninle ilgili beni korkutan tek şey yine gitmek üzere olman."

"Belki de yapmalıyım."

"Lütfen konuşma."

"Bu hafta olan her şey bana babamı düşündürüyor. Onun günahlarının bedelini ödüyormuşum gibi hissediyorum. Ya ben de onun gibiysem?"

"Max, sen babana hiç benzemiyorsun. Sen nazik, inanılmaz bir adamsın."

Mavi bakışları, o kadar savunmasız ve sıkıntılıydı ki benimkini tuttu. "Neden iyi olduğuma inanıyorsun?"

Duygularım beni boğdu, sözlerimi durdurdu. "Senin iyiliğine nasıl inanmam? Öleceğimizi düşündüğümüz o ilk uçuştan itibaren benimle ilgilendin. Var olmayan randevumdan eve döndüğümde emin olmak için gecenin bir yarısı şehrin öbür ucuna gittin. Minnesota maçında saldırıya uğradığımda beni kurtarmak için yarım düzine adamla dövüştün. Baxter'la birlikte beni savunmaya geldin. Beni cesaretlendirdin ve her adımda bana inandın. Lolita için savaştın ve bana onun için neler yaptığını, onu nasıl desteklediğini ve ona nasıl yardım ettiğini anlattı. Annene nasıl yardım etmeye çalıştığını dinledim. Sen çok iyi bir adamsın, Max. Hak ettiğimden daha iyisin."

Derin bir nefes aldı. "Asla onun gibi olmak istemiyorum."

"Sen ona hiç benzemiyorsun. Sen kendine özgüsün. Ve beni çok gururlandırıyor." "

Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti. "Rory."

Ona doğru sokuldum, yüzümü göğsüne yasladım ve temiz kokusunu içime çektim. "Sana ihtiyacım var."

Brian boğazını temizledi. "Böldüğüm için özür dilerim ama Rory, belgeleri imzalaman gerekiyor. Bir şey daha var."

Max'in takıma geri dönmesi için gereken evrakları kastediyordu.

Bakışlarımı Max'in bakışlarına diktim. "Peki, hokey oynamak istiyor musun?" Gözlerini kırıştırdı. Düşünüyordu.

O ilk kader toplantısındaki soruyu tekrarladım. "Asıl soru, 33 numara, bu takım için oynamayı yeterince önemsiyor musun?"

Yüzünde çok güzel bir gülümseme belirdi. "Benim adım Max."

"Tamam, Logan. Oynamak ister misin? Çünkü üzerinde senin adın yazan bir sürü paramız var, eğer istersen."

"Peki ya taraftarlar?"

"Hayranları siktir et."

"Peki ya baban?"

"Başından beri senin için savaşan oydu."

"Kazanabileceğimizi düşünüyorum."

"Sadece geri gelersen."

"Hala benim kız arkadaşım olacak mısın?"

Yüzümdeki aptal sırıtışı engelleyemedim. "Evet."

"Peki ya Baxter?"

"Onunla biz ilgileniriz."

"Tabii ki."

O kadar yüksek sesle bağırdım ki, istasyondaki iki hemşire başlarını bana pis pis baktılar.

Bekleme odasına geri döndük. "Annem nerede?"

"Babanı kontrol etmeye gitti." Brian bana bir kalem uzattı. "Burayı imzala, burayı imzala, burayı imzala."

Bitirdiğimde Max'e imzalaması için bazı kağıtlar verdi.

"Tebrikler, Wolves hokey takımının bir üyesi olarak yeniden görevlendirildiniz."

Max onun elini sıktı. "Teşekkürler dostum. Her şey için."

"Benim için zevk."

Kâğıtları Brian'a geri uzattım. "Yardımlarınız için teşekkürler." "Tebrikler, bir NHL hokey takımının yeni geçici genel müdürüsün. takım."

Aman Tanrım. "Baxter'a ne olacak? Yarın onu kovmak zorunda mıyım?"

"Annen o işi çoktan halletti."

"Öyle mi?"

"Onu aradı ve ona oldukça alıngan bir şekilde fikrini söyledi."

"Aferin anne."

"Antrenör olarak sözleşmesini askıya aldık ve binaya girişini iptal ettik. Gerisini yarın halledebilirsiniz."

Yüzümde şaşkın bir ifade olmalıydı çünkü Max kolunu bana doladı ve sıktı. "Bunu sen halledersin."

Brian kâğıtları portföyüne koyarken, "Kendinize iyi bakın çocuklar," dedi. "Ben eve gidip sıcak bir duş alacağım ve hayal edebileceğiniz en büyük içkiyi içeceğim."

Brian'a çabucak sarıldım. "Ailem için yaptıklarını asla unutmayacağım."

Sırıttı. "Hayatımın en heyecanlı yasal haftası olabilir."

"Teşekkürler Brian," diye başını salladı Max. "Sana borçluyum."

Brian güldü. "En azından ben eve gidip üzerimi değiştirene kadar ikiniz de beladan uzak durabilir misiniz?"

"Artık sorun yok," diye söz verdim. Bu sözü tutabileceğimden emindim.

"Yarın işte görüşürüz," diyerek bana göz kırptı, sonra da çıkıp gitti. odanın.

Max beni inceledi. "İyi misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden olmadım."

Sırıttı. "İlk günden beri hepimizin etrafında daireler çiziyorsun."

"Şimdi ne olacak?"

Ellerini ceplerine soktu. "Biraz sarılmak için evime dönmeyi teklif etsem hakkımda daha az mı düşünürsün?"

Güldüm. Göğsümü çok hafif ve özgür hissettim. "Sarılmayı sevmiyorsun." "Benim için fark etmez."

"Sadece benim çıkarım için mi sarıldığımızı söylüyorsun?" "Hemen hemen."

"Çok ."

"geleni
yapıyorum." "Çok
isterdim."

El ele dışarı çıktık. Bu gece benim zamanımdı. Sabah geri gelip ailemle
ilgilenecektim.

Max elimi sıktı. "Gidip otelimden çıkış yapmam ve eşyalarımı almam
gerekiyor."

"Ve evime uğrayıp iş için birkaç kıyafet almam gerekiyor.
Görünüşe göre kovulmamışım."

"Baxter seni gerçekten
kovdu mu?"

"Beni binadan kovdu."

"adın yazan binaya girmeni yasakladı mı?" "Ona bunun
kariyerimi sınırlayan bir hareket olduğunu söyledim."

Max güldü ve sesi kulaklarıma müzik gibi geldi. Kalbim o kadar büyük bir
mutlulukla çarptı ki, patlayacak sandım.

Asansörde Max beni duvara yasladı ve aklımı başımdan alan öpücükler
kondurdu. "Sarılmaktan daha fazlasını yapabiliriz."

"Bunu kabul edebilirim." "Seni
evine bırakayım."

Kapı açıldığında onu kendimden uzaklaştırdım. "Senin evinde buluşursak
daha hızlı olur. Sarılma zamanımızı en üst düzeye çıkarırız."

İsteksizce elimi bıraktı. "Yakında görüşürüz."

BÖLÜM 59

Taksim evin önüne yanaştığında telefonum çaldı. Cevap verirken şoföre ödeme

"Alo?"

"Kükre."

"Calder."

"Haberleri ve röportajı gördük." "Evet, işler iyiye gidiyor."

Ön kapının kilidini açtım ve alarmı kapattım.

"Max'e karşı suçlamaları düşürdüler mi?"

Üst kattaki odama çıktım. "Polis suçlamaları düşürdü, Max'i görevine iade ettik ve ben de geçici GM oldum."

"Şu haline bak, şirket merdivenlerini tırmanıyorsun."

Dolabımdan bir spor çantası çıkardım. "Ee, var ne yok?" "Kat endişelendi."

Durakladım. "Ne

hakkında?" "Ondan nefret

ettiğini düşünüyor."

Güldüm. "Geçmiş zaman."

"Gerçekten mi? Çünkü bütün akşam işinde işlerin nasıl gideceği konusunda stres yaşadı."

"Calder, ciddi ol."

"Öyleyim. Ve stresli olduğunda, eğlenceli hiçbir şey için havasında olmuyor."

Gömme dolabımdan kıyafetlerimi çıkardım. "Dur. Kulaklarım yanıyor."

"Bir adama yardım et."

"Ne ile?"

"Kovulacak mı?"

Siyah topuklu ayakkabılarımı bulmak için eğildim. "Katrina'yla bazı anlaşmazlıklarımız oldu ama işinde çok iyi."

"Yani, onu kovmayacak mısın?"

"Kimse kovulmayacak."

"Yani, o iyi."

"Burayı yakıp yıkmaya çalışmadığı sürece Kurtlar'daki kariyeri güvende. Max'e korkunç şeyler yaptı ama Baxter ile Stockholm Sendromu'nun etkisi altındaydı, bu yüzden her şey affedildi."

"Sen iyisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Banyoya geçtim ve banyo malzemelerini bir çantaya doldurdum. "Ona Hockey Gurl'u öldürmesini söyle."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tweetler mi? Benim hakkımda mı?"

Boğazını temizledi. "O değildi."

Kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

"Yüzde yüz. İlk başta Kat olduğunu düşünmüştüm ama bunu kanıtlamak için bana telefonunu gösterdi."

Tuvalet malzemelerimi spor çantama attım. "Tamam, sana inanıyorum."

"Bunu ona karşı kullanmayacaksın, çünkü yemin ederim Roar, o yapmadı."

Spor çantasını omzumda salladım. "Söz veriyorum, bunu ona karşı kullanmayacağım."

"Bana inanıyor musun?"

Merdivenlerden aşağı koşarak indim. "Sana inanıyorum."

"Peki, sen ve oyuncanın bu gece kutlama yapacak mısınız?" "O artık benim erkek arkadaşım." İçimdeki on üç yaşındaki çocuk böbürlendi. "Oh, evet. Bunu resmileştiriyor musun?"

"Artık ilişkimizi saklamıyoruz."

Suya ihtiyacım vardı. Spor çantamı bıraktım ve mutfığa yöneldim. "Çifte randevu ister misin?"

Küçük bir kahkaha attım ama mutfakta duran Baxter'ı görünce durdum. Elinde büyük, parlak siyah bir silah vardı. Baxter telefonumu bırakmamı işaret etti.

"Gitmem gerek."

Calder'dan bir vuruş. "Evet, tamam." "Yakında konuşalım mı?"

"Elbette."

Telefonu kapattım.

Baxter silahıyla işaret ederek, "Adaya koy," dedi. Telefonu büyük mermer adanın üzerine koydum.

"Kaydır."

Onu ittim ve tek cankurtaran halatımın adanın üzerinden ona doğru kayışını izledim.

"Ne yapıyorsun, Baxter?"

"Kapa çeneni ve otur." Bir sandalyeyi yaklaştırdı.

Nefesimi dengelemeye çalıştım. Sandalyeye doğru ilerledim. Eliyle omzumu iterek beni oturmaya zorladı.

Bana iki kablo bağı fırlattı. "Onları ayak bileklerine tak. Sakın komik şeyler yapmaya kalkma. Çok gevşek olurlarsa, tabanca kırbacının nasıl bir his olduğunu tecrübe edersin."

Eğildim ve her bir ayak bileğini bir sandalye ayağına sabitledim. "Eller arkaya."

Ellerimi birleştirip beni sandalyenin arka basamaklarından birine bağladığında irkildim. Bağlılığımı test ettim. Hiçbir uzvumu hareket ettiremiyordum.

"Ne yapıyorsun, Baxter?"

"Kapa çeneni," diyerek beni vurmakla tehdit edencesine silahını kaldırdı.

"Tanrım, sesinden çok sıkıldım. Sinirlerimi bozuyorsun. Bana cevap veriyorsun."

Tüm vücudum titriyordu ama nefesimi dengede ve omurgamı dik tutmaya çalışıyordum. Ben lanet bir Ashford'dum. Biz korkmayız.

Mutfakta volta atarken onu izledim.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

İlaçlarını bırakmış dengesiz bir manyak gibi bir ileri bir geri hareket etti. Gözlerini benimkilere dikti ve sonra bana doğru yürüdü. Silahı kurup alınma dayadığında irkildim.

Metal tenime soğuk geldi.

Düşmekte olan yanan bir uçakta olmayı mı yoksa bir delinin kafanıza silah doğrultmasını mı tercih edersiniz?

Max uçaktaydı, bu yüzden benim seçimim kesinlikle uçak kazası.

"Her şeyi mahvettin, biliyorsun değil mi?"

Sesimi güçlü tutmaya zorladım. Hatta küstahça. "Son oyunun ne, Baxter? Beni öldürecek misin? Büyük planın bu mu?"

"Kapa çeneni! Çığlığı evin içinde yankılandı.

Silahlı kafama daha sert dayadı ve korkunç bir an için altıma işeyebileceğimi düşündüm.

İnsanlar korkudan altlarına işediklerinden bahsederler ama ben bu ifadeyi ilk kez anlıyorum.

Silahın horozunu indirdi ve volta atmaya devam etti.

"Seni çalıştım, biliyor musun? Tweetlerimle, ama sen çok inatçısın."

"Sen hokeyci kız mısın?"

Bu sefer bana baktığında bakışlarımı kaçırdım.

Kanımı donduran korkunç, berbat bir kahkaha attı. "Çabuk öğreniyorsun, değil mi?"

Gözlerimi aşağıda tuttum.

"Biliyor musun, bana karımı hatırlatıyorsun. Onunla ilk tanıştığım da çok alıngandı. Tanrım, öfkeli ve omurgalı biriydi."

Bol hırkalı, hüzünlü kadını omurgalı biriyle bağdaştıramıyordum. "Ona ne oldu?"

O kadar yakınıma eğildi ki kokmuş nefesi yüzüme üflendi. "Onu ben kırdım."

Gözlerimiz buluştu. Gülümsedi ve bir an bana tanıdığım Baxter'ı hatırlattı. "Bundan zevk aldım. Tıpkı seni kırmaktan zevk alacağım gibi."

Onu konuşturmaya devam edin. Söyleyecek bir şeyi kalmadığında, kötü şeyler .

"Bunu nasıl yaptın?"

"Neyi nasıl yaptım?"

"Karını nasıl kırdın?"

Tekrar gülümsedi. "Onunla ilk çıktığımda otoriter bir kaltaktı. Yetkinin kendisinde olduğunu düşünmesine izin verdim. Ona çiçekler aldım ve bir kraliçe gibi davrandım. Ta ki benimle evlenmeyi kabul edene kadar."

Gözlerimiz buluştu. Korkumun kokusunu alabiliyordum. Ter ve ekşi bir şeyin karışımıydı.

"Yani, seninle evlendi, ne oldu?"

Kollarını kavuşturdu, bir elinde 9 mm'lik bir silah tuttuğu gerçeğine kayıtsızdı. "Bana karşı en ufak bir ihlalde bulunana kadar bekledim. Önemli bir şey değildi. Otel odamızın kapıcısına bahşiş verdi. Ben de ona öyle bir tokat attım ki

Bunun için, bana saygısızlık ettiği için, kendini yere attı. Geceyi banyoda ağlayarak geçirdi. Sabah hiçbir şey olmamış gibi davrandım."

Yüzü benimkinin önünde olacak şekilde eğildi. "Ve biliyor musun?"

"Ne?"

"O da öyle yaptı. Hiçbir olmamış gibi davranmak istedi." Başımı salladım. "Evet."

"İlk başta temkinliydi. Beni izliyordu. dikkatliydi. Ama ona ikinci kez vurmadan önce rahatladığından emin oldum."

"Ne oldu?"

"Ağladı ve beni terk etmekle tehdit etti. Tüm hareketleri yaptı ama gitmeyeceğini biliyordum."

Onu daha ne kadar konuşturabilirdim? Max gelmeyeceğimi anlamadan ne kadar önce? Aramadan ne kadar önce?

"Bunu nereden biliyorsun?"

Silahın kabzasıyla başını kaşıdı. "Çünkü ilk seferinde kaldı."

"Böyle mi anladın?"

Omuz silkti, konuşmadan sıkılmıştı. "İçinde daha fazla cesaret olduğunu düşünmüştüm. Kaçacağını düşünmüştüm."

"Ama o kaldı."

"Evet, ve aynısından daha fazlasıydı."

"Peki ya Katrina?"

Gözleri keskinleşti. "Ne olmuş ona?"

"Çıktığınızı duydum?"

Gözlerini devirdi. "Pek sayılmaz. Benim gelip onu becermemi bekleyen aptalın tekiydi."

"Senin için evliliğini terk etti."

"Evet," diye omuz silkti. "değil."

"Onun için karını terk etmeyi planlamıyor muydun?"

"Siktir et."

"Oh."

"O sadece becerilecek biriydi, anlıyor musun? Hiç sadece sevişmek istemedin mi? Bağlar olmadan?"

Buna cevap verme.

Telefonum adada titredi. İkimiz de ona doğru döndük.

"Nereye gidiyordun ki?"

"Bir arkadaşımı
görmek için." "Hangi
arkadaşını?"

"Onu tanımıyorsun."

Telefonum kendi kendine adanın öbür ucuna doğru hareket ederek çaldı.

"Birisi gerçekten çok kötü konuşmak istiyor."

"Annem olabilir."

"Ya da arkadaşın olabilir."

Sessiz kaldım.

Telefon tekrar çalmaya başladı. Bu kez Baxter açtı. "Bu çok ilginç.
Arkadaşımız, Bay Logan."

Yutkundum.

Telefonu bana getirdi. "Kurtul ondan."

Telefonu kaydırmasını izledim ve sonra telefonu kulağıma bastırırken kendisinin de duyabilmesi için eğildi. Diğer eliyle silahın ucunu başımın arkasına bastırdı.

"Hey, Max."

"Neredesin?" Seksi ses tonu gözlerimi yaşarttı.

"Biliyor musun, kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım uyku ve yemek eksikliği yüzünden. Sanırım bu gece evde kalacağım. Erteleyebilir miyim?"

Lütfen anlayın. Lütfen buraya gelme.

"Emin misin? Şirinleri sağlığına kavuşturma konusunda iyiyimdir."

Zorla bir kahkaha attım. "Çok eminim. Zaten yarı uykuluyum. Yatağa gireceğim. Sorun olur mu?"

Uzun bir duraklama oldu. *Lütfen evet de. Lütfen evet de.* "Tabii, . Yarın görüşürüz."

"Harika. Belki antrenmandan sonra yemek yiyebiliriz."

"Evet, tabii."

"Tamam, iyi geceler!"

"İyi geceler."

Baxter telefonumu kapatırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Etkilendim, Rory. Çok iyi bir oyuncusun."

Başımı kaldırmadım. Bu Max'le son konuşmam olabilir.

Yenilgi omuzlarımdan çökmesine neden oldu.

"Benimle ne yapacaksın?"

Baxter'ın gülümsemesi tüylerimi diken etti. "Aklıma birkaç şey geliyor."

"Yaşayacak mıyım?"

Silahın kabzasını yanağıma doğru çekti. "Şüpheli."

"İşini geri alabileceğini mi sanıyorsun?" Güldü.

"Çok safsın."

"Ne?"

"Bunun bir şeyi geri almakla ilgisi yok. Bu eski bir vasiyet." "Bu ne demek oluyor?"

"Göze göz. Baban ve Max benden bir şey çaldılar. Şimdi ben de onlardan öyle bir şey çalacağım ki hayatlarının her günü bu kararlarından pişmanlık duyacaklar."

Kapı zili çaldı.

Evin içinde çanlar çalarken ikimiz de salona doğru döndük. "Birini mi bekliyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır."

Silahı yanağıma dayadı. "Bana yalan söyleme."

"Yemin ederim."

Adaya doğru yürüdü ve çekmeceleri açıp kapattı. Bir bıçak çıkardı. İnledim ama bıçağı sadece kabloları kesmek için kullandı.

Omuzlarım o kadar uyuşmuştu ki neredeyse ellerimi kullanamıyordum. Beni ayağa kaldırdı.

"Onlardan kurtulacaksın."

Beni ön kapıya doğru itti. "Ve eğer yapmazsan, ölecekler ve bu senin hatan olacak."

Kapı tekrar çaldı.

Silahı çeneme dayadı. "Tam arkanda olacağım.

Bu yüzden akıllıca oynayın."

Yanaklarımdaki yaşları sildim ve sonra kapının arkasına saklanan Baxter kapıyı açtı.

Bir adam elinde pizza kutusuyla orada duruyordu.

"Teslimatınızı aldım." "Bir yanlışlık olmalı. Ben pizza sipariş etmedim."

"Burası 2435 Beach Road mu?"

Yutkundum. "Adresim bu ama pizza sipariş ."

Adam kaşlarını çatı. "Lanet olsun, adresi ikinci kez . Telefonlara yeni bir kız bakıyor ve yemin ederim disleksisi var."

"değil," diyerek kapıyı kapatmak için geri çekildim. "İyi geceler."

"Bekle, bana bir iyilik yapar mısın? Cep telefonum bozuldu. Onları arayıp bu pizzanın nereye gitmesi gerektiğini teyit edebilir misin?"

"Şu anda meşgulüm."

"Bir dakika bile sürmez. Lütfen? Bana bir iyilik yapar mısın?"

Baxter ortaya çıktı. "Karım meşgul olduğunu söyledi. Dükkânınızı arayıp sahibine şikâyetle bulunmadan önce defolun gidin."

"Pizza ister misiniz?" Adam omuz silkerek gülümsedi. "Ben dönene kadar soğumuş olur ve çöpe atarlar. Yani bedava yiyebilirsiniz."

Baxter kutuya baktı. "Ne tür bir şey bu?"

Adam kutunun kapağını kaldırdı ve Baxter'ın alnına doğrulttuğu bir silah çıkardı. "Buna dizlerinin üstüne çökmek denir, orospu çocuğu."

"Ne oluyor be?" Baxter sendeleyerek geri çekildi ve beni bıraktı.

Tam bir kargaşa çıktı. Siyah SWAT üniformalı adamlar evin her tarafından geliyordu. Mutfaktan, oturma odasından, merdivenlerden. Bağırıyorlar ve Baxter'a kocaman silahlar doğrulttular. Daha fazla siyahlı adam odalara girip çıkıyor, büyük silahlarını doğrultuyor, birbirlerine bağırıp çağırıyorlardı.

"Temiz."

"Temiz."

"Temiz."

Baxter'ı yüzüstü çevirmelerini izledim. Pizzacı adam sırtına diz çöktü ve belindeki silahı çıkararak onu sıvazladı.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye bağırdı Baxter. "Randevu için bana yalvardı.

Benimle tanıştığı günden beri onu becermem için bana yalvarıyor."

"Kapa çeneni, göt herif," dedi siyahlar içindeki korkunç adamlardan biri ona tekme atarak.

Baxter acıyla inledi. "Bu polis vahşeti. Ben bir şey yapmadım." Pizzacı adam ayağa kalktı. "Çıkarın şu pislği buradan."

Ancak Baxter'ı ayağa kaldırıp ön kapıdan dışarı ittiklerinde kimse benimle ilgilenmeye başladı.

"Hanımefendi," diye konuştu pizzacı. "Siz Rory Ashford musunuz?" Gözyaşlarımla savaşıarak başımı salladım.

Dışarıdan bağırın farklı bir ses duydum. "Beni içeri alın. Onu görmeme izin verin."

Max!

Pizzacı gülümsedi. "Erkek arkadaşın olduğunu iddia eden iri yarı bir hokey oyuncusu var. Onu içeri almamı ister misin?"

Tekrar başımı salladım, kendimi toparlamak için fazla mesai yapıyordum.

Ön kapıdan içeri girene kadar dayanmaya çalıştım, beni görene kadar çılgınca etrafıma bakındım. Büyük, güçlü kollar bana sarıldı. Beni koruyorlardı. Beni tutuyordu. Ona sarıldım ve o anda kendimi ağlayacak kadar güvende hissettim. Ama ağlamadım. Onun kolları etrafımdayken ve büyük eli saçlarımı okşarken, artık ağlamak istemiyordum.

Konuşmadan yüzüne baktım. "Rory." Beni kollarının arasına aldı. "Rory."



Üç saat boyunca Max beni bırakmadı.

İki dedektif beni sorgularken onun kolu benim etrafımdaydı.

Evin içinde yürürken elimi tuttu ve neler olduğunu anlattı.

İyi olduğuma dair güvence vermek için annemi aradığımda eli ensemdeydi. Yarın her şeyi açıklayacağıma söz verdim.

Adli tıp ekibi mutfakta parmak izi aramak için çalışırken beni kucağına çekti ve kollarını bana doladı. Yüksek yoğunluklu flaşlarıyla mutfığı aydınlattılar.

"Polis geleceğini nereden biliyordu?" Yüzümü Max'in sıcak boynuna gömdüm.

Sırtımı okşadı. "Calder beni aradı."

Başımı kaldırdım. "Aradı mı?"

"Bana bir şeylerin ters gittiğini söyledi. Calder'la aynı anda buraya geldim. Sokağın aşağısında Baxter'ın arabasını tanıdı."

"Ne yaptın sen?"

Yüzünü buruşturdu. "Güvertenize tırmandım." "Ne yaptın?"

"Baxter'ı elinde silahla gördüm ve aklımı kaçırdım. Polisi aradık." "Aman Tanrım. Eğer seni görseydi, öldürürdü."

"Polis ve SWAT ekibi dakikalar içinde geldi. Komşunuzun çatısında bir keskin nişancı vardı ama net bir atış yapamadılar."

"Vay anasını."

"Yani eve üst kattan ve garajdan girdiler ve sonra pizza kutusuyla adamı içeri gönderdiler."

"Sen benim hayatımı kurtardın."

"Calder hayatını kurtardı."

Kollarımı boynuna doladım. "Beni buradan çıkarabilir misin lütfen?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 60

Sonraki on gün bulanık bir şekilde geçti. Polis Baxter'ı birçok suçtan tutukladı ve kefaletle serbest bırakılmasına izin vermedi. Polis herkesi defalarca sorguladı. Max, Joseph Flanynk, Lolita ve Vancouver Kurtları bir hafta boyunca manşetlerdeydi.

Medya çılgınlığı kontrolden çıkmıştı. Her geceyi Max'in evinde geçirdim. Sözlü olmayan bir anlaşmayla sosyal medyaya girmiyor ve gazeteleri okumuyorduk. Medyanın hakkımızda söylediklerini dinlemek istemiyorduk. Antrenmanda ya da işte olmamız gereken zamanlar dışında, geri kalan zamanlarda birbirimize sokulduk ve tüm gürültüyü engelledik. Film izledik, yemek yaptık, şakalaştık ve bol bol seks yaptık. Olanlar hakkında konuşmadık. Başkalarının ne düşündüğünü bilmek istemiyorduk. Tek umursadığım Max'in güvende ve mutlu olmasıydı. Diğer herkes gidip kendini becerebilirdi.

Babam hastaneden eve geldi. Ailem Max hakkında konuşmadı ve ben de ondan bahsetmedim. Her gün onun yanına gitmek için ayrıldığımda tek kelime etmediler. Sanki herkes ortalığı karıştırmamak için fazla mesai yapıyordu.

Babamın yönlendirmesiyle yardımcı antrenörlerden birini geçici olarak baş antrenörlüğe terfi ettirdim. Babam ayağa kalktığında, yeni bir baş antrenör işe almak için çalışacaktık, ancak şu ana kadar elde ettiğimiz galibiyet sayısına göre, harika gidiyordu ve iş için bir aday olacaktı.

Her şeye rağmen Wolves playofflara kalmayı başardı.

Max ve takım ilk kez yola çıktıklarında bensiz gittiler. Genel müdür vekili olarak benim yerim Vancouver'dı ama yine de gittiğinde ağladım.

Bu gece polis Max'i tutukladığından beri evimizde oynadığımız ilk maçı. Babam ve annem maç için evde kalmayı tercih ettiler. Ben yönetici locasında tek başıma oturdum. Oyuncular ısınmak için buza akın ettiklerinde bekledim, bekledim ama Max buza çıkmadı. Telefonum çaldı.

Baba: Logan nerede?

Antrenör: Soyunma odasına gelebilir misin?

Babamın mesajını görmezden geldim ve soyunma odasına koştum. Odaya girdiğimde iki antrenör ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Max üniformasını giymiş bir şekilde dolabının önünde oturuyordu. Kafasını kaldırmadı.

Bir sorun vardı.

"İyi misin?" Önündeki banka oturdum, dirseklerimi dizlerime dayadım, gözlerim yüzündeydi.

Gözleri kaldı. "Bunu yapabileceğimden emin değilim." "Neyi, Max?"

"Oraya gidebileceğimden emin değilim."

"Hayranların tepkisinden endişe duyuyor musun?"

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Beni tutukladıklarından beri evimde maç oynamadım."

"Seni yanlışlıkla tutukladım."

Soyunma odasına şöyle bir göz gezdirdi. "Eğer bana oraya çıkıp oynamamı söylersen, oynarım Rory. Senin için her şeyi yaparım."

Başımı salladım. "Hayır. Sana asla yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı söylemem. Eğer oraya gidersen, bunu kendi şartlarıyla yaparsın."

İç çekti. "Siktir."

"Max, hokey oynamayı hâlâ seviyor musun?" "Her şeyden çok."

"Bana ne düşündüğünü söyle?"

"Bu şehir tarafından seilmeye ihtiyacım yok ama artık nefrete dayanamıyorum." "Ya artık senden nefret etmiyorlarsa?"

"Ya yaparlarsa?"

"O zaman o pislikler gidip kendilerini becerebilirler. Ben de babamla bir yılımı burada tamamlarım ve daha iyi bir yere taşınırız."

Mavi gözleri benimkileri tuttu. "Bunu yapar mıydın?" "Gözümü kırpmadan."

"Neden?"

Yüzündeki savunmasız ifade kalbimi kırdı. Bu bana annesini ve onu nasıl yüzüstü bıraktığını hatırlattı. Max'in hokey oynamasına izin vermesi için annesine ihtiyaç duyması ilginçti. Ve şimdi, Max oyunu bırakmak için benden izin istiyordu. Onun yaptığı hatayı yapmayacaktım. Önemli olan tek şey Max'in mutluluğuydu. "Çünkü seni seviyorum ve hayatımı sensiz hayal edemiyorum. Ve senin mutlu olmanı istiyorum."

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Beni mutlu ediyorsun."

Max'in kız arkadaşı ve menajeri olmak arasında gidip geldim ama sanırım şu anda bir menajere ihtiyacı vardı. "Yılın geri kalanında oynamamaya karar versen bile kontratına sadık kalacağız."

"Bu hiç adil değil."

"Kurtlar sana adil davranmadı. Baxter, babam, taraftarlar, medya. Kontratının onurlandırılması için yeterince acı çektin."

"Sence ben bırakırsam Kurtlar bu yıl sonuna kadar gider mi?"

Omuz silktim. "Muhtemelen hayır."

Gözleri düştü. "Takımı hayal kırıklığına uğratamam. Ya da seni. Yılın geri kalanında oynayacağım."

Kollarımı kavuşturdum. "Bu başkasıyla ilgili değil, Max. Bu seninle ilgili."

"Ben bir pislik değilim. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum." "Oraya gitmek zorunda değilsin."

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım biliyorum."

Endişe kalbimi tırmaladı. "Dışarıda kötü bir şey olursa, istediğin zaman, hiçbir sonuç almadan oyunu terk etmen için sana izin veriyorum."

"Hayır, ben iyiyim." Yutkundu. "Sanırım bana bir seçenek sunmana ihtiyacım vardı."

"Hangi seçeneği o?"

"Duygularının oynayıp oynamamama bağlı olmadığını bilmem ."

"Hiçbir zaman olmadı ve ." Ayağa kalktı.

"Benim için tezahürat yapacak mısın?"

"Her zaman yaparım."

Eğildi ve dudaklarına sert bir öpücük bıraktı. "Teşekkürler."

Kolunu kavradım. "İyi eğlenceler. Bunu sevmeni istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü sen mutlu olduğunda, ben de mutlu oluyorum."

Dudaklarıma ikinci bir öpücük bıraktı, bu sefer daha uzun sürdü. "Bunu söylediğin için bu gece büyük bir ödöl alacaksın."

Karnım beklentiyle inledi. "Buna güveniyorum."

Başını salladı, kaskını aldı ve kapıya doğru yürüdü. Ben de arkasından buza açılan kapıya kadar takip ettim.

Oyuncular ısınmayı bitirmişlerdi ve şimdi yedek kulübelerinin yanında durmuş, su içiyor ve görevliler marş şarkıcısı için kırmızı halı sererken bekliyordlardı.

Max buzun üzerine çıktı ve buzun bizim yarı alanımızda kaymaya başladı. Kalabalığın onu fark etmesi dört saniye sürdü. Her yer sessizliğe büründü, o kadar sessizdi ki patenlerinin buzu sıyrışımını duyabiliyordunuz.

Ellerimle ağzımı kapattım ve nefesimi tuttum.

Yüce Tanrım, lütfen nazik olsunlar.

Sonra mavi bölümden tek bir ses haykırdı. "Seni seviyoruz, Logan!"

Bir kalp atışı sonra, tüm stadyum patladı. Çığlıklar, alkışlar, çılgın tezahüratlar. O kadar gürültülüydü ki, düşündüklerimi duyamadım.

Max buzun etrafında dönerken başını eğdi. Ev

yapımı işaretler havaya kalktı.

SENİ SEVİYORUZ, LOGAN.

33'ün en büyük hayranıyım

MAX LOGAN, SEN BİZİM KAHRAMANIMIZSIN.

Çılgın tezahürat bir slogana dönüştü. 19,000 taraftar birlikte onun adını haykırdı.

"Logan. Logan. Logan. Logan. Logan."

Yüzünü kalabalığa doğru kaldırdı ve yüzünde bir gülümseme başladı.

Çılgınlık, onları güzel bir gülümsemeyle selamladığında daha da arttı.

Ve o anda her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.



İKİ HAFTA SONRA, Max ve ben ailemin evinin girişinde duruyorduk.

"Nasılsın?" Elini sıktım.

Yüz ifadesi dalgındı. "Biliyorsun, aileleri kazanmak hiçbir zaman benim güçlü yanımdı."

"Sizi kazanmaya çalışması gerekenler onlar."

Yarım bir kahkaha attı. "Sence annen çiçekleri beğenecek mi?"

Max anneme o güne kadar gördüğüm en muhteşem buketi almak için ısrar etmişti. "iekleri çok sever."

Derin bir nefes aldı. "Tamam, işte bir şey yok."

Başlangıçta garipti. Annemle babamın ikimizin de ayağına basmamaya çalışarak yumurta kabuklarının üzerinde yürüdüklerini söyleyebilirim. Bir şef mutfakta bizim için akşam yemeğı hazırlarken dördümüz oturma odasında oturuyorduk.

Babam boğazını temizledi. "Söylemek istediğimiz bir şey var."

Annem uzandı ve babamın elini tuttu.

Max orada oturuyordu, tamamen sessizdi. Birlikte bekledik.

Babam derin bir nefes aldı. "Babanı tanıyordum, Max. Wolves'un sahibi olarak ilk yılımdı ve Garrett Walters olağanüstü bir oyuncuydu ama kontrolden çıkmıştı. Annen Sharon geldi ve bana Garrett'ın ona ne yaptığını anlattı. Ona nasıl saldırdığını. O durumla nasıl başa ıktığımdan utanıyorum. Polisi aramalıyım. Onun yerine, annene uzaklaşması ve Garrett'ı ihbar etmemesi için para ödedim. Kupa genç bir kadının hayatından daha önemliydi ve ben kendimi asla affetmedim."

Nefesimi içime çektim. Max yanımda oturuyordu, o kadar hareketsizdi ki beni korkutuyordu.

Babam devam etti. "Garrett daha sonra Rory'nin annesine saldırdığında, yaptığım şeyin gerçek boyutunu anladım. Rory'nin annesi annene ne yaptığını öğrenince beni terk etmekle tehdit etti. Garrett'ı kovduk ve telafi etmek için anneni bulmaya çalıştık ama artık çok geçti. Onu hiçbir yerde bulamadık." Boğazını temizledi. "Hamile olduğunu bilmiyordum."

Max gözlerini kırptırdı ama kılını bile kıpırdatmadı.

Annem araya girdi. "Kızımızla bu şekilde ilgilendiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum. Bana uçak kazasında onunla nasıl ilgilendiğinizi anlattı ve görünüşe göre biz tehlikeli birine güvenimizi kaybettiğimizde siz onu korumuşsunuz. Sizi yargıladık ve umarım bizi affedebilirsiniz."

Annem başını eğdi, omuzları gözyaşlarıyla titriyordu.

Babam boğazını temizledi. "Affetmenizi gerektirecek bir şey yapmadığımızı biliyorum ama kızımızın iyiliğı için hâlâ hayatınızın bir parçası olabileceğimizi umuyordum. Rory'yi mutlu ettiğinizi biliyorum ve bu benim son birkaç yılda yaptığımdan çok daha fazlası."

"Baba," diye fısıldadım.

Max'in gözleri benimkilerle buluştu ve sonra tekrar aileme döndü. "Rory'nin mutlu olmasını istiyorum ve aramızda herhangi bir kırgınlık olmasının onu mutlu edeceğini sanmıyorum."

Annem başını kaldırdı. "Ben de öyle düşünmüyorum."

Max ayağa kalktı ve babam da öyle yaptı. Sonsuz bir süre birbirlerini incelediler ve sonra Max babasına elini uzattı. Babası elini ve sonra onu kucakladı. "Teşekkür ederim oğlum. Teşekkür ederim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 61

O gece Max'in yatağında yalnız uyandım. Oturma odasına yürüdüm. Max kanepede oturmuş televizyon izliyordu.

Sıcak kucağına süründüm ve başımı omzuna koydum. Televizyonda eski bir hokey maçının filmi oynuyordu.

"Ne izliyorsun?"

"Baban, babamın hokey oynarken bulabildiği tüm görüntülerini benim için bir CD'ye koydu."

Arkama yaslandım ve Garrett'ın oyununu izledim. "Bana seni hatırlatıyor." "Herkes böyle söylüyor."

Garrett'ın bana Max'i hatırlatan inanılmaz bir gol atmasını izledim. Sanki aynı kişiymişler gibi hissettim.

"Çok yakışıklı. Sana benziyor." Max beni sıktı.

Garrett takım arkadaşlarına sarıldı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Hokeyi çok severdi."

"Evet."

Elimi Max'in yüzüne koydum. "Nasıl hissediyorsun?" "Kafam karışık."

Omzuna geri yaslandım. "Biliyorum."

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sanırım gidip annemle konuşmam gerek."

Başımı salladım. "Bence bu iyi bir fikir. Benim de gelmemi ister misin?"

Kollarını bana daha sıkı doladı. "Sanırım bunu kendi başıma yapmalıyım."

"Döndüğünde burada olacağım."

MAX, annesini görmek için fırtınalı bir yolculuk yapmak üzere Ontario'ya gitti. Yolda ekiple buluştu ve dönene kadar on uzun gün geçti. O uzaktayken konuştuk ama annesi hakkında değil. Telefonda durgun görünüyordu ve ben de kalbimdeki paniği bastırmaya çalıştım.

Eve gelmesinin planlandığı gece evinde endişeyle bekledim.

Kapının açıldığını duyduğumda koşarak dairesine girdim. Beni kollarına aldı ve başını boynuma gömdü.

"Çok iyi hissediyorsun," diyerek bedenimi onunkine daha sıkı bastırdım.

Konuşmadı, sadece beni dairenin içine taşıdı ve yatağına yatırdı. Yatay pozisyonumdan ayakkabılarını tekmeleyişini ve ceketini çıkarışını izledim.

Sonra yatağın üzerinde bana doğru sürünmeye başladı.

Beni göğsüne doğru çekti, kucaklaşmanın en üst seviyesine ulaştı. Yüzümü boynuna gömdüm ve muhteşem kokusunu içime çektim.

"Güzel kokuyorsun."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Daha iyi hissediyorsun."

Yüzünü görebilmek için başımı geriye doğru kaldırdım. "Sen iyi misin? Senin için çok endişelendim."

Alnımdan öptü. "Ben iyiyim." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Annemle konuştum."

Nefesimi tuttum.

"Bazı zorlu konuşmalar yaptık." Gözleri yüzümde gezindi. "Çok ağladı."

"Max."

İç çekti. "Ama biliyorsun, iki yetişkin gibi konuştuk."

"Peki nasıl ayrıldınız?"

Gülümsedi. Hüzünlü bir gülümsemeydi ama yine de gülümsedi. "Sanırım ikimiz de aramızdaki şeylerin değişmesini istiyoruz ama bu bir gecede olmayacak."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Beni sırtüstü yatırdı ve yüzü benimkinin üzerinde durdu. "Sanırım seni gördüğüm için çok mutluyum."

Ona gülümsedim. "Babam yakında dümene geri dönecek."

Dudağımın kenarını dişledi. "Bu takımla tekrar seyahat edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Düşünüyorum."

Gülümsemesini dudaklarımda hissedebiliyordum. "Daha iyi düşün." Ve sonra öpücüğü konuşmamızı kesti.

"Siktir," diye inledi, başını kaldırıp bana baktı. "Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum," diye doğruldum ve yırtıp attım. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Önümde diz çöktü ve gömleğinin düğmelerini açtı. Kemerini tuttum ve pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı çektim. Ağzımı sikine doğru götürdüm ama elleri beni yakaladı.

"Hayır, siktir. Seni sikmem lazım.

Şimdi." "Küçük bir ısırık bile mi?"

"Pantolonun neden hâlâ üzerinde? Soyun."

Arkama yaslanıp pijamalarımı çıkarırken güldüm. Ayağa kalktı ve pantolonunu indirdi, sonra da sertleşmiş bir penis ve gülümsemeden başka bir şey olmadan yatakta bana doğru sürünmeye başladı. Eli kalçalarımın arasına kaydı.

"Ben oynayamıyorsam, sen de oynayamazsın," diye yakındım, bacaklarının arasından gururla ve sertçe fırlayan iri cüsseye bakarak.

"Benim için hazır mısın?"

"Seni ilk gördüğüm andan beri senin için hazırım."

Kalçalarımın tuttu ve beni yataktan aşağı sürükledi. "Yavaş mı hızlı mı?"

Yüzüstü yuvarlandım ve kendimi dört ayak üzerine kaldırdım. "Hızlı ve arkadan."

Kendini bacaklarımdan arkasına hizaladı. Sikinin başını ıslak yarığımın doğru sürüklediğinde nefesim kesildi. "Ne istediğini bilen bir kadın. Bunu sevdim."

Ucunu içeri ittiğinde nefesim kesildi. "Kariyerimi değiştirmeyi düşünüyorum."

"Oh evet," diye tısladı, kendini daha derine iterken. "Neye?" "Puck bunny," omzumun üzerinden ona ve ona şımarık bir Bak. "Puck Bunny olmak istiyorum."

"Puck tavşanı olamayacak kadar seksisin. Ve çok da zekisin." Kendini derinlere iterken dudağı kıvrıldı.

Başımı eğdim ve derin bir nefes alarak vücudumun ona uyum sağlamasına izin verdim. Çok iyi hissettiriyordu. "Bunu günlük işime dahil etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

Aletini geri çekti ve içime girerken iri parmakları kalçalarımın arasına saplandı. "Daha iyi bir fikrim var."

Parmaklarım çarşafın etrafında kıvrıldı ve inledim. "Anlat bana."

Parmaklarımla saçlarımı kavradım ve başımı geriye çektim. "Ofis kapına bir kilit taktır."

"Max!"

"Seni o masanın üzerinde becermek ve birinin içeri gireceğinden endişe etmemek istiyorum."

"Eğlencenin yarısı da bu değil mi? Babamın seni görmesini riske atmak..."

Güldü ve kıcıma sert bir tokat attı. "Ben taşaklarımı amına sokmuşken baban hakkında konuşman yasak."

"Onu sen ."

Kıcıma tekrar tokatladı. "Edepsiz bir şey söyle." "Sen pis bir şey söyle."

"Ağzının sikimle dolu olmasına bayılıyorum."

İnledim. "Daha fazla."

"Boşaldığında amının sert sikimi sağması hissine bayılıyorum."

"Evet, oh evet. Bana daha fazlasını anlat."

"Sıcak tohumlarımın içine bir bebek yerleştirmesini istiyorum."

Donup kaldım. O . İçimde lezzetli bir şeyler . "Gerçekten mi?"

"Siktir," diye inledi.

"Beni hamile bırakmak mı istiyorsun?" Nefes nefese kaldım.

"Konuşma zamanı bitti," diye saçımı çekti. "Ciddileşme zamanı."

BÖLÜM 62

ÜÇ AY SONRA.

OYUN ÖNCESİ OYUNCU TOPLANTISI SONA ERDİ. İşte bu kadar. Bu, sezonun son oyuncu toplantısıydı. Stanley Kupası finallerinin yedinci maçına çıkıyorduk. Bu gece Vancouver Wolves'un on yılı aşkın süredir ilk kupa zaferini kutlayıp kutlamayacağına ya da bu gece hepimizin biralarımızın içinde ağlayıp ağlamayacağımıza karar verecektik.

Max'in gözleri benimkileri buldu. Duvara yaslandım ve o da bana yaklaştı. "Annem ve Ronnie burada mı?"

"Evet. Annem, babam, Lolita, Katrina, Calder, Brian ve karısı ile Ola ve erkek arkadaşıyla birlikte kutudalar."

"Annem sana haberleri verdi mi?" O çok sevdiğim mavi gözler ağzıma düştü.

"Buraya taşınmak istediğini söyledi."

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Ona birkaç gün içinde ev alışverişine çıkacağımızı söyledim."

Mutlu bir gülümseme verdim. Max ve annesinin ilişkisi son birkaç ayda büyük bir ivme kazanmıştı. "Annem onun okuma grubuna katılmasını istiyor."

"Öyle mi?" Gözleri ağzımda kaldı.

Başımı eğdim ve sıcak bir öpücük için aşağı indi.

"Benim için tezahürat yapacak mısın?"

"Her zaman."

"Ya bu gece kazanırsak?" "Bir sürü ateşli seks."

"Ya kaybedersek?"

Bunu düşünüyormuş gibi yaptım. "Seks yapamayacak kadar depresyonda olabilirim."

"Sanırım kazansak iyi olacak."
Gözlerimiz buluştu ve kocaman bir gülümsemeyi paylaştık. "Git eğlen."
Bir öpücük daha çaldı. "Maçtan sonra görüşürüz."
Kıvrak bir zarafetle benden uzaklaşmasını izledim. Durakladı ve geri döndü. "Neredeyse unutuyordum. Bunu benim için babana verir misin?"
Bana bir zarf uzattı. "Nedir bu?"
"Kendiniz görün."
Zarfa bakmadan önce onun uzaklaşmasını izledim. Nefesim kesildi. Max, Wolves ile 8 yıllık, milyonlarca dolarlık bir sözleşme imzalamıştı.



Şaşkınlık içinde kutuya doğru ilerledim. Bu, babamın benimle paylaşmadığı bir sözleşmeydi. Max de paylaşmamıştı. Max burada kalmak istiyordu. Max Vancouver'da oynamak istiyordu.

Babama sözleşmeyi uzattım. İçine baktı ve bana memnun bir gülümseme verdi.

"Görünüşe göre erkek arkadaşın buralarda olacak."

"Öyle görünüyor."

"Peki ya sen?" "Peki

ya ben?"

"Yılın neredeyse doldu."

"Bitti."

"Beni gururlandırdın, Rory. Bu yıl seninle herkesten daha fazla gurur duydum."

"Sağ ol baba," diye gülümsedim ona.

"Ee," ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Gelecek yıl ne yapacağını biliyor musun?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Harika bir staj yaptım ama..."

"Ama?" Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştığını

görebiliyordum. "Ama patronum bana uzatma teklif etmedi."

Yüzünden duygular geçerken derin bir nefes aldı. "Bu onun dar görüşlülüğüydü."

"Doğru teklifi yaparsa burada kalırım."

"Öyle mi?" Sertçe yutkundu. "Sözlü teklifleri kabul ediyor musunuz?"
Bunu düşünüyormuş gibi yaparak başımı salladım. ". Ama taleplerim yüksek olacak."

"İyi bir pazarlığı severim. Bu taleplerin neler duyalım." "Takımla seyahat etmeye devam etmek istiyorum."

"Tamamdır."

"Ayda bir Cuma günü izin istiyorum, böylece yürüttüğümüz çocuklar için paten programında gönüllü olarak çalışabilirim."

"Sanırım ayda bir gün yokluğunuzu idare edebiliriz."

"Annem ve senin ayda en az iki kez aile yemeğine gelmenizi istiyorum."

Gözleri şüpheyle parlıyordu. "Sanırım bunu programımıza sığdırabiliriz."

"Ve patronumun her sabah 11-12 arası spor salonuna gittiğini biliyorum. Eğer isterse onunla birlikte çalışmak isterim."

Sertçe yutkundu. "Bu hoşuna gider ama iş hakkında konuşmamamız şartıyla. Sadece eğlenceli şeyler hakkında konuşuruz."

Kaşlarımı çatmıştım. "NHL'den başka eğlenceli bir şey var mı?"

Kolunu bana doladı. "Fark ettiğim kadarıyla değil, ama belki bunu çözebiliriz."

"Baba?"

"Öyle mi?"

"Gerçekten çok mutluyum."

"Ben de, evlat. Ben de."

□

ŞOK İÇİNDE KALMIŞ, buza bakıyordum.

Biz

kazandık.

.

Lanet Stanley Kupası'nı kazandık.

Etrafımda 20.000 taraftar çılgına dönmüştü.

Herkes çılgılık atıyor, kucaklaşıyor ve tezahürat yapıyordu.

Max'in takım arkadaşlarına sarılışını izliyordum. Coşkuyla zıplayıp durdular. Birbirlerine sarıldılar. bağırdık. Çılgın sevinç

takım arasında. Buraya gelmek için savaştılar ve bu onların başka hiç kimseyle paylaşmayacakları bir andı.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırdı ve gözlerini yukarı kaldırdı. Gözlerimiz buluştu.

Ona bir öpücük verdim. Gülümsemesi mükemmeldi. Başka bir takım arkadaşı üzerine atladı ve buzdaki çılgınlık devam etti.

Babam koluma dokundu. "Hadi buza inelim."

Güvenlik görevlileri bizi buza götürdü. Babam koçlarının elini sıkmak için durdu. Buzun üzerine çıktım ve kenarda durup takımımızın galibiyetten dolayı aklını kaybetmesini sevinçle izledim. Bu galibiyet için bu sezon uzun ve zorlu bir mücadele vermişlerdi ve birbirleriyle kutlamalarını izlerken gözlerim yaşardı.

Max'in takım arkadaşlarına sarılışını izledim. Sonra gözleri tekrar üstümdeki kutuya kaydı. Aradığını bulamayınca gözleri buzu taradı.

Beni görünce yüzü aydınlandı. Bana doğru güçlendi ve kısa bir süre durdu.

"Başardın," diye gözlerimdeki yaşlarla savaştım.

"Başardık," elimi tuttu ve göğsüne götürdü. "Sen ve ben.

."

"Güzel bir galibiyet golü."

Yüz ifadesi ciddiye. "Seks konuşman beni motive etti."

"Öyle mi?"

Sırıttı. "Seks yapamayacak kadar yorgun

olabilirim." "Seni uyanık tutabileceğime eminim."

Max beni ayaklarımdan kaldırıp kollarına aldı. Dudakları bulduğunda. Beni dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi öperken inledim.

Hâlâ beni tutarak kaymaya başladı. "Bu gece bolca müstehcen konuşma istiyorum."

Ona sarıldım. "Bu senin bölümün, ağzı bozuk olan sensin."

"Evet, ama konuşmanı istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak, 33. Birincisi, nasıl yapacağımı bilmiyorum." "Çok kolay. Sadece kötü bir şey söyle."

"Ne gibi?"

"Nasıl istersen."

Bir an düşündüm. "Hapları bırakmak istiyorum"

Max tökezledi ve kolları bana sıkıca sarıldı. İkimiz de birbirimize
"Nasıl oldu bu?"
Ağzı benimkini kapattı. "Evet."
"Emin misin?"
İnledi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Hepsini istiyorum. Seni istiyorum. Bir bebek.
Evlilik. Ömür boyu sürececek bir
bağlılık." "Kulağa oldukça dikkat
dağıtıcı geliyor."
"Hiç bu kadar odaklanmış hissetmemiştim."
Omzumun üzerinden baktım. Beni takıma doğru patenle götürüyordu.
"Beni nereye götürüyorsun?"
"Çocuklar seni tebrik etmek istiyor." "Ne?"
Hayır!"
"Rory," gözlerimin içine baktı. "Güven bana."
Durdu beni tüm oyuncuların hala birbirlerine sarılıp kalabalıklaştığı bir
yere bıraktı.
"Rory," diye bağırdı büyük bir oyuncu, yüzünü benimkine
yaklaştırarak. "." Beni kollarının arasına alıp etrafında döndürürken
güldüm. "." Tüm takım etrafımda toplandı.
*"Rory, yolun her adımında yanımdaydın." "Evlat,
takımımızı kurtardın."*
"Şimdi uçağın arkasına otursan iyi olur. Sen de bizden birisin."
*"Bu kupanın üzerinde senin adın yazıyor, bunu biliyorsun, değil
mi?"*
Kendimi Max'in kollarında buldum. Bir yaprak gibi titriyordum. Kollarını
bana doladı ve sıkıca sarıldı.
", " diye başını bana doğru eğdi. "Neden ?" "Benden hoşlanıyorlar," diye
fısıldadım kulağına.
"Bunu şimdi mi anlıyorsun?" "Emin
degildim."
"Pembe kazağınla odanın önünde durup hücum oyunları hakkındaki
fikirlerinle hepimize ders verirken onları parmağında oynatıyordun."
"Max," diye baktım ona. "Çok mutluyum."
Beni tekrar kollarına aldı ve etrafımızda bir daire çizdi. "O uçak kazası
başıma gelen en güzel şeydi."
"Ben de."
"Seni seviyorum, Rory."

Ellerimi Max'in yüzünün iki yanına koydum ve milyonlarca kalp atışı gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. "Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

EPILOG

SPOR DÜNYASI HABER RAPORU

"Evet Dave, sezon başında Mark Ashford Max Logan'ın kontratını satın alarak risk aldı ve bu kumar Max Logan'ın 7. maçta uzatma dakikalarında galibiyet golünü atmasıyla sonuçlandı."

"Jim, bu Vancouver Wolves'un on yılı aşkın bir süredir kazandığı ilk Stanley Kupası ama sonuncusu olacağını sanmıyorum. Bu takım çok ateşli ve Rory ile Mark Ashford'un son derece yetenekli üç oyuncuyla sözleşme görüşmeleri yaptığını duyduk. Bu konuda ağızlarını sıkı tutuyorlar ama Mark, ligdeki diğer NHL takımlarının korkacağı bir takım yaratacağının sözünü verdi."

"Max Logan'ın o takım için kazanma faktörü olduğuna hiç şüphe yok. Max'in Wolf olarak oynamak üzere sekiz yıllık, seksen beş milyon dolarlık bir sözleşme imzaladığına dair doğrulanmamış bir haberimiz var."

"Jim, son derece ironik bir şekilde, Max'in eski takım arkadaşı Joseph Flanynk'in bugün Minnesota mahkemelerinde bir tecavüz suçundan mahkum edildiği bildirildi. Farklı bir anlaşmaya aracılık etti ve on iki yıl hapse mahkum edildi. Sekiz yıl sonra şartlı tahliye için uygun olacağı bildirildi."

"Baxter hırsızlık, adam kaçırma, ölüm tehdidinde bulunma ve aile içi şiddet suçlarını kabul ettiğinde durumu daha da kötüleşti. Savunma ekibinin suçunu kabul etmesinin cezasını hafifleteceğini umduğunu biliyorum, ancak söylentilere göre dokuz yıla kadar hapis cezasıyla karşı karşıya kalabilir."

"Çılgın bir hokey yılı oldu, uzun zamandır gördüğümüz en çılgın yıllardan biri."

"Hokeyi özleyeceğim."

"Merak etme Dave. Üç ay sonra her şeye yeniden başlayacağız." "Amin."

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Hey,

Kitabımı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Dürüst olmak gerekirse, dört uzun kitap (ve bir novella) yazdığımı inanamıyorum! Ne zaman bir kitaba başlasam, karakterlerim ve hikaye için çok heyecanlanıyorum! Ve sonra yarısına kadar düşünüyorum, sonuna kadar gelebilecek miyim? <-#gerçek.

Sonrasında ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum, o yüzden kısa tutacağım.

Hayatımdaki oksijen tankım olan, nefes almamı ve hayatta kalmamı sağlayan harika yazarlara TEŞEKKÜR EDERİM. Kim olduğunuzu biliyorsunuz. Ağırlığınızca altın değerindesiniz.

Hayranlarıma teşekkür ederim. Siz küçük ama güçlü bir grupsunuz ve ben sizin için yazıyorum. ***Her zaman sizin için.*** Tek amacım size içinde kendinizi kaybedebileceğiniz bir kitap yazmak. Sizi güldürmek, gülümsetmek, hissettirmek istiyorum.

Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, bana bir iyilik yapıp kısa bir yorum yazabilir misiniz? Bir kitabın başarısının can damarı, kısmen, çok sayıda (umarım harika) eleştiriye sahip olmasından kaynaklanır.

Ve eğer ateşli alfa, güçlü ve sessiz erkekleri seviyorsanız, Navy SEAL romantizm serimde üç kitabım var. İlk bir alıntı (bir düetin ilk kitabı) ve üçüncü kitaptan bir alıntı (tek başına) ekledim.

Tamam, kendinize iyi bakın. Bir dahaki sefere kadar! Sakin olun. Sevgiler,
Odette

KİTAP 1'DEN ALINTI: NİŞANLIMIN KARDEŞİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Metro treninin kirli cam kapısında kendime baktım, sırtıma baskı yapan itişip kakışan insanlardan kaçmaya çalışıyordum. Atkuyruğu yapılmış kızıl saçlarım ve makyajsız mavi gözlerimle gelin adayından çok üniversiteli bir kimsesiz gibi görünüyordum. Kendimi kitabıma kaptırmıştım ve saatin ne kadar geç olduğunu fark ettiğimde, makyajla uğraşmak bir yana, kapıdan çıkmak için bile koşmam gerekti.

Tren durmak için sert bir şekilde sarsılmadan önce istasyonuma girdi ve arkamdaki kişiyi sırtıma fırlattı. Kapılar açıldığında kalabalık etrafımdan yeraltı istasyonuna taşıdı. İki kat merdiven çıktıktan sonra sendeleyerek yukarıdaki caddeye çıktım ve dilencilerin, sıcak yağ kokusuyla cızırdayan yemek kamyonlarının ve taşan çöp kutularının yanından geçtim. Hedefim olan Paper Pelican'a ulaştığımda rahat bir nefes aldım.

Dükkân sessizdi, sadece tezgâhtar ayakta duruyordu. Saatile baktım. Ben biraz erkenciydim ve Matt de genellikle biraz geç kalırdı. AlıŖveriŖ meraklısı gibi görünmeye çalıŖarak reyonlara göz gezdirmek için gereğinden fazla zaman harcadım.

Matt neredeydi? Telefonumu kontrol ettim. Mesaj yoktu. Ne yapacağımı düşündüm. Geç kaldığı için onu çağırmanmdan nefret ederdi ama mağazanın açılmasına daha yarım saat vardı. Düğün davetiyelerimiz için bu mağazayı bilerek seçmiştim, çünkü ofisinden iki blok ötedeydi. Biraz endişeyle ona bir mesaj göndermeye karar verdim.

Ben: Paper Pelican'dayım. Yolda mısın?

Meşguldüm. Kusura bakma. Tek başınasın.

Boynumun dibine bir baş ağrısı saplandı. Bu Matt'in Paper Pelican'da beni ikinci kez ekişiydi. Düğünümüzle ilgili her konuda kararsızlıktan felç olmuş gibi hissettiğimi fark etmemiş gibiydi. Onun rehberliğine ve görüşlerine ihtiyacım vardı. Tek bir ayrıntıyı bile organize edemiyor gibiydim ve düğünümüze sadece on iki hafta kalmıştı. Belki akşam yemeğinde ona birkaç davetiye örneği götürebilirim.

Ben: Akşam yemeği için nerede buluşmak istersin?

Cevap vermeden önce uzun bir duraklama daha oldu.

Bir toplantıya takıldım. Eve geç geleceğim.

Bunu hep yapardı. Neden düğünümüzle ilgilenmedi? Halletmemiz gereken çok şey vardı ve o yardım etmeyi reddetti. Onun yardımına ihtiyacım olduğunu fark etmedi mi? Tezgâha doğru bakarken kendimi hasta hissettim.

Neden bir düğün organizatörü tutmamıştım? Doğru ya, çünkü Matt beni bu düğünü birlikte planlarken çok eğleneceğimize ikna etmişti. Derin bir nefes aldım. Bunu yapabilirdim. Sadece kararlı olmam gerekiyordu. Omuzlarımı dikleştirdim ve ön taraftaki bankoya doğru yürüdüm. Tezgâhtar sinirli görünüyordu. İkimiz de dükkânı kapatmaya başlamak istediğini biliyorduk.

"Düğün davetiyesi sipariş etmek istiyorum."

Bir sipariş kâğıdı aldı ve elinde kalemle hazır bekledi. "Düğün paleti renginiz var mı?"

"Uh. Henüz değil."

"Kaç davetiyeye ihtiyacınız olduğunu biliyor musunuz?"

Derin bir nefes aldım. Matt bana hâlâ konuk listesini vermemişti. "Belki 50 ile 200 arasında?"

"Cevap kartı ve zarf mı yoksa cevap kartpostalı mı tercih edersiniz?" "Emin değilim."

"Ne tür baskılardan hoşlandığınızı biliyor musunuz?"

Vücudumu bir sıcaklık dalgası kapladı. "Seçeneklerim neler?" "Tipo baskı, gravür, kabartma, termografi ve düz baskı."

Bu seçenekler imkânsızdı. Matt' tam da bu yüzden ihtiyacım vardı. Nelerden hoşlanırdı? Ne istiyordu?

"Bilmiyorum."

"Ne tür bir kağıt istediğinizi biliyor musunuz?"

Ellerim o kadar sıkı kıvrıldı ki tırnaklarım avuç içlerime battı. "Henüz değil." "Davetiyelerinin neye benzemesini istediğin hakkında bir fikrin var mı?" Bu bir hataydı. "Gitmeliyim."

Saate baktı. "Tamam. Numune ister misiniz?" "Geri geleceğim."
"İyi geceler."



Dükkânın önünde durdum ve yüzümü fırçaladım. Düğüne üç ay vardı. Her şeyi zamanında nasıl planlayacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu. Matt geç saatlere kadar çalışıyordu ama yemek yemesi gerekiyordu, değil mi? Ofisine gidip toplantısı bitene kadar bekleyebilir, sonra da dışarıdan bir Geyler ısmarlayabilirdim. Avukat olarak uzun saatler çalışıyordu. Benimle yarım saat geçirmeyi göze alabilirdi. Yenilenmiş bir kararlılıkla ofis binasına doğru yürüdüm. Caddenin karşısında durdum ve ışığın değişmesini bekledim. Merdivenlerden inerken onu gördüm.

Elimi kaldırdım ve salladım. "Matt!"

Sokağın gürültüsü sesimi bastırdı.

Bir taksiye doğru yürüdü. Taksiden bir kadının inişini izledim. Yüzünü göremiyordum ama uzun, güzel kahverengi saçları vardı. Adam gülümsedi ve ikisi de taksiye binmeden önce kadını yanağından öptü.

Tam bir şok içinde durdum. Işık yeşile döndü ve insanlar etrafıma doluştu. O gerçekten Matt miydi? O kadın kimdi?

Sertçe yutkundum ve kalbimin göğsümde attığını hissederek caddenin karşısına geçtim. Muhtemelen sadece bir müşteriydi. Matt bir iş yemeğinde çalışıyordu. Büyükanнем beni hayal gücümle başımı belaya sokmamam konusunda uyarırdı. Hayatı olduğu gibi kabul etmem ve kontrolümde olmayan şeyler için endişelenmeyi bırakmam gerektiğini söylerdi.

Bir taksi bulana kadar 15 dakika geçti. "Nereye bayan?"

Ona adresimi verdim ve yıpranmış koltuğa gömülüp kirli camdan dışarı baktım. Bir kadın müşteriyi yanağından öpmesi ne kadar olasıydı? Matt'le bu konuda yüzleşirsem, bana güvensizlik ettiğimi söyleyecekti. İçimi çektim.

"Ne iç çekiş ama," dedi şoför, "Zor bir gün müydü?"

Göz aynasında gözlerimiz buluştu.

"Az önce nişanlığımın başka bir kadınla taksiye bindiğini gördüm." Bana bir kez daha baktı. "Seni korkutan neydi?"

"Pardon?"

"Seni sinirlendiren ne?"

Ayakkabımla yerdeki kirli bir mendile bastım. "Onu yanağından öptü. Beni ayağa kaldırdı ve çalışmakla meşgul olduğunu söyledi ve sonra ona gülümsediğini gördüm ve onu yanağından öptü."

"Ne tür bir öpücük?"

Gözlerimi kırptım.

"Uh."

"Seksi bir öpücük müydü yoksa iki yanağına da Fransız öpücüğü mü kondurdu? Belki de sofistike olmaya çalışıyordu."

Zihnim gördüklerimi yeniden canlandırdı. Matt elini onun üst koluna koymuştu. Onun yüzüne gülümsemişti. Ve eğilip onu öptüğünde, uzun süre kalmıştı. Samimi hissettirmişti.

"Oyalandı."

Taksi şoförü başını salladı. "Biliyorsun, benim işimde her şeyi gördüm. İçgüdülerine güven. Eğer hoşuna gitmeyen bir şey gördüysen, muhtemelen hayal ettiğinden on kat daha kötüdür."

"Matt beni asla aldatmaz."

"Hepsi öyle diyor." Aynada gözlerini bana dikti. "Evlenmek için çok genç görünüyorsun. Daha liseyi bile bitirmedin mi?"

İçimi çektim. "Evet, 24 yaşımdayım."

"Evlenmek için çok genç görünüyorsun. Dışarıda eğleniyor olmalısın," diye tavsiyede bulundu. "Güven bana. Evlendikten sonra çocuklar gelir. Ve onlar geldikten sonra tüm dünya değişir."

"Sanırım." Bebek sahibi olmak için sabırsızlandığımı itiraf etmek istemiyordum. Tüm arkadaşlarımla önemli kariyerleri vardı. Tek hedefimin evlenmek ve bir aile kurmak olmasından biraz utanıyordum.

Taksi şoförü benimle konuştu. Kafamı kaldırdım ve taksinin evimin önünde durduğunu fark ettim. Biraz para bulmak için çantamı karıştırdım.

"Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" diye ön camdan çevreye baktı. Burası yeni gelişmekte olan bir mahalleydi. Hâlâ çoğunlukla sanayi bölgesi olan bölgede birkaç apartman dairesi ve loft vardı.

"Evet, burası benim binam."

Matt beni burada bir çatı katı almaya ikna etmişti. Tadilat işlerinde bana yardım edeceğine söz vermişti. O çok meşguldü ve işin büyük çoğunluğu benim omuzlarıma kalmıştı. Kararlar ve müteahhitler konusunda umutsuzluğa kapılmıştım ve Matt'e söylemeden bir

Projeyi devralacak ve tamamlanmasını sağlayacak bir dekoratör. Matt bugüne kadar hala eski binayı çatı katına dönüştürmeyi başardığıma inanıyordu.

"Burada dikkatli olmalısın. Boğaz avcısını henüz yakalayamadılar."

Ürperdim. "Boğaz avcısı kim?"

"Kadınları öldüren bir seri katil sürüngen. Onları boğarak öldürdüğünü söylüyorlar."

Kalbim sıkışmıştı. "Burada olmadığına eminim."

Taksici omzunun üzerinden bana baktı. "Dikkatli ol, evlat."

İKİNCİ BÖLÜM

Sarsılarak uyandım. Tüm vücudum korkuyla gerilmişti ama nedenini bilmiyordum. Başımı kaldırdım, kulaklarım gerilmişti. Bir şey beni uyandırmıştı. Alt kattan gelen başka bir ses kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. *Telefonum neredeydi?* Titreyen uzuvlarımla kapalı kapımın önünde durdum ve dinledim. Aşağıda biri vardı ve bu Matt değildi. Onunla düğün davetiyeleri hakkında konuşmak için daha erken kalkmışım ama o çoktan kapının yarısından dışarı çıkmıştı. Yatağıma dönmüştüm ve şimdi davetsiz misafir açağı katta dolaırken ben yatak odamda bir ördek gibi oturuyordum.

Saklanma ihtiyacım beni bastırdı. Onun yerine, etrafta bir silah aradım. Golf sopalarım. Yedi demirimi yavaşça çıkardım. Çıplak ayakla yatak odamın kapısını hafifçe araladım. Çatı katının merkezi yaşam alanına bakan cam balkona baktım. Kimseyi göremiyordum. O sesleri hayal mi etmişim? Tezgâhın üzerinde şarj olan cep telefonumu görebiliyordum. Bir daha asla. Cep telefonumu bir daha asla alt katta bırakmayacaktım.

Sırtımı duvara dayayarak yavaşça merdivenlere doğru ilerledim. Aşağıda her şey sessizdi. Açık kavisli merdivenlerden aşağı süzuldüm. Hiçbir şey yoktu. Hayal gücüm bana oyun oynamıştı. Derin bir nefes aldım. Kendime gelmem gerekiyordu. Terapistim bana korkumun sadece yanlış beklentilerimin gerçekmiş gibi görünmesi olduğunu söylerdi. Davetsiz misafir korkumun mantıksız olduğunu hatırlatan akılda kalıcı bir kısaltma.

Kalbim boğazıma düğümlenirken, Matt'in alarmı kurup kurmadığından emin olmak için büyük endüstriyel kapıya doğru yürüdüm. Ayağım sert bir şeye takıldı ve ona takılıp düşerken dengemi zar zor sağladım.

Kendimi toparladıktan sonra arkamı dönüp kocaman siyah kanvas spor çantasına baktım. Arkamda yarım banyodan gelen tuvaletin sifonu çekildi. Donup kaldım ve aklım gitti.

Saklanmam gerekiyordu.

Hareket ettiğimi hatırlamıyorum. Birden öndeki gömme dolabın duvarına yaslandım. Nefesim sert geliyordu. Kalbim bayılacağımdan korktuğum noktaya kadar hızlandı. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştı.

Dinlemek için kendimi zorladım. Muslukların çalıştığını duyabiliyordum ve sonra banyo kapısı açıldı. Ayak sesleri. Sonra hiçbir şey. Nefesimi tutarak köşeden baktım. Spor çantasının önünde, iri yarı bir adam kamburunun üzerine çömelmişti. Çantanın fermuarını açmış ve karıştırıyordu. Bu onun *ölüm kiti* miydi?

Vücudum titredi. Midem kaya gibi sertleşti. Beyaz parmak eklemlerim omzumun üstündeki sopayı kavradı. Kafasına temiz bir atış yapmam gerekiyordu. Sonra kaçabilirdim. Arkasından yaklaştım. Bir silah gördüm. Parçalanmış bir çığlıkla sopamı olabildiğince sert salladım. Sopam havayla buluştu.

Şimdi sırtüstü yatmıştım ve sopam boynuma dayanmıştı. Canavar üstümdeydi. Beni yere sabitlemişti. Şok olmuş bir ifade ve yeşil gözleri bir anlığına gördüm ve sonra her şey karardı.



SIRT ÜSTÜ YATIYORDUM. Gözlerimi açtım ve kanepeden oturma odasının yüksek tavanına baktım. Birisi bir kanepe örtüsü çekmişti. Görüntüler içime çöktü. Davetsiz misafir. Bir silah. Yere kapaklanmak.

Bir çığlıkla yarı oturur vaziyette kalktım. Davetsiz misafir karşımdaki berjer koltuğa oturdu. Yüzünde hiçbir ifade olmadan bana bakıyordu. Göğsümü sıkıştıran acı o kadar yoğun, o kadar her şeyi tüketiyordu ki, göğsümden bir bıçak çıkıp çıkmadığına bakmak zorunda kaldım. Kan yoktu. Bıçak da yoktu. Sadece tadını alabileceğim kadar gerçek bir korku vardı.

Çatı katıma giren adam yoğun bir terminatör Robocop'a benziyordu. Tüm kaslar ve korkutuculuk. Aileme işkence edildiği gibi bana da işkence edecek miydi yoksa beni çabucak öldürecek miydi? Para umurumda değildi. Ona ne isterse vereceğime çoktan karar vermiştim. Sadece ölmek istemiyordum.

"Bayılmışsın," sesi derin ve sertti. "Biraz çay iç."

Gözlerim üzerindeki dumanı tüten kupaya kaydı. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

"Çay mı yaptın?"

Cevap vermedi. En sevdiğim sandalyemi cüceleştirerek öylece oturdu. Siyah asker botları. Ağaç gövdesi bacakları asker kıyafetleriyle kaplanmıştı. Herkül gibi kollar güçlü bir göğsün üzerinde çapraz. Kalın bir boyun. Neredeyse tam bir sakal olan kirli sakal. Güçlü bir çene ve kaş. Gözler geniş ve yeşil. Dağınık koyu sarı saçlar. Kendimi savunma dersimin bana öğrettiklerini hatırlamaya çalıştım. Onları konuştur. Kendini insanlaştır. Arkadaşlarınıza ve ailenize atıfta bulunun. Bir insan olarak kendinizden . Ve ne yaparsanız yapın, onlara *asla* ne olduklarını sormayın. sana ne yapacağını.

"Beni öldürecek misin?"

Yüzünde şok olmuş bir ifade belirdi. Öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı. "Matt sana söylemedi."

"Matt'in bununla ne ilgisi var?" Sesim titriyordu. Matt'i nereden tanıyordu? Matt onu işe mi almıştı?

"Matt beni burada kalmam için davet etti."

Noktaları birleştirmeye çalışırken boş boş baktım. Buraya beni öldürmeye gelmemişti. Matt'i tanıyordu. Matt onu bizimle kalması için davet etmişti.

"Ne?"

"Belli ki bundan haberin yoktu. Gitmeliyim." Ayağa kalktı. O kadar büyüktü ki, bir insan ağacına benziyordu.

"Kimsin sen?" Hâlâ sersemlemiş hissediyordum, battaniyeyi üzerimden attım ve oturur pozisyona gelmeye çalıştım.

"Benim adım Jackson." Zarafetle çantasına doğru ilerledi.

Jackson mı? Jackson bu muydu? Matt'in çocukluk arkadaşı mı? Matt'in Jackson hakkında bana neler anlattığını hatırlamaya çalıştım ama anlatılanlar çok azdı.

Sallanan bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. "Çocukken Matt ile arkadaşınız, değil mi?"

"Sana böyle mi söyledi?"

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İri gövdesi bir şeyi yeniden düzenlerken spor çantasının üzerine çömelmişti. Yaşadığım şok azalıyordu ve şimdi Matt'in arkadaşını öldürmeye çalıştığımı fark etmiştim.

"Matt seni burada kalman için mi davet etti?"

Başını kaldırıp bana bakmadı. "Evet hanımefendi, sizi korkuttuğum için özür dilerim."

Gözlerimi kapattım. Matt bu dev adamı gelip bizimle kalması için davet etmişti. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ama Matt'in kendine göre nedenleri olmalıydı.

". "

Cevap vermedi. Sadece çantanın fermuarını kapattı, ayağa kalktı ve kocaman çantayı omzuna attı.

Matt beni hep arkadaşlarına karşı nazik olmamakla suçlardı. Birkaç hafta önce, iki arkadaşıyla inanılmaz derecede garip bir akşam yemeğinden sonra, Matt bana isyan yasasını okudu. Arkadaşlarına karşı daha nazik olmam gerektiğini söyledi. Arkadaşlarının kaba saba pislikler olduğunu asla kabul etmemişti ama ben ona daha fazla çaba göstereceğime söz vermiştim. Matt'e Jackson'ı kovduğumu nasıl söyleyecektim? Bu Matt'le yapmak istediğim bir konuşma değildi.

"Bana Emily diyebilirsin ve bu sadece büyük bir yanlış anlaşılmaydı," diye başladım, bunu nasıl düzelteceğimi bulmak için çaresizce. "Seni neredeyse öldürüyor olmam, hoş karşılanmadığın anlamına gelmez."

"Beni öldürmeye yaklaşmadın bile." Kapıya baktı. Gitmek istiyordu.

"Neredeyse kafanı kırıyordum."

"Tuvaletten çıktığım anda seni fark ettim. Sadece seni incitmeden etkisiz hale getirmek istedim."

Gözlerimiz buluştu. Bu kısım doğruydı. Her nasılsa beni yere düşürmeyi ve aynı zamanda inişimi yumuşatmayı başarmıştı. Nefesimi bile kesmemişti.

O ekledi. "Bayılacağını düşünmemiştim."

Sıcaklık göğsüme, boynuma yayıldı ve sonra tüm yüzüm kıpkırmızı oldu. Çenemi bir parça kaldırdım, gözleriyle buluşamadım. "Korkmuştum."

"Korktuğun için oldukça cesur davrandın."

Gözlerim bir milisaniye için onun bakışlarıyla çarpıştı. Yutkundum. Bu muazzam bir karmaşaydı. Matt'e Jackson'ın burada olduğunu ama sonra gittiğini nasıl açıklayacaktım? Kalmasına ihtiyacım vardı.

"Sana kahvaltı hazırlamama izin verirsen çok memnun olurum." Uzun bir süre kıpırdamadan durdu. "Gereksiz."

O kadar boyun eğmezdi ki. Bana sağlam, güçlü ve bükülmez bir dağı hatırlattı.

Bastırdığım hava göğsümden hırıltıyla çıktı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, aniden üzerimde sadece bir atlet ve uyku şortu olduğunun farkına vardım. "Matt'e seni korkutup kaçırdığımı söylemek istemiyorum."

Gözleri kısıldı. "Beni ." "Beni kandırabilirdin."

Ben hiç böyle konuşmazdım. Sessiz ve alçakgönüllü biriydim. Arsızlığımı sergilemek için neden en korkutucu adamı seçtiğimi anlayamıyordum.

Gözleri üzerimde gezindi. Sonra bir cevap olarak spor çantasını ağır bir gümbürtüyle yere bıraktı.

"Bırak da giyineyim."

Odama döndüğümde yansımamı gördüm. Uzun bakır kızıl saçlarım her yöne doğru uzanıyordu. Yüzümün yan tarafında büyük bir yastık kırıksıklığı vardı. Atletim o kadar inceydi ki, neredeyse her yeri görünüyordu.

Matt'in bana Jackson hakkında anlattıklarını hatırlamaya çalıştım. Ağaçtan bir kale ve okul bahçesindeki bir kavgayla ilgili başka bir hikâye mi? Matt çok farklı oldukları için ayrı büyüdüklerini söylemişti.

Bu yetersiz bir ifadeydi.

Matt genç, liberal, şehirli bir avukattı. Sırık gibi bedenine pahalı takımlar giydirir, şarap hakkında saatlerce konuşabilirdi ve sürekli sabırsız bir havası vardı. Alt kattaki sert adam, sağlam bir kale gibi vücuduyla insan gibi bile görünmüyordu. Yoğunluğu onu ulaşılmaz kılıyordu. Beni korkutuyordu. Onunla Matt'in ortak bir yönleri olduğunu hayal bile edemiyordum.

Matt'in onu bizimle kalması için davet etmesi beni şaşırtmıştı. Ne süre için? Jackson kasabadan geçiyor muydu?

Omuzlarımı dikleştirdim. Matt arkadaşının bizimle kalmasını istiyorsa, onu olabildiğince iyi karşılayacaktım.

Suçlu Serisi'nin 1. Kitabı Nişanlımın Kardeşi, Amazon ve KU'da satışa sunuldu.

OceanofPDF.com

KİTAP 3'TEN ALINTI: SAHTE NİŞANLIM

ÖNSÖZ - PORTER

Gözlerim **yanıyor**, açık kalmak için mücadele ediyor ve vücudum ağrılarını ve yaralarını gizlemeye çalışıyordu ama tekrar Amerika'da olduğum için minnettardım. İnsanlara uygun olmayan bir ülkede görev yaptıktan, takım elbisemi almak için Virginia'ya on altı saatlik bir uçuştan ve New York'a bir başka uçuştan sonra, JFK'den geçerken kendimi yumruk sarhoşu gibi yorgun hissediyordum.

"." Jackson beni değerlendirirken ben de onun yanına geçtim. "Bu tarafa park ettik." Çantama baktı. "Takım elbiseni getirdin mi?"

"Emily bana iki kez mesaj attı."

Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Öyle olacağını düşünmüştüm."

Kamyonetine geldiğimde çantamı arkaya attım ve yanına atladım. "New York'a ne zaman geldin?"

"Dün arabayla geldik." Döndü ve beni kontrol etti. "Bok gibi görünüyorsun."

Hayat seni taşaklarından tekmelediğinde böyle olur.

"Cehennemin bağırsakları insana bunu yapar."

Motoru çalıştırırken güldü. "Bira ve biftek?" "Hayır demedim."

"Önce bir pit stop yapmalıyız." Otoparktan dışarı çıktı. "Theo'nun tüm bezleri bende ve Emily şu anda dua ederek yaşıyor."

Omzumun üzerinden arka koltukta duran bebek mavisi tavşan bezi çantasına baktım. Jackson sahada birlikte çalıştığım en acımasız ve yetenekli operatörlerden biriydi ama Emily ve Theo'nun yanında bambaşka bir insana dönüşüyordu. Daha iyi bir insan. Benim olma şansına sahip olabileceğimden çok daha iyi.

Her ne kadar korksam da haberlerimi paylaşmam gerekiyordu. Arka arkaya üç görevden sonra, kısa süre önce onaylanan iznim kimse için sürpriz olmayacaktı, ancak ekibi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyordum. Bu hafta sonundan sonra sahada sadece dört haftam daha olacaktı ve sonra özgür olacaktım.

En son ne zaman bir haftadan fazla aldığımı hatırlamıyordum.

"L.O.A. aldım."

"Ne kadar sürecek?"

İşin zorlaştığı yer burasıydı. Onaylanan L.O.A.'ların çoğu altı hafta sürüyordu. Ben açık bir L.O.A. talep etmişim, bu da yeniden test edilmeme gerek kalmadan altı aya kadar alabileceğim anlamına geliyordu.

"Açık."

Yeşil gözleriyle bana baktı. "İyi misin?" "Sadece bazı kişisel halletmem gerekiyor." Tercümesi:

Hayatım darmadağındı.

Hayır. Hayatım tam bir karmaşaydı.

Görevlendirme üstüne görevlendirme için kayıt yaptırarak tüm sorunlarımla uğraşmayı ertelemiştim ama vücudum itiraz etmeye başlamıştı. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Geçen gece aklım başımdan gitmiş ve neredeyse kafamı uçuracaktım.

Hay sikeyim.

Açıklama yapma ihtiyacı hissederek boğazımı temizledim. "Felicia'yı buldum. New York'ta."

"Onunla konuştun mu?" "Sadece bir mesaj."

Kamyonetini kaldırıma çekti ve bebek bezi çantasını almak için arkamıza uzandı. "Bana bir dakika verin."

Kocaman omzunda Theo'nun bebek bezi çantasıyla caddeyi koşarak geçerken, bir aydır ilk kez gülümsemek için savaştım. Bugünlerde beni gülümseten tek şey Theo ile geçirdiğim zamandı. Onun vaftiz babası olmak benim için büyük bir onurdu. Emily ve Jackson o çocuğu hayatım pahasına koruyacağını biliyorlardı.

Uzun boylu, uzun bacaklı bir sarışın binadan çıktı ve Jackson'ın önünde durdu. Bebek bezi çantasını ona uzattı. Söylediği bir şeye güldü ve tüm yüzü sıcaklık ve o kadar saf bir mutluluk yayıyordu ki, izlemek neredeyse acı veriyordu.

Rüzgâr omuz hizasındaki kalın sarı saçlarını geniş gözlerinin üzerine savururken nefesimi tuttum. Emily gibi klasik bir güzel değildi.

Felicia gibi bir siren, ama nedense gözlerimi ondan alamıyordum.

Canlandırarak konuştu ve sokağın aşağısındaki bir şeyi işaret etti. Kendi hikâyesi onu güldürdü ve buna karşılık benim aletim seğirdi.

Sert.

Ki bu hiç mantıklı değildi. Benim tipim değildi. Fazla komşu kızıydı. Çok mutlu görünüyordu. Ama aynı zamanda iyi dozda belaya da benziyordu. Tam da sevdiğim gibi. Tam da ihtiyacım olmayan şey.

Ama beynim ve sikim nadiren aynı sayfada oluyordu.

Sikim sert olsun ya da olmasın, kendimi toparlamam gerekiyordu. İhtiyacım olan şey, yaramaz bir gülümsemeyle beni aletimden tutup sürükleyebilecekmış gibi görünen bir hatuna bulaşmak değildi.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Jackson koşarak bana doğru geldi. "Biftek yemeğine hazır mısınız?"

"Yemek yiyebilirim." Soru ben durduramadan içimden fırladı, "Kim bu piliç?"

Jackson'ın dikkatli bakışlarını hissedebiliyordum ama piç cevap vermekte gecikmedi. O kadar uzun sürdü ki beni duyup duymadığını anlamak için döndüm. Yeşil gözleri eğlenmiş görünüyordu.

"Adı Beth."

BİRİNCİ BÖLÜM - BETH

Ayak parmaklarım beni öldürüyordu. Delicesine yüksek ve sivri Louboutin'lerimin kan dolaşımımı ne kadar engellediğine bakılırsa, ayak parmaklarımdaki tüm hissi şimdiye kadar kaybetmiş olmam gerekirdi. Bunun yerine, acı içinde çığlık atıyorlardı.

Kilise bir Çarşamba öğleden sonrası için alışılmadık derecede sıcaktı. Ön tarafta durdum ve papaz boş sıraların önünde konuşurken terlememeye çalıştım. Burası tam da Emily'nin tüm düğün konuklarının önünde Jackson'ın bebeğine hamile olduğunu açıkladığı yerdi.

Bugün, o bebeği kutlamak için buradaydık.

Beşimiz birden.

Jackson ve Emily.

Theo.

Bakan.

Ve Jackson'ın arkadaşı, Porter.

Bir dakika içinde üçüncü kez duruşumu değiştirdim, dikkat çekmemeye çalışıyordum ama bir çift göz bedenime kaydı. Sahipleri gibi onlar da karanlık ve

Kalın, isli kirpiklerle çevrili koyu gri gözler.

Porter da Jackson kadar uzun boylu ve yapılıydı. Siyah bir takım elbise giymişti ve gömleğinin yakası kalın boynuna o kadar sıkı oturuyordu ki boğuluyormuş gibi bir görüntü veriyordu. Yüzünü kaplayan kaba motorcu sakalı, tüylerin altında neye benzediğini anlamayı zorlaştırıyordu. Şekillendirilmemiş ve dağınık saçları, kız arkadaşlarımı kışkındıracak kadar güzel, doğal röfleli koyu sarıydı. En iyi kuaför bile bu röfleleri yapamazdı.

Yoğun gözleri bakışlarımı tutmaya devam etti. Yargılandığımı hissederek çenemi ona doğru biraz kaldırdım. Yanıt olarak, o her şeyi bilen bakışlarını benden uzaklaştırdı.

Ondan hoşlanmamıştım. İnsanları tanımadan önce yargılamamak gerektiğini biliyorum ama onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Her şeyi biliyormuş gibi görünen x-ray görüşünden mi, yoksa geldiğinden beri hiç konuşmamış ya da gülümsememiş olmasından mı kaynaklanıyordu, karar veremiyordum. Vaftiz törenlerinin neşeli geçmesi gerekirdi ama o sanki bir cenazeye katılıyormuş gibi davranıyordu. Theo vaftiz babasından daha fazlasını hak ediyordu.

Papaz bize baktı. "Ben onu kutsal suyla kutsarken Theo'nun etrafında toplanmak ister misiniz?"

Porter'ın adımlarıma uyduğunun bilincinde olarak ileri doğru adım attım. Onu yanımda hissedebiliyordum. Beş santimlik topuklu ayakkabılarıma rağmen, devasa bir hulk gibi üzerimde yükseliyordu.

Emily'ye gülümsedim. Papaz bir şeyler söyledi, sonra yavaşça Theo'nun başından aşağı su döktü. Theo'nun gözleri büyüdü. Şok olmuştu. Ve sonra, çocuğun çığlık atmasını beklerken, bizi bulaşıcı bir kıkırdamayla ödüllendirdi. Emily ve Jackson birbirlerine baktılar.

Ben hiç ağlamam. Düğünlerde değil. Cenazelerde de. Ama bu bakış o kadar sevgi, şefkat ve içten bir ifadeyle doluydu ki, beni boğdu. Şaşırtıcı, istenmeyen gözyaşlarını kırpma için gözlerimi yukarı kaldırdım.

Tekrar göz teması kurduk. Ben ve gri gözlü asker. Ama ben ağlamaklı duygular sızdırıyordum, o ise tamamen boştu. Duygudan yoksundu. İfadesiz. Sadece beni gözlemliyordu. İfadesizliği beni tuhaf bir şekilde savunmasız hissettirdi, bu da ondan daha fazla hoşlanmamama neden oldu.

Papaz dua etmek için başımızı eğmemizi istedi. Ayaklarımıza bakarak çenemi aşağıya eğdim. Dua sonsuza dek sürüyordu. Hafifçe bocaladım ve dengemi sağlamak için yana doğru adım attım. Bir duvara çarptım. Sağlam, sert bir duvara,

kımıldamayan kaslı duvar. Sahip olduğumu bilmediğim karın kaslarımı kullanarak dengemi değiştirmeyi başardım, böylece artık ona yaslanmıyordum.

Yüzüm alev alev yanarken, yerdeki bir noktaya odaklandım. Taze, temiz kokusu etrafımı sarmıştı. Sportif, erkeksi sabun ve erkek feromonlarının ince bir ipucu. Başımı havaya kaldırıp kokuyu yakalayan bir av köpeği gibi koklamak istedim. İşte bu kadar güzel kokuyordu.

Dişlerimi sıktım. Bu adam neden beni bu kadar sinirlendiriyordu? Onun değişmeyen bakışlarına, bilen gözlerine, duygusuz kalbine dayanamıyordum. Onun vaftiz babası olmaya hakkı yoktu. Theo'nun sevgiye ihtiyacı vardı. Ona göz kulak olan temkinli, soğuk bir robot adama değil. Gerçi Jackson belki de bu yüzden onu seçmişti. Theo'nun güvende olmasını istiyordu ve bunu yapmak için ona göz kulak olması için bir askeri görevlendirmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Dua sona erdi ve ayin tamamlandı. Fotoğraflar çektik, Theo'nun üzerine titredim, Jackson papazla el sıkıştı ve kilisenin ön merdivenlerine doğru ilerledik.

"Şimdi işin eğlenceli kısmı." Emily, Porter'a gülümsedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, o da bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gözlerine tam olarak ulaşmadı ama dudakları hareket etti.

Elini omzuma koydu. "Jackson ve ben ikinizi akşam yemeğine çıkarmak istiyoruz."

"Yaşasın, açlıktan ölüyorum. Sabırsızlanıyorum." Kolumu onun koluna doladım. "Nereye?"

Emily bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Bayswater."

Oh, lanet olsun.

Ona sıkı bir gülümseme gönderdim. "Akşam yemeği için mükemmel bir yer."

"Emin misin?" Alt dudağını çiğnedi. "Oraya gidersek büyükannem bugün yanımızdaymış gibi hissederiz diye düşündüm."

"Benden herhangi bir şikâyet duymayacaksın," diye onu temin ettim.

Ama yine de beni Cehennem'in kapısına kadar sürükleyebilirdi ve ben de şikâyet etmezdim. Emily, uğruna her şeyi yapabileceğim türden bir arkadaşı. Ne olursa olsun. Ama bana sorarsanız, Cehennem Kapısı'nı Bayswater'a her zaman tercih ederim.

Kolunu kurtardı, bebek bezi çantasını ustalıkla omzuna attı ve Theo'yu kucağına aldı. "Beth, Porter'ı arabana alabilir misin? Theo'nun araba koltuğuyla arka taraf biraz dar."

"Tabii ki hayır," diye başka bir gülümsemeyle yalan söyledim. "Arabamda bir sürü yer var."

Gülümsemesi etrafa yayıldı. " teşekkür ederim. Çok heyecanlıyım! Tamam. Orada görüşürüz."

Başımı yanımda duran sessiz yabancıya doğru eğdim. "Şuraya park ettim."

Tam bir sessizlik içinde arabama doğru yürüdük. Topuklarım kararlı bir şekilde kaldırıma vuruyordu. On iki yaşındaki Corolla'ma bindik. Büyük dizlerini ön panele dayamış olan Porter sanki bir go-cart'ın içinde oturuyormuş gibi görünüyordu.

"Koltuğu arkaya koyabilirsin." Rahat bir nefes alarak uzandım ve ayakkabılarımı çıkarıp arkaya attım. *Topukluları siktir et.*

Konuşmadan, koltuğu gidebildiği kadar geriye itti, sadece biraz daha rahat görünüyordu. Sonra kravatını çıkarıp cebine soktu ve gömleğinin üstteki iki düğmesini açtı.

Motoru çalıştırdım. Tam bir sessizlik içinde sürdük. Radyoyu açmak istedim ama bu yenilgiyi kabul etmek gibi geldi. Eğer o garip bir sessizliğe katlanabiliyorsa, ben de katlanabilirdim.

"Bayswater'ı neden sevmiyorsun?" Sorusu beni en az derin sesi kadar hazırlıksız yakaladı; iyi bir viski kadar pürüzsüzdü.

Bu soruya nasıl cevap verdim? Tüm çocukluğum boyunca haftada iki kez orada akşam yemeklerine katılmışım. Sadece varlıklı, kendini beğenmiş insanlara birbirlerinin önünde zenginliklerini gösterme fırsatı vermek amacıyla inşa edilmiş, havasız, abartılı bir şehir kulübüydü. Başka bir deyişle, bir yetişkin olarak olmak istemediğim her şeyi temsil ediyordu. Bencil, bencil ve açgözlü.

"Orada takılan bazı insanlardan hoşlanmıyorum." Ona baktım. "Ama Emily için güzel anılar barındırıyor, o yüzden bugün önemli olan tek şey bu. Bizim işimiz Jackson ve Emily için daha güzel anılar yaratmaya odaklanmak."

Son kısmı iyi bir önlem olsun diye ekledim. Emily ve Jackson'ın bugün yaşadıkları hakkında düşünmesini sağlamak için. Belki bir kez daha gülümseyebilir ya da bir sohbete katılabilir.

Daha fazla sessizlik.

"Jackson'ı nereden tanıyorsun?"

"Birlikte BUD yaptık. Şimdi de aynı birlikteyiz." Ona baktım, "Sen Donanma'dasın" dedim.

Zar zor başını salladı. Gözleri yoldaydı. Her şeyi gözlemliyordu. "Bu sakal ve uzun saç da neyin nesi? Ordudaki herkesin temiz kesilmiş olmalıydı."

"Sosyal kamuflej."

Bir an için bunu düşündüm. "Bir Amerikan askeri gibi görünmek istemezsin."

O kadar uzun süre durakladı ki cevap vereceğinden emin olamadım.

"Hayır."

Hah. Tamam. Belki de işi hakkında konuşmak istememiştir. Bu iyiydi. Ben de işim hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum, çünkü kariyerime bakılırsa, benimki boşa kürek çekiyordu.

"Peki, aslen nerelisin?"

Hiçbir şey. İsteksizce "Montana" demeden önce neredeyse bir blok gittik.

İçten içe gözlerimi deviriyordum. Bu adamla konuşmaya çalışmak dış çekmek gibiydi.

Araba sürmeye odaklanmıştım ama onun büyük elleri dikkatimi dağıttı. O sert ve güçlü eller dizlerinin üzerinde duruyordu ve gergin bir enerjiyle hareket ediyorlardı.

Büyük elleri olan erkeklerden hoşlanırdım. New York'un metroseksüel erkekleri manikür yaptırma eğilimindeydi ve hiçbir şey bana tırnaklarına benden daha iyi bakan bir erkek kadar kadınsı hissettiremezdi. O nasırlı ellerin bana dokunması nasıl bir his olurdu? Nazik mi yoksa sert mi olacaktı?

"Dikkat et." O ellerden biri uzanıp direksiyonu kavradı ve arabamı bir sonraki şeride geçirdi.

Ben frene basarken içimden tiz bir çığlık yükseldi. Huysuz yolcum sayesinde önümdeki arabaya yandan çarpmaktan kurtuldum.

uzun ve sabırsız bir korna sesi geldi. "İyi misin?" sesi rahatsız edici derecede sakindi.

Panik içinde iki elimle direksiyonu kavradım ve parmaklarımı onunkilere dolamayı başardım.

"Özür dilerim." Parmaklarım çırpındı, onun parmaklarını tutmaktan vazgeçtim. Arkamızı taradı. "Araba sürebilirsin."

Üç noktadan kontrol ettim, sonra yavaşça trafiğe geri döndüm. Adrenalin beni titrek ve kararsız hissettiriyordu.

"Ben iyi bir sürücüyüm," diye yalan söyledim, kendimi açıklama ihtiyacı hissediyordum. Cevap vermedi.

"Tamam," diye değiştirdim. "Berbat bir sürücü değilim."

Hala cevap yok. Kibar bir konuşma yapsa ölür müydü?

Ona bir göz attım ve doğrudan gri bakışları beni sarstı. Kendimi önümdeki yola odaklanmaya zorladım, her geçen an daha da bilinçli hissediyordum. Bu araba bir düdüklü tencere gibiydi ve ben onu suçluyordum. Elleri dikkatimi dağıttı. Yoğunluğu beni şaşırttı. Çok fazla yer kaplıyordu. Çok fazla hava.

"Bir şey söyle," dedim.

O kadar uzun süre durakladı ki cevap vereceğinden emin olamadım. "Theo arabadaysa bence sen kullanmamalısın."

Kızgınlık derimin altına işledi. Kim olduğunu sanıyordu?

"Theo söz konusu olduğunda yapmaman gerektiğini düşündüğüm pek çok şey var."

"Ne gibi?"

Beynimi zorladım ve hiçbir şey bulamadım. "Kaba olmak istemiyorum." "Devam et."

"Arabamda misafırsın."

"Benim için sorun değil."

"Sadece... pencereden dışarı bak ve beni rahatsız etmeyi bırak." Bu söyleyebileceğim en kaba şey olabilirdi.

Tam da bunu yaptı.

Uzun bir iç çekiş çıktı içimden. Sivri dilimden nefret ediyordum. Neden Emily gibi nazik ve kibar olamıyordum? Neden her seferinde yemi yutmak zorunda kalıyordum?

Ona baktım, gözlerim uzun, kaslı bacaklarına takıldı.

Dikkatini ileriye odakladı. Bir şeyler söylemeli ve aramızdaki gerilimi azaltmaya çalışmalıyım. Ama bunun ne anlamı olabilirdi ki? Adam belli ki arkadaşça davranmak istemiyordu. Öyleyse neden denemeye devam etmeliydim? Bayswater yeterince stresli olacağına söz vermişti. Bu adam için endişelenmeme gerek yoktu.

Rahatsız edici sessizliği maskeleyerek için radyoyu açtım ama müziğin ritmine ayak uyduran o iri parmakları fark etmeden edemedim.

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.